

சீவமயம்

காலூநகர் மணிவாசகர் சபை

வோன்றி விழுது வோன்றி

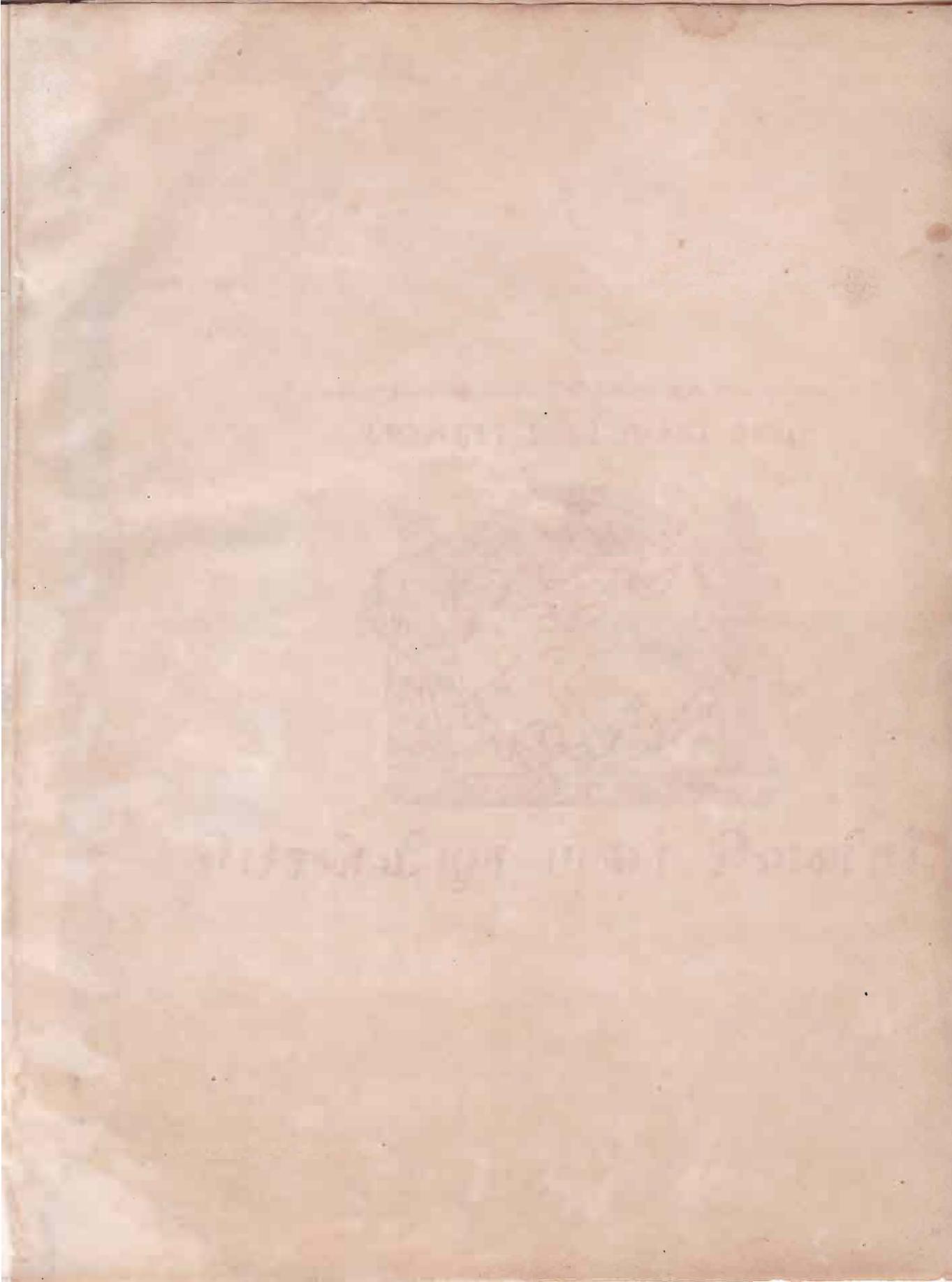

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டும் அய்ன்மாற் காரியோய்நீ வேண்டி என்னைப் பணிவிகாண்டாய்
வேண்டி நியா தகுள்செய்தாய் யானுமதுவே வேண்டி னல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்றைச் சுதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.

..... மணிவாசகர்

நூல்

முதுப்புரும் புலவர் காவு. க. சிறைம்பலம் அவர்களுக்கு
அண்பளிப்பு.

க. வைத்தீசுவரக்ஞங்கள்

வ.
சிவமயம்

வ. வைத்தீசுவரக்ஞங்கள்
கூரூபார்

காரைநகர் மனிவாசகர் சபை

பொன் விழா மலர்

மலர் ஆசிரியர் :

பிடம்மழீ க. வைத்தீசுவரக் ஞானகள்

1940 – 1990

பதிப்புரிமை :

காரைநகர் மணிவாசகர் சபைக்குரியது

வெளியீடு :

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை

அட்டைப் படம், ஒவியமும் அச்சிடும் :

சித்திரச் செல்வர் ஆ. ஞானசேகரம் (ஞானம்)

ஞானம் ஆட்ஸ் அன் அட்வடைசிங்ஸ் சங்கானை

அச்சிடப் பதிவு :

திருமகள் அமுத்தகம்.

சுன்னுகம்.

முன்னுரை

“வேண்டத் தக்க தறிவோய்த்
 வேண்ட முழுதுந் தருவோய்த்
 வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்த்
 வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய்
 யானும் அதுவே வேண்டினல்லாக்
 வேண்டும் பரிசொன் நுண்டென்னில்
 - அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே”

ஒரு சமயத்தின் சிறப்பு, அச்சமயத்தைப் பின்பற்றும் மக்களின் அளவையோ, ஆதரிக்கும் அரசுகளின் எண்ணிக்கையினையோ பொறுத்துளதன்று, மற்று, அதன் உயர்வு, மன்பதைக்கு மாண்பயன் விளைக்கவல்ல உண்மைகளைத் தன்னகத்துட் கொண்டு, அவர்களின் மனமாசு நீக்கி, நல்வழிப்படுத்துதலிலேயே தங்கியியுள்ளது. மேலும் சமயம் நாற்பொருப்பயனை நல்குவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

சமயத்தின் நோக்கம் நிறைவெய்த, சபை, சங்கம், நிறுவனம் என்பன, மிக்க பங்களிப்பை உதவலாம். காரைநகர் மனிவாசகர் சபையும் இத்தகைய குறிக்கோருடன் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் இச்சபை, கடந்த ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக மகத்தான் பணியை ஆற்றி வருகின்றது.

ஸமுத்துச் சிதம்பரத்தில் காரைநகர் மனிவாசகர் சபையினர் மார்க்கித் திருவெம்பாவை உற்சவ காலத்தில் நடாத்தி வரும் மனிவாசகர் விழா பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வொன்றுகும்.

முன்பெல்லாம் மனிவாசகர் விழாவை முன்னிட்டு வண்ண மலர்களை வெளியிட்டு வந்த மனிவாசகர் சபையார் இப்போது பொன்னிழா நிகழ்ச்சி பொலிவுறும் வகையில் நறுமணங் கமமும் நன்

மலரோன்றை வெளியிடுகிறார்கள். இம்மலருக்கு ஈழத்திலும் தமிழ் கத்திலுமில்லை ஆதீன முதல்வர்களும், பெரியோர்களும், அறிஞர்களும், ஆசியுரைகளையும், வாழ்த்துரைகளையும், கட்டுரைகளையும், நல்கியுள்ளனர்.

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையை ஆரம்பித்தவரும், தொடக்க காலத் தலைவரும், இன்றைய காப்பாளரும், ஈழத்துச் சிதம்பர தேவஸ்தான குரு மரபினருமான பிரம்மஸீக. வைத்தீசுவரக்குருக்கள் அவர்கள் இம்மலரின் கௌரவ ஆசிரியராக அமர்ந்து அளப்பெறுந் தொண்டாற்றியுள்ளார். அவரின் உதவி ஞாலத்திலும் மாணப் பெரிது.

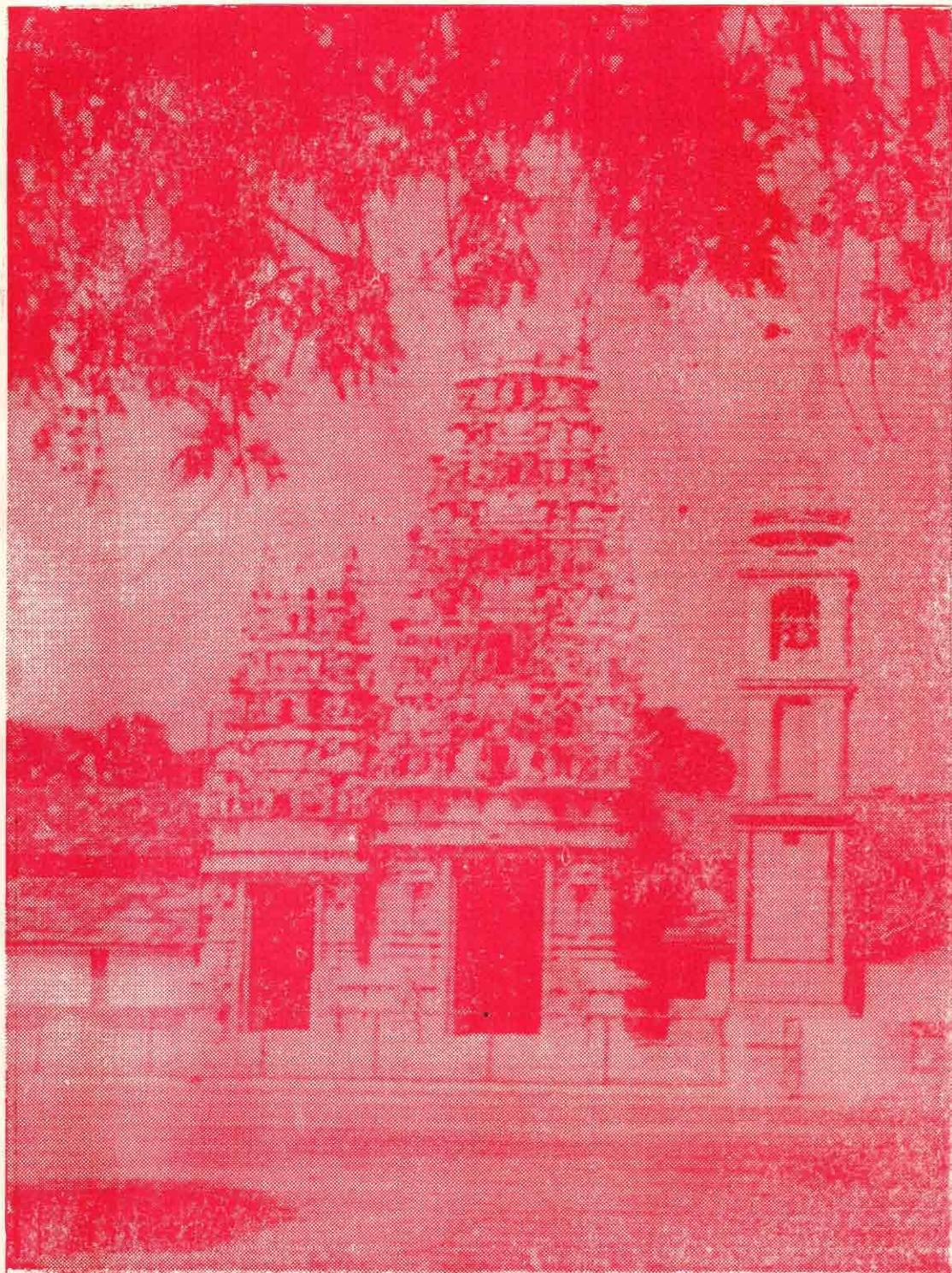
“முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னல் முடியும்” என்பது மணிவாசகப் பெருமான் திருவாக்கு, இம்மலரை அச்சிடுவதற்குப் பணவுதவி செய்த அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள் கின்றோம். அழுத்தகத்தின்மீது குண்டுமழை பொழிந்த போதும், நிலை தளராது மலரை அழுகுற அச்சிட்டுதவிய ஈன்னகம், திருமகள் அழுத் தகத்தாருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

காரைநகர்

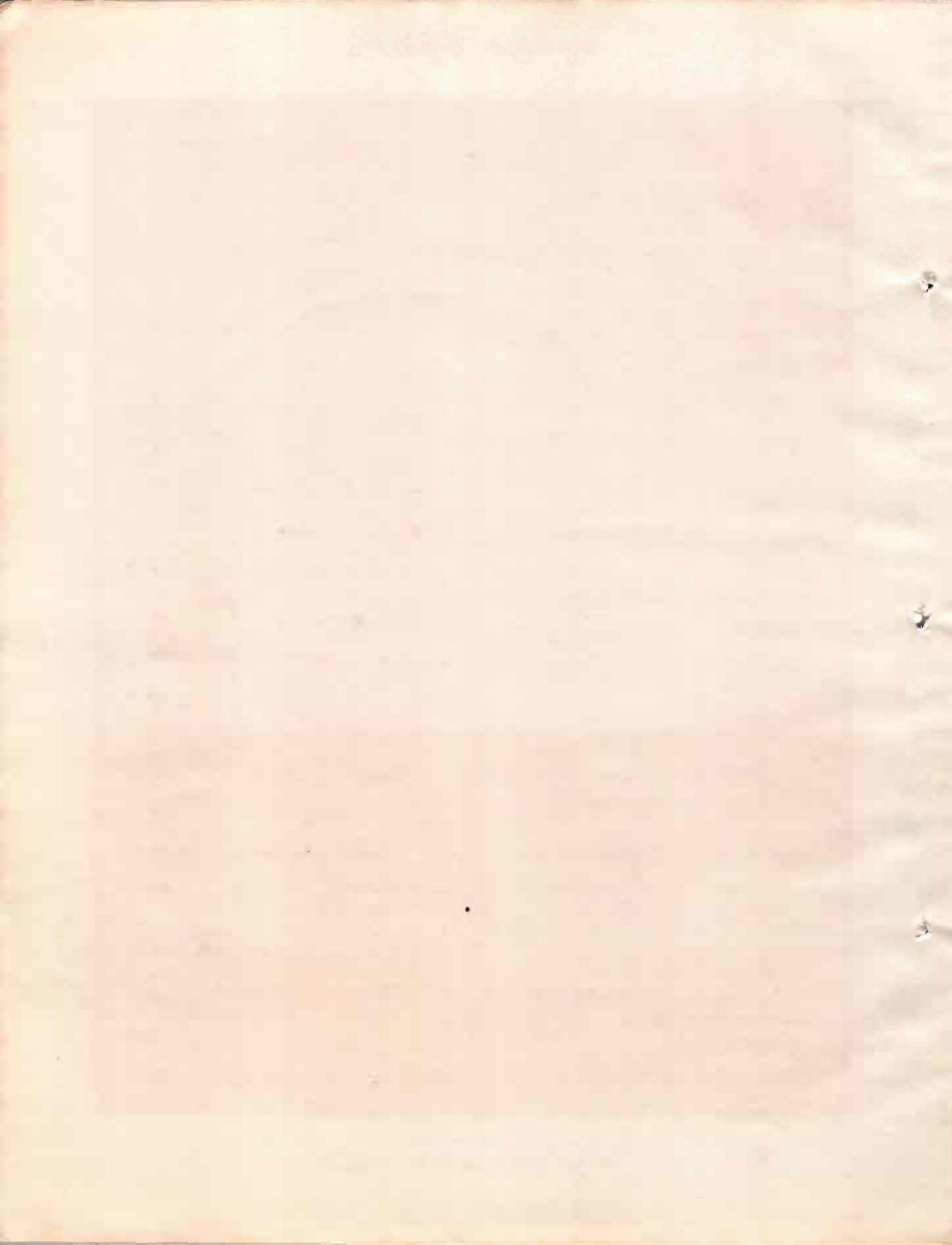
25 - 04 - 1993

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையினர்

நமத்துச் சிதம்பரம்

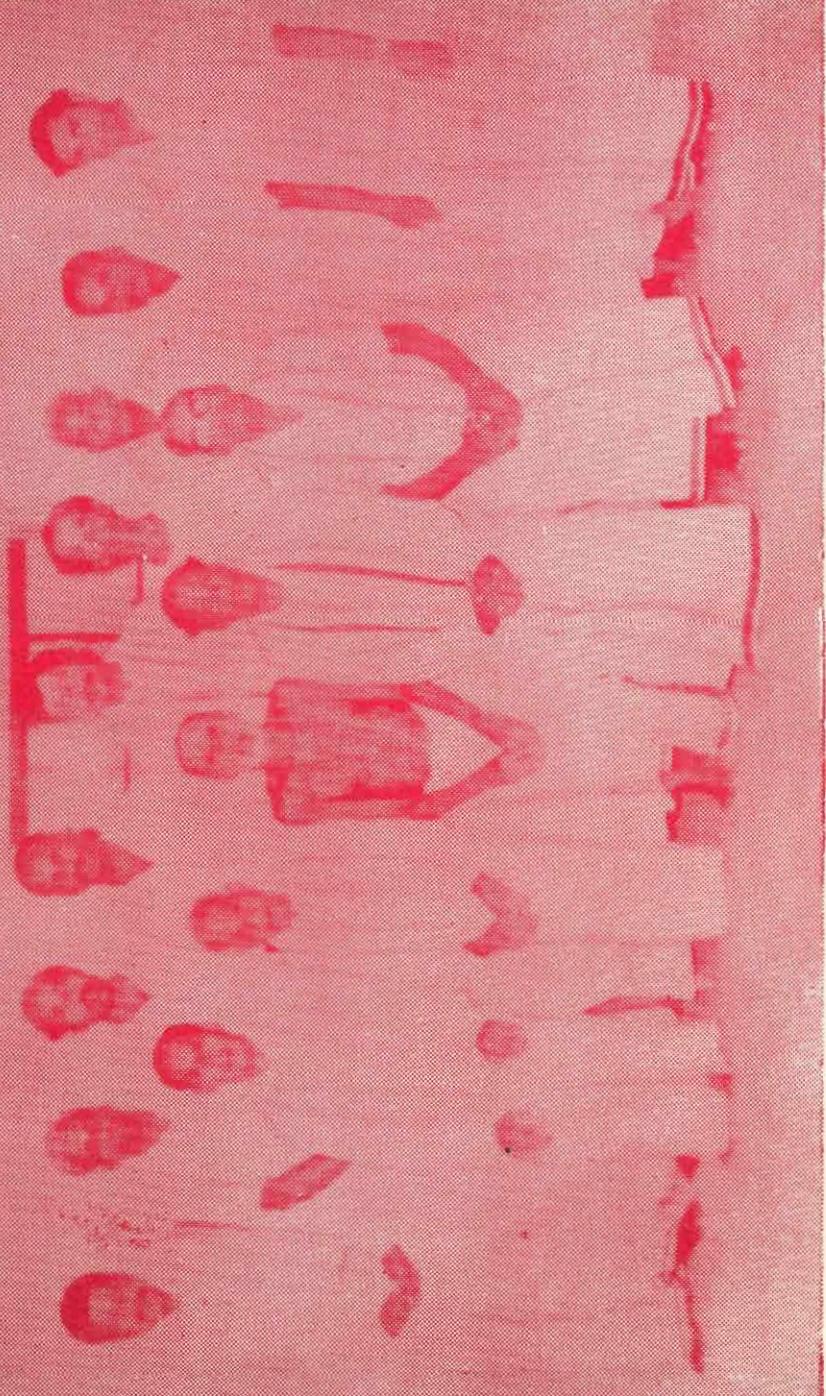
கோபுரம், நுழைவாயிலும்

உள்ளே

ஆசியரை வாழ்த்துக்கள்	
உவமை வழி விளக்கப்படும் மெய்ப் பொருள்கள் — பாக்டரி, ஆறு, அழக்பன்	1-8
திருவாசகத்தில் சிவபுராணம்	— சிவத்தமிழ்செல்வி தங்கம்மா அய்யாக்குடி 9-12
அந்துவெளியிலிருந்து திருகோணமலைவரை தென்கீழ்த் திசை வழிவந்த பாசுபதம் — பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை	13-18
திருமுறைகளும் பணிவன்பும்	— பேராசிரியர் இ. கணக்கந்தரம் 19-25
சிவவாழ்வு உமாபதி சிவாசாரியாரும்	— இலக்கணவித்தகர் இ. நமசிவாய தேசிகர் 26-29
அவரது ஆக்கங்களும்	— கலாந்தி நா. சுப்பிரமணியன் 30-33
இலங்கை சிவபூமியா ?	— கலாந்தி க. ந. வேலன் 34-35
சைவசித்தாந்தம் கூறும் தத்துவங்கள்	— பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை 36-37
மணிவாசகரின் விஞ்ஞானம்	— பண்டிதர் க. சுசிதானாந்தன் 38-42
ஆனந்தத்தேன்	— பிள்ளைக்கலி வ. சிவராசகிங்கம் 43-46
ஈழமும் மாணிக்கவாசகரும்	— கலாந்தி சி. க. சிற்றம்பலம் 47-56
சொற்கோவின் நன்றியுணர்ச்சி	— பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் 57-60
சமஸ்கிருதம்	— பேராசிரியர் கோ. சுந்தரமூர்த்தி 61-63
திருமுறை — சாத்திரவிளக்கம்	— கெஞ்சொற்கொள்ளல் ஜோ. சிங்கரூபேலன் 64-65
மூலஸ்தாணம், மூர்த்தி, மந்திரம்	— திரு. சி. வெங்கடேசன் 66-69
வித்தும் விளைவும்	— வித்துவான்
சுசாவாஸ்ய உபநிடதம் —	— திருமதி வகந்தா வைத்தியநாதன் 70-73
ஓரு தோக்கு	— திருமதி மஸ்லிகா இராசரத்தினம் 74-78
திருக்கோவையாரில் விலங்குகள்—ஓர் ஆய்வு	— கலாந்தி இ. பாலகந்தரம் 79-82
சைவமும் வாழ்க்கை முறையும்	— கலாந்தி நா. ஞானகுமாரன் 83-86
தாயினுஞ் சாலப் பரிபவர்	— திரு. க. சௌக்கலிங்கம் 86-87

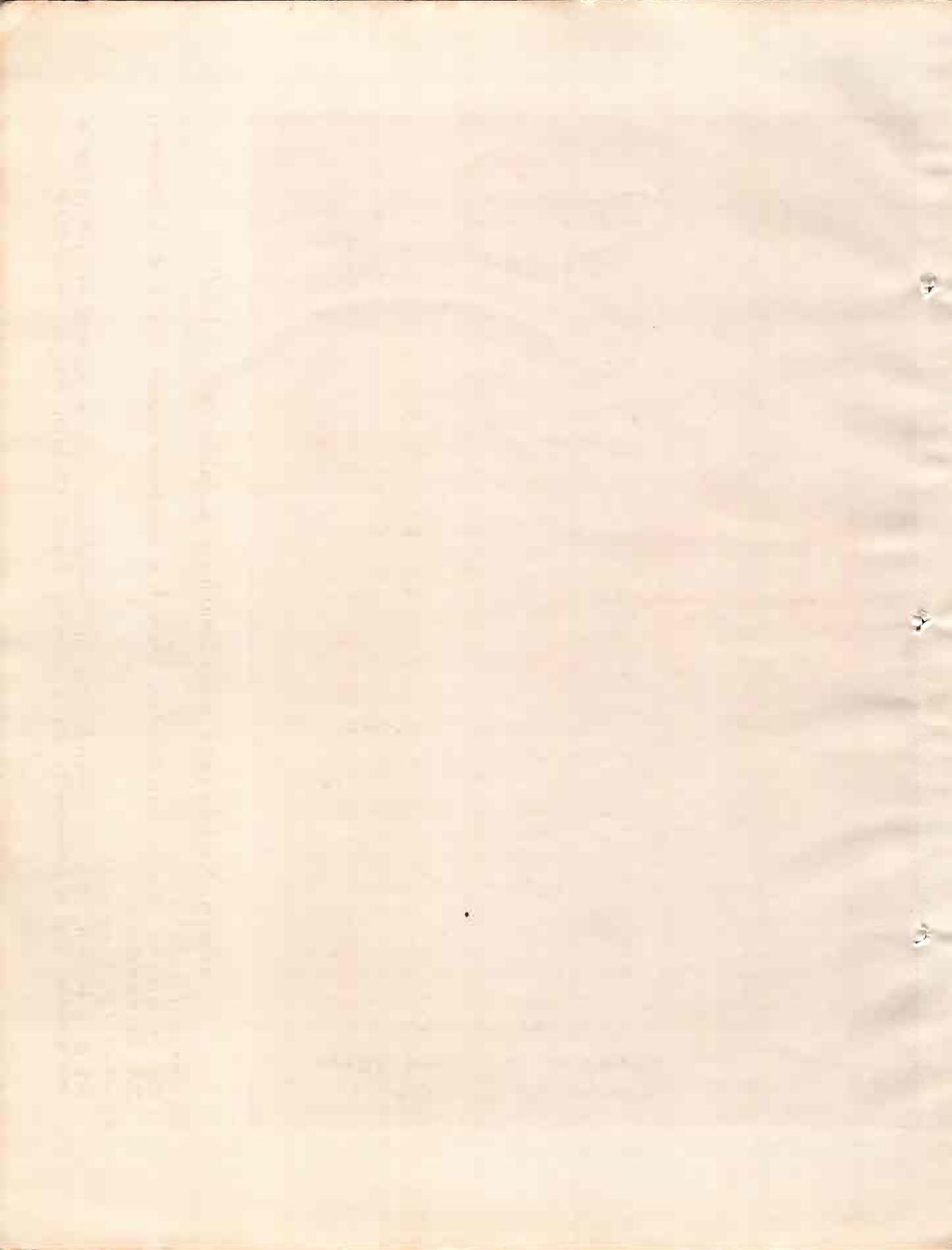
இந்தொழிலும் முக்கண்ணும்	— வியாகரணசிரோமனி விவரி பூரண தியாகராஜக் குருக்கள்	88-90
மானுடம் பாடாத மகளிர்	— கலாநிதி துரை. மனேகரன்	91-93
சுவேதாஸ்வத்ரோபநிஷத் சூறும் சமய, தத்துவ சிந்தனைகள்	— பேராசிரியர் வி. சிவசாமி	94-97
✓ திருவாசகமும் திருவெந்தெழுத்தும் தில்லைக்கூத்தன்	— வித்துவான் பொன். அ. கணக்கை அருள்நெறித் தொண்டர், திரு. கே. கே. கப்பிரமணியல்	98-100 101-102
செல்வச்சந்திமுறை	— பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம்	103-105
✓ சதுரர் யார்?	— திருநாவுக்கரச தேசிகர்	105-108
✓ வாண்கலந்த மாணிக்கவாசகன் சித்தாந்த சைவம்	— ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா மகாவித்துவான், திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார்	108-109 110-113
சேக்கிழார் தந்த புனிதத் தமிழ்க் காப்பியம்	— பண்டிதர் மு. கந்தையா	114-117
✓ சித்தர் கண்ட செந்தெறி தில்லைத்தலத்தின் சிறப்பு	— பண்டிதர் க. மயில்வாகனம் — டாக்டர் ஐ. ஆனந்தநாராசத்திக்கிருதர்	118-126 127-129
இந்துசமயம்	— திரு. க. பாலசுப்பிரமணியம்	130-131
காரைநகரும் சமுத்துச் சிதம்பரமும்	— திரு. மு. து. நாகேந்திரன்	132-140
திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்	— டாக்டர் இரா. செல்வக்கணபதி	141-145
சைவம் வளர்த்த நல்லறிஞர் காரைநகர் கார்த்திகேயப் புலவர்	— கலாநிதி ப. கோபாலகிருஷ்ணன்	146-150
காரைநகர்க் மணிவாசகசைபை	— திரு. க. சிறீதரன்	-151
✓ வழிகாட்டியருளிய வாதலூரடிகள்	— திரு. க. சி. குலரத்தினம்	152-154
யோகர் சுவாமிகள் ஆசிரியர்கள் காரைநகர் மணிவாசகர் சபை	— க. வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் — பண்டிதர் க. உமாமகேஸ்வரன்	155-159 160-161
அதிதீரன்		

காசுராகார் மனிவாசகர் கைப் பெயற்றிழு உறுப்பினர்கள் — 1990

இருப்பவர்கள் (இடமிருந்து வலம்)
திரு. செ. ஆறுழகம், திரு. மா. சிவக்கிரமனியம், பிரமநா
திரு. கே. சிவக்கிரமனியம்,
திரு. வெ. மிருந்து வலம்.

திரு. கு. நாகேந்திரன், திரு. வே. குமாரி, திரு. நா. செல்வத்தினம், திரு. ம. அழகேந்திரன், மண்டதார் மு. க.
வேஷ்ணுதப்பிள்ளை, திரு. க. தின்ஸியலம், திரு. ந. தர்மா, திரு. க. கிருவேல், திரு. கு. செந்திலநாதன்.

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை

செயற்குழுவினர்

தலைவர்

திரு. செ. தேவதாசன், B. A. Dib in Edu

துணைத் தலைவர்கள்
பண்டிதர், மு. சு. வேலாயுதபிள்ளை
திரு. வே. சிவசுப்பிரமணியம்

இணைச் செயலாளர்கள்
திரு. து. நாகேந்திரன்
திரு. ஆ. செந்தில்நாதன்

பொருளாளர்
திரு. வே. குமாரசாமி

செயற்குழு உறுப்பினர்
திரு. க. தில்லையம்பலம்,
(பார்ட்செ செயலாளர்)
திரு. கு. கதிரவேலு
திரு. மா. சிவசுப்பிரமணியம்
திரு. ம. அழகேந்திரன்
திரு. நா. தர்மமுர
திரு. நா. சௌல்வரத்தினம்
திரு. செ. ஆறுமுகம்

காப்பாளர்கள்
பிரம்மநீ. க. வைத்திசுவரக் குருக்கல்
பேராசிரியர் இ. கணக்கந்தரம்

கடவுள் வாழ்த்து

பொன்மலிந்த தீருமுறைப் பாகுரங்கள்

திருஞானசம்பந்த கவாயிகள்

முதலாந் தீருமுறை

தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொன்னியல் கொன்றை பொறிகிளர் நாகம் புரிசடைத்
 துன்னிய சோதி யாகிய ஈசன் தொன்மறை
 பன்னிய பாடல் ஆடவன் மேய பரங்குன்றை
 உன்னிய சிந்தை உடையவர்க் கில்லை உறுநோயே.

திருஞானசம்பந்த கவாயிகள்

இண்டாந் தீருமுறை

தேவாரம்

பொன்னெடுப் பவனும் புயலொப் பவனும்
 தன்னெடுப் பறியாத் தழலாய் நிமிர்ந்தான்
 கொன்னற் படையான் குடவா யில்தனில்
 மன்னும் பெருங்கோ யில்மகிழ்ந் தவனே.

திருஞானசம்பந்த கவாயிகள்

முன்றாந் தீருமுறை

தேவாரம்

பொன்தயங் கிலங்கொளிந் நலங்குளிர்ந்த புன்சடை
 பின்தயங்க ஆடுவாய் பிஞ்ஞகா பிறப்பிலீ
 கொன்றையம் முடியினும் கூடல்தூல வடயிலாய்
 நின்றயங்கி யாடலே நினிப்பதே நியமமே.

திருநாவுக்காச கவாயிகள்

ஏங்காம் தீருமுறை

தேவாரம்

பொன்னள வார்சடைக் கொன்றையி னய்புகலூர் அரசே
 மன்னுள தேவர்கள் தேடு மருந்தே வலஞ்சுமியாய்
 என்னள வேயுளக் காட்பட் டிடைக்கலத் தேகிடப்பார்
 உன்னள வேயெனக் கெரன்றுமி ரங்காத உத்தமனே.

திருவுக்கூகு கவாயிகள்

ஜந்தாங் திருமுறை

தேவாரம்

பொன்னெப் பாஜீப்பொன் னிற்சுடர் போல்வதோர்
மின்னெப் பாஜீவிண் னோரும் அறிகிலார்
அன்னெப் பாஜீ அரத்துறை மேவிய
தன்னெப் பாஜீக்கண் ஷ்நாந் தொழுவதே.

திருவுக்கூகு கவாயிகள்

ஏரூங் திருமுறை

தேவாரம்

பொன்மணியம் பூங்கொன்றை மாவை யாஜீப்
புண்ணியினை வெண்ணீரு பூசி னுஜீச்
சின்மணிய மூவிலை சூலத் தாஜீத்
தென்சிராப் பள்ளிச் சிவலோ கஜீ
மன்மணியை பொன்சுடலை யூராப் பேணி
வல்லெரு தொன்றேறும் மறைவல் லாஜீக்
கண்மணிகள் வெண்திரைகுழ் அந்தண் நாகைக்
காரோணத் தெஞ்ஞான்றுங் காணலாமே.

நந்தாழுந்த கவாயிகள்

ஏழாங் திருமுறை

தேவாரம்

பொன்னுஜீ மயிலூர்தி முருகவேள் தாதை
பொடியாடு திருமேனி நெடுமாறன் முடிமேல்
தென்னுஜீக் குடபாலின் வடபாலின் குணபாற்
சேராத சிந்தையான் செக்கர்வான் அந்தி
அன்னுஜீ அமர்கள்தம் பெருமாஜீக் கருமானின்
உரியாஜீ அதிகைமா நகருள்வாழ் பவணை
என்னுஜீ எறிகெடில் வடவீரட் டானத்
துறைவாஜீ இறைபோது மிகழ்வன்போ வியானே.

மாணிக்கவாரக கவாயிகள்

எட்டாங் திருமுறை

திருவாசகம்

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீரு
பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து
பொலிந்திடு மாகாதே
மின்னியல் நுண்ணிடை யார்கள் கருத்து
வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம்
மிகுத்திடு மாகாதே.

தன்னடி யார்அடி என்தலை மீது
 தழைப்பன் ஆகாதே
 தானடி யோம்டை னேஉய்ய வந்து
 தலைப்படு மாகாதே
 இன்னியம் எங்கும் நிறைந்தினி தாக
 இயம்பிடு மாகாதே
 என்னைமுன் ஆளுடை ஈசன்னன் அத்தன்
 எழுந்தரு ளப்பெறிலே.

திருக்கோவையார்

பொன்னுர் சடையோன் புலியூர் புகழா ரெனப்புரிநோ
 யென்னு ஸறிவில்லை யானென் ருரைக்கிலன் வந்தயலார்
 சொன்னு ரெனுமித் துரிசதுன் னுமைத் துணைமனனே
 யென்னுழ் துயர்வல்லை யேற்சொல்லு நீர்மை யினியவர்க்கே.

குலுந்த தேவர்

ஓன்பதாம் தீருமுறை

திருவிழக்ப்பா

செம்பொனே பவளக் குன்றமே நின்ற
 திசைமுகன் மால்முதற் கூட்டத்
 தன்பரா னவர்கள் பருகும்ஆ ரமுதே
 யத்தனே பித்தனே னுடைய
 சம்புவே யனுவே தானுவே சிவனே
 சங்கரா சாட்டியக் குடியார்க
 கின்பனே யெங்கும் ஒழிவற நிறைந்தே
 மிருக்கையி லிருந்தவா நியம்பே.

நேந்தனு

ஓன்பதாம் தீருமுறை

திருப்பஸ்ஸன்டு

மன்னுக தில்லை வளர்க நம் பக்தர்கள்
 வஞ்சகர் போய்கல
 பொன்னினி செய்மண் டபத்துள்ளே புகுந்து
 புவனியல் ஸாம் விளங்க
 அன்ன நடைமட வாள்உ.கம கோனடியோ
 முக்கருள் புரிந்து
 பின்னைய பிறவி யறுக்கெந்தி தந்த பித்தற்குப்
 பல்லான்றி கூறுதுமே.

திருமூலர்

பத்தாற் திருமூலர்

திருமந்திரம்

பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புவித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரும் இளம்பிறை
துண்ணிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே.

ஸ்ரோன் பெருமான் நயதூர்

பத்தேராந் திருமூலர்

பிரபந்தங்கள்

பொன்னம் பலத்துறை புன்னியன்
என்பர் புயல்மறந்த
கள்ளன்மை தீரப் புனிற்றுக்
கலிக்காமற் கன்றுபுன்கூர்
மன்னு மழைபொழுந் தீரறு
வேவிகொண் டாங்கவற்கே
பின்னும் பிழைதவிர்ந் தீரறு
வேவிகொள் பிஞ்சுகனே.

சேக்கிராந் கவாயிகள்

பள்ளிரண்டாந் திருமூலர்

பெரியபுரணம்

பொன்ம லைக்கொடி யுடனமர் வெள்ளியம் பொருப்பில்
தன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமூராஞ் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயில்முன் வந்தார்.

திருச்சிற்றம்பவம்.

திவமயம்

சிவார்ஜி க. மங்களேஸ்வரக் குழுக்கள்

பிரதம சிவாசாரியார்

ஆசியரை

ஸமத்துச் சிதம்பரம்,
காரைநகர்.

பிற சபயத்தவர்களை மட்டுமன்றிப் பிற இனத்தவர்களைம் கவர்ந்துள்ள தமிழ் நூல்களுள் முன்னணியில் நிற்பதும், ஆச்மீகத்துறையிற் செல்பவர்களுக்கு ஸழிகாட்டியாக உள்ளதும் திருவாசகமே என்பது பெரியார் பலரின் கருத்தாகும். இத்தகைய சிறப்பினையுடைய திருவாசகத்தினை, மக்கள் மனத்தில் நன்கு பதியச் செய்வதற்காகவே காரைநகர் மணிவாசகர் சபை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலந் தொடக்கம் சபை செய்துவருகின்ற பலதுறைப்பட்ட தொண்டுகளையான் நன்கு அறிவேன். சபையினர், திருவெம்பாவைக் காலத்தில் ஸமத்துச் சிதம்பரத்தில் நடாத்தி வருகின்ற மணிவாசர் விழாவே அத்தொண்டுகளுள் சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்த விழாவிற் கலந்து கொண்டு சொற்பொழிவாற்றுத் தீவிரமான அறஞர்கள் இல்லையென்றே கூறலாம். மணிவாசகர் விழாவிற் சொற்பொழிவாற்றுவது ஒரு பெரிய கௌரவம் என்று அறஞர்கள் எண்ணுமளவிற்குச் சபை தலை உயர்த்திக் கொண்டது.

திருவாசகம் தொடர்பான, 500க்கு மேற்பட்ட தலைப்புக்களில் இலங்கை இந்தியப் பேரறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகள், சென்ற 50 ஆண்டுக் காலத்தில், சபையின் சார்பில் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இஃது ஒரு பெரிய சாதனையாகும். சொற்பொழிவுகள் மக்கள் மத்தியில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை உண்டாக்கி திருவாசக பாராயணஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற உயரிய சிந்தனையை அவர்கள் மத்தில் உதிக்கச் செய்து விட்டன. காரைநகர் மக்களையும் திருவாசகத்தையும் பிரித்தெடுக்க முடியாத ஒரு நிலை இன்று ஏற்பட்டுவிட்டது மக்கள் திருவாசகத்துடன் அத்துவித முற்றுவிட்டனர் என்றால், அஃது ஒரு சிறிதும் மிகையாகாது. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாக இருக்கின்ற காரைநகர் மணிவாசகர் சபையை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

சபையின் பொன்விழா நடைபெறவிருப்பதையும், விழாவை முன் விட்டு மலரோன்று வெளிவரவிருப்பதையும் அறிந்து பேருவகையடைகின்றேன். விழா விமரிசையாக நடைபெறுவதற்கும் மலர் பேரறி ஞார்கள் பலரின் கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய பெருமலராய்ச் சிறப்பாக அமைவதற்கும் கூத்தப்பிரான் திருவாரூபனை வேண்டி, என்ன ஆசியைத் தெரிவித்து அமைகின்றேன்.

க. மக்களேஷ்வரக் குருக்கள்

சிவமயம்

Prop. K. Kailasanatha Kurukkal

M. A. (Ceylon) Ph. D. (Poona)

DIRECTOR

Sri Muthuvinayakar Vedagamic Research Institute

Sri Muthuvinayakar Gurukulam

and

Vedagama Pathasala.

Phone : 438427

233, Sea Street

Colombo 11

Sri Lanka.

ஆர்யரை

ஸ்ரீமுக வருஷம் சித்திரை மாதம் 19ஆந் திகதி (02-05-93) ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று காரைநகர் மணிவாசகர் சபையின் பொன் விழா நடைபெறவிருக்கும் நல்ல செய்தியை அறிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கடந்த 50 வருஷங்களுக்கு மேலாகச் சைவ சமய வளர்ச்சி கருதி இச்சபை செய்துவரும் சேவைகள் அளப்பரியன.

விழாத் தொடர்பாக, மலரௌன்றும் உருவாகி வெளிவரவிருப்பது மேலும் சந்தோஷத்தை தருகிறது. இம்மஸ்ர நன்கு மலர்ந்து, சைவ நறுமணம் பரப்ப வேண்டும் என்று இறைவனை வணங்கி என் ஆசியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஒவ்வொரு வருஷமும் திருவாதிரைத் தினத்தையடுத்து, முன் னுள்ள தினங்களில், பாரத நாட்டிலிருந்து சிறந்த பேச்சாளர்களை அழைத்தும், இங்குள்ள அறிஞர்களைக் கலந்துகொள்ளச் செய்தும் நடத்திய மணிவாசகர் விழாக்கள் எனது நினைவில் என்றும் நீங்காது நிறைந்து நிற்கின்றன. சபையன் பணிகள் பெரிதும் போற்றற பாலன்.

க. கலைஞராத்துக் குருக்கள்

வ
சிவமயம்

சிவபூரி சி. குஞ்சிதபாதக் குருக்கள் பிரதமகுரு

ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் தேவஸ்தானம்

38, ஸ்ரீ ராமநாதன் வீதி,
கொழும்பு - 13
ஸ்ரீலங்கா
தொலைபேசி: 436328

ஆர்யியரை

இலங்கையில், அகர நூற்றுண்டுக்காலம் சமயத் தொண்டினைத் தொடர்ந்து செய்துவரும் சபைகளுள் கரைநகர் மணிவாசகர் சபையும் ஒன்றாகும். 1-1-40 அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட சபையானது இன்றுவரை சமயத் தொண்டு செய்து வருவதற்குக் காரணம், அவ்வூர் மக்களின் ணாக்கமும், அவர்களுக்குச் சமயத்திலுள்ள நம்பிக்கையுமோகும். சபையின் கடந்தகாலச் சேவைகளை நினைத்துப் பார்க்கும்போது பெருமகிழிச்சி உண்டாகிறது.

மணிவாசகர் சபையானது மாணவர்களின் சமய அறிவை வளர்க்கும் நோக்குடன், ஆண்டுதோறும் பரிட்சைகளை நடாத்தி, சித்திபெறும் மாணவர்களின் தகுதி நோக்கி தங்கப் பதக்கங்களும், புத்தகப் பரிசில் களும், சான்றிதழ்களும் வழங்கிவருகிறது. இந்த அருஞ்சிசையலைச் செய்யும் இச்சபை, பொன்விழா நடாத்தவிருக்கும் இச்சமயத்தில், காரை நகரிச் சுந்தரேஸ்வரப் பெருமானின் பாரம்பரியத்தினான் என்ற பெருமையுடன், நான் தொண்டு செய்யும் ஸ்ரீ பொன்னம்பலவாணேஸ்வரப் பெருமானை வேண்டி, சபையானது சிறந்த தொண்டுகளை மென்மேலுஞ் செய்து, மினிரவேண்டுமென எனது நல்லாசிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

சி. குஞ்சிதபாதக்குருக்கள்

6.

குருபாதம்

ஸ்ரீவ්‍යා சுவாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்

குருமஹா சந்நிதானம் - ஆதிமுதல்வர், ஸ்தாபகர்

ஸ்ரீவ්‍යා சோமசுந்தா தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்

இரண்டாவது குருமஹா சந்நிதானம் - ஆதீன முதல்வர்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்

தொலைபேசி - 24018

பருத்தித்துறை வீதி, நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

ஆசியரை

காரைநகர் மணிவாசகர்சபை, பொன்னிமா எடுக்கவிருப்பதற்கு பேருவகை எய்துகிறோம். ஷி சபை அன்பர்கள், ஆற்றிய ஆற்றிலரும் பணிகளை யாம் அறிவோம். தாங்கொண்டு இடர், இன்னல்கள் தலையெடுத்த காலத்தும் தளர்வருது மெய்ச் சமயமாகிய சைவம், நற்றமிழ், சிவதர்மம் வளர்ந்தோங்க வேண்டும் என்ற விழுப்புறு நோக்கை முன்வைத்து அவர்கள் ஆற்றும் சிவதொண்டுகளைப் பாராட்டுகின்றோம்.

சமுத்திச் சிதம்பர தேவஸ்ததானத்தை இந்நாட்டில் அறியாதார் சிலர், அதிலும் காரைநகர் மணிவாசகர்சபை எனின் புண்ணிய சேவைகள் எம்மனக்கண்முன் நிற்கும். எனவே சபையீனர் பொன்னிமா எடுப்பது ஒரு சாதனையாகும். இஃதுண்மை, சைவமக்கள் எல்லோரும் அவர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டும். கடமை என்றும் பகராலாம். இவ்விமா நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் யாதானுமொரு குறைவின்றிச் செவ்வனே நிறைவூற எல்லாம் வல்ல சிவபரம் பொருளின் பாதாரவிந்தங்களை உள்ளாரத் தியானித்து, எமது நல்லாசிகளை வழங்குகின்றோம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு

ஸ்ரீவ්‍යා ஸ்வாமிகள்

வ
சிவமயம்

திருங்கல்லாய் பரம்பரை
ஸ்ரீமதீ
 சிவப்பிரகாசதேசிக யரமாசமிய
 சுவாமிகள்
 குருமகாசநநிதானம்
 திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

திருவாவடுதுறை - 609803
 (தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

ஆசிரியர்

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையின் பொன்விழா அண்மையில்
 நடைபெறவள்ளனயுப், ஷோச் சார்பில் மலர் வெளி வர
 உள்ளதும் அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

செந்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், சைவச் செந்தெநி எங்கனும்
 நிலவி யாவரும் மேன்மை பெறுதற்கும் சபை பல ஆண்டுகளாக
 ஆற்றி வருகின்ற அரும்பணிகள் பெரிதும் போற்றற்குரியன.
 நிகழவுள்ள பொன்விழா நிகழ்ச்சிகள் இனிது நடைபெறவும்,
 விழா மலர் தெய்வத் தமிழ் மணம் கழழ மலர்ந்து உலகு இன்
 புறவும் நம் வழிபடு கடவுளாகிய ஸ்ரீ ஞானமா நடராஜப்
 பெருமான் திருவடி மலர்களைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சிவப்பிரகாசதேசிக சுவாமிகள்

07 - 03 - 90

Telegrams : "Aadheenam" Madurai.
Phone : 22793

HIS HOLINESS
Sri-la-Sri Arunagirinatha Sri Gnanasambanda Desika
Paramachariya Swamigal
292nd Gurumaha Sannidhanam
&
Aadheena Karthar
Madurai Aadheenam

70, South Avani Moola Street,
Madurai-625 001
(S. India)

ஆசியரை

காரெநகர் மணிவாசகர் சபையின் பொன்னிழா நடக்கவிருப்பத்தை அறிந்து குருமகா சந்திதானம் அவர்கள் மகிழ்வெய்தினார்கள்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தொழும்போது “தென்னாடு டைய சிவனே போற்றி” எனப் போற்றுகிறோம் அவனே தமிழ் வளர்த்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குக் தலைவரங்கித் தமிழும் தமிழ் சார்ந்த சைவமும் வளர்ந்தோங்க அருளினான் தமிழும் சைவமும் இருகண்கள், தமிழின்றேல் சைவமில்லை. சைவமின்றித் தமிழ் இல்லை. இத்தகைய சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் சபை 50 ஆண்டுகளாகத் தொய்வின்றித் தொண்டாற்றி வருவது சாலச் சிறந்தது. மேன் மேலும் சபை வளர்ந்து, சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் தொண்டாற்றிட எல்லாம் வல்ல இறைவனைத் தொழுது நமது குருமகா சந்திதானம் அவர்கள் தமது அருளாசியை வழங்குகிறார்கள்.

திருப்பெருந்திரு குருமகாசந்திதானம்
அவர்கள் அருளாணப்படி
ஆதினமேலாளர்

சிவமயம்

முத்தமிழ்க்குருமணி, கிரியாக்கிரமஜோதி,
வாகீசவாரிதி, சகலாகம சங்கரர்,
சிவபூரி நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்
ஸ்ரீ கதிரமலைச்சிவன் தேவஸ்தானம்,
சன்னகம்.

Muththamai Kurumani, Kiriak Kramajothi
Vakeesa Varithi Sakala Kama Sangara
Sivasari
N. SARVESVARAK KURUKKAL
Sri Kathiramalai Sivan Thevasthanam
Chunnakam.

பெருங்கீர்த்தி மணிவாசகனுரீ திருச்சபை

பணி பல செய்து நீரு வாழ்க !

“வணங்கத் தலைவத்து வார்கழல் வாய் வாழ்த்த வைத்து
இணங்கத் தன்சீரடியார் கூட்டம் வைத்தெம் பெருமான்”

என பூவல்லிக்கேற்ப சென்ற ஐமபது ஆண்டுகளாக “அற்றில் சீராந்தெழுந்துரை நாவினர், வீறு தொண்டென விண்டிருங் கோள்கையராக” அரும்பணி பல செய்து வரும் காரைநகர் மணிவாசகர் சபை பெரு விழா காணுவதில் நாமும் பெருமையும், மகிழ்வும் அடைகிறோம். “சிவமெனும் விளாவண்டாக வளர்த்த தெய்வச்சாலியாக” அவதரித்த மணிவாசகர், கடவுள், உயிர், உலகம் என்னும் மெய்யியல்புகளை உணர்த்தி அனைவரையும் உருக்கவைக்கும் திருவாசகத்தை உலகம் உய்யவும் சைவத் தமிழ் வளரவும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். திருவாசகம் பவவினை நீக்கி இறை மைக்கும்பெது. “வெறுப்பனவே செய்யும் என் திறுமையை நின்பெருமையினால் பொறும் பவனே” என்று கருணைத் திறனைக் காணபிப்பது “ஆந்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும் கீர்த்தனை” என்று மாயை நீக்கி அருள்வதையும் காட்டுவதாகும். இத் திறங்களிலூல் திருவாசகம் பக்தியையும், அமைதியையும் தந்து பாசம் நீக்கி முத்தி தரும் மந்திரமாகும். இதை நன்கு உணர்ந்து ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்பே காரைநகரில் மணிவாசகர் சபை திருவாசகக் கலாச்சாரத்தை ஏற்படுத்திவருவது யாவரும் தெரிந்ததே. மாணவர்கட்கு சமய உணர்வை உண்டாக்கும் பரீட்சைகள் வைத்தும், அடியார்களை அரணாடிக்காட்டப்படுத்தும் தெய்வீகப் பாதயாத்திரைகள் செய்தும், திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளி எழுச்சி ஆகியவற்றிற்கு உரை எழுதி மலிவு விலையில் வெளியிட்டும், அளப்பரிய பணியாற்றி வருகிறது. பண்டிதர் திரு. ச. அருளாம்பல வாணர் அவர்கள் திருவாசக ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிடுவதற்குத் தூண்டுதலாக வும் உதவியாகவும் இருந்தது இச்சபையாகும். மேலும் சைவ மரபுகளைப் பேணிக் காப்பதுடன் சமயப் பெரியார்களை அவ்வப்போது அழைத்து நல்ல கருத்தரங்கு களை நடாத்தி அவர்கட்கும் இங்குள்ளவர்கட்கும் பாராட்டிப் பட்டமளித்து, சிறப்பிக்கின்ற இயல்புடையது. தற்போது காலத்தால் இடம் நகர்ந்தாலும் சிலத்தால் கிறிதும் குறையாது ஊக்கமுடன் பணி செய்ய முனையும் இச்சபையினர்க்கு சௌந்தராம்பினை அம்பாள்பாகர் சுந்தரேசப்பெருமான் அருளும் காப்பாளராக இருந்து வரும் சைவப் பெருஞ்சீலர்களின் ஆசிகளும் நிறைந்து பல பொன்விழாக்காணும் சிறப்புப் பெறவும் வாழ்த்தி, இவர்கள் பணிகளில் நாமும் ஆட்பட்டுப் பெருமை பெறுவதுடன் வாழ்க சபை, வளர்க சைவநெறி, குழ்க அரன்நாமம் என்று நல்வாகிகளைத் தெரிவிக்கிறோம்.

சுபம்,

சிவபூரி நா. சர்வேஸ்வரக் குருக்கள்

அம்பாள் துணை
பண்டிகை, சிவத்தமிழ்ச் செல்வி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J. P.

(தலைவர், ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம், தெல்லிப்பழை.)

துர்க்காபுரம்,
தெல்லிப்பழை.

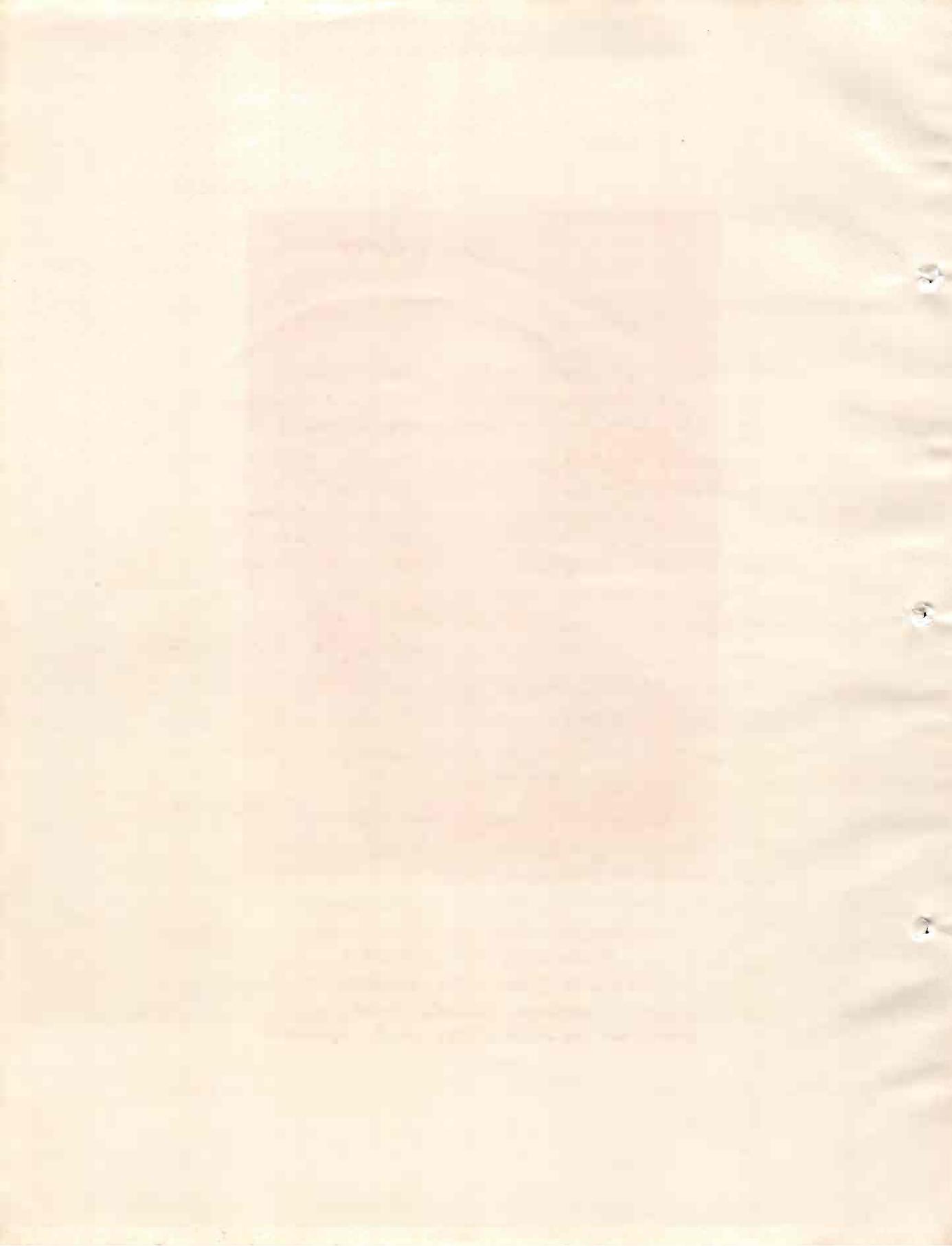
வாழ்ந்துரை

பொன்னிமாக் காணும் காரைநகர் மணிவாசகர் சபைக்கு வாழ்த்தும் நன்றி யும் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு உண்டு. ஈழத்துச் சிதம்பரத்தில் எழுந் தருளியிருக்கும் சுந்தரேஸ்வரப் பெருமானுக்கு ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுப தாம் ஆண்டு குடமுழுக்கு நடைபெற்றமையை முன்னிட்டு எனக்கும் ஒரு பாராட்டு விழாவை இச் சபையினர் எடுத்து, என்பனிக்கு நல்லாக்கம் அளித்தமை என் வாழ் வில் மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சியாகும். ‘சிவத்தமிழ்ச் செல்வி’ என்ற பட்டம் கூட்டுப் பொன்னைடை போர்த்திப் பொற்பதக்கம் சாத்திக்கெளரவும் செய்தமை உலக றிந்த செய்தியாகும். அத்துடன் சமயச் சொற்பொழிவுச் சுற்றுலாவுக்கு மலேசியாவுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தியவர்கள் இவர்களே. 1958ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தொடர்ந்து வருடாவருடம் காரைநகர் மணிவாசகர் சபையினரால் நடாத்தப்பட்டு வரும் திருவாசக விழாவிலே கலந்துகொண்டு திருவாசகச் சொற் பொழிவுகளைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வந்தமை இன்று எனக்குப் பெருமித்ததைத் தருகிறது. ஈழத்துச் சிதம்பரம் என்று கூறும்போது எமக்கெல்லாம் அந்தச்சிற்றம் பலவனை ஞாபகப்படுத்துவது ஒர் அருள்வாய்ப்பாகும். இன்று ஐம்பதாண்டு நிறைவு விழாவைக் காணும் காரைநகர் மணிவாசகர் சபையினரின் கடந்தகாலச் சபைப் பணிகளைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. திருவாசகத் தீந்தமிழைப் பரப்ப வும், திருக்கோயிலுக்கு வருகைதரும் அடியார்களின் ஞான அனுபவத்தை வளர்க்கவும், காலத்துக்குக்காலம் பயனுள்ள வெளியீடுகளை வெளியிடவும் சைவப் பெரியோர்களைக் கெளரவிக்கவும் சிறந்த ஒரு நிறுவனமாக இச்சபை விளங்கிவந்துள்ளது. மேலும் பொன்னிமாவினால் புதுப் பொலிவு பெற்று அறப்பணியும் அறிவுப் பணியுமாற்றி ஒங்கவேண்டுமென்று இச்சபையை வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையில்
தொடர்ந்து 27 ஆண்டுகள்
சொற் பெருக்காற்றிய பெருந்தகை
பண்டிதன், சிவத்தமிழ் செல்வி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J. P. அவர்கள்

—
சிவமயம்

அருட்கவி சீ. விநாசித்தம்பி அவர்கள்

மலர் வாழ்த்து

அன்புமணி வாசகப்பே ராயசபை பல்லாண்டு
பொன்பொழிந்து வாழ்கசிவம் பூத்து.

பலநாட்டுச் சிவத்தமிழ்ப்பே ரறிஞர் தேவப்
பண்பாடும் கலைஞர்சிவ ஞான சித்திப்
புலவோரின் அறிவுரைகள் இசைகள் சைவம்
பொலிபஜனை பாதயாத் தினர்கள் பராலர்
நலமடையும் பிரசங்கம் பரிட்சை போன்ற
ஞானமழை பொழிவித்துச் சிவம்வ எர்க்கும்
குலமணிவா சகர்சபையோர் சிதம்ப ரத்தான்
கோபுரம்போல் கற்பகம்போல் வாழி! வாழி!!

தேசமெலாம் சிவநாமம் மலரச் செய்தல்
திருமுறையின் இசைவளர்த்தல் திருத்தொண் டாற்றி
சனாடி பிடித்ததிருத் தொண்டர் கீர்த்தி
எல்லார்க்கும் இதயத்தில் இருக்கச் செய்தல்
பூசதிரு வெண்ணீரு ருத்தி ராக்கம்
பொருந்துமைந் தெழுத்தினது புகழ்ப ரப்பல்
பேசுமறி வாளர்தரு நூல்வ முங்கல்
பெருகவைக்கும் சுப்பகைகளை மலைபோல் வாழி!

மின்கலா மதிச்சடையன் திருத்தாள் வாழி!
மேவுசிவத் திண்ணபுரத் தொண்டர் வாழி!
என்பெலாம் உருகிநின்று வாச கத்தேன்
இசைத்த மணிவாசகனூர் கீர்த்தி காக்கும்
இன்பமே நோக்காகச் சிவம்வ எர்க்கும்
இனியபணி புரிந்துநிற்கும் சுபையோர் கானும் கானும்
பொன்விழா வாழிசபைச் சிறப்புப் பேசும்
புனிதமலர் வாழி! தமிழ்சைவம் வாழி!!

சீ. விநாசித்தம்பி

கயிலைமாழுனிவர்
ஸ்ரீவர்க்காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித்
தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்
அதிபர், ஸ்ரீ காசிமடம்

சிவ சிவ

திருப்பணந்தாள் - 612504
(தஞ்சை மாவட்டம்)

வாழ்த்து யை

“ஈழத்துச் சிதம்பாம்” என வழங்கப்பெறும் காரைநகரில் தோன்றித் தனது தொடர்ந்து, தேய்விக அருட்பணிகளால் புகுற் படைத்து வருகின்ற மணிவாசகர் சபையின் பொன்விழாவை நீகழ்த்தத் திருவருள் கூட்டுடியுள்ளமையும், விழாச் சார்பாகப் பல்வேறுபட்ட துறையறீர்களின் கருத்துக் கோவைகளுடன் மலரோன்று வெளிவருவதும் அறிந்து மகிழ்ச்சின்றேம்.

இதில் “கருங்கல் மனமும் சிந்து கரையும்” எனப் போற்றப் பெற்ற மணிவாசகத்தைப் பெயரிலும், அதனைத் தந்த அருள் முனிவரின் சிந்தனையோட்டத்தை மனதிலும் கொண்டு இயங்கி வரும் அடியார் கூட்டமைப்புக் காலமுறைப்படி ஆன்மிக, இலக்கியப் பணிகளை ஆற் றிவரும் செய்கை பாராட்டிற் குரிப்பு.

“எத்திதழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்து மனமிருக்கும் மேனத்தே” என்பர் தாயுமானவர், அட்செபாந்தகாபின் வாக்கினைபொட்டி அரும்பணிகள் பல ஆற்றி வநும் ‘சபை’ பின் தொண்டு தொடரவும், குலங்களும் “விழா மலர்” திருவாசகம் என்னும் தேன் குழுத்து அளிக்கும் சிந்தனைத் திரட்டல்களுடன் பக்தி மணம் கழும் மலரவும் செந்திற் தந்தன் சேவஷகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றேம்.

சுபம்

ஸ்ரீவர்க்காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித்
தம்பிரான் சுவாமிகள்

சிவமயம்

சமுத்துச் சிதம்பரம் (காரைநகர் சிவன்கோவில்)

EELATHTHU SITHAMPARAM (Karainagar Sivan Temple)

திருத்தொண்டர் சங்கம், கனடா

DEVOTEES SOCIETY, CANADA.

ஆரம்பம் : 01 - 10 - 1989

Estd: 01 - 10 - 1989

1475, BLOOR STREET EAST,

APT 201,

MISSISSAUGA, ONT L4X 1R7,

CANADA.

வாழ்த்துறை

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா எருளுதலும் பெருங்கருணைய் பெற்றி நோக்கிக் கரைந்து கரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத் துரியநிலை கடந்து போந்து திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்துத் தேக்கிக் செம்மாந்து திருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதலுரடிகளடி மினைகள் போற்றி.

காரைநகர் மனிவாசகர் சபை 1940ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் சைவநெறி தழைத்தோங்க, சிரிய சைவப்பணி ஆற்றி வருகின்றது. காரைநகரிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களிடையே வருடந்தோறும் நடாத்திவரும் சைவசமயப்பாடப் பரீட்சையும், அப்பரீட்சையில் சித்தி பெற்ற மாணவர்களின் தரத்திற்கேற்ப தங்கப் பதக்கங்களும், பரிசில்களும், சான்றிதழ் களும் வழங்கிக் கிழுர்களுக்குச் சமய ஆர்வத்தையும் விழிப்புணர்வையும் வளர்த்துவரும் பணி மிகவும் வியந்து பாராட்டப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். ஈழத்துச் சிதம்பரத்தில் திருவெம்பாவைத் திருவிழாக் காலங்களில் நடைபெற்றுவரும் மனிவாசகர் விழா ஆரம்பநாளில் மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் திருவுருவத்தையும் அவரின் திருவாசகம் திருக்கோவையாரையும் வீதிவலம் எடுத்துவர, மக்கள் வீதிதோறும் நிறைகுடம் வைத்து அர்ச்சனை செய்வித்துக் குருபூசை செய்யும் காட்சிகள் பக்தி மயமானவை. அதையடித்து ஈழத்துச் சிதம்பர வசந்தமண்டபத்தில் நடைபெறும் சமயச் சொற்பொழிவுகளில் வாதலுரரின் திருவாசகம் திருக்கோவையார் பற்றி அறிஞர்கள் விளக்குவர்.

வான்கலந்து மாணிக்கவாசக நின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பன் சாற்றினிலே
தேங்கலந்து பாஸ் கலந்து செழுங்களித் திஞ்கவை கலந்தென்
ஹன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.

என வட்டஹார் வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் அனுபவித்த இன்
பத்தை எல்லோரும் பருகி இன்புற மணிவாசக சபையினர் ஆக்க
மளித்து வருகின்றனர். இச்சபையினர் அண்மைக் காலங்களில்
ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் மாலை நேரங்களில் காரை நகரி
லுள்ளாவுவொரு ஆலயமாகக் கதாப்பிரசங்கம், பண்ணிசைக் கச்சேரி,
சொற்பொழிவு போன்ற நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து வருகின்றமை, மக்கள்
துயரங்களை மறந்து, பக்தி வழியில் சமய நப்பிக்கையுடன் வாழ வழி
செய்யுமெனலாம்.

மணிவாசக சபையினர் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஆற்றிய
மணிகளை நினைவுகூர்ந்து சிறப்பிக்கும் வகையில் எடுக்கவிருக்கும்
மணிவாசகர் சபையின் பொன்விழா நிகழ்ச்சிகள் யாவும் சிறப்புடன்
இனிது நிறைவுபெறத் திருவருள் துணையை வேண்டி வணங்குகிறோம்.

மணிவாசக சபையின் சமயப் பணிகள் பரந்து விரிந்து, ஆன்மீக
நெறியைப் பரப்பவும், பொன் விழாவின் சிகரமாக வெளிவரவிருக்கும்
பொன்விழா மலர் சிறந்த சமய அறிவுக் கருலுமாகப் பக்தியையும்,
பண்பாட்டையும் வளர்க்குஞ் சாதனமாகச் சிறப்புற்று வெளிவர
சமுத்துச் சிதம்பர சிவகாமி சுந்தரேசப் பெருமான் திருவருளை வேண்டி
உளமார வாழ்த்துகிறோம்.

ஈவமும் தமிழும் தழைத்தோங்குக!
திருவாதவூர் திருத்தாள் போற்றி!

தி. விசுவலிங்கம்
செயலாளர்

உவமைவழி விளக்கப்படும் மெய்ப்பொருள்கள்

கலைமாணி, டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன், எம். ஏ., எம். வி.டி., பின்ச. டி., பேராசிரியர், தலைவர் — தமிழ்த்துறை, முதன்மையர் — இந்திய மொழிப்புலம், அன்னூமலைப் பல்கலைக் கழகம்

முன்னாடு :

தமிழ் மக்களின் ஊற்றும் மிக்க சிந்தனைகள் சங்ககாலம் தொட்டு வளர்ந்து வருகின்றன. உலகில் காணப்படுகின்ற சமய நிலைகள் பலவற்றிலுள்ளும் சித்தாந்தம் முடிந்த முடிவான பல உண்மைகளை விளக்குகின்றது. எதுபொய், எதுமெய் என்பதைப் பல்வேறு காலங்களிலும் முனைந்து நினைந்ததன் பயனாகவே சித்தாந்த நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. பில்வுண்மையை வழி வழியான பதினான்கு மெய்கண்ட நூல்கள் (சாத்திரங்கள்) தெளிவுறுத்துகின்றன.

இந்திய நாட்டு மெய்ப்பொருளியலை மேல்நாட்டவர் பல்லாற்றினும் ஆராய்த் தொடங்கியுள்ளனர். மெய்ப்பொருளியல் வகைகளுள் சைவசித்தாந்தம் மிகச் சிறந்தது என மதிக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவின் மெய்ப்பொருளியலாகிய சைவசித்தாந்தம் தமிழ்ச் சிந்தனையின் சிறந்த வெளிப் பாடுகளுள் ஒன்று. இக்கோட்பாட்டின் சிறப் பினைப் பொருள் பொதிந்த அதன் பெயரே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. “இந்தியர்களின் வாழ்விலும், சிந்தனையிலும் அமைந்த கோட்பாடுகளுள் மிகச் சிறந்த ஒன்றுக்கு இது அமைந்துள்ளது” என ஜான் பீயர் என்பார் கூறுகின்றார்!

சைவசித்தாந்தக் கொள்கை, முப்பொருள்களின் உண்மையை நன்கு ஆராய்ந்து விளக்குவதாகும். சித்தாந்தம் என்ற சொல்லுக்கு முடிந்த முடிவு என்று பொருள் உரைப்பார். பிற சமயங்களின் கொள்கைகளைக் காழ்ப்பின்றி ஆராய்ந்து தன்கோள் நிறுவுவது சைவசித்தாந்தம்.

“சைவசமயத்தின் முடிவுகள் உண்மைச் சித்தாந்தமாய் உள்ள சிறப்புப்பற்றி, ‘சித்தாந்தம்’ என்பது, சைவசித்

தாந்தத்திற்கே பெயராயிற்று; இது ‘மலர்’ என்பது தாமரை மலரையே குறிப்பது போன்றதும், ‘பழம்’ என்பது, வாழைப் பழத்தையே குறிப்பது போன்றதும் ஆம்.”²

என மகாவித்துவான் அருகிணவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் கூறும் கருத்துச் சிந்திக்கத்தக்கது.

“சித்தாந்தத்தே சீவன் முத்தி சிந்தித்தலான்”³

என்பதால், சித்தாந்தம் என்னும் தொடரை முதன் முதல் பயன்படுத்தியவர் திருமூலரே ஆவர். சைவ சித்தாந்தம் வேதாந்த நூல்களின் பிழிவாகவும் தெளிவாகவும் இருத்தலான் “வேதாந்தத் தெளிவார்ம் சைவ சித்தாந்தம் திறன் இங்குத் தெரிக்கலுற்றாலும்”⁴ என்பார்.

“ஓருமேவே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த ஆரா வின்ப அருங்கனி பிழிந்து சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத் தேனமு தருந்தினர் சிலரே”⁵

என்னும் குமரகுருபரர் வாக்காலும் இதனை அறியலாம்.

புறப்புறச் சமயம், அகப்புறச் சமயம் ஆகிய இவை அனைத்திற்கும் வேறுக மேம்பட்டுத் திகழ்வது சிந்தாந்தசைவம். உயிர்க்கடேற்றம் பெற, உரிய வழி முறைகளை இயம்புவது சிந்தாந்த உண்மை நெறி. இந்நெறி யினைப் பின்பற்றும் சைவ சித்தாந்திகளின் பெருமையினை,

“கற்பன கற்று கலைமன்னு மெய்யோக முற்பத ஞான முறைமுறை நன்னியே தொல்பத மேனித துரிசற்று மேலான தற்பங்களுள்ளோர் சைவசித் தாந்தரே”⁶

என்று சிறப்பித்துரைப்பார் திருமூலர்.

மெய்கண்டார் நூலின் உண்மைகள் :

ஆராய்ச்சி முறையில் எழுந்த சிவஞான போதம் சைவசித்தாந்தத்திற்கு முதல் நூல் எனக் கருதப்படும் சிறப்புடையது. இந்துலினை அருளிச் செய்தவர் கவேதனப் பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் உடைய மெய்கண்ட தேவர்.

சிவஞான போதம் பற்பல சமயிகள் “ஞானநூல்” எனச் சொல்லிக் காட்டும் நூல்களால் குறிப்பிடப்படும் ஞானங்கள் பெரிய அளவிலும், சிறிய அளவிலும் உண்மை ஞானமாகாது நிற்றலை நன்கு எடுத்துக் காட்டி, உண்மை ஞானத்தை இனிது விளக்குகின்றது எனலாம்.

“ வேதம் பசுவதன்பால்

மெய்யா கமம்நால்வர்

ஓதுநீ தமிழ்வதனின் உள்ளுறைநெய்
—போதமிரு

நெய்யின் உறுசவையாம்

நீலவெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம் ”?

என்றும்,

“ மெய்கண்டார் காணுப்

புனிதமெனு மத்துவித

மெய்கண்ட நாதனருள்
மேவுநா வெந்நானோ ”?

என்றும் கூறிய வரிகளாற் சிவஞானபோத மாண்பும் அதன் ஆசிரியர்தம் சிறப்பும் உணரப்படும். இந்துல் அளவில் மிகச் சிறியதாயினும் உண்மை நூல்களின் தெளிபொருள் முழுதும் தன்கண் அடக்கிக் காட்டி உணர்த்துவது; தமிழ் மறைகளாகிய தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டிலும் உணர்வ அடிநிலையாக ஊடுருவி நிற்கும் தலையாய் வாழ்வியல் தத்துவங்களை முறைப்படுத்தித் தொகுத்து உணர்த்துவது.

“ நின்றவில் மொன்றதனைத்

தேர்தன்னான நிகழ் போகந்
தேர்ந்ததனைத் தெளிதலாமென் ”

எனும் பாடல் சிவஞான போதம் என்னும் சொற்றெட்டரை நன்கு விளக்குதல் காணலாம்.

சிவம்	ஞானம்	போதம்
சிவம்	— முழுமுதற்	பெரும்பொருள்
ஞானம்	— மெய்யனர்வு	
போதம்	— தெளிவித்தல்	

முழுமுதற் பெரும்பொருளைப் பற்றிய மெய்யனர்வினைத் தெளிவிப்பது சிவஞான போதம். இந்துல் முப்பொருள்களைப் பற்றி முரண்பாடு இன்றித் தருக்க நெறி வழி வாமல் ஆராய்ந்து தடை விடை முறையால் தவறுன பிற கொள்கைகளை மறுத்தும் தன் கொள்கைகளை நிறுவியும் செல்கிறது.

இறை, உயிர், கட்டு என்ற மூன்றும் காலத்தால் அழிக்கப்படாத மெய்ப்பொருள் என்பதைக் கண்டு கூறிய மெய்கண்டார் அவ்வண்மைகளின் அகத்தைத் திறந்து காட்ட வல்ல திறவு கோலாக உவமைகளே எனக் கருதியுள்ளார் என்று கூறலாம். இந்துலகத்து ஆளப்பட்டுள்ள உவமைகள் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து சிந்தித்து உரைக்கத் தக்கவை.

உவமைப் பயன் :

உவமை ஏனை மொழி இலக்கியங்களிற் போலவே தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இன்றியமையாச் சிறப்பிடம் பெறுகின்ற அணியாகும். இவ்வணி தமிழ் இலக்கணங்களிலும் ஒரோவழி வருவதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் அணிகளுள் உவமை ஒன்றற்கே இலக்கணம் கூறியுள்ளார். அணிகளின் பிறப்பிடம் உவமை என்பதை அதனின்றும் பலவேறு அணிகள் கிளைத்துள்ளாமையால் அறியலாம். உவமை என்பது தெளிவில்லாத ஒரு பொருளைத் தெளிந்த ஒரு பொருளால் விளக்குவது எனலாம். ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வருதலை உவமை என்றும், விளக்கப்படுதலைப் பொருள் என்றும் கூறுவர். உவமத்தை உவமானம் எனவும், பொருளை உவமேயாம் எனவும் கூறுவதுண்டு.⁹

“உவமை என்பது கவிஞர் கையிலுள்ள விளக்கு; பொருள் என்பது அவன் மக்களுக்குக் காட்டுகின்ற புதுப் பொருள். கையிலுள்ள விளக் கால் புதுப்பொருளை மக்களுக்கு அறி முகம் செய்கிறோன்”¹⁰ என்பர்.

உவமை என்ற உத்தியால் விளக்கும் பார்கு :

மெய்கண்டார் பதி, பச, பாசம் ஆகிய மெய்ப்பொருள்களை விளக்கத் தம் நூற்பாக்களில் ஏற்ற இடங்களில் பொருத்தமான உவமைகளைக் கையாண்டு உள்ளார். இவ்வுவமைகளால் பொருள்கள் விளக்கமும் பொலிவும் பெறுகின்றன. நூற்பாக்களில் ஏற்ற இடங்களில் பொருத்தமான உவமைகளைக் கையாண்டு உள்ளார். இவ்வுவமைகளால் பொருள்கள் விளக்கமும் பொலிவும் பெறுகின்றன. நூற்பாக்களில் ஜம்பத்து நான்கு (5) உவமைகளும், வார்த்திகத்தில் ஏழு (7) உவமைகளும் உதாரண வெண்பாக்களில் ஜம்பத்து நான்கு (54) உவமைகளும் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனம் அமைந்த உவமைகளின் எண்ணிக்கை அறுபத்தாறு (66) ஆகும்.

உவமைப் பகுப்பு :

மெய்கண்டாரால் மெய்ப்பொருள்களை விளக்குவதற்குக் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற உவமைகளை,

1. காட்சிப்பொருள் உவமை
2. கருத்துப்பொருள் உவமை
3. உட்பொருள் உவமை
4. அறிவியல் உவமை

என நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் காணலாம் என்பது இக்கட்டுரையாளரின் கருத்து.

1. காட்சிப் பொருள் உவமை :

கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருள்களை, எல்லோருக்கும் புலனாகும்வண்ணம் காட்சிப் பொருள்களால் விளக்குவது காட்சிப் பொருள் உவமை எனப்படும். சிவஞான போதத்தில் வரும் காட்சிப் பொருள் உவமைகளின் எண்ணிக்கை முப்பத்தொன்று (31) ஆகும்.

2. கருத்துப்பொருள் உவமை :

காட்சிக்குப் புலப்படாத ஒன்றைக் காட்சிக்குப் புலப்படாத மற்றெரு கருத்தால் விளக்குவது கருத்துப்பொருள் உவமையாகும். சிவஞானபோதத்தில் வரும் கருத்துப் பொருள் உவமைகளின் எண்ணிக்கை பத்தொன்பது (19) ஆகும்.

3. உட்பொருள் உவமை :

ஒன்றைத் தெளிவறுத்த வேறேர் உட்கிடையை விளக்கும் நிலையில் அமைந்தவை உட்பொருள் உவமை எனப்படும். சிவஞானபோதத்தில் இவ்வுவமைகளின் எண்ணிக்கை நான்காகும் (4).

4. அறிவியல் உவமை :

அறிவியல் நிலைகளிற் காணபவற்றை உவமைப்படுத்தி மெய்ப்பொருள்களை விளக்கும் தன்மை அறிவியல் உவமை எனப்படும். சிவஞானபோதத்தில் அவ்வுவமைகளின் எண்ணிக்கை பதிதென்று (11) ஆகும்.

சித்தாந்தம் உணர்த்தும் மெய்ப்பொருள் உண்மைகளைச் சிவஞானபோதம் கொண்டு நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து அனுபவ வாயிலாக உணருகின்ற அறிஞர் பெருமக்கள் அக்கந்துகோளைச் சிந்தித்தல் நலம்பயக்கும்.

நான்குவகைப் பகுப்பு உவமைகளின் விளக்கங்கள் :

1. காட்சிப்பொருள் உவமை :

கண்ணுக்கு வெளிப்படத் தெரிவது காட்சிப் பொருள் என்பர். நுண்பொருளைக் கருத்துப் பொருள் என்பர். காட்சிப் பொருளைக் காட்சிப்பொருளால் உவமிப்பது பொது நிலை. கருத்துப் பொருளைக் காட்சிப் பொருளால் விளக்குவது சிறப்பு நிலை. இதனால் கண்ணுக்குப் புலனுகாப் பொருளும் கண்முன் தெரியுமாறு ஆசிரியர் காட்டுகின்றார் எனலாம்.

ஜந்தவத்தை என்பது உயிர்க்கு மெய்யில் நிகழும் ஜந்து நிலை வேறு பாட்டினைக் குறிப்பது. அது நன்வு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்பன.

ஆன்மா செயற்படுத்திக் குப்பத்தைந்து கருவிகள் உள்ளன. பூதங்கள் 5, தன்மாத் திரை 5, கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, வாயு 10, அந்தக்கரணங்கள் 4, புருடன் 1 என்பவை. இம்முப்பத்தைத்து கருவிகளும் தொழிற்படுவது நனவு நிலையிலாம். ஆன்மா அப்பொழுது புருவநடுவில் நிற்கும். கனவில் இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். உயிர் நிற்கும் நிலை கண்டமாகும். அப்பொழுது ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் ஆகிய பத்தும் செயல்று நீங்குகின்றது. உறக்கத்தில் பேருறக்கத்தில் படிப்படியே கருவிகள் நீங்குகின்றன. உயிர்ப்படங்களில் புருடன் என்ற ஒன்றுடன் மட்டும் ஆன்மா நிற்க மற்றையவை நீங்குகின்றன. இவ்வாறு கண்ணுக்குப் புலப்படாத செயல் நிகழ் கின்றது என்பதை மெய்கண்டார் விளக்கு வதற்கு, 'அமைச்சரசு ஏய்ப்ப நின்று ஜூந்தவைத்தே' ¹¹ என்ற உவமையைக் கூறியுள்ளார்.

அரசன் உலாவரும்போது நால்வகைப் படையும் மக்களும் குழு வருகின்றன. நாளோலக்கத்தில் படைகள் புறத்தே நிற்பச் செயற்படுகின்றன. மந்திரா லோசனை நிகழும்போது இன்றியமையா அமைச்சர், படைத்தலைவர்களுடன் காணப் படுகின்றன. அந்தரங்க ஆலோசனையில் அமைச்சர் மட்டும் உள்ளார்; பின்னர் அந்தப்புரம் போகும்பொழுது அரசன் ஒருவன் மட்டும் உள்ளே செல்ல அவன் அரசசுற்றும் படிப்படியே குறைகின்றவையைக் காணலாம். இவ்வாறு படிப்படியாகக் குறைந்து ஆன்மா, தான் மட்டும் தனித்துச் செல்லுகின்ற படித்திலைகள் இங்கே விளக்கப்பட்டுள்ளமையை இவ்வுவமையால் அறியலாம்.

2. கருத்துப் பொருள் உவமை :

கருத்துப்பொருள் என்பது கண்ணுக்குப் புலப்படாத நுண்பொருள். கருத்துப் பொருளை விளக்கக் காட்சிப் பொருளை உவமை காட்டிய ஆசிரியர் கருத்துப் பொருளைக் கருத்துப் பொருளால் விளக்கினால் மிகத் தெளிவுறும் என்ற கருத்தால் கருத்துப் பொருள்களை உவமையாகப் பல இடங்களில் அமைத்துச் செல்கிறார்.

முற் பிறவிகளில் செய்யப்பெற்ற நற் செயல்களும் தீய செயல்களும் நல்வினை தீவினையாக ஆன்மாக்களிடத்தே வந்து பொருந்துகின்றன. நல்வினை செய்வது நல்லுலகை அடையக் கெய்யும் என்ற கோட்பாடு சில சமயவாதிகள்பால் உண்டு. சித்தாந்தம், நல்வினை செய்தால் கிடைக்கின்ற நன்மையை வீடுபேற்றுக்கு உரிய சாதனமாகக் குறிக்கவில்லை. நல்வினை, தீவினை என்ற இரண்டு விளைகளும் பிறப்புக்கு ஏதுவாக இருக்கின்றன என்பது சித்தாந்தம் கூறும் உண்மையாகும்.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லப்பெறுகின்ற முறையால் இருவினைகளையும் சமமாக நோக்குகின்ற இருவினையொப்பே ஞானத்தைத் தரும் என்ற கோட்பாடு ஆசிரியரால் வலியுறுத்தப்படுகிறது. நல்வினையும் அதனால் எய்துகின்ற இன்பமும் நிலையான வயல்ல. மீண்டும் மீண்டும் நல்வினை செய்து அவ்வின் பத்தைப் பெறுதல் வேண்டும். நல்வினை எய்துகின்றநிலை கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத இத்தன்மையைக் கண்ணுக்குப்புலப்படாததோர் உவமையால் விளக்கியுள்ளார்.

பசி என்பது மக்கள் எய்துகின்ற ஒரு நிலை; அது கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. பசித்த மக்கள் உண்ணுகின்ற இன்பத்தை அடைகின்றனர். மீண்டும் பசி தோன்றும் போது உண்ணும் நிலையை அடைந்து மீஷ்டும் மீண்டும் இச்செயல் நடைபெறுகின்றது. அது போன்று இடையருது நல்வினை செய்யச் செய்ய இன்பம் வந்து எய்தப் பெறுமேயல்லாமல் அது வீடுபேற்றிற்கு வழி வகுக்காது. தீவினை இருப்புவிலங்கு என்றால் நல்வினையைப் பொன்விலங்கு என்று கூறுவதால் அறியலாம். இதனை ஆசிரியர் தக்கதாம். இதனை ஆசிரியர்

"பசித்துண்டுபின்னும் பசிப்பானையொக்கும் இசைத்து வருவினையின் இன்பம்" ¹²
என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

பசி கருத்துப்பொருளாக இருப்பினும் அது காட்சிப்பொருள் போல் எல்லோராலும் அறியப்படுவதால் ஆசிரியர் அதனை

உவமையாக அமைத்து விளங்க வைத்துள் எரார் என்பது கருதத் தக்கதாகும். எவ்வாறு பசி தொடர்ச்சியாக வந்து மீண்டும் மீண்டும் உண்ணவேண்டும் என்ற அவாவைத் தோற்று விக்கிறதோ அது போன்று மீண்டும் மீண்டும் நல்விளையைச் செய்து இன்பம் அடைய வேண்டும் என்னும் அவா பெருகும் என்பதே இவ்வுவமையால் பெறப்பட்ட கருத்தாகும்.

இறைவன் ஆன்மாக்களோடு உடன் நின்று உணர்த்துகிறான். இறைவன் பேரறி வினன், எல்லாவற்றையும் தானே அறிகின்ற அறிவு இறைக்கு உண்டு என்பது சித்தாந்தம் கண்ட உண்மைகளுள் ஒன்று.

ஆன்மா சிற்றறி வினை உடையது; உணர்த்த உணருவது; இதன் தன்மையாகும். எனவே சிற்றறிவு உடைய உயிர்களுக்கு இறைவன் உடன் நின்று உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு உணர்த்தப் பெறுவதை ஆன்மாக்கள் உணரமாட்டா. மிகவும் நுட்பமான இத்தன்மையை மிக நுட்பமாக இருக்கின்ற மற்றொரு பொருளால் ஆசிரியர் விளக்கி இருப்பது போற்றங்கியதாகும். கண் பொருளைக் காண்கிறது. கண் தானாக ஒன்றைக் காண்பதில்லை. ஆன்மா காட்டக் காண்கிறது. எனவே கண் வழியாக ஆன்மா ஒரு பொருளைக் காண்கிறது. கண் காண்பதற்கு ஆன்மா காட்டுமாறுபோல் ஆன்மா உணர்வதற்கு இறைவன் உடன் நின்று உணர்த்துகின்றன.

இவ்வுண்மையைக் “காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போலக் காண உளத்தைக் கண்டு காட்டின்”¹³ என்பதால் உவமையையும் பொருளையும் ஆசிரியர் அமைத்துச் சென்றுள்ளார்.

ஆன்மா கண்வழியே காண்பது கருத்துப் பொருளாயினும் அனைவராலும் உணரத் தக்க ஒன்றுக் காண்நிருந்தும் காணத் தடியது. கண்ணிருந்தும் காணத் தடியற்ற உடலைக் காணும்போது இவ்வுண்மை தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. தெளிவாக உணரத்தக்க கருத்துப் பொருளை உவமையாக்கித் தெளிய இயலாத் கருத்துப் பொருளை விளக்கி இருக்குந்திறம் அறியற் பாலதாகும்.

இவ்வாறு உவமைகளை அமைப்பதால் உணர் இயலாத் நுண்பொருள் போல ஆசிரியர் கூறக் கருதிய கருத்துப் பொருளும் உண்மையாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும்; எனவே இவ்வகை உவமைகளும் போற்றத் தக்கனவே.

3. உட்பொருள் உவமை :

உட்பொருள் உவமை என்பது உவமையின் இயல்பாகிய, பொருளை விளக்குவது என்பதோடு சிந்தனை விரிவிற்கற்பக்கருத்துப் புலப்படுமாறு அமைக்கப்பட்ட உவமையாகும்.

உயிரோடு அனுகியே கலந்து இருக்கும் ஆணவமலத்தை ஆசிரியர் “செம்பிற்களிம்பு”¹⁴ போல என்ற உவமை வாயிலாக விளக்குகின்றார். உயிர் மூன்று நிலைகளில் நிலைகொள்ளும் என்பதைச் சித்தாந்த நூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அவற்றுள், உலகில் பிறப்பெறப்பதற்கு முற்பட்ட நிலை கேவலம் எனப்படும். இவ்வுலகிடைவாழுகின்ற நிலை சகலம் எனவும், இறைவனேடு கலக்கின்ற நிலை சுத்தம் எனவும் கூறப்படும்.

இம்மூன்று நிலைகளில் ஒன்றும் ஆணவம் ஆன்மாவோடு இயைந்து காணப்படுகிறது. கேவலநிலையில் ஆணவமலம் ஒன்றுடன் மட்டும் கட்டுண்டு கிடக்கின்றது. கண்மம், மாணயை என்ற இரண்டு மலங்களோடு ஆணவமலம் சேர்ந்து சகலநிலையில் செயல்படுகின்றது. ஆணவம் தன் முனைப்புக் கெட்டுச் சுத்த நிலையில் காணப்படுகிறது.

செம்பிற் காணப்படுகின்ற களிம்பு செம்பு தோன்றுகின்ற காலத்தில் இருந்து உடன் தோன்றி அது பாத்திரம் முதலிய பொருள்களாக மாறுகின்ற காலத்தும் அதன்பால் உள்ளது. புளியும், உப்பும் இட்டு விளக்கினாலும் சிறிது நேரம் செம்பு தூய்மையாக இருப்பது போலக் காணப்பட்டாலும் மீண்டும் களிம்பின் தன்மை பரவி விடுதல் காணலாம். அது போன்று சிறந்த நூல் கணையும் நிலையாமைக்குரிய தன்மையையும் உணரும்போது ஆணவ

மலம் விலகி இருப்பது போலத் தென்பட்டாலும் அது மீண்டும் முனைத்துத் தோன்று வதைக் காணலாம். இவ்வாறு உவமை பொருளின் தன்மையைத் தெளிவுறக்காட்டுவதை அறியலாம்.

இயல்பாக இனைந்து இருக்கின்ற களிம்பினை மருத்துவர்கள் மூலிகைகள் வாயிலாக நீக்கலாம் என்று கண்டு உள்ளனர். அதனை இரசவாத வித்தை என்று கூறுவர். இவ்வகையினால் செம்பிற் களிம்பு நீங்கினால் அது தூயபொன்னாக மாறும். மாறிய பொன் செம்பைக் காட்டிலும் பல மடங்கு மதிப்புள்ளதாக மாறிவிடும்.

குருவருளால் ஆன்மா, ஆணவத்தின் தன்மைகெட்டு அல்லது தற்போதம் அழிந்து நிற்கும். அதனால் சிவனாக நிற்கின்ற ஆன்மா சிவன் போல மாறும் தன்மையைப் பெறுகின்றது. செம்பு பொன்னால் எவ்வாறு மதிப்பு உயருகிறதோ, அது போன்று ஆணவத்தின் முனைப்பு கெட்ட ஆன்மா மிக உயர்ந்து தோன்றுமென்பது கருத்து.

இறை என்பது சித்தாக இருப்பது. உலகப் பொருள்கள் எல்லாம் அசித்தாக இருப்பன, அல்லது சடமாகக் காணப்படுவன. சித்து என்பது அறிவாக விளங்குகின்ற நுண்பொருள்; இது கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. அசித்தாக இருக்கின்ற சடப்பொருள்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவன. பேரறிவாக நிற்கின்ற இறை சடப் பொருள்களை அறியாதது. குரியன் முன் இருள் நில்லாதவாறு போலப் பேரறிவுக்கு முன்னே சடப்பொருள்கள் நில்லாது ஒழியும். ஆன்மா என்பது அறியும் சுதாசத்து எனப்படும். அதாவது சடமும் சுத்தும் இனைந்து காணப்படுவதோர் தன்மை உடையது. எனவே ஆன்மா இறைவளையும் அறியும், சடத்தையும் அறியும். இந்நிலையை விளக்குவதற்கு ‘‘மலர் மணம் போல்’’,¹⁵ என்ற உவமையை எடுத்தான் இள்ளார்.

ஆன்மா கண்ணுக்குப் புலப்படாத சுத்தினையும், கண்ணுக்குப் புலப்படும் அசித்து இனையும் அறிவதால் அவ்விரண்டும் அன்றி

வேறென்பது புலப்படும். கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்ற நிலையும், கண்ணுக்குத் தோன்று நிலையும் என்ற இருவகை நிலையையும் புலப்படுமாறு ஆசிரியர் உவமை அமைத்துள்ளார்.

மலர் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதேயெனி னும் அதன்கண் மறைந்து நிற்கும் மணம் கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. காட்சிக்குப் புலஞ்சின்ற மலர் போன்று அசத்தாகவும் காட்சிக்குப்புலஞ்சாது விளங்குகின்ற மணம் போன்று சுத்தாகவும் ஆன்மா விளங்குவதை இவ்வுவமையால் அறியலாம்.

மலர் சிறிதாக அரும்பிக் காயகரும்பாக மாறி மொக்காகவும், பின்னர் போதாக வும் மலராகவும் ஆகின்ற படிநிலை வளர்ச்சி களைக் காணலாம். இந்நிலைகளில் போதுக்கு முன்னர் உள்ள மூன்று நிலைகளிலும் மணம் புறத்து வெளிப்படாது என்பது அறியத்தக்கது. மலராக மாறிய பின் அரும்பின் உள்ளே இருந்த மணம் அவ்விடத்துக்குச் செல்வோர் எல்லோரும் நுகரும் வண்ணம் மணம் பரப்புவதைக் காணலாம்.

ஆன்மா ஒருவகைப் பக்குவ நிலைக்குப் பிறகு இறைவனை அறியவியலும் என்பதை இவ்வுவமை உள்பொருளாக் கொண்டுள்ளனமை எண்ணத்தக்கது. மலரான பின்னர் வெளிப்படுகின்ற மணம் அதனுள்ளேயே மறைந்திருப்பது போலவே, இறைவன் அறியும் தன்மையும் ஆன்மாவிடம் மறைந்திருக்கும். அஃது ஆன்மாவிற்கு இயற்கையே யெனிலும் பக்குவமுற்ற நிலையில் இறையை உணரும் தன்மையை எய்தி நிற்கும் இவ்வுவமை இவ்வுவமை வாயிலாக அறியப்படும். மலரின் பக்குவநிலை மணம் பரப்புமாறுபோல, ஆன்மாவின் பக்குவ நிலையில் இறையை உணரும் என்பது எண்ணத்தக்கது.

4. அறிவியல் உவமை :

அறிவியல் என்பது பரிசோதனையால் தெளிவுபடுத்தப்பட்ட உண்மையாகும். இவ்வகை உண்மைகளை உவமையாக எடுத்து அமைத்தால் நுட்பமான கருத்துக்களின் நுட்பம் விளங்கித் தோன்றும். விஞ்ஞானத்தால் மெய்ஞ்ஞானத்தை விளக்குகின்ற இடங்கள் பல.

ஆன்மாக்கள் அச்சுமாறியே பிறக்கும் என்று சொல்வார்கள். அவரவர் செய்த நன்மை தீமைகளுக்கு ஏற்ப யோனி பேதங்கள் அமைகின்றன; இவ்வண்மையை விளக்குவதற்கு ஆசிரியர் ஞானியின் பிறப் பினை உவமையாக அமைத்துள்ளார்.

குள்ளி, கூடுகட்டிய நிலையில் எங்கிருந்தோ எடுத்து வந்த புழுவினை அதனுள் வைத்து அதன் கொடுக்கால் கொட்டு கிறது. கொட்டக் கொட்ட அதன் நினைவாகவே இந்தப் புழு சில நாட்களில் குளவிவடிவத்தினைப் பெறுகிறது. அது போன்று ஆன்மாக்கள் வேண்டும் உருவங்களை அவற்றின் விளைக்கு ஏற்ப இறைவனருளால் பெற ஜாம். இதனை “வித்தகமாம் வேட்டுவனும் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான் கொடுத்து கூட்டானே?”¹⁶ என்ற அடிகளில் ஆசிரியர் அமைத்துச் சென்றுள்ளார்.

உயிரினங்களின் இயற்கையை ஆராய்கின்ற அறிவியலை உயிரியல் என்று கூறுகின்றோம். புழு குளவியாக ஆகின்ற உயிர் இயற்கையை ஆசிரியர் ஆராய்ந்து கூறியமையால் இதனை அறிவியலுவரையெனக் கூறலாம்.

புழு குளவியாதலை விரும்புகின்றது. அதனைக் குளவி நிறைவேற்றுகின்றது. அது போல ஆன்மாவுக்குரிய உருவை இறைவன்தருகின்றன. உயிர்கள் செய்த விளைக்குத் தக அவற்றிற்கு உருவைக் கொடுக்கின்றன. விளைதுணைக்காரணம், மாயை முதற்காரணம், இறைவன் நிமித்த காரணம். பிறப்பெடுப்பதற்கு விளை காரணமாக அமையும்; இவ்வாற்றுன் இறைவன் நிமித்த காரணமாக விளங்குகின்றன; இதனை, ஆசிரியர் தெளிவுறச் சுட்டியுள்ளமை அறியலாம்.

இறைவன் அறிவுக்கு அறிவாக இருக்கின்றன. அறிவு என்பது கண்ணுக்குப் புலப்படாததோர் பொருள். அறிவுடைய ஆன்மாக்களைக் காணுங்கால் அறிவு இருக்கின்றது என உணர்கின்றோம். அறிவு இருக்கின்றது கொள்கலத்தை அறிவாகவே காணுகின்றோம். ஆனால் அறிவுக்கு அறிவாக

விளங்குகின்ற இறைவனைக் காணப்பதும் உணர்வதும் அரிய செயலாகும். இவ்வாறு ஒரு தன்மை உண்டு என்பதை நிறுவுவது ஆசிரியர்தம் கடமையாகிறது. அதனால் காணப்படாத ஒரு பொருளைக் காணப்படுகின்ற பொருளில் அமைத்து இறைவன் அறிவாக விளங்குகின்ற என்பதை உணர்த்த முற்படுகின்றார்.

குரியன் பூமி சந்திரன் என்ற மூன்றும் ஒரு நேர்கோட்டை அடையும்போது குரிய கிரகணம், சந்திரகிரகணம் தோன்றுகின்றன என்பது அறிவியல் கூறும் உள்மையாகும்; இதனை உலகியலில் காட்சியளவையால் கண்டு தெளியலாம்.

பன்டைய வானவியலார் கிரகங்களுள் இராகு, கேது என்ற இரண்டு கோள்களைச் சுட்டியுள்ளனர். இவை கிரகங்கள் அல்ல என்றும் சாயாகிரகங்கள் என்றும் கூறிச் சென்றுள்ளனர். சாயை என்றால் நிழல் என்று பொருள்படும். இந்நிழல்கள் குரிய னிலும் சந்திரனிலும் படுவதால், மாற்றங்கள் உண்டு என்பதால் இவற்றையும் கிரகங்கள் என்று குறித்தனர். கண்ணுக்குப் புலப்படாத இவ்விரு கிரகங்களும் குரியனையும் சந்திரனையும் மறைக்கும் காலத்தில் மட்டுமே உணர இயலும். இவ்வண்மையை வைத்து ஆசிரியர் சிந்தை என்ற கொள்கலத்தில் அறிவு மயமான இறைவனைக் காணலாம் என்று கூறியுள்ளார். இதனை “இந்துவில் பானுவில் இராகு வைக்கண்டாங்கு சிந்தையிற் காணல் சிவன் கண்ணும்”¹⁷ என்பதால் உணரலாம்.

எனவே ஆன்மா சிந்தை இறை என்ற மூன்றும் ஒரு நேர்கோட்டில் அமைந்து வரும்போது இறையை உணர்முடியும் என்பதே கருத்தாகும். சித்தத்தில் இறைவனைக் காண ஜிந்தெழுத்து மந்திரம் துணை செய்கின்றது என்பதையும் சுட்டி ஆசிரியர் இக்கருத்தினை விளக்குகின்றார்.

முடிவுரை :

இலக்கியங்கள் கூறும் பொதுநிலையில் அமைந்த உவமைக்கும் மெய்ப்பொருளை விளக்கும் மெய்கண்டார் கூறும் உவமைகளுக்கும் வேறுபாடு உள்ளபை உணர இயலும் பாங்கினதாகும்.

கருத்துப் பொருள்களைக் காட்சிப் பொருளால் விளக்குவதால் நுண்ணிய மெய்ப் பொருள் உண்மைகள் தெளிவுற விளங்குகின்றன.

கருத்துப் பொருள் என்னும் நுண் பொருளால் நுட்பமான மெய்ப்பொருள் களை உவமை வாயிலாக விளக்க முற்படுகின்ற மெய்க்கண்டார் கருத்துப் பொருள் களையே காட்சிப் பொருளாக உணரும் வண்ணம் அமைத்துள்ள திறம் போற்றுதற்குரியது.

உவமைகள் பொருளைப் புலப்படுத்துவதோடு, ஒரு படி மேலுஞ் சென்று மெய்ப் பொருள்களை நீள நினைந்து சிந்திப்பதற்கு

அடிக்குறிப்பு :

1. “The Saiva Siddhanta Philosophy of South India is one of the classical products of the Tamil mind. Not only so, but the system, in keeping with the claim inherent in its name, is one of the finest systems of Hindu thought and life”.

John. H. Piet : A Critical Presentation of Saiva Siddhanta Philosophy P. 1

2. அருணைவடிவேல், சி., சித்தாந்த வினாவிடை, ப. 40
3. இராமநாதன்பிள்ளை, (ப. ஆ.), திருமந்திரம் மூலாயிரம், ப. 956
4. பாலசுப்பிரமணியன், ம. (ப. ஆ.), சித்தாந்த சாத்திரம், சிவப்பிரகாசம், ப. 732.
5. மகாவிங்கத் தம்பிரான், (ப. ஆ.), குமர குருபர சவாமிகள் பிரயந்தத் திரட்டு, ப. 440.
6. குமரகுருபரன்பிள்ளை, டி. எம். (ப. ஆ.), திருமந்திரம், ஐந்தாம் தந்திரம், ப. 226.
7. சசானதேசிகர் தசகாரியம்.
8. மாணிக்க முதலியார், எஸ். ஆர். (ப. ஆ.), திருப்பாற்றிரட்டு, ப. 653.
9. தண்டி. நூ. 31, உரை.
10. டாக்டர் ச. சாமிஜியா — காஞ்சிபுராண ஆய்வுக்கட்டுரை, பக். 263
11. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 4.
12. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 8, அதிகரணம், 1.
13. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 11.
14. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 2, அதிகரணம், 2.
15. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 7, அதிகரணம், 3.
16. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 1, அதிகரணம், 2.
17. சிவஞானபோதம், நூற்பா, 9, அதிகரணம், 3.

உரியனவாய் அமைத்துள்ளன, அஃதாவது உட்பொருளை அகத்தே கொண்டு விளங்கும் வண்ணம் ஆசிரியர் உவமைகளை அமைத்துள்ள திறம் கருத்தக்கது.

நிறுவப்பட்ட அறிவியல் உண்மைகளை உவமைகளாக அமைத்து, நிறுவப்பட வேண்டிய மெய்ப்பொருள் உண்மைகளை விளக்க முற்படுதல் வேண்டும்; இக்கருத்தால் மெய்க்கண்டதேவர், அறிவியல் உவமைகளைக் கையாண்டு விளக்கியுள்ள பாங்கு நினைத்தற்குரியது.

உவமைகள், சிவஞான போதத்தில் மெய்ப்பொருளை விளக்குவதற்குப் பெரிதும் பயன்பட்டுள்ளன என்பது கண்கூடு.

திருவாசகத்தில் சிவபூராணம்

சிவத்தமிழ்ச்செல்வி தங்கள்மா அப்பாக்குட்டி, J. P. அவர்கள்

தலைவர், ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,

தெல்லிப்பழை.

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன்
சிவாயநம் எனப்பெற்றேன்
தேனுயின் எமுதமுமாய்த்
தித்திக்கும் சிவபெருமான்
நானேவந் தெஜதுள்ளம்
புகுந்தத்தியேற் கருள்செய்தான்
ஊனும் உயிரவாழ்க்கை
ஓஹத்தன்றே வெறுத்திவோ.”

இறவிப்பினி தீர்க்கும் பெருவாசக மாசிய திருவாசகத்தைச் சைவ உலகுக்கு அளித்தவர் மனிவாசகர். அவருடைய தூய இருதய கமலத்திலே இருந்து வெளிப் பட்ட செஞ்சொற்களாகிய மனிகளை அன்பாகிய கயிற்றிற் கோத்து இறைவனுக்கு அழுதமுது சாத்தி அதன் பொருள் அவனே என்று காட்டி அவனடிக்கீழ் நீங்காப் பேரின்பம் பெற்றவர் அவர். தேனுய அவருக்கு இளித்தான் இறைவன். அந்த இன்ப உயிர்ப்பை வாய்மடுத்த அடிகளின் பாடல்கள், அவற்றை ஒதுக்கின்ற ஒவ்வொரு வருக்கும் தேனுய இளித்தன. அத்தகைய சுவையிக்க திருவாசகப் பாடல்களை ஐம்பத்தாறு பதிகங்களாய் அமைத்துள்ளனர். அவற்றுள் முதலாவது பதிகம் சிவபூராணம் என்பது. திருவாசகம் அறிவிக்கும் நெறி இரண்டு. முதலாவது நாதன் நாமம் போற்றுதல். இரண்டாவது நாதன் தான் போற்றுதல். இவற்றைக் கொண்டே சிவபூராணம் தொடங்குகிறது.

சிவபூராணம் :

சிவபூராணம் என்றால் சிவனது அநாதி முறைமையான பழைமை என்பது பொருளாகும். இறைவன் பழையதிற் பழையவன்; புதியதிற் புதியவன். இதனை அடிகளே திருவெம்பாவையில்,

“முன்னைப் பழம்பொருட்கும்
முன்னைப் பழம்பொருளே” என்றும்,
“யின்னைப் புதுமைக்கும்
பெயர்த்தும் அப் பெற்றியனே” என்றும் அருளியுள்ளார். திருவாசகம் குருவருள் விளக்கத்தைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுவதாகும். பக்குவழுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் குருவடிவில் வந்து ஆட்கொள்வான் என்பது சைவசித்தாந்தம். திருவாசகத்தின் முழுப்பெருஞ்சும் திருவைந் தெழுத்து விளக்கமேயாகும். திருவாசகம் திருவைந்தே தழுத்தைக் கொண்டு தொடங்கித் திருவைந்தெழுத்தின் அடக்கமான ஒங்காரத்தைக் கொண்டு முடிகிறது. ஒங்காரத்து உட்பொருளை “ஐயன் எனக் கருவியவா ஒர்பெறுவார் அச்சோவே”, என்று முடிவிலேயமைத்த அச்சோப் பதிகத்தில் பாடியுள்ளார்.

திருவைந்தெழுத்து:

“நமச்சிவாய வாழ்க்” என்று தொடங்குகின்ற தொடக்கம் எல்லாப் பொருளையும் அவனடிக்கீழ் அடக்குகின்ற அடக்கமாக அமைந்துள்ளது. ஏனென்றால் இவற்றுக்குள் அடங்காதது எதுவுமிகுக்க முடியாது. அண்டங்கள், அறியாமை, சிவபரம் பொருள், திருவருள், உயிர்கள் என்பவற்றை முறையே ‘நமச்சிவாய’ என்னும் ஐந்தெழுத் தும் விளக்குகிறது. திருவாசகத்தின் விளக்கமும் திருவடிப்பேறு ஆகும். இதனையே முதலடிகளில் ‘நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றுள் வாழ்க’ என்பதாக் விளக்குகிறோர்.

பாயிர மடு:

ஒரு நூலின் தொடக்கத்தில் வாழ்த்து, வணக்கம், அவையடக்கம், நூற்பெயர், நூற்பயன் என்பன கூறுவதூ மரபு. மனி

வாசகப் பெருமான் இதனைச் சிவபுராணத் திலே விளக்கிப் பாடியுள்ளார். இதனைத் திருவாசகத்துக்கு ஒரு முன்னுரை என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. முதலிலே வாழ்த்துக்கள் கூறித் தொடங்குவதைக் கவனிப்போம். ஞானாசிரியர்கள் அறுவகை வாழ்த்துக் கூறி ஆன்மகோடிகளை உய்விக்க விரும்பினார்கள்.

‘வாழ்க அந்தனர்’ என்று தொடங்கிப் பாடி வைகையிலே ஏட்டினை இட்ட ஞானசம்பந்தரும், ‘வான்முகில் வழாது பெய்க’ என்று பாடி வாழ்த்திய கச்சியப் பரும், ‘நமச்சிவாய வாழ்க’ என்று வாழ்த்திய மணி வாசகரும் ஞானப்பெருமக்களே. ‘நமச்சிவாய வாழ்க்’ என்று பஞ்சாட்சரத்தை வாழ்த்தி ‘நாதன்றுள் வாழ்க்’ என்று உருவத் திருமேவியை வாழ்த்தி, ‘இமைப் பொழுதும் என்னென்றுசில் நீங்காதான்றுள்வாழ்க்’ என்று அருவத் திருமேவியை வாழ்த்தி, ‘கோகழி யான்ட குருமணிதன்றுள்வாழ்க்’ என்று குருவடிவை வாழ்த்தி, ‘ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் றுள்வாழ்க்’ என்று சாத்திரங்களை வாழ்த்தி, ‘ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க்’ என்று ‘ஒன்றுய் வேறுய் உடனுய் நிற்கும் பெருமானை வாழ்த்தி,

“ நமச்சிவாய வாழ்க
நாதன்றுள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னென்றுசில்
நீங்காதான் றுள்வாழ்க
கோகழி யான்ட
குருமணிதன் றுள்வாழ்க
ஆகமம் மாகிநின்
றண்ணிப்பான் றுள்வாழ்க
ஏக னானோக
னிறைவ னடிவாழ்க ”

என அறுவகை வாழ்த்துக் கூறுகிறார். அடுத்து ஐந்துவகை வெற்றி கூறுகிறார்.

வெற்றி :

புறத்திலே நாம் காணுகின்ற வெற்றி யிலும் பார்க்க அகத்திலே வெற்றியைக் காண முயலவேண்டும். ஜம்புலன் களை அடக்கி வெற்றி கொள்வதுதான் சமய

வாழ்வு வாழ்வார்க்கு வேண்டியவை. அப்பரடிகள் அகத்திலே வெற்றி கண்ட அருளாளர். அவர்,

“ புள்ளுவர் ஜவர் கள்வர்
புனத்திடைப் புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் சூறை கொள்வர்
தூநெறி விளை வொட்டார் ”

என்று பாடி ஜம்புலன்கள் செய்யும் தீங்குகளை எடுத்துக் காட்டி அவற்றை வெற்றி பெற வேண்டுமானால்,

“ முக்கண்ணன் பாத நீழல்
உள்ளிடைப் புகுந்து நின்று
அங்கு உணர்வினால் எய்யலாமே ”

என வெற்றிபெறும் மார்க்கத்தையும் விளக்குகின்றார். ஜவகைவெற்றி முக்கியம் என்பதை அடிகளும் சிவபுராணத்திலே,

“ வேகக் கெடுத்தாண்ட
வேந்தனடி வெஸ்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றுன்
பெய்கழல்கள் வெஸ்க
புறத்தார்க்குஞ் சேயோன்றுன்
பூங்கழல்கள் வெஸ்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங்
கோன்கழல்கள் வெஸ்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும்
சிரோன் கழல்வெஸ்க ”

எனக் காட்டுகின்றார். உலகியலுக்குள் இன்பம் துய்க்க நாடும் அந்த ஊட்டத்தை அடக்கி த் திசைதிருப்பி ஆட்கொண்ட தன்மையை அடுத்த அடியாலும், அடியவர்கள் அல்லாதார்க்குப் பாலில் வெண்ணெய் போல மறைந்திருக்கும் தன்மையை அடுத்த அடிகளாலும் விளக்கி அருளுகின்றார். இந்த ஐந்து வெற்றி களும் புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கை விலக்கி நன்னெறியைக் காட்டுவதாகும்.

பேற்றி :

அறுவகை செற்று ஜம்புலனை அடக்கி யிலுப்புவார்க்கு உதவுவனவாகிய போற்றிகளை எட்டுவைக்கயாகக் காட்டுகின்றார். அட்டவீரட்டம் புரிந்த பெருமானுக்கு

எட்டு நாண்மலர் கொண்டு வழிபடுவது இயல்பு. அவை எட்டும் போற்றிகளாக வெளிவருகின்றன. என் குணத்தாணை எட்டு முறை போற்றி செய்து துதிக்கின்றார். ‘சனாடி போற்றி’ என்பது தொடக்கம் இவை அமைந்துள்ளன.

‘சனாடி போற்றி
எந்தை யடிபோற்றி
தேசனாடி போற்றி
சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற
நிமல் ணடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும்
மன்ன ணடிபோற்றி
சூரார் பெருந்துறைநந்
தேவ ணடிபோற்றி
ஆராத இன்பம்
அருஞுமலை போற்றி.’

குருதரிசனம் :

வாழ்த்தும் வெற்றியும் போற்றியும் கூறிய அடிகள், இறைவன் குருவாக வந்து தன்னை ஆட்கொண்ட திறனை நினைந்து போற்றுகின்றார். ‘சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்றவதனால்’ என்பதால் இறைவன் சகலர்க்குப் பக்குவமுடைமை கண்டு குருவடி வாக வந்து அருள்புரியும் திறத்தால் தனக்கும் அப்பேறு கிடைத்ததெனக் காட்டி சிவனென்பதால் இறைவணைக் குறித்தும், அவன் என்பதால் குரு மூர்த்தி யைக் குறித்தும் பாடியருளினார். நூற்பயணையும், அவையடக்கத்தையும் அடுத்துக் காணலாம். ‘சிவபுராணந் தன்னை’ என்பது நூற்பெயராகும். ‘முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப் பன்யான்’ என்பது நூற்பயனை கும். ‘பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரென்றறி யேன்’ என்பதும், ‘அவனரு ஸா லே அவன்றுள் வணங்கி’ உரைப்பேன் என்பதும் அவையடக்கமாகும்.

திருவாசகத்தின் முகவுரை போன்று பிறவியின் இழிவையும், இறைவனின் பெருமையையும், அடியவர்க்கு அருள்புரியும் திறனையும், அடியார்கள் இறைவனை வேண்டி நிற்கும் திறனையும் காட்டிச் சிவபுராணத்தை

முடிக்கின்றார். வினையின் காரணமாகப் பிறந்து உழலுகின்ற உயிரானது கொடிய இருளாகிய ஆணவத்தினாலும் அறம்பாவம் என்னும் இருவினைக் கயிற்றினாலும் கட்டப் பட்டு புறத்தே தோலால் போர்த்து, அகத்தே புழு முதலிய அழுக்குகளைச் சொரியும் ஒன்பது வாயில் கொண்ட குடிலாக அமைந்த உடம்பினை எடுக்கிறது. மானுடப் பிறவி எடுத்த பின்பும் நேரிய வழியிற் செல்லவிடாது தடுத்து விலக்கி விடுகின்றன மலங்கள். இதனால் அறியாமையில் உழன்று நிற்கும் உயிர் ஏதோ தவப்பயனாலும், முன்பிறவிகளில் காட்டிய நல்வினை வசத்தாலும் இறைவணைக் குருவாகப் பெற்று உய்யும் நெறியை அடைகின்றது. ஆனால் வினை குறிக்கோள் இறைவன் திருவடியை அடைதலர்கும். இதனைச் சிறப்பாக விளக்குகிறார்.

‘எல்லாப் பிறப்பும்
பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னாடிகள்
கண்டின்று வீடுற்றேன்’

பதி இலக்கணம் :

பசு, பாசங்களைப் பற்றிக் கூறிய அடிகள் சைவசித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கையில் நின்று பதியிலக்கணத்தைக் காட்டுகின்றார்.

‘ஆக்கம் அளவுகிறுதி
இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய்
அழிபாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னை
புதுவிப்பாய் நின்தொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய்
சேயாய் நஸியானே
மாற்ற மனங்கழிய
நின்ற மறையோனே’

என்பதால் இறைவனுடைய சொருப நிலையும் தடத்தநிலையும் கூறப்படுகிறது. தடத்தத்தில் இறைவன் இறங்கிவருவது அடியவர்களுடைய பிறந்த பிறப்பை அறுப்பதற்காகவாம் என்பதை நாமறிய உணர்த்துகிறார்.

“நிலந்தனமேல் வந்தருளி
நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க்
கீட்டந் அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த
தயவான் தத்துவனே”

என்பதைப் பன்முறை நாம் படித்துப் படித்து இன்பம் அடையவேண்டும். இறைவன் தாய்க்கருணையுடையவன்; தாயினும் நல்ல தலைவன்; பால்நினைந் தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிவடையவன். எங்கள் பிழைபொறுப்பதில் அவன் தாய், எங்கள் பணிகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் அவன் தாய். அருள் செறிவதில் கடினையற்ற எமது அன்னையாக நின்று கன்றினுக்குச் சேதா களிந்திரங்கல் போல எமக்கு இரங்கு கிண்றுன் இறைவன்.

இத்தன்மையில் தயவுகாட்டும் இறைவனிடம் அடிகள் கேட்கும் வரங்களைக் கவனிப்போம்.

வேண்டும் பரிக :

“வேற்று விகார
விடக்குப்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஜயா”

என்பது அவ்வரமாகும். அடிகள் மாத்திரமல்ல ஆண்டவன் நெறியைப்பற்றி நிற்கும் நாம் ஒவ்வொருவரும் கேட்கும் வரம் இதுவே. ‘அரனே அரனே’ என்று அரற்றியரற்றிக் கேட்கவேண்டும். எந்த நிலையில் நின்று கேட்கவேண்டுமென்றால் பொய்கெட்டு மெய்யான நிலையில் நின்று கேட்கவேண்டும். அப்படிக்கேட்கபோமானால் எம்பெருமான் எமக்கு மீட்டின்கு வந்து விளைப்பிறவி சாராத நெறியைத் தந்தருளுவான். இதனால் கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டறுத்து விடும், “வீரு பேறு” என்ற பெருநிலை வாய்த்துவிடுமென ஆன்மாளின் குறிக்கோளில் நிறுத்துகிறார்.

பாட்டின் பயன்:

இறுதியாக இத்தகைய பாட்டினைப்பாடி இறைவனை வணக்குபவர்க்குக் கிடைக்கும் பெரும்பயன் விளக்கப்படுகிறது.

“சொல்லிய பாட்டின்
பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின்
உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்
பஸ்லோரு மேத்தப் பணிந்து.”

பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் எழுவாயாகவும், செல்வர் சிவபுரத்தினுள்ளார் பயனிலையாகவும் அமைந்துள்ளன. சிவனடியார்களால் போற்றப்படுவது ஒரு பேறு. சிவனடிக்கீழ் சென்ற ரடைவது மற்றைய பேறுகும்.

“கட்டறுத் தெளையாண்டு கண்ணார நிறு
இட்ட அன்பரோடு யாவருங் காணவே
பட்டி மன்னபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி ஞேழிரண் மூங்குறி யேனையே.”

என்றார் இன்னேரிடத்தில். பாட்டின் பொருளுணர்தல் என்பது மெய்ப்பொருளை அறிதல் என்பதாகும். அந்தப் பொருளே சிவமென்னும் செம்பொருளாகும்.

எனவே திருவாசகத்தின் முழு அடக்கும் சிவபுராணமே என்பதையும், சைவ சித்தாந்த அடிப்படையில் ஆன்மா இறைவனை அடையும் நெறியை இப்பகுதி விளக்கி நிற்கிறது என்பதையும், இதனைப் பொருளுணர்ந்து பாடிப் பரவுவோர் பிறவாத இன்பப் பேரின்ப வீட்டினை அடைவர் என்பதையும் முழுப்பொருளாக அறிய வைப்பது சிவபுராணம். இதனை நாடோறும் காலை மாலை ஒதிப் பயண்டைவேரமாக.

“தோல்லை இரும்பிறவிச் சூழந் தனைநிக்கி
அல்லல்லுத் தானந்த மாக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவு ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.”

திருச்சிற்றம்பலம்

சிந்துவெளியிலிருந்து தீருகோணமலைவரை தென்கீழ்த்திசை வழிவந்த பாசுபதம்

பேராசிரியர் ஆ. வேதுப்பிள்ளை அவர்கள்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

சைவசமயத்தின் தோற்றுவாய் சிந்துவெளி நாகரிகத்திலே காணப்படுவதாக இன்றைய ஆராய்ச்சி அறிஞர்களாலே இனங் காணப்பட்டுள்ளது. சமார் ஜயாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த சிந்துவெளி நாகரிகம் தொடர்பாகக் கண்டெட்டுக் கப்பட்ட வழிபாடுகளிடையே இலிங்க வழி பாடு, சக்தி வழிபாடு என்பனவற்றைச் சுட்டுவன எனக் கொள்ளத்தக்க பல பொருட்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. யோகி நிலையில் அமர்ந்துள்ள இறைவனென அடையாளங் காணத்தக்க சில சின்னங்களும் கிடைத்துள்ளன. இவை யாவும் சிவ வழிபாட்டின் தோற்றுவாயைச் சுட்டுவனவாகக் கொள்ளத்தக்கவை.

இன்றைய பாகிஸ்தானின் ஒரு மாநிலமான சிந்து மாகாணத்தில் அமைந்துள்ள மொகஞ்சதாரோவிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு யோகியின் சின்னம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தாகக் காணப்படுகிறது. தலையிலே கொம்புகள் அமைந்திருத்தல் அக்கால நாகரிகத்திலே தெய்வீகத் தன்மையைச் சுட்டியதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நடுவிலே ஒருவகைத் தலைமுடியும் இரு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு கொம்பும் காணப்படுகின்றமை பிற்காலச் சைவத்தின் சிறப்பு வாய்ந்த சின்னமான முத்தலைச் சூலத்தின் வடிவத் துக்கு முன்னேடியாகக் கருதலாம். யோகியின் ஒரு பக்கத்திலே யானை, புலி என்பனவும், மறுபக்கத்திலே ஏருது, காண்டா மிருகம் என்பனவும், யோகியின் ஆசனத் துக்குக் கீழே ஒரு சோடி மானும் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமானுடைய மூர்த்தங்களுள் ஒன்றான பசுபதியின் தோற்றுவாய் இங்கே காணப்படுவதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பசுபதியென்பது பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களின் தலைவனைப் பிற்காலத்திலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. பசு என்ற வடசோல் சீவராசிகள் அளைவற்றையும் சட்டுவதற்கும் வடமொழியில் வழக்கு உண்டு. பசுபதிச் சின்னத்திலே காணப்படும் மிருகங்களுள் காண்டா மிருகம் ஒன்று தவிர, ஏனையவை தமிழ்நாட்டுச் சிவமூர்த்தங்கள் சிலவற்றுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளமையை இன்றும் காணலாம். காண்டா மிருகம் தமிழ்நாட்டிலே காணப்படாத்தனாற் போலும் கைவிடப்பட்டு விட்டது. சிவபெருமான் மாணைக்கையிலேந்தியுள்ளார்; புலித்தோலை அரையிலும் யானைத்தோலை முதுகிலும் அணிந்துள்ளார்; எருதை வாகனமாகக் கொண்டுள்ளார். காலப்போக்கிலேற்பட்ட பரிமைவளர்ச்சியிலே இத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று இக்கால ஆராய்ச்சி முறையிலே விளக்கம் கொடுக்கலாம். பசுபதியை முழுமுதலாகக் கொண்ட சமயப்பிரிவு பாசுபதம் என்று பெயர் பெறுகிறது. சிந்துவெளி நாகரிக காலத்திலே பாசுபதம் தனிச்சமயப் பிரிவாக இயங்கி இருக்கவேண்டுமென்று கொள்வதற்குச் சான்றில்லை. சிந்துவெளிச் சைவசமயத்திலே பசுபதி வழிபாடு முனைவிட்டிருக்கிறதென்று கூறலாம்.

பாசுபதச் சைவம் தாபிக்கப்பட்ட வரலாறு பலவாறு கூறப்படுகின்ற போதிலும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிலே குசராத்து மாநிலத்திலுள்ள பரோடாவுக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த நகுலீசர் அல்லது லகுலீசர் என்பவரே பாசுபதத்தின் தாபகர் என்பது இன்றைய ஆராய்ச்சியாளரின் முடிபு. சிந்து மாநிலத்துக்கு இந்தியாவிலுள்ள குசராத்து மாநிலம் தென்கீழ்த் திகையில் அமைந்துள்ளது. மகா

பாரதத்திலே பாசுபதத்தைப் பற்றிச் சில குறிப்புக்கள் வருகின்றன. கண்ணன் உபமனியு முனிவரிடம் பாசுபத உபதேசம் பெற்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அருச்சனன் சிவபெருமானிடம் தவமிருந்து பெற்றது பாசுபதால்திரம் என்று பெயர் பெறுகிறது. பாரதம் இதிகாச வடிவிலே தொகுக்கப்பட்டது. கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டு வரையில் என்பது இன்றைய ஆராய்ச்சியர்களின் முடிபாகும்.

வட இந்தியாவிலே, குப்தப் பேரரசர் காலம் பாசுபதம் உள்ளிட்ட இந்துசமயத் திற்குப் பொற்காலமாக அமைந்தது. யமுனையாற்றங் கரையில் அமைந்துள்ள வடமதுரைத் தூண் சாசனம் ஒன்று பாசுபதம் செல்வாக்குப் பெற்று வந்தமையைச் சுட்டுகிறது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள கருநாடக மாநிலத்திலும் பாசுபதம் புகுந்து விடுகிறது. கருநாடகமாநிலம் குசராத்து மாநிலத்துக்குத் தென்கிழக்கில் அமைந்துள்ளது.

பல்லவப் பேரரசர் காலத்திலே தமிழ்நாட்டுச் சௌசமயத் திலே பாசுபதம், காளாமுகம், கபாவிகம் என்ற குழக்களும் இடம் பெற்றிருந்தமை சாசனச் சான்று களையும் இலக்கியச் சான்றுகளையும் கொண்டு வரலாற்றுசிரியர்களாலே சுட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. காளாமுகம் அல்லது மகாவிரதியர் என்ற சமயப்பிரிவு பாசுபதத்திலிருந்து விருத்தியடைந்த ஒரு தீவிரவாதப்பிரிவாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டிலே பாசுபதர்களால் வழிபடப்பட்டு வந்த இரண்டு தலங்களாகத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருக்குடந்தைக் காரோணத்தையும் திருநாகைக் காரோணத்தையும் சேதுராமன் (1986) என்ற அறிஞர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். திருஞானசம்பந்தர் இத்தலங்களைப் பாடியுள்ளமை, இத்தலங்கள் அவர் காலமாகிய ஏழாம் நூற்றுண்டிலே நிலவியமைக்குச் சான்றுகின்றன. கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டிலே வகுலீசர் நிறுவிய காயாரோகணம் அல்லது காயாவிரோகணம் என்பதே கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டுத் தமிழகத்திலே காரோணம் என்னும் திரிபைப் பெற்று

விளங்குகிறது. திருக்குடந்தை என்பது கும்பகோணத்தின் பழைய பெயர். கும்பகோணம் கருநாடக மாநிலத்துக்குத் தென்கிழக்கிலே காணப்படுகிறது. திருநாகை என்பதன் நாகை என்பது நாகப்பட்டினம் என்பதன் மருஉ. நாகப்பட்டினம் கும்பகோணத்துக்குத் தென்கிழக்குத் திசையிலே காணப்படுகிறது.

காயாரோகணம் என்பது காரோணம் எனத் திரிந்து காணப்படுவதால், ஏழாம் நூற்றுண்டுக்குச் சில நூற்றுண்டுகள் முன்பே பாசுபதம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்துவிட்ட தெனக் கருதலாம். அந்தக் கருத்தை வலுப்படுத்தவல்ல சான்று ஒன்று உண்டு. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலே இன்றைய இந்தோனேசியாவைச் சேர்ந்த யாவாத் தீவிலே பாசுபதம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை அந்தக்காலச் சீன யாத்திரிகர் பாகியன் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்நாட்டுக்குத் தென்கிழக்கிலே யாவா காணப்படுகின்றது.

கருநாடகத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்குப் பாசுபதம் எந்த வழியூடாக வந்திருக்கலாமென்ற வினாவுக்கு விடையிறுப்பது கலபம். தென் கருநாடகத்திலுள்ள குடகுமலையில் உற்பத்தியாகி, ஓரளவு அப்பிரதேசத்தை வளமாக்கி, தமிழ்நாட்டிலுள்ள கொங்கு மண்டலத்துட்புகுந்துதென்திசை நோக்கிச் சென்று, கிழக்குத் திசையிலே திரும்பிச் சோழநாட்டை வளப்படுத்திச் சோழ மண்டலக் கரையிலே காவிரியாறு கடலுட்கலக்கின்றது. பண்டைக் காலத் திலே ஆற்றங்கரைகளே சிறந்த பாதைகளாக விளங்கின. ஆறு என்ற சொல் பழந்தமிழிலே பாதையையும் குறித்தமை இவ்விடத்திலே கவனிக்கத்தக்கது. பல்லவர் கால நாயன்மார்களின் பாடல் பெற்றதலங்களுள்ளே முக்காற்பங்கின காவிரியாற்றின் வடகரையிலும் தென்கரையிலும் அமைந்திருத்தல் பாசுபதம் உள்ளிட்ட சைவசமயம் தமிழ்நாட்டிலே பரவிய பாதையைச் சுட்டுகிறதென்றே கொள்ள வேண்டும். கும்பகோணமும் நாகப்பட்டினமும் காவிரியாற்றின் கரையிலேயே அமைந்துள்ளன.

நாகப்பட்டினத்துக்கும் யாவா முதலிய தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகளுக்கும் சீலூ முதலிய தூரகிழக்கு நாடுகளுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பண்பாட்டு வணிகக் குடி யேற்றத் தொடர்புகளிலே திருகோணமலை ஒரு முக்கிய இடத்தை வகித்து வந்திருக்க வேண்டும். திருகோணமலை நாகப்பட்டினத் துக்குத் தென்கிழக்கே அமைந்துள்ளது. திருகோணமலையிலே பிரபலம் பெற்றிருந்த கோணேசர் கோவில் பாசுபதருடைய தாபனமாக இயங்கி வந்ததென்பதற்கு ஒரு முக்கியமான சான்றுதாரம் கிடைத் துள்ளது. கோணேசர் கோவில் வழிமை களைத் தொகுத்துக்கூறும் கோணேசர் கல்வெட்டு என்ற நூல் கயவாகு மன்னன் படையுடன் வருகிறுன்னக் கேள்விப்பட்ட பூசகர்களாகிய பாசுபதர் இருவர் கடலுட குதித்து மாண்டனரெனவும் அதன் பின்பே கயவாகு வேதநாயக முதன்மை, சைவ நாயக முதன்மை என்ற பட்டங்களுடன் அந்தனர்களைப் பூசகர்களாக நியமித்தா னெனவுங் கூறியுள்ளது. சைவசமயத்துக்குப் பேராதரவு தந்தவனும் திருகோணமலை மாவட்டத்தோடு நெருங்கிய தொடர் புள்ளவனுமான இரண்டாம் கயவாகு கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தவன். எனவே, அக்கயவாகு காலம் வரையிலே, திருகோணமலை பாசுபதரின் கோவிலாக இயங்கி வந்திருக்கவேண்டும். பாடல் பெற்ற தலமாகவும் பிரசித்தி பெற்ற கோவிலாகவும் விளங்கி வந்த திருகோணமலை சிவப்பிராமணரால் அல்லது சைவா சிரியர்களாலே தொன்று தொட்டுப் பூசிக்கப்பட்டு வந்திருந்தால், இடைக்காலத் திலே பாசுபதரின் ஆதிக்கம் வந்து புகுந்திருக்க முடியாது.

கோணேசர் கல்வெட்டிலே விவரிக்கப்படும் வேட்டைத் திருவிழா உற்றுநோக்கத் தக்கது. சிவபெருமானுடைய திருவிழாக்கள் ஞானோ வேட்டைத் திருவிழாவே மிகச் சிறந்ததெனக் கருத்தக்க வகையிலே, அந்த வருணை அமைந்துள்ளது. கோணநாதர் பன்றியையே வேட்டையாடுகிறார். மகாபாரதக் கதையிலே அரிச்சனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெறுவதற்காகத் தவஞ்செய்த

போது, சிவபெருமான் நிகழ்த்திய பன்றி வேட்டையாகிய திருவிளையாடலே, திருகோணமலையிலே பன்றி வேட்டையாக இடம் பெறுகிறதெனக் கூறலாம். திருகோணமலைக் கோவிலிலே, இந்தத் திருவிழா இவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெறுவதற்குப் பாசுபதரே காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

திருகோணமலைக் கோவிலைச் சூழவுள்ள பகுதியிலே மான்கள் பெருந்தொகையாகப் பேணப்பட்டு வந்து ஓரளவு இன்றும் காணப் படுகின்ற நிலைமை பாசுபதத் தொடர் பையே சுட்டுவதாகத் தோன்றுகின்றது. திருகோணமலைக்கு மான்கள் ஏன் வந்தன, எப்பொழுது வந்தன என்ற வரலாற்றுச் செய்திகள் எவ்விடத்திலும் குறித்து வைக் கப்படவில்லை. பதினேழாம் நூற்றுண்டு முற்பகு தியிலே போர்த்துக்கேயர் திருகோணமலைக் கோவிலைத் தலைமட்ட மாக்கிய போதும் அதற்குப் பின்பும், மான்கள் புதியனவாகப் புகுந்திருக்க வழி யில்லை. தம்பலகாமத்திலே புதிய கோணேசர் கோவில் கட்டியேழுப்பப்பட்ட போது, மான்கள் அங்கு கொண்டுவரப்படவில்லை. எனவே, திருகோணமலை மான்கள் மிகப் பழைய மரபு ஒன்றன் தொடர்ச்சியையே சுட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது. சிந்துவெளி யிலே சிவபெருமானுடைய ஆசனத்துக்குக் கீழே காணப்பட்ட மான்கள், திருகோணமலையிலும் கோணநாதர் அமர்ந்துள்ள மலையின் அடிவாரத்திலே இடம் பிடித்துள்ளன என்று கொள்ளலாம்.

திருக்குடந்தைக் காரோணம், திருநாகைக் காரோணம் என்பனவற்றைச் சம்பந்தரும், திருநாகைக் காரோணத்தை அப்பர் சுவாமிகளும் பாடியுள்ள பதிகங்களிலே காயாரோகணம் என்பதற்கும் அதன் திரிபு வடிவங்களான காயாவிரோகணம், காயாவரோகணம் என்பனவற்றுக்கும் பொருள் அமைந்து காணப் படுவதாகச் சேந்துராமன் காட்டியுள்ளார். காயாரோகணம் என்பது உடலோடு முத்தியடைவதாகிய பச்சைக்கூட்டோடு கைலாயம் போவதைக் குறிக்கிறது. திருநாகைக் காரோணப் பதிகத்திலுள்ள

முத்திரைக் கவியிலே, சம்பந்தர் ‘கரையா உருவாகி வான்டவார்’ என்று கூறியுள்ளார். திருகோணமலைப் பதிகத்து முத்திரைக் கவியிலே, சம்பந்தர், ‘தோன்றுவார் வானி டைப் பொலிந்தே’ என்று கூறுவது அதே செய்தியையே என்று கூறலாம். காயா வரோசனம் என்பது இறைவன் அடியார்க்காக மாணிடயாக்கை கொள்வா னென்பதைச் சுட்டுகிறது. ஸுகுஸீர் சிவபெருமானுடைய அவதார மெப்பது பாசபதவின் நம்பிக்கை. பிறவாயாக்கைப் பெரியோனை சிவன் அவதரிப்பதை விளக்குவதற்குப் பாசபதர் இறந்த ஒருவருடைய மின்திலே சிவபெருமான்புகுந்து உலகுக்கு உபதேசித்தாரென விளக்குவர். சிவபெருமானுடைய அத்தகைய கருணைத்திறத்துக்குத் தாய் சேய்களுக்கு உதவுமாற்றை ஒப்பிட்டு விளக்குவதற்காகவே, சம்பந்தர் ‘தாயினும்நல்வதலைவரென்றடியார் தம்மடி போற்றிசெப்பார்கள்’ என்று திருகோணமலைப் பதிகத்திலே பாடினார்போலும்.

பாசபதர், காளாமுகர், காபாவிகர் என்ற சமயப் பிரிவுகளிடையே சிவ அடிப்படையான வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்ற போதிலும் ஒரு விதத்திலே நெருங்கிய ஒற்றுமை உண்டு. மூன்று சமயப்பிரிவினரும் சிவபெருமான் நடனமிடும் இடமாகச் சுடுகாட்டைக் கொண்டதால், சுடுகாட்டை வழிபடுமிடமாகக் கொண்டவர்கள். சம்பந்தர் ‘தோடுடைய செவியன்’ என்று பாடத்தொடங்கியபோதே ‘காடுடைய சுடலைப் பொடியூசி’ என்று சிவபெருமானை வருணித்துள்ளமை அங்கால அடியார்கள் சிலரின் ஒழுக்கத்தைச் சுட்டுவதாகவே கொள்ளப்படவேண்டும். காரைக் காலம் மையார் திருப்பதிகங்களும் திருவாலங்காட்டுச் சுடுகாட்டையே பாடுகின்றன. மயானம் என்று பெயர்பெற்றுள்ள சிவதலங்கள் இந்தச் சமயப்பிரிவுகளுள் ஒன்றுடனே பலவற்றுடனே தொடர்பு கொண்டனவாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

பாசபதர், காளாமுகருடைய மயான வழிபாடு பள்ளிப்படைக் கோவில்கள் தோன்ற வழிவகுத்திருக்க வேண்டும். ஒருவர் இறந்த இடம் அல்லது ஒருவருடைய உடல் புதைக்கப்பட்ட இடம் அல்லது

ஒருவருடைய சாம்பல் புதைக்கப்பட்ட இடத்திலே பள்ளிப்படைக் கோவில் கட்டி எழுப்பப்பட்டது. பத்தாவது, பதினேராவது நூற்றுண்டுகளிலே சோழ மன்னர்களும் வீரபாண்டிய மன்னனும் பல பள்ளிப்படைக் கோவில்களைக் கட்டி எழுப்பியுள்ளமை சாசனச் சான்றுகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது. பள்ளிப்படைக் கோவில்கள் யாவும் சிவன் கோவில்களாகவே அமைந்துள்ளன. பள்ளிப்படைக் கோவில்களிலே சிவப்பிராமணர்களோ, சைவாசாரியார்களோ கடமையாற்றும் வழக்கம் இல்லை. சோழப் பெருமன்னர்கள் சிவாசாரியார்களையும் சிவப்பிராமணர்களையும் வெகுவாகப் போற்றிவந்த போதிலும், பாசபதர் முதலியோருக்கும் ஆதரவு நல்கி வந்துள்ளனர்.

சி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்து, தமிழ்நாட்டிலே பாசபதர், காளாமுகர், காபாவிகர் என்போறைப் பற்றிய குறிப்புகளே இல்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்து பாசபதரைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லையென்று சேதுராமனும் கூறியுள்ளார். தென்னிந்தியா, இலங்கை முதலிய பிரதேசங்களிலே ஒரே நூற்றுண்டிலே பாசபதத்தின் பிடி தளர்ந்திருக்கின்றது. கருநாடக மாநிலத்திலே, பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலே வீரசைவர் அவ்வது இலிங்காயதர் என்ற இயக்கம் தொடங்கியதும், பாசபதம் முதலிய பிரிவுகள் அதனுள் அமிழ்ந்துவிடுகின்றன. தமிழ்நாட்டிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலே, சைவசித்தாந்தச் சிந்தனை உருப்பெறத் தொடங்கி விட்டது. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு நடுப்பகுதியிலே, சேக்கிமாரின் பெரியபூராணம் தோன்றிவிட்டது. எனவே, தமிழ்நாட்டிலும் பாசபதம் முதலிய பிரிவுகள் சைவ சித்தாந்தமார்க்கத்தினுள் அமிழ்ந்து விட்டனவென்றே கொள்ள வேண்டும். திருகோணமலையிலும் பாசபதருடைய பிடி பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலே தளர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று கோணேசர் கஸ்வெட்டுந்தரும் குறிப்புகளில் இருந்து புலனுகின்றது. கயவாகுமன்னன் திருகோணமலைக்கு வந்த போது, படையடிடன் வந்ததேன் என்பதற்குக் கோணேசர் கல்வெட்டிலே விளக்கம் இல்லை; பாசபதப் பூசகர் மட்டும் அவசரப்பட்டுத்

தற்காலை செய்து கொண்டதற்கும் காரணம் கூறப்படவில்லை. கருநாடகத் திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பாசுபதர் செல்வாக்குச் சரிந்த நிலையிலே, திருகோணமலைக் கோவிலை விட்டுவிடப் பாசுபதர் மறுத்த சூழ்நிலை ஒன்று தோன்றியிருந்தது போன்றும்.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த திருஞானசம்பந்தர் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்த திருகோணமலை, திருக்கேதீஸ்வரம் என்னும் இரண்டு சிவத்தலங்களையும் பாடியிருக்க, அவருக்குபின் எட்டாம் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஏன் திருகோணமலையைப் பாடவில்லை என்ற வினா எழுகின்றது. திருமுறை களிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ள திருப்பதிகங்களுள்ளே, சுந்தரருடைய திருப்பதிகங்களிலும் மூன்றுமடங்குகும் அதிகமானவையாகச் சம்பந்தருடைய திருப்பதிகங்கள் காணப்படுவதனுலே, சுந்தரருடைய திருகோணமலைப்பதிகம் தவறிப்போயிருக்கலாம் என்று சிலர் சமாதானங்கு சொல்லக்கூடும். வேறு பொருத்தமான காரணம் ஒன்று சொல்லலாம். திருஞானசம்பந்தர் காலத்திலே, சைவத்துக்குச் சமனை பெளத்தங்களின் நெருக்குதல் அதிகமாக இருந்ததால், பாசுபதம் முதலிய சமயப்பிரிவுகளை அரவளைந்துச் செல்லவேண்டிய தேவை அவருக்கு இருந்தது. சுந்தரர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டுச் சமனை பெளத்தங்கள் தளர்ச்சியடைந்து விட்ட நிலையிலே, பாசுபதம் முதலிய சமயப்பிரிவுகளை அரவளைந்துச் செல்லவேண்டிய தேவை பொதுவாக அவருக்கு இருக்கவில்லை. சுந்தரர் திருநாடக்காரோணத்தைப் பாடியதற்குக் காரணம், நாகப்பட்டினத்திலே அவர்காலத்திலும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய பெளத்ததுக்கு அக்கோவில் போட்டியாக இருந்ததனாக இருக்கக்கூடும்.

கிழக்கு மாகாணத்திலே — சிறப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களிலே — மிக அன்மைக்காலம் வரை அந்தணரின் செல்வாக்கு அதிகம் இருக்கவில்லை. ‘சங்கமர்’ எனப்படும் வீரசைவருகுமாரே கோவிற் பூசகர்களாகக் கடமையாற்றி வந்துள்ளனரென்று கூறப்படுகிறது. சங்கமரைப்பூசகராகக் கொண்டகோவில்கள் சில இன்றும் உள், வீரசைவர் சாதி வேற்றுமையை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. பாசு

பதரும் இந்த வகையில் வீரசைவரைப் போன்ற கோட்பாட்டினரே. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டிலே திருகோணமலையிலே ஏற்பட்ட மாற்றத்தை ஏற்க விரும்பாத பாசுபதருள் ஒரு பகுதினர் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்துக்குச் சென்றிருக்கக்கூடும். பாசுபதம் தனிச்சமயப்பிரிவு என்ற நிலைபோய், சைவத்தாந்தி அல்லது வீரசைவன் என்ற பிற்காலப் பெயர்களிலே இன்காட்டப்படவேண்டிய தேவையேற்பட்டபோது, சிலர் தமிழ் வீரசைவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும். தமிழ் நாட்டில் என்றுமே அதிகம் செல்வாக்குப் பெருத வீரசைவர்கள் சிலர் மட்டக்களாப் பிலே வரவேற்கப்பட்டுமிருக்கலாம்.

திருகோணமலையென்ற பெயரிலே, கோண என்பது எதைக் குறிக்கிறதென்பது ஒரு சிக்கல். அது தமிழ்ச்சொல் அல்ல. வட சொல்லெனக் கொண்டால், பொருத்தமான பொருள் அமையுமாறிலை. கோகர்ணம் என்ற சங்கதமொழிச் சொல் கோணவெனப் பாளிமொழியிலே சிதைந்து வந்திருக்கிறதென்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. திருகோணமலைக் கோட்டையிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டுக்குரிய சங்கதமொழிக் கல்வெட்டு ஒன்று சோடகங்களைப்பற்றி கொர்ணத்திலே வந்து இறங்கியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கோகர்ணமே திருகோணமலையின் மூலப்பெயரென்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்டுவாசதேவன் கோகர்ணத்தில் வந்திறங்கினுள்ள குறிப்புக்கும் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினுள்ள விளக்கம் கொடுக்கப்படுகிறது. எது எப்படியாயினும், கோகர்ணம் என்பது விருந்துதான் கோண என்பது வந்ததென்று கொள்ளத் தேவையில்லை. காயாரோகணமென்பது தமிழ் நாட்டிலே காரோணமெனக் கிடைந்தது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிற நிலையிலே, காரோணமென்பது இலங்கையிலே கோணமெனக் கிடைந்துள்ளதெனக் கொள்ளலாம். கோண என்பதன் தோற்றும் மறக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையிலே கோகர்ணம் என்ற புதிய வடமொழிப்பதம் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

சம்பந்தர் காலத்திலே இந்தத் தலம் கோணமலை யென்றே திருக்கோணமாலையென்றே வழங்கப்பட்டிருக்கல்.

வேண்டும். பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த சேக்கிழாரே பெரியபூராணத்திலே திருகோணமலையென்ற பெயரை முதன் முதல் வழங்கியுள்ளார். கி. பி. பதினாலாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாச் சாரியார் சிவநாமக் கவிவெண்பாவிலே திருக் கோணமாமலையென்ற பெயரைக் கையான் டுள்ளார். கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த அருணகிரிநாதர் திருக் கோணமலை என்ற மாற்றுவடிவமொன்றைக் கையாள்கின்றார். திருக்கோணமலை நீதி மன்றத்திலுள்ள பழைய சுவடிகளிலே இவ் ஆரின் பெயர் திருக்கோணதமலை என்றும், திருக்கோணதமலை என்றும் காணப்படுகிறது. உவின்சிலோ தமிழ் ஆங்கில அகராதி கிலே கோணமுகம் என்றெரு சொல் குறிப்

பிடப்பட்டு, அதற்குச் ‘குழ்கழியிருக்கை, பேரிருக்கை’ என்ற பொருள்கள் தரப் பட்டுள்ளன. கொண்டு முகமலை என்ற தொடரே கோணமலையாயிற்றே என்பது ஆராயத்தக்கது.

தென்கிழக்குத்திசை, அட்டதிக்குப் பாலகர்களுள்ளே அக்கினிக்கு உரியதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. சிவ வழிபாடு வேதங்களிலே கூறப்படுகின்ற தெய்வங்களுள்ளே உருத் திரன், அக்கினி, நிருதி என்னும் மூவருக்குரிய அமிசங்களையும் கொண்டதாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். நிருதிக்குரிய திசையினிலே, பாசுபதம் தமிழ்நாடு, சமூம் என்பவற்றினாடாகப் பரவிச் சென்றிருக்கிலே கோணமுகம் என்றெரு சொல் குறிப்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உசாத்துணை

கந்தையா, வி. சி.,

குணசிங்கம், செ.

சண்முகாத்தின ஜயர், ஆ.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

செதுராமன், என்.

கோமால்கந்தர், புலவர் ஜய. மீஸ்கந்தராசா, ஏ.

திருகுஞசல்பந்த சுவாமிகள்

நாச்சிமுத்து, கி.

வெறும்பிள்ளை, ஆ.

Bhattacharyya, Haridas

Sethuraman, N.

Wheeler, Sir Mortimer

- (1983) மட்டக்களப்புச் சைவக் கோவில்கள் பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சு, கொழும்பு.
- (1973) கோணேஸ்வரம், பேராதனை.
- (1909) (பதிப்பு) கோணசர் கல்வெட்டு, யாழ்ப்பாணம்.
- (1949) தேவாரம், ஏழாம் திருமுறை, திருப் பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து வெளியீடு.
- (1985) குடமுக்கின் எம்இறைவன், கும்ப கோணம் கும்பேஸ்வரசுவாயி கும்பாபிஷேக விழா தெய்வத் திருமலர்.
- (1963) திருக்கோணேஸ்வரம், ஸ்ரீலங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
- (1950) தேவாரப் பதிகங்கள், தலமுறை, திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடத்து வெளியீடு.
- (1983) தமிழ் இடப்பெயராய்வு, சோபிதம் பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
- (1985) கோணசர் கல்வெட்டுப் பற்றிய நுண்ணுய்வு, சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், தெல்லிப்பழை.
- (1956) (Editor) The Cultural Heritage of India, Vol. IV, Institute of Culture, Calcutta.
- (1986) Address by the General president, Place - names Society of India, Gorakhpur, U. P., India.
- (1960) The Indus Civilization, Second edition, Cambridge History of India.

திருமுறைகளும் பணிவன்பும்

பேராசிரியர் இ. கணக்கந்தரம் அவர்கள்
சிங்கப்பூர்ப் பல்கலைக்கழக மருத்துவபீட முன்னால் தலைவர்

திருமுறைகள் என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உளவெனினும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த நூல்களைப் பொருள் கொள்ளுதல் சிறப்புடைத்தாம். “மதி வளர் சடைமுடி மன்றுள்ளாரை முன் துதி செயும் நாயன்மார்” களாகிய அடியார்கள் அருளிச் செய்த திருவருட் பாடல்களின் தொகுப்பே திருமுறைகளாம். இவை சமஸ்திருத்திற் காணப்படும் வேதாகமங்களுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுதலால், இத் திருவருள் நூல்கள் திருமாமறைகளைவும், திருமாமறைகளைவும் கருதப்படுகின்றன. மறை=வேதம்; மறை=ஆகமம். இதற்குச் சான்றூக ஒளவைப்பிராட்டியாரும்,

“தேவர் குறைஞ் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் — கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.”

என்று திருமுறைகளை நான்கு வேதங்களுக்கும் இனியானவையெனப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறோர். வேதங்கள் எவ்வாறு பதி வாக்கியங்களோ அவ்வாறே திருமுறைகளும் பதி வாக்கியங்களே. இவ்வாறு பெருமை வாய்ந்த திருமுறைகளின் உட்கருத்தை அல்லது, ஆழ்ந்த கருத்தைக் கவனிப்போ மானால் மூவர் முதலிகள் அருளிய தேவார மாசிய திருமுறைகள் ஏழும், தனித்தமிழ்த் திருமாமறைகள் ஆகும். எட்டாந் திருமுறையாகிய திருவாசகம் அத் திருமாமறையின் முடியென்ப. அது போல், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் திருவடிப்பேறென்ப. பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமூலர் திருமந்திரம் தனித்தமிழ் ஆகமம் ஆகும். ஓன்பதாந் திருமுறை, பதினெராந் திருமுறை, பன்னிரண்டாந் திருமுறை ஆகியவை தனித் தமிழ்மறை முறைகளின் உறுப்புக்களுக்கு நிகரானவை. இத் திருமுறைகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், பல்லவர் சோழர் காலப் பகுதியில், 5-ஆம் நூற்றுண்டிற்கும் 12-ஆம் நூற்றுண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுந்த பக்திப்

பாடல்களாகும். இவை இனிமை, எளிமை, இறைமை போன்ற பல சிறப்பியல்புகளை உடைத்தாய்ப் பாடுபவர் உள்ளங்களை உருக்கிப் பரவசமாக்கி இறுதியிற் பரமனடி சேர்ப்பவை, எனவே, திருமுறைகள் நமது ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு அரிய சோபானமாய் அமைந்துள்ளன என்றால் மிகையாகாது. ஆகையால் ஒவ்வொரு சைவ மெய்யன் பரும் திருமுறைகளை நான்தோறும் ஒதிப் பக்தியை வளர்ப்பாராயின் இறுதி யில் முத்திப் பேரின்பாம் கிடைக்குமென்பதில் ஜயமில்லை.

திருமுறைகள் பண்ணிரண்டு

திருக்கடைக்காப்பு 1, 2, 3

திருநூனசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர்.

தேவாரம் 4, 5, 6

திருநாவுக்கரசநாயனுர்.

திருப்பாட்டு 7

சந்தராமுர்த்திநாயனுர்.

திருவாசகம், திருக்கோவையார் 8

மாணிக்கவாசகசவாமிகள்

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு 9

திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனூர் முதலான ஓன்பது அடியார்கள்.

திருமந்திரம் 10

திருமூலர்.

பதினெராந் திருமுறை 11

திருவாலவாயுடையார், காலரைக்காலம் மையார், பட்டினத்தடிகள் முதலான பன்னிருவர்.

பெரியபுராணம் 12

சேக்கிழாரடிகள்.

பணிவன்பென்டுஷ் என்ன?

பணிவு அங்கு ஆகிய இரு சொற்களும் சேர்ந்ததே பணிவன்பு எனும் தொடர். பணிவு என்பதை ஒரு சிறந்த பண்பாடு அல்லது ஒழுக்கமுறை எனக் கருதலாம். இதை ஆங்கிலத்தில், ‘Humility’ என்று

சொல்வார்கள். அதுவுமன்றி மேல்நாட்டு அறிஞர்கள், “Humility is the Beginning of Wisdom” எனக் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே, பணிவு என்ற ஒழுக்கமுறை மெய்யுணர்வுக்கே வித்தாக விளங்குகின்றது. இப்படி யாவராலும் போற்றக்கூடிய பணிவைச் சிறுபிள்ளைகள், தாய் தந்தையரிடத்தும் முதியோர்களிடத்தும் ஆசிரியர்முதலான பெரியோர்களிடத்துஞ்செலுத்தி, அவர்களின் அன்பையும் வாழ்த்தையும் பெறுகின்றனர். நாமும் அதனை ஒப்பக் கல்வியிற் சிறந்த பெரியோர்களிடத்துஞ்சிவன்யார்களிடந்தும் எங்கள் பணிவை உணர்த்திக் கொள்கிறோம். சாதாரணமாக மனிதனுக்கு மனிதனே பணிவு காட்டி ஒழுக்காணும் நாம், எல்லாம் வல்ல, எங்கும் நிறைந்த, எல்லாமறிந்த கருணை வள்ளலாகிய கடவுளுக்கு எவ்வாறு நமது பணிவைச் செலுத்த வேண்டுமென்பதைச் சொல்லாமலே அறிந்து கொள்ளலாம். இதனாலேயே நாயன்மார்கள் எல்லோரும் முற்றிலும் பணிவு கொண்டு இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்தார்கள். மேலும் இச் சிவதொண்டர்கள் இறைவனிடம் கொண்டபணிவின் காரணமாகத் தம்மை இழித்தும், இறைவனைப் புகழ்ந்தும் திருமுறைகளிற் பாடியிருப்பதைப் பலவிடங்களிற் காண்கின்றோம். ‘நாயேன் பலநானும் நினைப்பின்றி மனத்துன்னே’ எனக் கந்தரரும், ‘‘வஞ்செநஞ்சைனே’’, ‘‘நலமிலாதானே’’ என ஞானசம்பந்தரும், ‘‘குலம் பொல்லேன் ஞனம் பொல்லேன் குறியும் பொல்லேன் நலம் பொல்லேன் நான் பொல்லேன் ஞானி அல்லேன்’’ என நாவுக்கரசரும் ‘‘கடையவனேனே’’ என்றும் ‘‘பொய்யவனேனே’’ என்றும் மனிவாசகப்பெருமானும் பாடியிருப்பதைத் தேவார திருவாசகங்களிற் காண்கின்றோம். மேலும் நாம் இறைவனுக்குப் புரியும் ஒவ்வொரு பணியையும் பணிவுடன் செய்ய வேண்டும். இதனாலேயே திருநாவுக்கரச கவாயிகள் ‘‘தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல், என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’’ எனப் பாடியிருக்கின்றார்.

அன்பின் பெருமை:

அன்பு என்னுங் குணம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் உண்டு. இது சகோதரவன்பு, காதலர்பு, தாயன்பு எனப் பல்வகைப் படும். ஆனால் கடவுளன்பு ஆறாறி வப்படைத்த மனிதரிடமே மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. தனது நயங்கருதாமல் காட்டும் அன்பே செய்யன்பாரும். இப்படியான மெய்யன்பின் பெருமையை சவாமி சிவாநந்தர் பின்வருமாறு விரித்துரைத்துள்ளார். ‘‘Love is an Innate Sense of Oneness with the Entire Creation. It is Absolutely unselfish and Nonsensual.’’ ‘‘எவ்வுயிருமென்னுயிர்போல் என்னியிருங்கவும்நின் தெய்வவருடக்கருணை செய்யாய் பராபரமே’’ எனத் தாயுமானவரும் அன்பின் பரந்த குணத்தைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். இவர்கள் போலவே சவாமி விவேகாநந்தரும் ‘‘அன்பு, பொருள் கொடுத்து வாங்கும் பொக்கிஷும் அன்று’’ எனவும், அது, ‘‘போட்டிக்கு அப்பாற்பட்ட’’ தெனவும், ‘‘அன்பு, பயத்தினால் உண்டாகும் குணம் அன்று’’ எனவும் கூறியிருக்கிறார். ஆண்டவனிடத்தும் ஆண்மாக்களிடத்தும் அன்பு செலுத்த வேண்டுமென்பதே சௌசமயக் கொள்கை. இந்தக் கட்டற்ற ஆண்மா உடம்புக்கூட்டிலே தங்கியிருப்பதும் அதன் அன்பை விரும்பியே. ஆகையால் அன்பிற்குத் தாழ்ப்பாள் கிடையாது. அன்பு மலர்ந்து பரந்து வரும் நிலையில் இறைவனையே நாடுகின்றது. அந் நிலையில் இறைவனே தனது அடியவனின் அன்பு வலையில் மயங்கி நிற்கிறுவென்றால் அன்பின் பெருமைக்கு ஈடு எது? இதனாலேயே திருமுலரும்,

‘‘அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அஹிலார் அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார் அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.’’

எனப் பாடியுள்ளார்.

இந்த அன்பின் வடிவாய் நின்றவர் தாம் கண்ணப்பர். ‘‘அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம் பக்கல் அன்பு’’ என்று கண்ணப்பருடைய அன்பின் பெருமையைச்

சிவபெருமானே சிவகோசரியாரின் கனவிலே தோன்றி அவருக்குச் சொல்லி மறைந்தார். இதனாலேதான் மணிவாசகரும் “கன் ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டின்” எனக் கண்ணப்பாரின் அன்பைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆனால் அன்பில் வாத ஒருவனே என்புந் தோலும் போர்த்த உடலுள்ளவன் என வன்னுவர் பெருமான் கூறியுள்ளார்.

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு என்புதோல் போர்த்த உட்பு”
என்பது திருக்குறள்.

பக்தி நெறி :

பக்தி என்பது இறைவனிடத்திற் செலுத்தும் அன்பாகும். தொடக்கத்தில் தமக்கு உகந்த தெய்வத்திடமே ஒருவர்க்குப் பக்தி உண்டாகிறது. இந்நிலையில் இஷ்டதெய்வத்தை இதயத்தில் வைத்து வழிபடவாம். இது சாதாரண பக்தி எனப்படும். இப்பக்தி முதிர்ந்து பிரேம பக்தியாக மாறும். அப்பொழுது பக்தன் பகவானைத் தோழனுகவோ காதலியாகவோ என்னிக் கொள்வான். பிரேம பக்தியின் நிலையைத் திருமூலர், ‘என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத் தின்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் தானே’ என்று வருணிக்கிறார். இத்தகைய பக்தி அழியாத தன்மை உடையது. ஏனெனில் அவன்றுள்ளேல் அவன்தாள் வணங்கி, ‘காட்டக் கண்டு’ என்ற படி தானுகவே வருவது. இதைப் பெற்றவன் அழிவில்லாதவனுகித் திருப்தியும் சாந்தியும் அடைந்து ஆசையுஞ் சோகமும் நீங்கி அளவற்ற ஆன்தத்துடன் இருப்பான்.

பக்தியை வளர்ப்பதற்கு இறை வழிபாடு இன்றியமையாதது. “ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்றார் ஓளவையார். ஆனால் இக்காலத்திற் பலரும் தஞ் சீவியத்திற்காக வேலைக்குப் போகவேண்டி இருக்கின்றது. இதனால் கோயிலுக்குப் போகும் வாய்ப்புக் கிடைப்பதற்கிறது. ஆகவே இறைவழிபாட்டை வீட்டில் வைத்திருக்கும் நியதி ஏற்பட்டுள்ளது. வீட்டில் இறைவனைப் படங்களின் மூலங் கண்டு தூபதீப ஆராதனைகள்

செய்து வழிபடலாம். ஆனால் இதிலும் சிறந்த முறை பகவானை நம் உள்ளத்தி விருத்தி வழிபடுதலேயாகும். இதைத் திருமுறைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

“காயமே கோபி ஸாகக் கடிமனம் அடிமை யாக வாய்மையே தூய்மை யாக மணமணி இலிங்க மாக நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீ ரமை ஆட்டிப் பூசனை ஈச னர்க்குப் போற்றவிக் காட்டி ஞேமே.”

என நாவுக்கரசரும்,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம் வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல் தெள்ளாத் தெளிந்தார்க்குச் செவன் சிவலிங்கங்கள்ளாப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே”

எனத் திருமூலரும்

நாம் ஈசனை நம்முள் வைத்து வழிபடும் முறைமையை எமக்கு உணர்த்தியிருக்கிறார்கள். இவ்வகையான வழிபாடு தியான நிலையை அடைவதற்கு மிகவும் உதவியாயிருக்கும்.

பக்தியை வளர்க்க விரும்பும் ஒவ்வொரு வரும் வள்ளலாரென அழைக்கப்படுவர். இராமவிங்க சுவாமிகள் செப்பிய ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அவை,

- (1) ஒருமையுடன் நினது (இறைவனது) திருவடியை நினைக்கின்ற உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்.
- (2) உள்ளொன்று வைத்துப் பறம்பொன்று பேசுவார் உறவு கவவாமை வேண்டும்.
- (3) பெருமை பெறு நினது (இறைவனது) புக்க பேச வேண்டும்.
- (4) பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும்.
- (5) பெருநெறி பிடித்தொழுச வேண்டும்.
- (6) மதமான பேய் பிடியா திருக்க வேண்டும்.

(7) மருவு பெண்ணுச்சைய மறக்க வேண்டும்.

(8) உனை (பிறைவனை) மறவா திருக்க வேண்டும் என்பன.

நாயன்மார்க்கஞ்சைய வாழ்க்கை நெறி யும் பக்திநிலை அடைவதற்கு வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது. அவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நால் வகை நெறிகளில் ஒன்றைப் பயன்படுத்தி இறைவனிடத்தில் தங்கள் அன்பை வளர்த்துக் கொண்டார்கள். சரியையைத் தாசமார்க்கம் என்றுங் கூறுவார்கள். இந்தப் பக்தி நெறியில் இறைவனைத் தலைவனுகவும் அடியார், தம்மை அடிமையாகவும் வைத்து வணங்குதல் மரபு. இவ்வாறு வணங்கி இறைவனடி சேர்ந்தவர் நாவுக்கரசர். கிரியா மார்க்கத்தில் நின்று இறைவனைத் தந்தையாகவும் தன்ஜைப் புதல்வனுகவும் உறவு பூண்டு (சுற்புத்திர மார்க்கத்தை அனுசரித்து) ஞானக்குழந்தையாய் விளங்கியவர் ஞானசம்பந்தர். யோகமார்க்கமாகிய சக (தோழமை) மார்க்கத்தில் நின்று இறைவனைத் தோழனாக நினைத்துப் பணி பூண்டவர் சுந்தரர். அதனால் அவரைத் தம்பிரான் தோழன் என்றும் அழைப்பார்கள். இறைவன், அவர் பெண்ணைக் கேட்கப் பெண்ணைக் கொடுத்தான்; பொன்னைக் கேட்கப் பொன்னைக் கொடுத்தான்; கண்ணைக் கேட்கக் கண்ணையும் கொடுத்தான். ஞானமார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்க வழியில் நின்று இறைவனையே ஞானசாரியராகக் கொண்டு குருந்தமர நிழலிலே ஞானேபதேசம் பெற்று இறைவனடி சேர்ந்தவர் திருவாதலூர் என அழைக்கப்படும் மாணிக்கவராசகப்பெருமான்.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றிக்கு வேறு வகையான விளக்கத் தக்தையும் சான்றேர்கள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அது பின்வருமாறு: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவை நால்வகை வழிபாட்டு முறைகளாக அமைந்திருக்கின்றன. சிவபெருமானுக்கும் சிவனடியார்க்குந் தொண்டு செய்தல் ஆரம்பநிலை. இதுவே சரியையெனப் பெறுவது. ஏதாவது

இரு மூர்த்திக்கு அபிடேகஞ் செய்து, நிவேதித்து, தூபதீபங் காட்டி வழிபடுவது கிரியை எனப்படும். இவ்வாறு சரியை கிரியைகளைச் செய்து வருபவர்கட்டு அமைதியை விரும்பும் நிலை உண்டாகும். இந்நிலையில் மனத்தை அடக்கிச் சிந்தனையை இறைவன் திருவடியில் வைத்து யோக நிலையில் இருக்கும் வழி சித்திக்கும். சுற்றில் சமாதியையும் அடையலாம். இவ்வாறு சரியை கிரியை யோகத்தில் நின்றதன் பயனால் ஞான நிலையை அடையலாம். இந்நிலையில் ஆன்மாவின் பாசங்கள் நீங்கி அதுபதியைச் சென்றடையும்.

மனம், வாக்கு, காயம் என்பன மூலம் இறைவழிபாடு செய்தும் பக்தி நிலையை அடையலாம். ஒவ்வொரு அவயவமும் இறைவனுக்கே தொண்டு செய்ய வேண்டுமென நாவுக்கரசர் திருவங்கமாலை என்னுந் திருப்பதிகத்திற் கூறியுள்ளார். குறிப்பாகச் சொல்லின், தலை இறைவனை வணங்க வேண்டும். வாய் வாழ்த்த வேண்டும். கணகள் இறைவன் திருவுருவத்தையே காண வேண்டும். செவிகள் இறைவன் திருப்புகழைக் கேட்க வேண்டும். நெஞ்சும் எப்போதும் சுசனை நினைக்க வேண்டும். இத்துடன் வாக்கினால் இறைவன் திருநாமத்தை ஜெபிக்க வேண்டும். ஜெபத்திற்கு வளிமைபொருந்திய கருவியாயுள்ளது ‘நமசிவாய’ என்னுந் திருவைந்தெழுத்து மந்திரம். இம் மந்திரத்தின் பெருமையைத் திருமுறைகளிற் காண்கிறோம். ‘நற்றவா உனை நான் மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே’ எனச் சுந்தரரும், ‘நற்றுணையாவது நமச்சி வாயவே’ என அப்பரும், ‘நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே’ எனச் சம்பந்தரும், ‘நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க’ என மணிவாசகரும் பாடியிருக்கின்றார்கள். நமசிவாய மந்திரத்தை ‘சிவாயநம’ என்றும் ‘சிவாயசிவ’ என்றும் ‘சிவசிவ’ என்றும் உச்சரிக்க இறைவனருட் கிருபை ஊற்றி வெழும் நீர் போலப் பொங்கி வளரும்.

பக்தி வளர வேண்டுமோனால் மனத்தை ஒரே வழியில் நிறுத்தி இறைவன் திருவடியிற் பதித்து வைத்திருக்க வேண்டும். இதை

யோகநிலை என்றும் கூறலாம். ஆனால் “சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது” எனத் தாயுமானவர் கூறுகிறார். என்றாலும் சலிப்பின்றி நாள்தோறும் யோகப்பயிற் சியில் ஈடுபட வேண்டும். இறுதியில் மனம் சிறிது சிறிதாகக் கட்டுக்குள் அடக்கும். இதற்கு உதவியாயிருப்பது இறைவனிடத்தில் நாம் வைத்திருக்கும் அன்பே. ‘காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி’ இறைவனைக்கம் செய்ய வேண்டுமென ஞானசம்பந்தரும், “கற்றுவின் மனம் போலக் கசிந்துருக் கேள்வனே” என மணிவாசகரும் நமக்குப் புத்தி புகட்டுகின்றார்கள். இன்னுஞ் சிறப்பாக வாதலூரடிகள் பக்தனின் மனம் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பதைத் தெளிவாக விளக்குவதை இப்போது கவனிப்போமாக.

“தழவது கண்ட மெழுது போலத்
தொழுளை முருகி யழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது
விபாதெனும்
யடியே யாகிநல் விடையாறு அன்பிற்
பசுமரத் தானி யறைந்தாற் போலக்
கவிது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மேய் விதிர்த்துக்
சக்மே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
புனது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுரிந்த தறிமாஸ் கொண்டு சாருங்
கதியது பரமா வதிசய மாக”

என்பது அப்பகுதி.

இறுதியாக மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கு சேர்த்து இறைவழிபாட்டிற் செலுத்தலா மென்பதையும் நாஷ்கரசர், பாடிய,

“.....

நித்தலுமளம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப் புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித் தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடிக் கங்கரா சுயபோற்றி போற்றி என்றும் அலிபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதி என்றும் ஆஞ்சா என்றென்றே அலரு நில்லே”

என்னும் தேவாரத்திலுமிருந்து நாம் அறியக்கூடியதாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு இறைவனைக்கம் செய்தாற்றுன் பக்தி வளரும். ஆனால் இலகுவில் நமக்குப் பக்தி நிலை வந்துவிடும் என்று எண்ணுவது மட்டமையே.

பக்திநிலை வராமைக்குக் காரணம்:

நாம் ஏன் பக்திநிலையை அடையாடுமிடிய வில்லை என்ற கேள்வி பலரின் மனத்திலும் எழலாம். அதற்குக் காரணம் நம்மை மூடியிருக்கும் ஆணவம், கனமம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களே. இவற்றுள் மாயை என்பது பிரபஞ்சம். மாயை நம் புலன்கள்வழி உற்பத்தியாகி உலக இன்பங்களிலே ஆசையை உட்டாக்குவது. “மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய” என மாணிக்க வாசகர் எம்மை எச்சரித்திருக்கிறார். ஆகையால் நாம் ஜம்புல வேடரை யடக்க முயல வேண்டும்.

“பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பச ஜந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திவினா
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கின்ற
பார்ப்பான் பகஜூந்தும் பாலாச் சொரியுமே”

என்பது திரு மூலர் வாக்கு. மேலும் ஆசையை அடக்குவது அரிதாயினும் அதனைச் சாடி வெற்றிபெற்றுலே உண்மையின்பம் நமக்குக் கிடைக்குமெனவும் திருமூலர் கூறுகின்றார்.

“ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
சக்னே பாபினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துண்பங்கள்
ஆசை விடிவிட ஆனந்த மாமே”

என்பது அவர் வாக்கு.

பெண், பொன், மன மீதுள்ள ஆசையே ஆன்மா இறைவனை நாடாது தடுத்து நிற்பன. இதற்கு ஆதாரத்தைத் திருமுறைகளிலுங் காணலாம் இதனால் பெண்கள் கூடாதவர்கள் என்பது முடிபன்று. பெண் மணிகளாகிய மங்கையர்க்கரசியார், திலக வதியார், புனிதவதியார் (காரைக்காலம் மையார்) போன்றவர்களை நாம் கடவுளாக மதிக்கிறோம். ஏனெனில் இவர்கள் இறைவன் திருவருள்பெற்ற சிவன்தியார்கள், இதனைக் “கங்கை வார் சடைக்கரந்தார்க் கண்ப

ராகில், அவர்கள்மர் நாம்வணங்குங் சடவ ளாரே’ என நாவுக்கரசர் உறுதிப் படுத்துகிறார். கன்மமாவது இருவினைப் பாவ புண்ணியங்கள். ‘பற்றித் தொடரும் இரு வினைப் புண்ணிய பாவமுமே’ என்றார் பட்டினத்தடிகள். ஆனால் இவற்றை அழிக் கவோ, அல்லது அவற்றின் வளிமையைக் குறைக்கவோ இறைவனால் முடியும். இதற்கு ஆதாரமாக “எடுப்பானும் என்தலைமேல் அயன்தீட்டும் எழுத்தனைத்தும் கெடுப்பானும்” எனக் கந்தரந்தாதி கூறுகின்றது. மேலும் இறைவனருளால் நவக்கிரகங்களின் கொடுமையையும் தவிர்க்கலாமெனக் கோளறு பதிகத்தில் உறுதி கூறுகிறார் ஞானசம்பந்தர்.

ஆணவம் என்பது ஒரு மறைப்புச் சக்தி. இது ஆன்மா, இறைவனை அறியாவண்ணம் மறைத்திருப்பது. இந்த ஆணவ மலத்தின் சக்தி, மிக்கவில்லையெனது. ‘யானைனும் அகந்தைதான் எள்ளாவும் மாறவிலையே’ என மனம் வாடுகிறார் தாயுமாவர். ஆணவம் அகல்வது மாயையும் கன்மழும் அகன்றபின்னரே. இவ்வாணவமலத்தின் சொருடமாய் நின்றவனே சூரபத்மனைக் குந்தபூரானத் தத்துவம் விளக்குகின்றது. “வான்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு என் உள்ளமும் போய், நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேனம் கொட்டாமோ” என்று மணிவாசகர் சொல்வதால் தான் என்ற ஆணவம் அகலும் வரை இறைவனை எய்துவொண்ணுது என்பது தெளிவாகிறது. ஆணவத்தை அடக்க வேண்டுமென்றால் இறைவனிடம் தஞ்சம் புகுவதே சிறந்த வழியென்று திருமுறைகள் கூறுகின்றன. “மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறைர வேண்டாதே” எனக் சுந்தரரும், “அன்றே என்தன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும், குன்றே அளையாய் என்னை ஆட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ” என மணிவாசகரும் இறைவனிடம் தாம் சுரண டைந்த நிலையை மிகவும் தெளிவாய் விளக்கு கிறார்கள். ஆகையால் உகைப்பற்றுக் கிறித்தனும் இருக்கும்வரை இறைவன் திருவழிகள் நமக்குக் கிட்டாதென்டதே முடிவு.

பத்தியின் பலன் :

பக்தியின்மூலம் ஒருவன் அடையும் திரவியம் இறைவனின் திருவருளே. உயிரின் முதலாவது மேம்பாட்டு நிலை இறைவனிடம் செலுத்தும் பணிவன்பென்றால் அதன் அடுத்த வளர்ச்சிநிலை இறைவனுடைய திருவருளைப் பெற்று இன்புறும் நிலையை யடைவதே. இந்நிலையில் பக்தனுடைய அன்பும் இறைவனுடைய அருளும் ஒருங்கு சேர்ந்திருக்கு மாகையால் இந்நிலையை அன்பருள் நிலையெனக் கூறலாம். இப்பேற்றைப் பெற்ற ஒருவனது விருப்பங்களுக்கெல்லாம் இறைவன் மனமிரங்கி அவன் விரும்பிய தெல்லாவற்றையும் கொடுத்தருள்ளான். அதுவுமன்றி ஆபத்திலேவந்து பக்கத்திலே நின்று அவனுக்கு வந்த இடையூறுகளைத் தீர்த்தருளவான். குறிப்பாகப் பின்வரும் மூன்று உதாரணங்களைக் கவனிப்போம்.

(1) மாணிக்கவாசகர் பாண்டிய மன்ன ஆக்கு மந்திரியாயிருந்தபோது அவனுக்குக் குதிரைகள் வாங்குவதாகச் சென்று திருப்பெருந்துறையில் அரசன் கொடுத்த பொருளைக்கொண்டு ஒரு பெருங்கோயிலைக்கட்டி முடித்தார். அரசன் மணிவாசகரைச் சிறையிலிட்டான். மணிவாசகரின் துயரைத் தீர்க்கவே பாண்டியனிடம் குறித்த தினத்தன்று இறைவன் குதிரைகளைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். இறைவனின் திருவருட்செய்லைப் பகழ்ந்து மணிவாசகர் “‘ஒருங்கு திரை உலவு சடை உடையானே நீக்களென்லாம், பெருங்குதிரை ஆக்கியவா நன்றேஉன் பேர்குளே’” எனப் பாடியுள்ளார்,

(2) கணவன் கொடுத்த மாங்களியைப் புனிதவதியார் தன் இல்லத்திற்குக் கிவன்டியாராக வந்த கிவபெருமாணிடம் கொடுத்தார். கிவநாள்கள் செல்லத் திரும்பி வந்த கணவன், தான் மூன் கொடுத்த மாங்களியைத் தரும் படி கேட்க அம்மையார், இறைவன் திருவருளை வேண்டி நின்றார். அப்போது கனியோன்று அவருக்குக் கிடைத்தது.

“ அம்மருங்கு நின்றயர்வார்
அருங்கலிக்கங் கென்செய்வார்
மெய்மறந்து நினைந்துற்ற
விடத்துதவும் விடையவர்தூள்
தன்மனங்கொண் ஓனர்தலுமே
அவர்குளால் தாழ்குழலார்
கைம்மருங்கு வந்திருந்த
ததிமதுரக் கனியொன்று ”
என்பது பெரியபுராணம்.

(3) நந்தன் (திருநாளைப்போவார்) திருப் புன்கர் திருவாலயத்தில் இறைவன் விக்கிரகத்தை மறைத்து நின்ற நந்தியைச் சற்று விலகி நிற்கும்படியிரைவனை வேண்ட உடனே நந்தி விலகியது. இச்சம்பவத்தை,

“ சேரேஹம் இசைபாடித்
திருத்தொண்டர் திருவாயில்
நேரேகும் பிடவேண்டும்
என்னினைந்தார்க் கதுநேர்வார்
காரேஹம் எயிற்புன்கர்க்
கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலக்கங்குருள்
புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார் ”
என்று பெரியபுராணம் கூறுகின்றது.

இதுவுமன்றி நாயன்மார்கள் பல அற்புதங்கள் புரிந்தமையும் இறைவன் திருவகுளாலேயென்றே,

“ தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும்
முதலீஸ் உண்ட பால்ஸை அழைத்ததும்
என்பு பெண் உருவாக் கண்டதும்
மறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கண்ணித்
தன்தமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொந்கலோ
சாற்றிர் ”

என்பது ஒரு பாடல். இறுதியாக, அன்பருள்முற்றி இன்ப அன்பு என்ற நிலையாகக் கணிகிறது. இந்திலையை ஆங்கிலத்தில்

Blissful Love or State of Pure Consciousness எனக் கூறலாம். இந்திலையை வழி ஏன் கும் படித்தே காரைக்காலம்மையார் இறைவனை வேண்டி நின்றார்.

“ இறவாத இன்ப அன்பு
வேண்டியின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாஜம் வேண்டும் மீண்டும்
பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாஜம் வேண்டும் இன்னும்
வேண்டுமநாள் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாநி ஆடும் போதுன்
அடியின்கீழ் இருக்க என்றார் ”

என்பது திருத்தொண்டர் புராணம். இறைவனின் தூக்கிய திருவடியின்கீழ் இருப்பதே முத்திப் பேரின்பம். இந்தப் பரிபூரண நிலையில் சீவனும் சிவனும் அல்லது சீவ சோதியும் சிவசோதியும் ஒன்று கலந்து நிற்கும்.

சருக்கிக்காறின் திருமுறைகள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பயன் அளிக்கும் வலிமையுள்ளன. இதனாலேயே சுந்தரரும், “ இம்மையே தரும் சோறுங் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர் கெட்டுமாம், அம்மையே சிவ லோகம் ஆள்வதற்கு சாதும் ஐயற் வில்லையே ” என்று எங்களுக்கு உறுதி கூறி யிருக்கின்றார். பணிவன்பாலேயே நாம் இந்திலையை அடைய முடியும். பணிவன்பு என்ற மலர் மலர்ந்து, அன்பருள் எனுங்காயாக முற்றி, இன்ப அன்பு எனுங்கானியாகப் பழுத்து இறுதியில் முத்திலைய அளிக்கும். எனவே, திருமுறைகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு பெறற்களிய போதங்களைத் தரவல்லன. ஆகவே,

“ பற்றுக பற்றற்றுன் பற்றினை யபற்றைய்
பற்றுக பற்று விட்று. ”

சிவ வாழ்வு

இலக்கண வித்தகர், பண்டிதர் இ. நமசிவாயதேசிகர், J. P. அவர்கள்
(வீமன்காமம் மகாவித்தியாலய முன்னாள் பகுதித் தலைவர்)

இறைவன் தன்வயத்தினால், தூய உடம்பினாலும், இயற்கையினாலும், முற்றுமணர்ந்தவனாலும், இயல்பாகவே பாசங்களின்றும் நீங்கினவனாலும், பேரரூ ஞடையாலும், முடிவிலாற்றலுடையாலும், வரம்பிலின்பழுடையாலும் என்னும் என்ன குணங்களும் இயல்பாகப் பொருந்தியவன். ஆன்மாக்கள் அளவற்றவை; இயல்பாகவே மயக்கும் இயல்பினதாகிய ஆணவம் என்னும் பாசத்தோடு இரண்டறக் கலந்துவை. அவற்றுட் சில, இவ்வாணவத்தோடு கணம் என்னும் பாசமுமுள்ளவை. சில, இவ்விரு பாசங்களோடு மாண்யமென்னும் பாசமுமுள்ளவை. அவ்வாண்மாக்கள் இயல்பாகவே அறிவுள்ளவையாயினும் இருள்மயமான ஆணவக்கலப்பினாலே அறிவு விளக்கமின்றிச் செயல்றியுக் கிடப்பவை. இறைவன் பேரரூஞளவன். ஆதவினால், இவ்வாண்மாக்களின் மேலே இரக்கங்கொண்டு, அவை அவ்வாணவம் முதலான முப்பாசங்களில் நின்றும் நீங்கி. அறிவு விளக்கம் பெறும் பொருட்டாகவும், அதனால் ஆன்மாவாகிய தம்மை யுணரும் பொருட்டாகவும், தலைவனுகிய தம்மையுணரும் பொருட்டாகவும், அவ்வணர்வால் தம் மோடு இரண்டறக்கலந்து, தங்குணமெல்லாம் பெற்றுத் தாம்தாமாகும் பொருட்டாகவும் மாண்யமின்றும் தனு கரண புவன போகங்களைத் தோற்றுவித்து, அவற்றுக்கு அளித்தகுஞவர். மாண்ய என்பது ஒரு பாசமானாலும், பெரிய இருளின் கண்ணே சிறிது விளக்கம் தரும் விளக்குப் போன்றது. அழுக்காடையைத் தூய்மை செய்வோன் அழுக்கை கொண்டே அழுக்கை நீக்குத்தலே அறிவோம்.

‘விழுவா மஸவும் விளக்கனைய மனைய
வடிவாதி கணமத்து வந்து’

என, சந்தான குரவர்களில் ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியார் கூறி யருளி னர். இதனை, ‘மாயை வடிவாதி கணமத்து வந்து, விழுவா மஸவும் விளக்கனைய’ என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் காணக. இதனுள் வடிவாதி என்றது, தனு கரண புவன போகங்களை. கணம் என்றது, செயலீ. மாயை கணம் என்ற சிறிய அழுக்குக்கள் இயல்பான பேரமுக்காகிய ஆணவத்தை நீக்குத்தருக் கருவிகள். இவ்வழுக்குக்களும் நீங்கிய நிலையே சுத்தத்திலே. ஆடை ஒலிப் போன், இறுதியில் ஆடையை நீரிலே தோய்க்கும் போது ஆடையழுக்கும் அதனை நீங்க இட்ட. அழுக்கும் ஒரு சேர நீங்குத்திலே அனுபவத்தில் அறிவின்றேம். அது போலவே இயல்பான அழுக்காகிய ஆணவமும், அதனை நீக்கும் அழுக்குக்களாகிய மாண்ய கணமங்களும் ஆன்மாக்கள் நிருவருளாகிய நீருள் மூழ்கும்போது ஒருசேரக் கெட்டு விடும். ஒருவன் பூமியில் இருந்து, மீள அங்கு வரத் தேவை தராத உலகம் ஒன்றுக்கு ஒரு கருவி மூலம் செல்கிறுன் என வைத்துக் கொள்ளுவோம். அங்கே சென்றவனுக்கு, பின் இந்தக் கருவீ எதற்கு? இதனைத் திரும்பித்தானும் பார்ப்பானு? இதனையும் இங்கு சேரக்கொண்டு நீந்திக்க.

அழுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டுமாதலால், சிவபிரிராணல் அருளப்பட்ட தனு வாதிகளைப் பெற்று ஆன்மா, தனிகளை அறுக்க எடுக்கும் முயற்சியே வாழ்வு. இந்த இடத்தில் வைத்து, வாழ்வின் தோக்கம் தளைகளை அறுத்தல் என்பதை நன்றாக நாம் விளங்கிக் கொண்டுதல் வேண்டும். வாழ்வு தனிகளைப் பவுப்படுத்துதல் ஆகாது. பல வினப்படுத்துதல் வேண்டும். ஆன்மா உடம் போடு கூடிச நிலையே, விழுப்பு. அப்பிறப்பு வகை, பல. மன்னிக்கவாசகச்சாமிகள்,

“ புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழவாய் மரமாகிப் பஸ்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்லசர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாசு நின்றுஇத் தாவர சங்கமத்துவ் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினோத்தேன் எம்பெருமான் ”

என்று அருளியது காண்க. ஆன்மாக்கள் பெறும் உடம்பு வகைகள் எல்லாம், ஒரே விதமான கருவிகளை உடையன அல்ல. சில சாதாரண கருவிகளையுடையன. சில சிறந்த கருவிகளை உடையன. மனித உடம்பு, ஆன்மா இந்த உலகத்துப் பெறும் உடம்பு களில் அதி உயர்வானது; மனம் முதலிய சிறந்த கருவிகளை உடையது. இதனை நாம் ஒரு போதும் மறக்கலாகாது. ஆன்மாக்கள் செய்துகொள்ளும் நல்விளை திலினைகளுக்கேற்பவே, முறையே, நல்ல சிறந்த கருவிகளையுடைய உடம்பையும். சாதாரண இழிந்த கருவிகளையுடைய உடம்பையும் பெற்றுக் கொள்கின்றன. ஓர் ஒழுங்கில் இவ்வுடல்களைப் பெறுகின்றன என்று என்னுவதற்கு இடமில்லை. செய்த வினைக்கேற்ப உடல்களைத் திரும்பத்திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டேயிருக்கும். முன்விளைக்கேற்ற உடம்பால், பின்விளை விளையும். அவ்வுடம்பு இறக்க, அது செய்துகொண்ட, பின்விளை விளைவால், அதற்கேற்பப் பின் ஓர் உடம்பு வரும். வித்தும் தாவரமும் போலவும், உறங்கலும் விழித்ததலும் போலவும் மாறி மாறியும் விரைந்தும் பிறப்புத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இங்ஙனம் மாறிமாறி ஆன்மா பெறுகின்ற பிறப்பின் தொகை எவ்வளவு என்று கணக்கிடப் புகுந்தால் அதற்கு முடிவின்று. ஒரு பிடி மணலை எடுத்து அதில் எத்தனை மணல் இருக்கின்றது என்று எண்ணினால் அது முடியுமா? முடியாது. ‘தொல்லைநம் பிறவி யெண்ணில் தொடுகடல் மனலும் ஆற்று’ என்பர். முடிந்தாலும் ஒரு சமுத்திர மணலை எண்ண முடியுமா? முடியாது. முடிந்தாலும் ஏழ முடியுமா? முடியாது. முடிந்தாலும் அதிலும் அதிகம் ஆன்மாவின் பிறப்புத் தொகை.

“ எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் எனதுயிர்ப் பிறவி அவதாரம் ”

என்கின்றார் அறிந்தவர் ஒருவர். இங்ஙனம் பிறந்து பிறந்து, இறந்து இறந்து, ஆன்மா இலோத்துவிடுகிறது. இது உண்மையாதலை, “புல்லாகி” என்று தொடங்கும் மாணிக்க வாசகர் திருவாக்கில், ‘‘எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திலோத்தேன் எம்பெருமான்’’ என்ற தொடர் காட்டுதல் காண்க. இங்ஙனம் இலோத்த ஆன்மா அந்நோயைத் தீர்க்கும் மருத்துவனை நாடவே செய்யும். அவ்வைத் தியன், வைத்தியநாதனையை சிவபெரு மானே. இதுபற்றி உமாபதி சிவாசாரியார் கூறுவது: “ஞானமாய் நின்று அநாதியான பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவம் என்னும் வியாதியை, திருவருள் என்னும் மருந்தை ஊட்டித் தீர்க்கும் வைத்தியநாதராகிய சிவபெருமானை இடையருமல் அன்போடு நினைந்து வழிபடுங்கள். இதனால் வரும் முத்தியின்பமே நிலையான செல்வம். அவரை அன்போடு வழிபட்டால் அந்த முத்தியின் பத்தை விரைவில் அடைவதற்குச் சந்தேக யில்லை’’ என்பதாம்.

“ உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வாய் ஓவாது மன்னுபவம் தீர்க்கும் மருந்து ”

என்பது திருவருட்பயன். இளங்காளை மாட்டை நடைபழக்குபவன் அதன் மூக்குக் கயிற்றேருடு தொடுத்தகயிற்றை இழுக்க இழுக்க, அது அவன்வழிப்போகாது துள்ளித் துள்ளி அவனைத் தன்வழி இழுக்கும். கயிற்றை இழுக்காது, அது தன்வழிப்போகச் சோரவிட்டால், சிறிது நேரம் தன்பாட்டிற் சென்று களைத்து, இறுதியில் பழக்குவோன் வழிக்குவரும். தன்பாட்டில் வாழவிடப் பட்ட ஆன்மாவும் ‘சுற்றித் திரிந்தும் சுப் பற்றை கொல்லை’ என்றவாரூய்த் திரும்பத் திரும்பப் பிறவிபெற்று இறுதியில், சிவபெருமானின் திருவருட் கயிற்று வழியில் நிற்கும். அதனால் முத்திபெறும்.

மனித உடல், அறிவுக் கருவிகளாகிய மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி, செயற் கருவிகளாகிய வாக்கு பாதம் பாளி பாயு உபத்தம் என்னும் பொருதுக்கருவி களை

மாத்திரம் உடையதன்றி, மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்னும் அந்தக் கரணங்களும், கவாதி உள்ளந்தக்கரணங்களுமாகிய சிறப்புக் கருவிகளையும் உடையது. பரிசித்தல் இரசித்தல் காணல் மனத்தல் கேட்டலாகிய இவற்றால் மாத்திரமன்றி, நூல்களைக் கற்றல், அவற்றை அறி ஞர்கள்பாற கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்பவற்றாலும் அறிவைபறவல்லது. நாம் இந்த அறிய உடம்பை முன்னைப் புரிந்த பெருந்தலைப் பேரூகப் பெற்றிருக்கின்றோம். இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவிவாய்க்குமோ? ஏதேது வந்தெட்டுமோ? யாரறிவார்? ஆதலின் இவ்வரிய உடம்ப அழிவதற்கு முன்னமே, அஃதழியங்காலம் எமக்குத் தெரியவராதாகவின் இன்றே, அதனுள்ளும் இப்பொழுதே வாழ்வின் குறிக்கோளான மோட்சத்தைப் பெற முயலத் தொடங்குவோம். அழிவதுகொண்டு அழிவதைப் பெற்றுக்கொள்பவன் அவிவேகி. அழிவதுகொண்டு அழியாததைப் பெற்றுக்கொள்பவன் விவேகி. நாம் அழியும் உடல் கொண்டு அழியாத மோட்சத்தைப் பெற முயலுவோம்.

இவ்வுலகில், மனிதர், மனைவி, மக்கள், சுற்றுத்தார், அயலவர் என்னும் உலகின் ரோடு தொடர்புகொண்டு இவ்வுலக வாழ்வுக்குத் தேவையானவற்றில் பற்றுடைய ராய், அவற்றையே கண்ணுங்கருத்துமாகக் கொண்டு வாழும் நிலையினரும், அவற்றை எல்லாம் மனத்தில் துறந்து, இறைவனிலேயே பற்றுடையராய், அவனது திருவடிகளை அடைத்தலையே கண்ணுங்கருத்துமாகக் கொண்டு வாழும் நிலையினரும் என இருபகுதியினர். அவருள் துறவு நிலையினர், பாக்கியவான்கள். இல்லறத்துள்ளும் வாழ்வாங்கு வாழ்வர் பாக்கியவான்களே. மனிதருக்கு உறுதிப் பொருளாக ஆன்றே ராற் கருதிக் கூறப்பட்டவை, அறம், பொருள், இனப்பம், வீட்டைதல் என்ற நான்குமாம். துறந்தோர் வீட்டைய முயல் வர். அறம் இவ்விருவருக்கும் வழிகாட்டும்.

இங்கு இனபம் எனப்பட்டது, பொய்ப் பொருள்களால் பெறப்பட்டு, சிறிது நேரம் நிகழுவதாகிய சிற்றினபம். மோட்சமெனப் பட்டது மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனால் பெறப்பட்டு, என்றும் அழியாது நிற்பதாகிய பேரினபம். பொருளென்பது, தான் நிலைபெறுத்தாய், சிற்றினபத்துக்கேதுவாத லோடு வறியவர்க்கீதற்கேதுவாய், இம்மையிற் புகழும் மறுமையின்பழும் தருவது. அறம் என்பது, பொருளும் இனபழும் வீட்டைதலும் ஆகிய மூன்றற்கு மேதுவாய்ச் சிறந்து நிற்பது. இல்லறத்தார், தாம் பெற்றுக்கொண்ட அநுபவத்தாலும், அறிவு நூல்களைக் கற்பதாலும், செய்யத்தக்கன இவை, செய்யத்தகாதன இவை என அறங்களை அறிந்து அவற்றின்வழி ஒழுகுவார்களாயின், தாம் இவ்வுலகில் இருக்கையிலேயே தேவரோடொப்ப என்னபடுவர். துறவுறத்துக்கு வழிகாட்டவும்படுவர். இல்லறத்தாருக்குத் தேவையான அளவுக்குப் பற்றிருக்குதல் குற்றமானு. அளவுக்கு மிஞ்சிய பற்றே குற்றமாகும்.

இனி, இல்லறத்தில் நிற்போரும் இல்லறத்தில் இருக்கும் போதே, தாமரையிலையில் நீர் அத்தாமரை இலையில் இருக்கும்போதே, அதனேடு பற்றுதலற்று இருக்குமாறுபோல, பற்றற்றிருக்கவல்லவராயின். அவர்களும். துறவிகள் ஆவர். துறவி களிற் சிறந்தவருமாகவாம். வேதத்தோடொத்ததாகிய திருக்குறளை உலகுக்கருளியதெய்வப்புலவராகிய திருவள்ளுவர், இல்லறத்தில் நின்றெழுமிகியவராயினும் ஒரு மேலான துறவியே. ஐங்கமகாராசனும் அங்கனமே. இவர்களது வாழ்வு இல்லறத்தாருக்கு நல்ல வழிகாட்டியாகும்.

மேலும் இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டு தத்தமக்கேற்ற தொழில் புரிந்து வாழ்ந்தவர் களும், சிவப்பணிகளில் ஏதாவதொன்றை இறுகப் பற்றி நின்றதனால் திருவருட்பேற்றுக்கு ஆளாயினர் என்று பெரியப்புராணம் கூறுகின்றது. இதனை இவ்வாழ்வுடை

யோர், சிந்தித்து, தெளிந்து கடைப்பிடிப் பார்களாயின் மேலான நன்மை பெறுவர். சிவாலய தரிசனம், சிவாலயசேவை, குரு, சிவனடியார் ஆகிய கண்கண்ட தெய்வங்களைத் தரிசித்தல், அவர்களுக்குச் சேவை செய்தல் ஆதியன சிவபுன்ணியங்கள்; மோட்சம் தருவன. நல்லவர்களோடு சேருதல் எப்போதும் நன்மையே தரும். தீயவர்களோடு சேருதல் எப்போதும் தீமையே தரும்.

“ வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்கும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவன் ”

என்ற தேவாரம் எங்களுடைய மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திரிகரணங்களும் என்ன செய்வதற்கு எங்களுக்கு இறைவனால் தரப்பட்டன என்பதைச் சுருக்கமாக விளக்குகின்றது. “ தலையே நீ வணங்காய் ” என்று தொடங்கும் திருவங்கமாலை, எமது உடலின்கண்ணுள்ள உறுப்புக்கள் செய்யத்

தக்கன இவை என்று தெளிவாகக் கூறுகின்றது. இவற்றை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இல்லிக்குடத்துள் நீரைவிட்டால், அந்தீர் அதனிலிருந்து ஒழுகிப்போவது ஆச்சரியமன்று. அதனுள் ஒழுகாமல் நிற்பதே ஆச்சரியம் தரும். ஒன்பது துவரரமுடைய எம்முடம்புள்உயிர் நிற்பதுதான் ஆச்சரியம்; உடம்பை விட்டுப்போவது ஆச்சரியமன்று. நம்முயிர் பிரியமுன் நல்லதைச் செய்வோம். ஓரிடத்துக்கு ஒரு காரிய நிமித்தம் செல்லும் ஒருவன் இடைவழியில் நிகழும் வேடுக்கை களிற் கவனமின்றி அவற்றைச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டே செல்லுமாறுபோல, மோட்சத்துக்குச் செல்லும் வாழ்வு நெறியிற் செல்லும் நாமும் இடையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளில் கவனமின்றிச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டே செல்லுவோம். நெஞ்சில் அவன் நினைவே நிலைக்கட்டும்.

“ நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் நினைநெஞ்சே என்றும் அவன்தாள் இலை.”

உமாபதிசிவாசாரியாரும் அவரது ஆக்கங்களும் — சில அவதானிப்புக்கள்

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள்
முதுநிலை விரிவுறையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

சந்தான குரவர் வரிசையிலும் சைவ சித்தாந்த நூலாசிரியர் வரிசையிலும் இறுதியில் வைத்தெண்ணப்படுபவர் உமாபதிசிவாசாரியார். இவர்கி. பி. 1280 — 1330 காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது வரலாற்றுக்கம், சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதினாண்டில் எட்டு நூல்களை இயற்றியவர் என்ற வகையில் தனிக்கவனத்துக்குரிய ஒருவராக இவர் திகழ்கிறோர். இவரது சமய வாழ்க்கை தொடர்பாக வழங்கிவரும் செய்திகள், இவரியற்றியனவாக அறியப்படும் நூல்கள் என்பன தொடர்பான அவதானிப்பின்போது கவனத்துக்கு வந்த கருத்துக்கள் இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன.

உமாபதி சிவாசாரியார் தொடர்பாக வழங்கிவரும் கதையிலிருந்து பெறப்படும் முக்கிய செய்திகள் வருமாறு :

அவர் தில்லைவாழுந்தனர் மரபினர்; சந்தானகுரவர் மரபிலே மறைஞான சம்பந்தரின் மாணுக்கர்; குருவின் பின் சென்று செங்குந்தர் இல்லத்தில் (குருவின் முழங்கைவழி ஒழுகிய) கஞ்சி அருந்தியவர். இதனால் தில்லைவாழுந்தனர் மரபு இவரைப் புறக்கணித்தது. பின்னர் தில்லைத் திருவிழாவொன்றில் ஏனைய அந்தனர்களால் ஏற்ற முடியா திருந்த கொடியை இவர் கொடிக்கவியாடி எற்றிவைத்ததன்மூலம் அவ்வந்த னர் மரபில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். இவர் தமது அருளாற்றலால் பெற்றுள்ள சாம்பான் என்பானுக்கும் மூன்றிச்செடி யொன்றுக்கும் முத்தி கொடுத்தார்.

உமாபதிசிவாசாரியார் தொடர்பாக வழங்கும் மேற்படி செய்திகளில் வரவாற்றுண்மை எத்தனை பங்கு உள்து என்பது தனி ஆய்வுக்குரியது. அவர் தில்லைவாழுந்தனர் மரபினர் என்பதையோ மறைஞான சம்பந்தரின் மாணவர் என் பதையோ ஏற்றுக்கொள்வதில் பிரச்சினை இல்லை. இவைதவிர, ஏனைய விடயங்களில் புளைவியல் அம்சங்களும் உள்ளனவே கொள்வதே அறிவுக்குப் பொருந்துவதாகும். அதாவது சில உண்மை நிகழ்வுகளும் அவற்றுக்குச் சமாக — பண்பாட்டு உணர்வுகளில் அமைதிகாண்பதற்கு ஏற்ற வகையில் புனையப்பட்ட அம்சங்களும் இவற்றிற் கலந்துள்ளன எனக் கொள்வதே ஏற்படுத்தது. இவற்றுள் உண்மைகள் எனப்பட்டவை உமாபதிசிவாசாரியாரின் ஆளுமை தொடர்பானவை. குறிப்பாக உமாபதிசிவாசாரியார் செங்குந்தர் இல்லத்தில் குருவின் முழங்கைவழி ஒழுகிய கஞ்சியை உண்டசெய்கையும் பெற்றுள்ள சாம்பானுக்குத் தீக்கூசெய்து முத்தி கொடுக்க முற்பட்டமையும் அவரது சமய உணர்வோட்டத்தின் உச்ச நிலையில் முகிழ்த்திருந்த சமத்துவ நோக்கைப் புலப்படுத்தி நிற்பன எனலாம். முத்தி கொடுத்தார் என்பதற்கு நமது அறிவு நிலையில் விளக்கம் தருவது சாத்திய மில்லை. தில்லைவாழுந்தனர்கள் அவரைப் புறக்கணித்த செய்கை அன்றைய வார்ணதர்மத்தின் இறுக்கத்தை உணர்த்தும். பின்னர் அவரை ஏற்றுக்கொண்ட நிலைமை அவரது சமயத்திலைப்பட்ட ஆளுமைக்கு வர்ண தர்மம் வளைந்து கொடுத்தமையை உணரவைப்பது. இவ்வாறு வளைந்து கொடுத்ததை நியாயப்படுத்தத்தக்க வகையில் புனையப்பட்ட ஒரு செய்தியாகவே

அவர் ஏனையோரால் ஏற்ற முடியாத கொடியை ஏற்றியதான் வரலாறு அமைகிறது எனலாம்.

இவ்வாறு நோக்கும்போது உமாபதி சிவாசாரியார் தாம் வாழ்ந்த காலத்தின் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனையாளராக — புரட்சிகர மனப்பான்மை கொண்டவராக வும் அதனைச் செயற்படுத்தும் துணிவு மிக்கவராகவும் திகழ்ந்தமையை உய்த்துணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. அந்தனர் என்ற உயர்வர்ன நிலையிலே தாம் இருந்த சமூக அந்தஸ்துப் பிடத்திலிருந்து அவர் கீழிறங்கியுள்ளார் ; மேற்படி அந்தஸ்து நிலையின் வசதி வாய்ப்பு என்பவற்றைத் துறந்து — பல்லக்கு தீவட்டி முதனிய வரிசைகளை விட்டியிந்து — அவர் சென்றுள்ளார். அதனால் தமது சமூகம் காட்டிய புறக்கணிப்பு உணர்வையும் அவர் தாங்கிக் கொள்ள வல்லவராக இருந்துள்ளார். குருவருள் என்ற ஞானத்தை நாடும் நோக்கே இவ்வகையில் அவரை வழிநடத்தியுள்ளது. இதனைப் பெறும் நோக்கில் அவர் சாதி நிலையைப் புறக்கணித்தமை போலவே இதனைத் தகுதி வாய்ந்த பிறருக்கு வழங்கும் நிலையிலும் சாதி நோக்கை அவர் புறக்கணித்தார். பெற்றுள் சாம்பானுக்குத் தீசூலவழங்க முன்வந்த கதையில் இது உய்த்துணரப்படுகிறது.

சைவ வரலாற்றிலே பக்திவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடிய பல்லவர் காலத்தில் சாதி நிலைகளைக் கடந்து “ஆவரித்துத் தின்றுமலும் புலைய” ரையும் கடவுளாகக் கானும் மனப்பக்குவம் நிலவிய தென்பது தெரிந்ததே. அந்த மனோநிலை பக்தி இயக்கச் சூழல் மாறிய பின்னரும் தொடர்ந்துள்ளது என்பதைச் சோழப் பெருமன்னர் காலத்தின் ஏற்றில் தத்துவ உருவாக்க சூழலில் நாம் அவதானிக்கலாம். அந்தனரான அருணந்தி சிவாசாரியார் வேளாளரான மெய்கண்ட தேவரைத் தமது ஞான குருவாக ஏற்ற மனப்பக்குவம் இதனையே உணர்த்துவது. இவ்வகையில், பின்வந்த உமாபதியின் மேற்படி முற்போக்கான நிலைப்பாட்டுக்கு அருணந்தியாரின் செய்கை முன்னேடியாக அமைகிறது எனலாம்.

உமாபதியார் பெற்றுள் சாம்பானுக்கு முத்தி வழங்க முன்வந்த உணர்வுநிலையை நோக்கும்போது பிற்காலத்தில் இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் மஹாகவி பாரதி அரிஜனன் ஒருவனுக்குப் பூணுால் அணிவித்துப் ‘பிரம்மோபதேசம்’ செய்த தான் நிகழ்வு நினைவிற்கு வருகிறது. இந்த நூற்றுண்டில் பாரதி செய்த வர்ண தரசு மத்துக் கெதிரன் மேற்படி புரட்சிக்கு அறநூறு ஆண்டுக்கு முன்னரே உமாபதி முன்னேடியாக அமைந்து விட்டார் என்பது எமது சிந்தனைக்குரியதாகிறது. உமாபதி யை இவ்வாறு பாரதியுடன் தொடர்பு படுத்தி நோக்கும்போது இருவரும் கொடிருந்த பொதுவான ‘உணர்வு நிலை’ யொன்றை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமாகும். பாரதியின் மேதாவிலாசத்திற்கு அடிப்படையாக இருந்த அம்சங்களிலொன்று அவனது ‘காலவுணர்வு’ ஆகும். அதாவது ‘காலம் தோறும் சமுதாயம் மாறுகிறது; அம்மாற்றங்கட்கேற்ப தர்மங்களும் அவற்றை வெளிப்படுத்தும் கலை இலக்கிய அம்சங்களும் மாற்றமடையும்; எனவே ஒரு குறித்தகாலத்தில் ஒருவராற் செய்யப்பட்ட ஒரு தர்ம நூலையோ அன்றேல் இலக்கியத்தையோ எல்லாக் காலத்துக்கும் பொதுவானதாக வளிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. என்பது பாரதியின் தெளிந்த கருத்து. இதனை,

காலத்துக் கேற்ற வகைகள் — அவ்வக் காலத்துக் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும் நூலம் முழுமைக்கு மொன்றும் — எந்த நூலும் நிலைத்திடும் நூலொன்று மில்லை,

என்ற பாடவில் அவன் தெளிவுபடுத்தி யுள்ளான். இதே விதமான காலவுணர் வோட்டம் உமாபதிக்கும் இருந்தமையை அவரது சிவப்பிரகாசம் நூலின் பின்வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்பன.

“தொன்மையவாம் எனும்எவையும் நன்றாக இன்று தோன்றியநூல் எனும் எவையும் தீதாகா”
(பாடல் — 12)

என்பன அவ்வடிகள்.

இவ்வாறு பழைய என்பதற் காக ஒன்றை வலிந்து ஏற்கவேண்டுவதில்லை எனவும் புதுமை என்பற்காக ஒன்றை ஒதுக்க வேண்டியதில்லை எனவும் பாரதிக்கு அறுநாறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே உமாபதி சிந்தித்துவிட்டார் என்பதை நோக்கும்போது அவர் தமது காலத்தில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகட்கு மத்தியில் எத்தகு புரட்சிகர சிந்தனையாளராகத் திகழ்ந்திருப்பார் என்பது புலப்படும். எனவே தமிழ்ச் சிந்தனை வரலாற்றிலே ஒரு தனித்த ஆரைமை கொண்டவராகவும் தனிக்கவனம் செலுத்தி ஆராய்ப்படவேண்டிய ஒருவராகவும் உமாபதி திகழ்ந்துள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது.

இவரது ஆக்கங்கள் என்ற வகையில் பொதுவாக சிவப்பிரகாசம், திருவருப்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பாக்ரூட, கொடிக்கலி, நெஞ்சுவிடுதாது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கறப் திராகரணம் ஆகிய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், கோயிற்புராணம், திருமுறைகண்டபுராணம், திருத்தொண்டர்புராண வரலாறு, திருத்தொண்டர்புராணசாரம், திருப்பதிக்கோவை, சேக்கிழார்புராணம் ஆகிய இலக்கியங்களையும் கட்டுவர். இவை தவிர வடமொழியின் பௌஷ்கர ஆகமத்துக்கு ஒரு வியாக்யானமும், சதுமனிக்கோவை, சதுதனசல்லிரசம் ஆகிய நூல்களும் இவரால் இயற்றப்பெற்றனவாக அறியப்படுகின்றன. மேலும் ஞானபூசாகரணம், ஞானபூசை, ஞானதீகங்காவிதி, ஞானஅந்தியேட்டி, போசனவிதி ஆகிய நூல்களும் உமாபதிசிவாசாரியரின் ஆக்கங்கள் என்ற வகையில் (சிவப்பிரகாசத்துக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் எழுதிய உரைப்பதிப்பின் அடிக்குறிப்பில்) தகவல் உள்ளது. இவை அவரால் இயற்றப்பட்டனவல்ல என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. சித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் உண்மைநெறிவிளக்கம் இவரால் இயற்றப்பட்டதல்ல

என்றும் அதன் ஆசிரியர் சீகாழித் தத்துவநாதர் என்ற ஒரு கருத்தும் நிலவுகிறது. இவற்றை நோக்கும் போது உமாபதி சிவாசாரியராது ஆக்கங்கள் இவையே எனவரையறை செய்ய ஒரு நுண்ணைய்வு அவசியமாக உள்ளமை தெளிவாகிறது. ஐயத்துக்கிடமற்ற வகையில் அவருடையனவாகக் கொள்ளப்படும் ஆக்கங்களை நோக்கும் போது அவர் தத்துவம், இலக்கியம் ஆகிய இருதுறைகளில் ஆக்கத்திறன் கொண்டவராகவும், தமிழ், வடமொழி ஆகியவற்றில் புலமை பெற்றிருந்தவராகவும் புலப்படுகிறார். சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை இலக்கியத்துக்குரிய உத்திகளைக் கையாண்டுவிளக்குவதில் இவர் காட்டியுள்ள திறனுக்கு இவரது சித்தாந்த சாஸ்திரங்களின் பல பகுதிகள் சான்று பகர்கின்றன. குறிப்பாகத் திருவருப்பயன் இவரை ஒரு உவமைக் களஞ்சியமாக எமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றது. திருவருப்பயன் கொள்ளாது உலகியவில் நாட்டமுற்றிருக்கும் ஆன்மாவின் இயல்பைப் ‘பாலாழிமீன், பாற்கலன்மேற்பூஜை’ என்னும் தொடர்களால் சுட்டும் இவரது திறன் இலக்கிய ஆர்வவலர்க்குச் சுவை நல்குவது. இவரது நெஞ்சுவிடுதாது என்ற ஆக்கம் தமிழில் தூதுப்பிரபந்த மரபின் முதல் முயற்சி என்ற சிறப்புக்குரியது.

உமாபதிசிவாசாரியாவர ஒரு தத்துவாசிரியன் என்ற வகையிலும் இலக்கியவாதி என்ற வகையிலும் தனித்தனி நுண்ணைய்வு செய்ய இடமுண்டு. சித்தாந்த தத்துவ நூல் மரபிலே இவரை ஒரு சார்பு நூலாசிரியராகக் கொள்வது பொது வழக்கு. மெய்கண்டதேவர், அருணந்திசிவாசாரியார் என்போரை அடியொற்றி இவர் வந்த போதும் அவர்கள் கூறிய தத்துவக் கூறுகளுக்கு மேலும் விரிவும் விளக்கமும் கூற முற்பட்டுள்ளார் என்பது சிவப்பிரகாசத்தில் வரும் பின்வரும் பாடலடிகள் சான்றுவன்.

“ விளம்பியருால் அவையிரண்டும்
விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளும்
இறைவன் நாலும்
கலந்துபொது உண்மையெனக்
கருதி யானும்
அருந்தி மிக உரைப்பன்.....”

(பாடல் 11)

என்பது அவர் கூற்று. இதில் இருநூல்கள் எனச் சுட்டப்பட்டவை சிவஞான போதும், சிவஞான சித்தியார் ஆகிய இரண்டுமாகும். இறைவன் நூல் என்பது சிவாகமங்களைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு கொண்டால் சிவஞான போதும், சித்தியார் இரண்டிலும் இடம் பெறுத சிவாகமக் கருத்துக்கள் புதுவதாகச் சிவப்பிரகாசத்தில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது உய்த்துணரப்படும். அவை எவை? இந்த வினு

வக்கு விடை காண்பதற்கு மேற்படி மூன்று நூல்களையும் நுண்ணுய்வு செய்யவேண்டியது அவசியமாகும். இவ்வாய்வு சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதினான்கையும் ஒப்பு நோக்கி அத்தத்துவத்தின் வளர்ச்சியைப் படி முறைப் படுத்திக் காட்டும் பெரியதொரு முயற்சிக்கு எம்மை இட்டுச் செல்லும்.

உமாபதி சிவாசாரியார் தொடர்பாக வும் அவரது ஆக்கங்கள் தொடர்பாகவும் என் சிந்தனைக்கு வந்த சில கருத்துக்கள் இங்கு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ச் சிந்தனை வரலாற்றிலும் சித்தாந்த வரலாற்றிலும் இவர் வகிக்கும் இடத்தைக் கண்டறிய விழைவோர்க்கும் சைவசித்தாந்தத் தின் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளை ஆராய விழைவோர்க்கும் இவை சில அபிப்பிராயங்களை உருவாக்கத் துணை புரியலாம் என நம்புகிறேன்.

இலங்கை சிவபூமியா?

கலாநிதி க. ந. வேலன், Ph. D. அவர்கள்

(வட இந்து மகளிர் கல்லூரி முன்னாள் தமிழ் விரிவுரையாளர்)

இன்று இலங்கையில் பல சமயங்கள் நிலவி வருகின்றன. ஆனால் இவை எல்லாம் இலங்கையின் சமயங்கள் அல்ல. இலங்கையில் தோன்றி ஆதிதொட்டு வழங்கிவரும் சமயமே இலங்கையின் சமயம் என உரிமை கொண்டாடும் தகுதியுடையது.

இந்த விதிக்கு அமைந்த சமயம் சைவசமயம் ஆகும். சைவம் என்ற பெயரால் பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட சைவத்தின் மூலக்கூறுகள் மொகஞ்சதாரோ கரப்பா காலப் பழமையுடையவை.

மாஸித்தீவின் ஆதிசமயம் சைவசமயம் என்பதும், அது மொகஞ்சதாரோ கரப்பா காலப் பழமையுடையதென்பதும் நிருபிக்கப்பட்ட உண்மைகளாகும்.

சைவம் என்பது மூலப் பரம்பொருளைச் சிவன் என்னும் பெயரால் வழிபடும் சமயம் என்னும் கருத்து மறைந்து சமய வேறுபாடுகள் தோன்றியதனால் இலங்கையில் இந்து சமயமென்பது இன்று சைவ சமயத்தைக் குறிக்கும் பெயராக அமைந்து விட்டது.

நாளாக நாளாகப் பல சமயங்களும் இங்கு வந்து வேறுன்றிவிட்ட இன்றைய நிலையில் இலங்கையைச் சிவபூமி என்று (மூலப் பரம்பொருளைச் சிவம் என்று குறிப்பிடும் சமயம் என்னும் பொருளில்) அழைத்தாலும் அதனை மறு சமயத்தார் ஏற்கார். எந்தப் பொருளைக் கொண்டாலும் இலங்கை சிவபூமி என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் இலங்கை சிவபூமி என்பதற்கு ஆதாரமாக ஒரு திருமந்திரப் பாடலைக் காட்டி விளக்கம் செய்வது சிந்தனைக்குரிய தாகும்.

இந்து நாகரிகம் ஒரு பாடமாகப் பல்கலைக்கழகத்தினால் அமைக்கப்பட்டதின் இலங்கையில் இந்துசமயம் பற்றிய ஆய்வு வேகம் கொண்டுள்ளது. இவர்கள் திருமந்திரப் பாடல் ஒன்றினை மேற்கோள் காட்டித் திருமூலரே இலங்கையைச் சிவபூமி எனக் கூறிவிட்டார் எனப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரம் தமிழில் இலங்கையைச் சிவபூமி என மயக்கம் கொள்ளச் செய்த அந்த திருமந்திரம் இதுதான்.

மேரு நடுநாடி மிக்குறிஷ்ட பிங்கலை கூரும் இவ்வானின் இலங்கைக் குறிச்சிறும் சாரும் திலைவனத் தண்மா மலையத்துறை ஏறும் சுழுனை இவைசிவ பூமியே.

(திருமந்திரம் 2747)

இம்மந்திரத்தில் இலங்கை சிவபூமி என்னும் சொற்கள் வந்துள்ளன. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு இலங்கை சிவபூமி என்னும் முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

எனவே, திருமூலர் குறிப்பிடும் இச் சொற்களின் உண்மைப் பொருள் என்ன? இம்மந்திரத்தின் கருத்தெண்ண? என ஆராய வேண்டும்.

திருமூலர் உட்பட திருமுறை அருளிய அருளாளர் பாடல்களுக்கு வெறும் தமிழ்ப் புலமையினால் பொருள் காணல் நரி வாலால் கடல் ஆழம் காணப்பதை ஒக்கும். அனுபூதிச் செல்வர் தம் அக்காட்சியிற்கண்ட பொருள்வழிச் சென்று உண்மை காணப்பதே உண்மை உணர வழியாகும். எனவே பாடவின் உண்மைப் பொருளைக் காணபோம்.

மேரு என்பது இங்கே சகஸ்ர தளத் தைக் குறிக்கின்றது. மூலாதாரம் முதல் ஆஞ்ஞெ வரையுள்ள ஆறு ஆதாரங்களோடு ஏழாவதாக அமைவது சகஸ்ர தளமாகும். இது உச்சந்தலையில் அதோ முகமாக (கவிழ்ந்த நிலையில்) நமக்கெல்லாம் அமைந்திருக்கின்றது.

பக்குவம் உள்ள சீடன் குருவின் அருள் பெற்று அத்தளத்துக்குரிய மந்திரத்தை முறைப்படி நினைக்க உச்சந்தலை துடிப்பதை உணருவான். இத்தளம் ஊர்த்துவமாக நிமிர்ந்தநிலை பெறும்போது ஆணிப் பொன் அம்பலமாகும். அதாவது நல்ல மஞ்சள்நிற ஒளி விளங்கும் நிமிர்ந்த சகஸ்ர தளமாக விளங்கும். இது புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது, அக்கண்கொண்டே காணவேண்டும்.

இத்தகைய சகஸ்ர தளத்தில் நடுநாடு யாகிய சமூழனை நாடியும் இடைகலை பிங்கலை நாடிகளுமாகிய மூன்றும் சகஸ்ர தளத்துக்கு மேல் உடலின் தொடர்பு அற்று மூன்று நட்சத்திரங்கள் போல மின்னும். இந்த நிலையை அதாவது உடலின் தொடர்பற்று மின்னும் இந் நிலையை விளக்குவதற்கு மூலர் ஓர் உவமை கூறு கின்றார். அதனேயே இலங்கைக் குறியுறும் என்றார். இலங்கைத் தீவானது நிலத் தொடர்பின்றி நாற்பறமும் கடலாற் குழப் பட்டிருப்பது போல இம்மூன்று நாடிகளும் உச்சந்தலைக்கு மேல் உடல் தொடர்பின்றி விளங்கும் எனக் கூறினார்.

கில்லைவனம் என்பது இதயக் குகையாகும். தண்மாமலையம் என்பது உச்சந்தலையில் இருந்து 72 விரற்கு மேலுள்ள பகுதியாகிய சாந்தப் பெருவெளியாகும்.

மேற்கூறிய இடைகலை பிங்கலையாகிய இரு நாடிகளும் தில்லைவனமாகிய இதயத்தை வளைத்து சகஸ்ரதளத்துக்கு மேலே சமூழனை நாடியோடு விளங்கும் ஆதலால் இதயமும் சகஸ்ர தளமாகிய இரண்டு இடமும் நம் உடம்பில் சிவன் விளங்கும் சிவபூமியாகும்.

சிவபூமியில் இறைவனை வைத்து வழி பட்டால் துவாதசாந்தப் பெரு வெளியில் நட்சத்திரங்கள் போன்ற ஒளி அக்கண்ணில் தோன்றும்.

சிவபூமியாகிய இதய கமலத் தில் வைத்து வணங்குவது கிரியை தெறியாகும். சகஸ்ரதளத்தில் வைத்து வழிபடுவது ஞான நெறியாகும்.

முடிவாக சிவபூமி எனத் திருமூலர் கொண்டது இதயம், சகஸ்ரதளம் எனும் எம் உடம்பிலுள்ள இடங்களாகும். என்பதும், ஞானியர்க்கு உடல் தொடர்பின்றி சகஸ்ரதளத்திற்கு மேல் துவாதசாந்தப் பெரு வெளியில் நட்சத்திரங்கள் போவத் தோன்றும் மூன்று நாடிகளையும் விளக்கவே தொடர்பற்ற இலங்கையை உவமையாக எடுத்தாண்டார் என்பதும், நாம் வாழும் இவ்விலங்கைத் தீவினைச் சிவபூமி எனத் திருமூலர் குறித்தார் அல்லர் என்பதும், ஆனால் வேறு பல காரணங்களால் இலங்கை சிவபூமியே என்பதும் நிறுவப்பட்டன.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் தத்துவங்கள்

பண்டிதர், வித்துவான் க. சிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்
பருத்தித்துறைச் சித்திவிநாயகர் மகாவித்தியாலய முன்னாள் அதிபர்

1. பிருதுவி, அப்பி, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐந்தும் பெரும் பூதங்கள் எனப் படும். குடத்திற்கு முதற்காரணம் மன்னோல், இப்பெரும் பூதங்கட்டு முதற்காரணம் தன்மாத்திரைகள் எனப் பெயர் பெறும். இத் தன்மாத்திரைகளே சூக்கும் பூதங்கள் என்னும் பெயரையும் பெறுவன். விவரமாய்ச் சொல்லின், பிருதுவிக்குக் கந்த தன்மாத்திரையும், அப்புவிற்கு இரச தன்மாத்திரையும், தேயுவிற்கு உருவ தன்மாத்திரையும், வாயுவுக்குப் பரிச தன்மாத்திரையும், ஆகாயத்திற்குச் சத்த தன்மாத்திரையும் முதற்காரணங்கள் ஆகும். இத் தன்மாத்திரைகள் ஐந்துமே கந்தம், இரசம், உருவம், பரிசம், சத்தம் என்று சுருக்கியும் கூறப்படும்.

2. தன்மாத்திரைகள் என்றும், சூக்கும் பூதங்கள் என்றும் கூறப்படுவன் குணங்களே ஆகும். குணங்களின் கூட்டமே பொருள்கள் ஆகும். அவ்வாறன் றிப் பொருள்களிற் குணங்கள் பொருந்தியன் என்று சில சமயவாதிகள் கூறும் கொள்கை சைவசித்தாந்தத்திற்கு ஏற்படுடையதாகது. அஃதாவது உலகம் எல்லாம் குணமயம் என்பதே சைவசித்தாந்தக் கொள்கை ஆகும். மனிதர் பலர் திரண்டவழிப் படை எனவும், மரங்கள் பல செறிந்தவழிப் பொதும்பர் எனவும் பெயர் பெறுதல் போலவே குணங்களின் கூட்டமே (திரவியம், குணி எனப் பிறராற்கூறப்படும்) பொருள்கள் ஆகும். இனி,

3. செவி, தோல், கண், நாக்கு, முக்கு என்னும் ஐந்தும், ஐம்பொறிகள் எனப் படும். இவற்றால் நாம் அறிவனவும், அனுபவிப்பனவும் முறையே சத்தம், பரிசம், உருவம் (நிறம்), இரசம் (சுவை), கந்தம்

(மணம்) என்னும் ஐந்துமே ஆகும், இவை அறியப்படுவன்; அனுபவிக்கப்படுவன். இவை புலங்கள் எனவும் விடயங்கள் எனவும் பெயர்பெறும். உண்மையாய் நோக்கினால் சாதாரணமாய் நாம் மேற்கூறிய உறுப்புக்களே அன்றி அவற்றில் அமைந்துள்ள நுண்ணிய பாகங்களே அறிதற்குக் கருவிகள் ஆகும் என்பது புலப்படும். இப்பாகங்கள் முறையே கூரோத்திரும், தொக்கு அல்லது துவக்கு, சட்ச, சிங்குவை, கிராணம் என்னும் பெயர்களால் ஆன்றேரால் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வைந்தும் நூனேந்திரியங்கள் (அறிவுப் பொறிகள், அறியும் கருவிகள்) ஆகும். மேற்கூறிய சூக்கும் பூதங்கள் ஆகிய தன்மாத்திரைகளின் சுருக்கப் பெயர்களோடு இவை பேதமின்றி ஒத்திருப்பினும், மயக்கத்திற்கு இடங் கொடுப்பினும் இவை வேறு, அவை வேறு என்பது அறிக. இனி,

4. நாம் அறிதலையே அன்றி, பேசுதல் நடத்தல், கொடுத்தல் வாங்கல், மலசலம் விடுதல், ஆண்பெண் புணர்ச்சி என்னும் இணைவிழைச்சு என்னும் செயல்களையும் புரிகின்றோம். இவை ஐந்தும் கர்மங்கள் என்றும், இவற்றுள் எல்லாச் செயல்களும் அடங்கும் என்றும் ஆன்றேர் கூறுவர். இவற்றைப் புரிதற்கும் எங்கள் உடம்பில் அமைந்துள்ள நுண்ணிய பாகங்களே கருவிகளாய் இருக்கின்றன. அவை முறையே வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படும். இவ்வைந்தும் கர்மத்தைப் (செயலை) புரியும் உறுப்புக்களின் சூக்குமமாய் இருப்பதஞால் கர்மேந்திரியம் என்னும் பெயரைப் பெறும்; வாக்கு என்னும் இந்திரியம் நன்கு இயங்காமையாலேயே சிலர் ஊமையாகவும், பாதம் என்னும் இந்திரியம் நன்கு இயங்க

காலமயாலேயே சிலர் பாரிசவாயு உடைய வர்களாயும் இருக்கின்றனர்.

5. இனி, நாம் மேற்கூறிய ஞானேந்திரி யங்களால் அறிவன், மேல் நோக்காய், ஆழமற்றதாய் - பொதுவாய் அறியும் சத்தம், பரிசம் உருவம் (நிறம்), இரசம் (சவை), கந்தம் (மணம்) என்பவைகளேயாம். அவற்றின்மேல், சத்தத்தின் பல்வேறு வகைகளையும் இவை அறிய வல்லமை இல்லாதன. அவற்றை அறிவதற்கு மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக் கரணங்களும் (உள்ளுறப்புக்களும்) வேண்டும். இவை இன்றி, நாம் நன்கு அவற்றைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுதல் இயலாது.

6. ஏதாவது ஒரு பொறியால் மேற்படையாக-பொதுவாக அறிந்த சத்தம் போன்ற அறிவுகளை மேலும் நன்கு விசேடமாய் அறிய வேண்டுமாயின் சித்தம் சிந்திக்கும்; மனம், தான் முன் கண்டறிந்து, அனுபவித்து, முடிவு கண்ட அறிவுகளோடு ஒப்பு நோக்கும்; அஃதாவது சங்கற்ப விகற்பம் செய்யும்; சந்தேகம் கொள்ளும்; அதன் மேல் அதனைப் போக்க, அகங்காரம் ஒருப்பட்டெழுந்து ஊக்கம் கொடுக்கும்; அதனாற் புத்தி முன் பொதுவாய்க் கண்ட பொது அறிவை நிச்சயிக்கும்.

7. இதுகாறும் இங்குக் கூறப்பட்ட பெரும்பூதம் ஜந்து, தன்மாத்திரை ஜந்து, ஞானேந்திரி யம் ஜந்து, அந்தக்கரணம் நான்கு ஆகிய இருபத்துநான்கு பொருள்களும் (தத்துவங்களும்) தாமே அறியும் ஆற்றல் இல்லாதவை; சடப்பொருள்கள்; இவைகள் மூலப்பிரகிருதி என்னும் சடப்பொருளால் ஆக்கப்பட்டவை. இவற்றைக் கருவிகளாகக் கொண்டு, உடம்பை இயக்குவது புருடன் எனப்படும் அறிவுடைப் பொருள்; சித்துப் பொருள்; ஆன்மா என்றும், உயிர் என்றும் கூறப்படலாம்.

சைவசித்தாந்த சமயக் கொள்கைப்படி உயிர், இருட்டறையில், சடப்பார்வை அறி

வற்ற குழந்தைபோல் கிடக்கின்றது. உயிர், அறிவு, இச்சை, செயல் மூன்று சக்திகளையும் உடைய பொருள். அஃது ஆணவும் என்னும் பொருளால் அம்மூன்றும் மறைக்கப்பட்டு, தடுக்கப்பட்டு மழுக்கமுற்றுக் கிடக்கின்றது. அதற்குள் மூன்று சக்திகளையும் வெளிப்படுத்த யாரால் இயலும்; எல்லாம்வல்ல இறைவன் என்னும் பொருள் ஒன்றினால் மாத்திரம் அஃது இயலும்; அதனால் இறைவன் உயிர்மேல் திருவருள் பொழி கிறுன்; உயிரை இயங்க வைக்கிறுன்.

9. அதற்காக, இறைவன் தன் ஆற்றலே ஆற்றலாக உடைய சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்ற ஜந்து சிவத்துவங்களை முன்னிட்டு, முதற்கண், கலை என்ற ஒரு சக்திமூலம், உயிரை நித்திரையினின்று எழுப்புவது போல, எழச் செய்கின்றன. அதனேடு, நித்திரையினின்று எழுப்பியவனுக்கு, எழும்பியவுடன் இருக்கும் திகைப்புப்போல, உள்ள திகைப்பை நீக்க வித்தை என்ற ஒருசக்தியையும், அது செய்த முன்வினைப் பயன்களை அனுபவிக்க வைக்கும் அராகம் என்ற சக்தியையும் உயிர்க்கு அளித்தருளுகிறன. உயிர்கள் ஒவ்வொன்றும், அவை செய்த வினைப்பயன்களை அனுபவிக்கத்தக்கவற்றை, உரியகாலத்தில், உரிய முறைப்படியே அனுபவிக்கும் வகையில், காலம், நியதி என்பவற்றின்மூலம் ஆக்களு செய்கின்றன. உயிர்களால் அந்த ஆக்களுடைய மீற முடியுமா? முடியாது.

10. எல்லாம் உயிர்கள்மேல் இறைவன் கொண்ட திருக்கருணை. எல்லாம் இறைவன் செயல். நாம் நினைப்பதும், சொல்வதும், செய்வதும் ஆகியன யாவும் எங்களால் ஆவன அல்ல. இவ்வாறு முற்கூறப்பட்ட இருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு, புருடன், மூலப்பிரகிருதி, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஏழு தத்துவங்களும் சிவத்துவம் என்னும் தத்துவங்கள் ஜந்தும் சேர்ந்து சைவசித்தாந்தம் கூறும் தத்துவங்களின் தொகை முப்பத்தாறு. ஆகும்.

மணிவாசகரின் விஞ்ஞானம்

பண்டிதர் க. சக்திஹானந்தன் அவர்கள்

B. A. (Hons) Lond., M. Phil (Lond), Dip. in. Edu. (Lond)

(பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முன்னாள் விரிவுரையாளர்)

இக்காலத்தில் விஞ்ஞானம் கற்றவர்களிடையில் ஒரு உள்ளப்பாங்கு நிலவுகிறது. சைவ சமயத்திலும், சைவசமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்திய சமயங்களிலும், மேலைத்தேச பெள்ளிக் குராசயனா உயிரியற் கொள்கைகள், ஏற்கெனவே உள்ளன என்று காட்டுவதே அந்த உள்ளப்பாங்கு. வேதத்தில் ‘அன்ஸ்ரைன்’ என்னும் விஞ்ஞானியின் கொள்கையுண்டென்று நிலை நாட்ட, பல வேத சூத்த அடிகளை ஆதாரமாகக் காட்டுவாருமளர். சைவசமய அனுட்டானங்கள் பல, சுகாதார அடிப்படையானவையென்று காட்டுவார் பலர். நாம் அனுட்டிக்கும் விரதங்களுக்கு உடற்சுக் நோக்கம் உண்டென்று வாதிப்பாரும், இறைவன் சந்திதானத்தில் அட்டாங்கப்பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்களையும் கேள்வது தேகாப்பியாசத்தின் ஒரு பகுதியென்று கூறுவாரும் தத்தம் வாதங்களைச் சாதுரியமான முறையில் நிறைவேற்றுவதையும் கேட்டிருக்கிறோம். இந்த உள்ளப்பாங்கு நமது சமயத்தின்பாற் கொண்ட ஆராத அபிமானத்தால் எழுந்தது. அதனால் அவ்வாறு கூறுவாருடைய சமயப்பற்றை நாம் போற்றவேண்டும். ஆனால், அதில் ஒருபிழை இருக்கிறது. மேலைத்தேச விஞ்ஞானமுடிபுகள், ஜம்புலன்களின் பதிவுகளால் ஏற்பட்ட ஒரு புலன்றிவேயன்றி, இறையருளால் வரும் ஞானக்கண்களை பேரவிவரின்று.

“பொறியின்றி ஒன்றும் புனராத புந்திக்கு அறிவென்ற பேர்நன் றற”

என்பது திருவருட்பயன்.

‘அவனரு எாலே அவனருள் வணங்கிச் சீந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உறைப்பனியான்’

என்பர் மணிவாசகர்.

இந்த அதீத ஞானத்தை ESP என்று உள்ள வியலிற் கூறுவர். அது சாதாரண உள்ள வியலில் அடங்காது என்று அதனை உள்ளவியலார் வேறுக்கியுள்ளனர். மேலைத்தேச விஞ்ஞானிகள் பலர், சமயம் என்பது ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை, அது உண்மையுலகத்தில் எழாது, பொய்யான கனவுலகத்தில் எழுந்தது என்று சமயங்களையே பொதுவாக நையாண்டி பண்ணுவார்கள். வேதத்தின் கண்ணென்று விதந்தோதப்பட்ட சோதிடத்தை, வெறும் மூடப்பழக்க வழக்க மென்று பல மேலைத்தேய விஞ்ஞானிகள் ஏனான்று செய்வர். அதனை ஒரு சாத்திரமாகக் கூட ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை.

இந்திலையில், மேலைத்தேச விஞ்ஞானக்கொள்கைகளைக் கண்டு வியப்புற்று அவை முழுக்கமுழுக்க ஆன்மீக வாழ்வுக்கேற்ற ஒரு அடிப்படையென்று அதிலே சைவசமயத்தைப் பொருத்துவது நமக்குப் பெருமைதருமென்று பலசைவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அது நம் சமயத்துக்குப் பெருமையென்று, சிறுமையே. அண்டவெளியில் ஒரு கோளத்தை அனுப்பப் பயன்படுத்தப்படும் விஞ்ஞானம், அம்பலத்தில் சூத்தாடும் தில்லைக் சூத்தன் திருவடிகளைக் காண உதவாது.

மேலைத்தேச விஞ்ஞானக் கொள்கைகள் காலத்துக்குக் காலம் மாறும்: சைவசமயக் கொள்கைகள் என்றும் மாறு.

மேலைத்தேச விஞ்ஞானம் காலத்துக்குக் காலம் மாறும். ஒருகால் குவாண்டம் கொள்கையால் சிலபொதிக் நிகழ்ச்சிகளை விளக்குவார்கள்; வேறொருகால், அலைக்கொள்கையால் விளக்கும் பொதிக் நிகழ்வுகளும் முண்டு. உயிரியலிற் கூர்ப்புக் கொள்கை

யாருக்கும் என்றும் ஒப்பழுதிந்ததொன்றன்று. விஞ்ஞானக் கொள்கைகளின் மாற்றத்தை விஞ்ஞானிகள் வரவேற்கிறார்கள். அடிவானமானது, நாம் போகப்போக அதுவும் அப்புறம் போவதுபோல, மேலைத் தேச விஞ்ஞானக் கொள்கைகள், ஆராய் ஆராய் மாறிக்கொண்டே போகும். இறைவனைப் பற்றிய உண்மை என்றும் ஒன்றே. அது மாருதது, என்றும் ஒரே பெற்றித்தாயிருப்பது. ஆதலால் மாறும் புலன்றிவு விஞ்ஞானம், ஒரு காலத்தில் கூறும் கொள்கையையே, சைவசமயக் கொள்கையென்று கூறுவது பொருந்தாது.

வேதத்தை மேலைத் தேச விஞ்ஞானி களும், மொழில்லுநர்களும், சரித்திராசிரியர்களும் பார்க்கும் கண் வேறு. அது நமது முனிவர்களும் ஞானிகளும் பார்த்த கண்ணன்று. ‘ஓம்’ என்பது கருத்தற்ற அசை (Non Sense Syllable) என்று Mac Donnell என்னும் பேராசியர் வடமொழி இலக்கிய வரலாற்று நாலிலே எழுதியுள்ளார். இவிங்க வழிபாட்டைப்பற்றி, மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா ஆராய்ச்சியாளர் வெளியிடுவன சைவ சமயத்துக்கு உரித்தாய் இவிங்க வழி பாடன்று. Dr. Joseph Dye என்பவர் எழுதிய Ways to Shiva என்னும் ஆங்கில நூலுக்கு முன்னரை எழுதிய இமாலயன் அக்கடமியாளர் கூறியவற்றை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தருகின்றோம்.

“Dr. Dye describes the Siva Lingam and phallic symbol this is incorrect for Saivaites do not look upon the Sacred lingam in this way”

“டாக்டர். டை என்பவர் சிவனிங்கத்தை குறியின் ஒரு அடையாளமாக வருணிக்கிறார். இது தவறு; ஏனெனில் சைவர்கள் இவ்வாறு இவிங்கத்தைக் கருதவில்லை”

இவ்வாறே, சமயநூல்களை ஆராய்பவர்கள் சமயத்துக்கு முற்றும் புறம்பான ஒரு மனப்போக்கிலே ஆராய்கிறார்கள். அவ்வாராய்ச்சியின் முடிபுகளைச் சமயிகள் ஏற்க வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

வேதத்தை ஒதுக்கின்ற ஒலியலைகளின் மனத்தாக்கத்திலேதான் ஆதமா உயிர்க்கின்றது, அதன் கால ஆராய்ச்சியில்லை.

ஆகவே, மேலைத் தேச விஞ்ஞானக் கொள்கைகளே நமது சமய நூல்களிலும் உள்ளன என்று பொருத்த முனைவது தவறான மனப்போக்கு; பொருந்துமிடங்களிற் பொருந்தட்டும். அதுவே, இது வென்று மயங்கக்கூடாது. திருநீற்றை நாம் பார்க்கும் கண் கொண்டா மேலைத் தேய விஞ்ஞானிகள் நோக்குகின்றார்கள்.

மாணிக்க வாசகரின் பௌதிக இரசாயனம் :

இந்த வெளியுலகம் அனுக்கட்டமைப்பினால் உருவானது என்கிறது மேலைத் தேய விஞ்ஞானம்; அனுக்கட்டமைப்பு மேலும் பிளக்கப்படலாம். அப்பொழுது அபாரபௌதிகசக்தி வெளிவருகின்றது. கொள்கையின்படி சக்தியையும் பொருளாக்கலாம். அனுக்கட்டமைப்பில், புரோத்தன், நியூத்திரன், இலத்திரன் என்பவை உள்ளன. பௌதிக அமைப்பு உயிரியல் அமைப்பு என்று மனிவாசகருக்கு இரு பிரிவுகளில்லை. அண்டத்திலும் அனுவிலும் மூலப் பொருள் ஒன்றேயொன்றுதான். உயிர்ப் பொருளிலும் பௌதிகப் பொருளிலும் எங்கும் காணப்படும் மூலப்பொருள் ஒன்றேயொன்றுதான்.

கீழ்வரும் திருவாசகத்தை நோக்கு.

‘இன்றேங்க கருளி இருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன் நியலாற் பிறிதுமற் நின்மை சென்றுசென் றணுவாய்த் தேயந்துதேயந் தொன்றும் திருப்பெருந் துறையறை சிவனே உன்றும்ந் யல்லை; அன்றியொன் றில்லை யாருள்ளை அறியகிற் பாரே.’

‘எம்பெருமானே நீயல்லாது இவ்வுலகத்தில் வேறொன்று மின்று, இதை நான் நினைப்பற நினைந்தேன்’ என்று கூறுபவர், மேலும் விளக்கமாகக் கூறுவதை நோக்குக.

சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றும்.

எப்படிப் பிரித்தாலும் எதுவும் அனுக்களாகி, அவற்றிலும் மிகமிகச் சிறிய பொருள்களாகி பிரித்துப்பார்க்க ஈற்றில் ஒரேயொரு மூலப்பொருளே எஞ்சி நிற்கும். மேலைத்தேச விஞ்ஞானிகள் அனு என்றார்கள்; அவற்றை ஆக்குவன் பரமானு என்றார்கள்; அவற்றில் புரோத்தன், இலத் திரன் என்றார்கள்; கருவில் புரோத்தன், நியூத்திரன் என்றார்கள். இன்னும் இவற்றைப் பிளந்து சுக்தியாக்கினார்கள். ஆனால், அனுவில் மூலப்பொருள் ஒன்றே யொன்று தான். அதுவன்றி வேறொரு பொருளுமில்லை. அதனால் வெளியுலகம் நீயென்று கூற வாமோ! இல்லை.

‘ஒன்றும் நீயல்லை’ என்று அடித்துச் சொல்லுபவர் ‘அன்றி யொன்றில்லை’, என்று அறுதியிட்டுரைக்கிறார். ஒருபொருளும் நீயல்லை; அதையன்றி வேறு பொருளில்லை என்கிறார். உள்ளத்தாற் கிரகித்துக் கொள்ளுவது சிரமந்தான். அதனாற்றுன், “யாருன்னை அறியகிறப்பாரே” என்று முடிகிறார். வெந்தீரிற் குடுபோல, ஒன்றாகவும் வேறாகவும் கலந்து நிற்கும் பொருள் இதுவே. இந்தப் பொருளை ஊனாக் கண்ணாற் காண முடியாது. அவனருளாற் பெறும் ஞானக்கள் ஒன்றினாலேதான் காணமுடியும். ஆகவே, மனிவாசகருடைய பெளதிக் கிரசாயனத்தில் மூலப்பொருள் ஒன்றே யொன்று தான்.

அண்டத்தைப் பற்றி:

அனுவி ஹுள்ள பொருளே அண்டத்திலும் உள்ளது.

‘பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் பட்ரோளிப் பரப்பே.’

அண்டத்தின் அளக்கலாகாத் தன்மையை வாயியலாளர் கூறுவார். பூமியிலிருந்து கிட்டிய நட்சத்திரத்துக்குச் செல்ல நால்கரை ஒளிவருடம் செல்லும். மிகக் கிட்டிய நட்சத்திரத்துக்குரிய தூரம் இவ்வளவாம். மிகத் தூரமான நட்சத்திரம் பலகோடி ஒளிவருடங்களைக் கொண்டது. இப்படியாகக்

கோடானுகோடி நட்சத்திரங்களைக் கொண்டது நாமிருக்கும் பால்வெளி. இந்தப் பால் வெளியில், ஒரு நட்சத்திரம்தான் நமது சூரியன், இப்படி எத்தனை யோ பால்வெளிகளைக் கொண்டது அண்டம்; அவ்வண்டங்களை அடக்கிப் பகிர்ண்டம். இப்படியாக மனித கற்பனைக்கு எட்டாது செல்கின்றது, அண்டபகிரண்டங்களின் அளக்கலாகாத் தன்மை, காலமும் இடமும் கடந்து நின்ற பெரு வெளியில் நிற்பது அனுவிலிருக்கும் அதே பொருள்தான். அதனால், பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப் படர்ந்தது என்றார்மனிவாசகர், நீரூறு தீயே என்று மேலும் விளக்குகிறார். வெம்மையைத் தரும் தீ நீரில் கலந்து நிற்கும் தன்மை போல இப்பொருள் அண்டமெலாம் தானேயாய் நிற்கிறது. இதனையே திருவெம்பாவை முதலடியில் ஆதியும் அந்தமு யில்லா அரும்பெரும் சோதி யென்று அளக்கலாகாத் தன்மை கூறுகிறார். மேலும், ‘பாதான மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர் போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே’

என்று அப்பொருளின் அடிமுடி கூறுகிறார். இந்த அளக்கலாகா அடிமுடியைத்தான் பிரமனும் விட்டுனுவும் எல்லைகாண முயன்று தோற்றார்கள். ‘‘மாலயற்கெட்டா’’ என்று வரும் சொற்றெருடர்கள் இவ்விசுவருபத்தை என்னியே எழுந்தன.

மேலைத்தேய விஞ்ஞானிகள், இவ்வண்டத்தில் பெளதிகப் பொருள்களை ஆராய்ந்து விரித்துரைத் திருக்கிறார்கள். அவற்றினுள் பரந்தும், அவற்றின் வேறாகவும் நிறைந்த பொருள் அம்பலப் பொருள். மேலைத்தேய விஞ்ஞானிகள் இந்த வெட்ட வெளிப் பொருளைக் காண வில்லை. ‘வேற்றுகி வின்னாகி நின்றாய் போற்றி’ என்ற தேவாரக் குரல் கேட்கிறது. வேற்றுப் பொருளாக நிற்பதும் இம்மூலப்பொருள். இதுதான் மாணிக்க வாசக மெய்ஞ்ஞானியின் பெளதிக விஞ்ஞானமும் உயிரியல் விஞ்ஞானமும் ஒன்றுள் விஞ்ஞானம்.

அனுவி ஹுள்ள எதே அண்டத்திலும் உள்ளது. அம்பலத்தரசு, அம்பலத்தாடி, அம்பலவாணன் என்ற நாமங்கள் இந்த விஞ்ஞானத்தில் எழுந்தனவே.

‘அரியானை’ என்ற அப்பர் கவாமிகள் தேவாரத்தில் ‘அணுவை’யென்றும், ‘கனை கடலீக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற பெரியானை’ யென்றும் கூறியவற்றின் பொருத்தத்தை ஒப்புதோக்கு.

கூர்ப்புக் கொள்கை :

உயிரியலில், டார்வின் என்பாரின் கூர்ப்புக் கொள்கை, உடலமைப்போடு சம்பந்தப்பட்டது. ஆனால், ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட்ட கூர்ப்புக் கொள்கையே மனிவாசகரின் கூர்ப்புக் கொள்கையாகும்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பஸ்விருக் மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்லகரர்.....
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்
எம்பெருமான்.”

என்னும்போது பலர், டார்வினின் உடலோடு தொடர்புடைய கூர்ப்பையே மனிவாசகர் கூறுகிறார் என்று நினைக்கக்கூடும். ஆயின் அது அவர் கொள்கையன்று.

“புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புன்னியா உன்னடி
என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரம்தர வேண்டும்”

என்ற வாக்கு ஆன்மீகக் கூர்ப்பைச் சொல்லுகின்றது. ஆனவம் வலியறிவதே அக்கூர்ப்பின் படிமுறைகளாகும். அது, உடலின் கூர்ப்பில் தங்கியில்லை. கூர்ப்பின் உயர்ந்த நிலையிலுள்ள மனித உடலில் ஆணவ சம்பந்தத்தால் மிகக் கீழ்ப்படியிலுள்ள ஆன்மீகக் கூர்ப்பு இருக்கக் கூடும். கீழ் நிலையிலுள்ள புழுவின் உடலில் ஆணவ நீக்கத் தன்மையால் உயர்ந்த ஆன்மீகக் கூர்ப்பு இருக்கக் கூடும். இதுவே மனிவாசகரின் கூர்ப்பு. காரிக்குருவி, சிலந்தி, யானை, பன்றி போன்ற மிகுங்களும், பறவைகளும், பூச்சிகளும் ஆன்மீகப் பக்குவத்தால் முத்தியடைந்ததை இதனையே காட்டி கின்றது. புதிய கூர்ப்பு முறையில், ஒரு கல

உயிரினத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது DNA முதலாகக் கீழ் நோக்கிக் கெல் லும் கூர்ப்பு முறை இன்னும் விரிவடைவதை உயிரியற் கொள்கைகள் விரித்துள்ளன. ஆனால் மனிவாசகர் கல்லாய் மனிதராய் என்று கூர்ப்பின் இரண்டு எல்லைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்லினும் ஆன்மைப் பொருள் உண்டு என்பது அவரின் ஆன்மீகக் கூர்ப்பென்று அறிகிறோம். அகலிகை கல்லானால்; இராமன் பாதத்தால் விடுதலை பெற்றார். அவன் பாதபரிசுத்தால் அவன் பெற்றது ஆன்மீக விடுதலை. அயோத்தியாகாண்டக் காப்புக் கெய்யுளில்,

“வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த
மாடு தத்தின் கவப்பெங்கும்
ஹனும் உயிரும் உணர்வும்போல்
உள்ளும் புறமும் உள்ளென்பு.”

என்ற கம்பநாடன், மனிவாசகரின் விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையில் நின்றவுன்.

மனிவாசகரின் ஆன்மீகைந்த விஞ்ஞானம்:

பெளதிகம், இரசாயனம், உயிரியல், உளவியல் என்றெல்லாம் பாகுபடுத்தாத ஒன்றினைந்த தொகுக்கப்பட்ட ஆன்மாவின் விஞ்ஞானத்தையே மனிவாசகர் ஆக்கினார். கம்பன் ‘உணர்வும் போல்’ என்ற மனித உணர்வைப் பெளதிகம் பேசாது; வானியல் பேசாது; இரசாயனம் பேசாது; கணிதம் பேசாது. ஆனால், மனிவாசகரின் விஞ்ஞான உளவியலில் அன்புதான் மேலோங்கி நிற்கும் உணர்வு. சித்தமல மறுவித்துச் சிவ மாக்கும் வீடு பேற்றினைக் கொல்லும் மனிவாசகர் அதனையும் வேண்டாராய் நிற்கும் அன்புதான் அவர் உளவியல் விஞ்ஞானம்.

‘உற்றுறை யான் வேண்டேன்’ என்று ஆரம்பிப்பவர் ‘கற்றுவின் மனம் போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே’ என்கிறார்.

நாடகத்தால் உன்னடியார்போல் நடித்து என்று எடுப்பவர் ‘அன்பு என்பு ஊடுருகத் தந்தருளௌம் முடையானே’ என்கிறார்.

‘அன்பினால் அடியேன் ஆவியோ டாக்கை
ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருக’ என்கிறார். இப்
படியே எத்தனையோ மணிவாக்குகள் அன்
பின் உளவியலைப் பற்றித் திருவாசகத்தில்
வருதலீக் காண்கிறோம்.

இன்றய உளவியலாளர் அடிப்படையான உள்ளத்தேவகளில் அன்புத் தேவையை ஒன்றுக்கியுள்ளார்கள். அன்பைச் செலுத்தவும் அன்பைப் பெறவும் குழந்தை அவாவி நிக்கிறது. (to love, and to be loved). பிறந்தவுடன் தாய் குழந்தையை அணைக்கிறார்கள்; அந்த அணைப்பு ஒரு பாசமொழி; பேசாமொழி. குழந்தை அந்த மொழியைப் புரிந்து கொள்கிறது. தாய், தன் மார்போடு அணைத்துப் பிடித்துக் குழந்தைக்குப் பாலுட்டுகிறார்கள். நெற்றி மயிரைக் கையால் அப்புறம் அகற்றிக் குழந்தையைக் கணிவோடு பார்க்கிறார்கள். அப்பொழுது, அன்பைப் பெறவும், கொடுக்கவும் ஆயத்தமாகிறது. தாய்ப் பாலுட்டும், தாய் குழந்தைக்குச் செய்யும் மேலதிமான ஊட்டுதல் அன்பு; அவளின் பால் பெளதிக இரசாயன ஊட்டச் சத்துக்கள் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், அதில், உள்ளத் தின் ஊட்டச்சத்தாகிய அன்பு நிறைந்துள்ளது. தந்தை, பாட்டி, மாமன், மாமி, அயலவர் என்று இந்த அன்பு விரிந்து செல்கின்றது. எல்லா உயிர்களிடத்தும் பரந்து கருணையாகின்றது. அன்புத் தேவை பூர்த்தி செய்யப்படாத குழந்தை குமரப்பருவத்தில் பல மனச்சிக்கல்களுக்கு ஆளாகின்றது என்று உளவிய

ஸாளர் கூறுகின்றனர். பாவிய குற்றவாளி களில், தொண்ணூறு சதவீதமானாலோ, சிதைந்த இல்லங்களை டையவர் கள் (Broken Houses). இது மேலெநாட்டு அகரான் முடிபு. மணிவாசகரின் விஞ்ஞானத்தில் அன்பே அச்சாணியாகின்றது.

‘பாஸ்நினைந்துடும் தாயினும் காலப் பரிந்துநீ’
என்பார்.

‘உள்ளந்தாள் நின்று உச்சியளவும் நெஞ்சாய் உருகாதால்’
என்பார்.

திருவாசகத்தில் தொட்டவிடமெல்லாம், அன்பே மேலோங்கி நிற்கின்றது. அவருடைய விஞ்ஞானத்தில் ‘அன்பின்றி எதுவுமில்லை’.

முடிவுரை:

மணிவாசகரின் விஞ்ஞானம் ஒருங்கி ஜைந்த தொகுக்கப்பட்ட விஞ்ஞானம். அனுவிலும் அண்டத்திலுமிருப்பது ஒரேயொரு மூலப்பொருள் என்பது அவருடைய கொள்கை. அளக்கலாகா அண்டத்தின் விரிவிலும், பிளக்கின்ற அனுவின் உள்ளிலும் இருக்கும் பொருள் ஒன்றே. அது, எங்கும் பரந்து வெற்றுப் பொருளாய் வெளியிற் கலந்துள்ளது. அம்பலமே அப்பொருள் அன்பினால் குழந்து உருகுக்கு, இன்பமாய்ச் சோதியாய் எழுவது அது. அண்டத்துப் பரந்தவன் அன்புறவார் அகத்துப் புகுவான். அம்பலத்தரசே எமக்கு அருமருந்து.

ஆளந்தத் தேன்

பிள்ளைக்கவி வ. சிவராசசிங்கம் அவர்கள்
(உதவி ஆணையாளர், அரசு மொழித் தினைக்களம்)

பூலோக சிவலோகம் எனவும் விராட்புக்குடன்து இதயக் கமலம் எனவும் போற்றப் படுவது சிதம்பரம். இதயத்தின் துடிப்பின்றி உடல் இயங்குமாறில்லை. உடல் இயக்கத் திற்கு இதயத் துடிப்புப் போல பிரபஞ்ச இயக்கத்திற்கு மூலாதாரமாக விளங்குவது நடராசப்பெருமானது திருநடனம். இறைவனது பஞ்சகிருத்தியச் செயற்பாட்டின் பிரதி ரூபமாகத் திகழ்வது நடராச வடிவம். சைவ ஞானிகளோயன்றி அகில உலக கலை விற்பன்னர்கள் எல்லாம் கண்டு உவக்கும் பொருள் நுட்பம் வாய்ந்தது நடராச வடிவம். வாதலூரடிகள் அகத்தே வைத்துப் போற்றியும் புறத்தே கண்டுவழிபட்டும் மனீ வாசகம் பாடுதற்கு வாச்சியமாயமைந்தது நடராச வடிவம். அவ் வடிவினுள் மறைந்திருக்கும் மனவாசகங் கடந்த மாண்பொருளின் மகத்துவத்தை, அம் மகத்துவத்தின் கட்புலக் காட்சியாயமைந்த களிநடத்த தோற்றுத்தின் கவின் சிறப்பை, அகக் கண்ணற் கண்டு அனுபவித்து அவ் வனுபவத்தைப் பாடல்கள் வாயிலாகப் படம் பிடித்து உலகத்தாரும் கண்டு களி கூர உதவிய கவிஞர்கள் பலர். அக் கவி ஞர்கள் முன்னணியில் திகழ்பவர் குமர குருபர சுவாமிகள். இக் கவிஞர்பிரான் பாடிய பிரபந்தங்களுள் “சிதம்பர மும் மனீக்கோவை”, “சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை” என்பவற்றில் சிதம்பரக்கோயிற் சிறப்பு, இறைவனது திருநடனச் சிறப்பு, சிதம்பர நடனத் தரிசனத்தால் அடியார்கள் பெற்ற பேறு, தாம் பெற்ற பேறு ஆகிய விடயங்களைத் தமக்கே யுரிய தீந்தமிழ் நடைபயின்ற செய்யுள்களில் இலக்கிய மனமும் தெய்வீக மனமும் தமழ எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

சிதம்பர மகிமையைக் கூற என்னிய ஆசிரியர் அதன் மூர்த்தி தலம் தீர்த்த விசேடங்களைச் சொல்லுமிடத்து,

“தீர்த்த மென்பது சிவகங் கையே
ஏத்த ருந்தலம் எழிற்புலி யூரே
மூர்த்தி யம்பலக் கூத்தன துருவே.”

எனப் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் இவற்றின் சிறப்பை விளக்குவார். பூவென்றுவே இலக்குமி வாழும் செந்தாமரையைக் குறிக்கும். அவ்வாறே தீர்த்தம் என்கின்ற போது சிதம்பரத்தில் உள்ள தீர்த்தத் தையும், கோயில் என்ற அளவிலேயே புவியூர் எனப் பெயரிய சிதம்பரத்தையும், மூர்த்தி என்ற மாத்திரத்தே நடராச மூர்த்தியையும் மக்கள் கருத்திற் கொள்வார் என இவற்றின் நிகரிலா உயர்வைச் சிறப்பித்துச் சொல்வார். வந்து அடைந்த அடிய வரைச் சீவபோதம் நீங்கி சீவபோதம் அடையச் செய்யவல்லது இத்தலம். இன்னேரிடத்தில் இமயம் சேர்ந்த பொன்னிறப்புறுவும், கருதிறக் காக்கையும் பொன்னிறம் பொருந்தல் போலே இன்னருள் பழுத்த சந்திதி சேர்ந்த அடியவர்கள் பெருந்தவம் உடையவரேனும் கைதவ முடையரேனும் எல்லோரும் ஒருசேர அருள் பாலிக்கப் பெறுவர் எனக் கூறுகிறோர். இதே கருத்தைப் பொன் வண்ணத் தந்தாதிப் பாடலோன்றில் நாம் காண்கின்றோம்.

“மாயன்நன் மாமனி கண்டன்
வளர்ச்சை யாற்கடிமை
ஆயின தொண்டர் துறக்கம்
பெறுவது சொல்லுடைத்தே
காய்சின வாஜை வனரும்
கனக மலையருகே
போயின காக்கையும் அன்றே
படைத்தது பொன் வண்ணமே”

என்பது அப்பாடல்.

அடுத்ததாகச் சிதம்பரத்தில் இறைவன் இயற்றி நிற்கும் ஆடற் சிறப்பைப் பல படப் புனைந்து கூறி மகிழ்கின்றார்.

இறைவனது ஆடல் அழகினைத் தத்துவக் கண்கொண்டும் இலக்கியக் கண்கொண்டும் நோக்கித் தாம் கண்ட காட்சிகளைக் கவிதை உருவில் வடித்துத் தருகின்றார். சிதம்பர மும்மணிக் கோவையில் காப்பினை அடுத்த முதற் செய்யுளிலே இறைவன் ஜந்தொழில் களையும் நடத்துவதற்கியைந்த பஞ்சகிருத் திய நடனத் தத்துவம் பேசப்படுகிறது. உலகமணைத்தையும் சிருஷ்டி செய்வது உடுக்கையைத் தாங்கிய திருக்கரம்; தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி அனைத்தையும் காப்பது அபயகரம்; தோற்றுவித்த தொல் னுலகு அனைத்தையும் அழிப்பது அழ வேந்திய கரம்; உயிர்கள் சட்டிய வினைப் பயன் அனைத்தையும் மறைத்து நின்று நுகரச் செய்தலாகிய தொழிலைப் புரிவது ஊன்றிய திருவடி; இன்னுயிர்களுக்கு மன்று பேரின்பம் வழங்குவது தூக்கிய மலர்ப் பாதம் எனக் கூத்தினுட்பொருள் குறிக் கப்படுகிறது. பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைப் பரமன் இயற்றி நிற்க, பச்சைப் பசங்கொடியாகிய சிவகாமவல்லி பக்கத்தில் நின்று பார்த்து இருக்கிறார்.

குழந்தையின் பசங்குடல், மருந்தைச் செரிக்கும் சக்தியற்றதாதவின் அதற்குரிய மருந்தைத் தானே உண்டு அதன் பலனைப் பாவின் வழியே குழந்தை பெறும்படி செய்யும் தாயைப் போலவே, சிவகாமியம்மை இறைவனின் நடனத்தைத் தான் தரிசித்து அதன் பயனை உயிர்கள் நுகர வைப்பவள் என்பது பொருளாகும். இறைவனது பிரவாகித்து வரும் பேரருள் ஆன மாக்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப ஊட்டப் படுதல் வேண்டும். மின் காந்தத்தை வாங்கி மிதப்படுத்திக் கடத்தும் கடத்தி போன்று (Transmitter) அம்பிகை திகழ்கிறார். இவ்வாறு ஆன்மாக்களின் நலன் கருதியே அம்பிகை நடனத்தைக் கண்டு களித்து நிற்கிறார். அப்பனின் நடனத்தை அம்மை கண்டு உவந்து இன்புறும் காட்சியை இன் னேர் சிறந்த உருவகத்தில் வைத்துக் காட்டுகிறார் குமரகுருபரர். ஆனந்தமாகிய தேனைச் சொரிகின்ற கரும்பு ஒன்று, கனக சபையிலே ஆட்டுவார் எவருமின்றி ஆடுகின்றது. அதனை விரும்பி யானைக்கன்று

போலும் விநாயகப்பெருமானை ஈன்ற பெண் யானை ஒன்று உண்டு களித்து இருக்கும் என்பதே அந்த உருவகம்.

“ ஆட்டுக்கீஸ்ரே ரின்றிமன்று
ளாடுமா எந்தத்தேன்
காட்டுகின்ற முக்கட்
கரும்பொன்று — வேட்டதை
உற்றுநெடு நாளாக
வண்ணுமோர் மால்யானை
பெற்றதொரு கூந்தற் பிடி ”.

அம்பலக்கூத்தனது ஆடல் அழகு நலனை அம்மை கண்டு நயக்கும் திறத்தைப் பிறி தொரு கற்பனை வகையால் மேலும் கவவ நலம் துறும் எடுத்தோதுகின்றார். வைக றைப் போதில் வளப்பு மிக்க வனசமுகை, மடலவிழ்ந்து மலருங்காலை அதில் உள்ள செந்தேனை மகரந்தப் படுக்கையில் புரண்ட வாறு வண்டு அருந்திக் களிமயக்குறுவது பார்ப்பவர்க்கு இன்பம் தரும் இனிய இயற் கைக் காட்சி. இக்காட்சியைப் பின்னணி யாக்கி, சிதம்பர நடனத்தைச் சிவகாம சுந்தரியம்மை கண்டு களிக்கும் திறத்தைக் கவிஞர் பெருமான் காட்டும் பாங்கு அற் புதமானது. இறைவன் ஆடல் புரிதற்கு இடமாக அமைந்த பொன்வேய்ந்த மன்று அழகிய மலராய் விளங்க, அங்கு செம் மேனியெம்மான் தேஞை மிலிர, அம் மையின் விழிவண்டு அத்தேனை உண்டு களித்திருக்குமாம். இப் பொருள் பொதிந்த பாடல் பின்வருவது.

பொன்மன்றம் பொற்று
மண்பொக்கும் அம்மன்றில்
செம்மல் திருமேனி
தேஞேக்கும் — வத்தேனை
உண்டு களிக்கும்
களிவண்டை ஒங்குமே
எம்பெரு மாட்டி விழி.

(கி. செ. கோ.—14)

விராட்புருடனது உள்ளக் கமலத்தில் (சிதம்பரத்தில்) ஊறுகின்ற தேனை உண்ட வாறு பிராட்டியின் நயனவண்டு மகிழ்ந் திருப்பது என்ன விநோதம் எனப் பிறிதோ பிடத்தில் பேசி மகிழ்வர்.

(கி. மு. கோ.—28)

இனி இறைவனது நடனத்தின் சிறப்புக் களைப் பலவகையாகப் புனைந்து கூறுவார். இறைவனின் குஞ்சித பாதத்தின் வளைவு இயல்பாக அமைந்தது அன்று. அரிபிரம் இந்திராதி தேவர்கள் முடிகொண்டு இறைஞ்சிய தலைவனைக்கின் வளைவெல்லாம் ஒருங்கியைந்து அவ்விடத்தாளிற் சேர்ந்து வளைவாயிற்று என்பர். நடராசப் பெருமான் தென்திசை நோக்கி ஒருகால் தூக்கி ஆடும் இயல்பினை இவனுக்கு உணர்த்தும் நோக்கில், அடியார்பால் நெருங்கிவந்தால் இறைவன் யாது புரிவார் என்பதனை நின் திசை நோக்கி நின்று ஆடுவதையும் கால் தூக்கி நிற்பதன் குறிப்பையும் கண்டு உணர்வாயாக எனக் கூறி அவனை அச்சுறுத்துவார். இத்தகைய பொதுவில் நடம் பொதுவாக உயிர்க்கூட்டத்தின் உய்வு கருதியதே எனினும் சிறப்பாகப் பதஞ்சலி முனிவர்மாட் டெழுந்த கருணைத் திறத் தால் ஆடப்பெற்றது என்னும் கருத்தில் வைத்து ஆடற் சிறப்பைக் காட்டிச் செல்வார். பதஞ்சலி முனிவர் கான்பதற்காகவே முதன்முதலில் இறைவன் தில்லையம்பலத் தில் நடம் நவினரூர் என்பது தில்லைவனப் புராணச் செய்தி. வியாக்கிர பாதரும் பதஞ்சலி முனிவரும் எப்போதும் நீங்காது நடராசப் பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் நின்று நடனத்தைக் கானும் பேறுபெற்ற வர்கள். அம்மைக்கு அடுத்தபடியாக அவர்களுக்கே இவ்வரும்பேறு கிட்டியது. தம் பொருட்டு முதலில் இறைவன் ஆடத் தொடங்கிய நடனத்தை விட்டு நீங்காது, எப்போதும் பாதம் சளியாது நின்று பார்த்துக்கொண்டே இம்முனிவர் நிற்றலால் அவரை மகிழ்விக்கும் நோக்கில் இறைவனும் திருவடி சோராது ஆடிக்கொண்டே இருத்தவின் இறைவனுமே பதஞ்சலியார் ஆகிவிடுகிறார். இறைவன் ஆடும் இடமோ ‘சென்றவரைத் தாமாக்கும் தில்லைச் சிறறம்பலம்.’ ஆடும் இறைவனும் தம் நடனக் கோலத்தைக் காணப்பெறும் அடியார்க்குச் சிவசாருப்பியம் அளிப்பவர். ஆனால் பதஞ்சலியார் விடயத்தில்மட்டும் தம்மைப் போல அவரை ஆகிக்கொள்ளாமல் அவர்போலத் தாம் ஆகிவிட்டாரே. இது வியப்பல்வா? என்று வினாவின்றுர் குமர

குருபரர். இத்தகைய வினாவினால் இறைவனுக்கு அடியார் மாட்டுள்ள நெகிழ்வும் அடியார்தம் பெருமையும் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

சென்றவரைத் தாமாக்கும்
தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மன்றவரைத் தாமாக்க
வல்லவர்யார் — என்றுமிவர்
ஆப் பதஞ்சலியார்
ஆக்கினர் என்பிறவி
சாப் பதஞ்சலியார் தாம்.

அடியார்பால் அம்பலக் கூத்தர்க்கு உள்ள அகக்குழமைவை மேலும் காட்டும் முகமாகச் சுந்தரர்பொருட்டுப் பரவையிடத் துத் தூதுபோன செய்தியைச் சிறப்பித்து ‘சொல்மாலை தொடுத்தணிந்த தொண்டர்க்குத் துணைவராய், நன்மாலைக் குழவியர்பால் நன்ளிருளில் செல்ல வல்லவர்’ எனப் பாராட்டுவர்.

மனிவாசகப் பெருமான் மனிமன்றில் தானே சாயுச்சியம் பெற அருளிய சிறப்பை எடுத்து விளக்கும் முகமாக ‘பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன், ஐந்தினை உறுப்பின் நாற்பொருள் பயக்கும், காமாஞ் சான்று ஞானப் பனுவற்குப், பொருளெனக் கூட்டிய ஒருபெருஞ் செல்வன்’ என நடராசப் பெருமானைப் போற்றுவார். இறைவன் திருவாதஜூர் அடிகளிடம் பிராமணைத் தம வடிவில் வந்து திருக்கோவை பாடுவித்து அதனைக் கோயிலின் பஞ்சாக்கரப்படியில் வைத்து மறைந்தாராக அந்தநால் கண்டு அதனைப் படித்துப்பார்த்து அதன் பொருள் உணராத கோயில் அர்ச்சகர்கள் அதனை விளக்குமாறு வாதலூரடிகளிடம் வேண்டினர். அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லுதான் அவர்களைக் கணக்கைப்பக்குக் கூட்டிச்சென்ற மனிவாசகர் இறைவன் வடிவைச் சுட்டிக் காட்டி, கோவை குறித்த பொருள் இதுவே எனக் கூறி மறைந்தனர். இச் செய்தியைக் கடவுள் மாழுனிவர் காட்டும் திறனைக் கானபோம்.

‘செய்காட்டுங் கழுகடவித்
தில்லையுளார் பொருள்கேடக்
கைகாட்டித் தம்முருவங்
காட்டாமன் மறைந்தாரைப்
பைகாட்டும் பேரவை
பணியுடையார் தமக்கள்பு
மெங்காட்டிப் பாலுடனே
மேனியநீ ராக்கினர்.’

செயற்கரும் செயல்கள் செய்தும் சரியை, கிரியை, மோக, ஞான மார்க்கங் களில் நின்றும் பைந்தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தியும் சலியாது முயன்ற தவப்பெருந் தொண்டர்கள், ஆரான்பினேடு அகம் மலர்ந்து இறைஞ்சிப் பேரின்பப்பேறு பெற்றனர். ஆசிரியர் தாம் இந்த நெறி களில் ஒன்றிலேனும் நிற்பதற்கு மனவளி யும், தவவியும் அற்றவர் ஆதலன், இம் மாற்றங்களை மேற்கொள்ளாது சிதம்பர தரிசனம் ஆகிய கருமம் ஒன்றை மட்டுமே மேற்கொண்டதாகவும் அதனால் மற்றைய பெரிய தொண்டர்களுக்கு அரிதில் கிடைத்த அருள், சிறியவனுகிய நமக்கு எளிதில் கிடைத்ததாகவும் கருதி நடராஜப் பெருமானின் பேரருள் திறத்தை நினைந்து வியந்து நிற்கின்றார். தம்போல உய்தி காண விளையும் அடியார்கள் அன்பர்கள் சிதம்பர தரிசனம் செய்தலே அருள் பெறுவதற்கு இயன்ற மார்க்கம் என அறிவுறுத்து கின்றார்.

இல் நாளைக்கே பல்பினி உழன்று சிற்றறிவுடையோமாய் வாழ்கின்ற நாம் சிற்றறிவு காரணமாக வேண்டத்தக்கது எது என்பதை அறியாது வேண்டத் தகாத வற்றை வேண்டிநிற்கின்றோம். இன்பம் தருவதுபோல துன்பம் தரும் பொருள்களை ஒதுக்க வழியறியாது மயங்குகின்றோம். இந்நிலையில் உண்மை இன்பம் ஏது? வேண்டத்தக்கது யாது? எனக் காட்டி, இறைவனிடம் தாம் யாசிப்பது போலக் கூறி நமக்கு வழிகாட்டுகின்றார் குமரகுருபரர். பொருளின்மையே வறுமை யெனவும்

அதனால் நாம் வாடுவதாகவும் அழுகின் ரோம். ஆனால் ஆசையே வறுமை என்பார் குமரகுருபரர். ஆசைக்கோர் அளவில்லை ஆதலின் ஆசையுடையார் மனத்தில் எப்போதும் பற்றுக்குறையை குடிகொண்டிருக்கும். பற்றுக்குறையால் வாடுதலே வறுமையாகும் என்பார். இதனையே வளருவரும் “நல்குரவு என்னும் நசை” என்றார். இனி மேல் செல்வம் என்பது பொருளுடைய அன்று.

‘செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே’ என்பார். ஆதலின்,

‘பஸ்லுயிரத் தொகுதியும் பவக்கட வழுந்த அல்லல் செய்ய மவாவெளப் படுமெல் வறுமையி னின்றும் வாங்கி அறிவின் செல்வ மளித்தரு ளொக்கே’ என வேண்டுகின்றார். மேலும் இவர்,

‘ஞான வஸ்லியை நன்மணம் புணர்த்தி ஆரு ஞேயத் தரும்பொருள் வழங்கி இறவா வீட்டினி விருத்திக் குறையாச் செல்வரோடு கூட்டுதி’

என நடராசப் பெருமானை வேண்டி நிற்கின்றார். ஈடேற்றம் விரும்பும் நாமெல் லாம் குமரகுருபரரின் அருள்மலி கவி வழி நின்று குரைகழற் கூத்தனைக் கும்பிட்டு உயவோமாக.

‘கூற்றங் குமைத்த குரைகழற்கால் கும்பிட்டுத் தோற்றந் துடைத்தேந் துடைத்தேமாற் — சீற்றஞ்செய் ஏற்றினுன் றில்லை யிடத்தினு ஸென்னினியாய் போற்றினு ஸ்கும் பொருள்.’

மாழும் மாணிக்கவாசகரும்

கலாநிதி சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்கள்
தலைவர், வரலாற்றுத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தேவாரம் படைத்த மூவருக்கும் காலத்தால் பின் தோன்றினாலும் கூட ‘நால்வர்’ வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளார். முதல் மூவர் படைத்தது தேவாரம். மாணிக்கவாசகர் படைத்தது திருவாசகம். இந் நால்வரும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஈழ நாட்டுடன் தொடர்புடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். குறிப்பாக ஈழத்தின் பிரபல்யமான துறைமுகப் பட்டினமாகிய மகா தீர்த்தம், மாதோட்டம், மாந்தை என அழைக்கப்படும் இடத்திலுள்ள திருக்கேதில் வரத்துடன் தொடர்பு உள்ளவர்களாகவே இவர்கள் விளங்குகின்றனர். அப்பர் ‘கேதிச்சுரம்’ என இங்கு உள்ள சிவனின் ஆலயத்தை அழைத்ததைத் தொடர்ந்து பின் வந்த சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் மாதோட்ட நன்னகருள் உறைபவராக இந்தத் திருக்கேதில்வரத்தானைக் கண்டனர். இந்த நகரின் புனிததீர்த்தமாகப் பாலாவியும் விளங்குகின்றது. எனினும், சம்பந்தர் தேவாரத்தில் இதற்கு அவ்வளவு முக்கியத் துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஓரிடத்திற்குள் இத்தொடர் காணப்படுகின்றது. சுந்தரர் தேவாரத்திற்குள் இது முக்கியம் பெறுகின்றது. மாணிக்கவாசகர், சம்பந்தர், சுந்தரர் போன்று இத்தலத்தின் மீது எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் பற்றிப் பதிகம் பாடாவிட்டாலும் அவர் பாடி அருளிய சூயிற்பத்தில் இங்குறையும் இறைவன் பற்றிவரும் குறிப்பு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அஃதாவது,

“ஆர்கலிஞ்சும் தென்லூங்கை
அழகமர்மன் டோதரிக்குப்
பேருள் இன்பம்சளித்த
பெருந்துறை மேய்பிரான்”

என்பதாகும்.

மாணிக்கவாசகர் ஈழத்தின் மீது கொண்டிருந்த தொடர்பினைப் பற்றி அறிவதற்கு சிங்கள நூல்களாகிய ராஜரத்தினாகரி, நிக்காய சங்கிராக ஆகியனவும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானின் வரலாற்றைக் கூறும் திருவாதலூரடிகள் புராணமும் பிரதான சான்றுகளாக அமைகின்றன. இவற்றுடன் குளவம்சத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் குறிப்பாக சிம்மனூர் பெரிய செப் பேட்டிற் காணப்படும் தகவல்களும் இவர்வாழ்ந்த கால அரசியல், கலாசாரச் சூழலை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. பல்லவ அரசு மேன்மை பெற்ற காலமாக முதல் மூவர் காலம் விளங்க மாணிக்கவாசகர் காலமோ பாண்டிய அரசு முதன்மை பெற்ற காலமாகவும் விளங்குகின்றது. முதல் மூவர் பெளத்த, சமண சமயங்கள் கொடுத்த சவாலை எதிர் நோக்கியதோடு அவற்றின் செல்வாக்கைத் தமிழ் நாட்டில் வீழ்த்திய வர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். மாணிக்கவாசகருக்குச் சற்று முன் வாழ்ந்த சங்கரரின் பெரு மூலியற்சியால் பெளத்தம் இந்தியாவில் கிடைத்தாலும் கூட பெளத்தத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒரு நாடாக, பெளத்த தர்மம் மேலோங்கிப் பேணப்பட வேண்டிய ஒரு நாடாக ஈழம் விளங்கியதை எடுத்துக் காட்ட இக் காலத்தில் ஈழத்திற்குப் பாளி நூல்களில் வழங்கப்பட்ட ‘தர்மதீப’ என்ற அடைமொழி ஒன்றே சிறந்த உதாரணமாகின்றது. தர்மதீபத்தின் மன்னர்களும் பெளத்தர்களாகவே விளங்க வேண்டுமென்ற உணர்வும் தலைக்கொண்டிருந்தது. இப் பின்னணியில் நோக்கும் போது மாணிக்கவாசகருக்கும் ஈழத்து பெளத்த குருமாருக்கும் நடைபெற்ற விவாதம் கூட வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகின்றது. இது பற்றிப் பின்னர் நோக்குவாம்.

மாணிக்கவாசகருக்கும் ஈழத்திற்குமான தொடர்பில் முன்னிலை பெறுவது ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட திருவாசக அடிகளே. இதில் வரும் இரண்டு குறிப்புக்கள் முக்கிய மானவை. ஒன்று அழகமர் மண்டோதரி, அடுத்தது பெருந்துறை மேயபிரான். மண்டோதரி இராவணன் மனைவி. திருக் கேதீஸ்வரம் அவளதும் அவளது முன்னேர் களினதும் வழிபாட்டு ஸ்தலம். இத்தகைய ஐதீகத்தைக் குறிப்பதே இத் தொடராகும். ஞானசம்பந்தர் சுவாமிகள் திருப்பதிகத் திலும் இராவணன் விளிக்கப்படுவதும் சன்னடு நினைவுகூர்றப்பாலது. மண்டோதரியின் கணவனுகிய இராவணன் இங்கே ‘தென் னிலங்கையர் குலபதி’ என விளிக்கப்படுகிறார். இதனால் இத்தொடர் திருக்கேதீஸ் வரத்தோடு இவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பின் ஐதீகத்தின் தொடர்ச்சியையே உறுதி செய்கின்றது எனலாம். மணிவாசகர் இத் தலத்தைத் திருக்கேதீஸ்வரம் என்று அழைக்கவில்லை. இவ்வாறே இவரின் பாட விலும் பாலாவித் தீர்த்தமும் முக்கியம் பெறவில்லை. சம்பந்தர், சந்தர்ர் பாடல்களில் முக்கியம் பெறும் நகரமும் சிறப்பு அடையவில்லை. பதிலாகப் ‘பெருந்துறை’ என அழைக்கப்பட்ட பட்டினமே சிறப்பு அடைகிறது. இத் தலத்தில் கோயில் கொண்ட எம் பிரானீப் ‘பெருந்துறை மேவிய பெருமான்’ என்றே அழைக்கிறார்.

பாண்டிநாட்டில் திருப்பெருந்துறை ஒரு பட்டினமாக விளங்கியது போன்று ஈழ வளநாட்டிலும் இப் ‘பெருந்துறை’ ஒரு பட்டினமாகவே விளங்கியிருக்கலாம். ஆதி யில் இவை இரண்டின் பெயர்கூடப் ‘பெருந்துறை’ என வழங்கப்பட்டுமிருக்கலாம். தமிழகத்திலிருந்து ஈழம் வந்த தமிழர் இப் பெயரையே இம் மாந்தைத் துறைமுகத்திற்கும் இட்டிருக்கலாம். தமிழ் நாட்டில் பெருந்துறை ‘திரு’ என்ற அடை மொழி பெற்று திருப்பெருந்துறையாக மாற்றியுமிருக்கலாம். ஈழத்திலும் இப் பெருந்துறைதான் காலகதியில் ‘மகாதித்த’ என்று பாளி மொழியில் மருவியதெனலாம். மகா என்றால் பெரியது. தித்த என்றால் இறங்குமிடம் / துறை எனப்

பொருள்படும். தித்த என்பதிலிருந்து தீர்த்த வந்ததா அன்றி தீர்த்த என்ற பதத்திலிருந்து தித்த வந்ததா என்பதும் ஆராய்தற்பாலது. இத் தலத்திலுள்ள நீர் சுசையால் (பாலாவியினால்) இது ‘தீர்த்த’ (கடல்) என்ற பெயரையும் பெற்றிருக்கலாம். எவ்வாறுயினும் இப் பெருந்துறை பற்றி மாணிக்கவாசகர் குறிப்பது அவர் காலத்தில் இத் துறைமுகமும் இதிலுள்ள மூர்த்தியும் பெற்ற சிறப்பினைடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம். மாணிக்கவாசகரைக் குருந்த மரத்தடியில் குருவர்க் கெவன் ஆட்கொண்ட இடம் திருப்பெருந்துறை ஆகும். இத் தலத்திலுள்ள சிவஸ்தலமும் பிரபல்யமானது. ஆனால் முதலியார் இராசநாயகம் போன்றேர் (Rasanayagam, C., 1926) சிவன் மாணிக்கவாசகரை ஆட்கொண்ட இடம் ஈழத்திலுள்ள பெருந்துறைத் துறைமுகம் அமைந்துள்ள இடமாகிய திருக்கேதீஸ்வரம் என இற்றைக்கு அரை நூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் குறிப்பிட்டதும் சன்னடு நினைவுகூர்றப்பாலது.

மேலும் அவர் மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கச் சென்ற துறைமுகம் ஈழத்துப் பெருந்துறையே எனக் காட்டுகிறார். வடநாட்டிலுள்ள சிந்து மாகாணத்திலிருந்து மட்டுமன்றி அராபியா போன்ற பிறதேசங்களிலும் இருந்தும் குதிரைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுப் பிற நாட்டு வனிகர் பலர் மாதோட்டத் துறைமுகத்தில் வணிகத்தில் ஈடுபட்டுகைக்குப் பல சான்றுகள் கிடைப்பதும் மறுப்பதற்கில்லை. திருவாதலூரடிகள் புராணத்தில் இக் குதிரைகள் ஆரிய தேசத்திலிருந்து வந்துள்ளன எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஈழத்துப் பாளி நூலாகிய மகாவம்சத்தில் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த துட்டகை முனுவின் ஆட்சிக் காலத் தகவலில் சிந்துவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குதிரைகள் பற்றிய குறிப்புண்டு. இவை வந்திறங்கியதுறைமுகம் மாதோட்டமே. திருவாதலூரடிகள் புராணம் ஆரிய தேச குதிரைகள் வந்திறங்கிய இடமாகப் பெருந்துறையைக் குறிக்க மகாவம்சம் இந்தியாவிலுள்ள சிந்து மாகாணக் குதிரைகள் வந்திறங்கிய

இடமாக மாதோட்டத்தைக் குறிக்கிறது. சிந்துமாகாணம் திருவாதலூரடிகள் புராணம் குறிக்கும் ஆரிய தேசத்திலேதான் உள்ளது. அவ்வாரூயின் மாதோட்டத்தில் வந்த திறங்கிய குதிரைகளும் ஆரியக் குதிரைகளோ. முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களோ இது ஆரிய தேசக் குதிரைகள் அல்ல, அராபிய தேசக் குதிரைகள் பற்றிய குறிப்பே எனக் கூறுகிறோர். இக் குறிப்புக் கூட மாதோட்டத் துறைமுகத்தை மேலும் குதிரை வணிகத்தோடு இறுக்கமாக இணைக்கின்றது எனவாம். இங்கே மேற்கொள்ளப் பட்ட அகழ்வின் போது இதே காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்ட வகைகள் பல, இவை மத்திய கிழக்கிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப் பட்டதைத் எடுத்துக் காட்டுவதாலும் (Carswell John and Martha Prickett, 1984) மத்தியகிழக்கிலிருந்து (அராபியாவிலிருந்து) குதிரைகள் மாதோட்டத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டதை நாம் முற்றுக நிராகரிக்க முடியாத நிலையில் உள்ளோம்.

மேலும் ஈழத்து இலக்கியச் சான்றுகள் ஈழத்திற்கும் குதிரை வர்த்தகத்திற்கு மிடையே காணப்பட்ட மிக நீண்ட தொடர் பினை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய தொடர்புகள் கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன் பிருந்தே காணப்படுகின்றன. கி. மு. 2ஆம் நாற்றுண்டில் ஈழத்தை 22 வருடங்கள் ஆண்ட சேனன், குதிதுகள் ஆகியோர் குதிரைத் தலைவனின் (அஸ்வநாவிகா) புதல்வர்களே (M. V. xxi : 10–11). இவர்கள் வந்திறங்கிய இடம் மாதோட்டமாகும். இவ்வாறே இதே காலத்தில் துட்டகைமுனுவின் படைத் தளபதிகளிலொருவனுக்கவேள் சமண குறிக்கப்படுகின்றன. இவனின் பெயர் ‘வேலு சுமண’ என மகாவம்சத்தில் குறிக்கப்பட்டாலும் கூட இது உண்மையிலே ‘வேள்’ என்ற குலப் பெயரைத் தாங்கிய சமணனே இவனுகும். இவனே சிந்துவி லிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குதிரைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தான். இக் காலத்துக்குரிய வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள பெரிய புளியங்குளத்திலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டில் குதிரைப் படையின் பொறுப்பாளியாக இதே வேள் விளிக்கப்

படுவதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது—(Paranavitanā, S., 1970). இவ்வாறே பிறப்பட்ட காலத்தில் சோழ அரசன் முதலாம் இராஜராஜன் இலங்கையின் மீது படையெடுக்க முனைந்த போது இங்குள்ள அரசியற் சீர்க்கேடு பற்றிக் குதிரை வணிகர் மூலம் அறிந்தது பற்றிய செய்தியையும் சூலவம்சம் தருகின்றது. (C. V. 55 : 13). தமிழ் நாட்டின் சிதோஷனம் குதிரைகளை இறக்குமதி செய்து பராமரிக்க ஒருசமயம் வாய்ப்பளிக்காததாற் போலும் குதிரை வணிகத்தில் மாதோட்டம் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். இதனால் திருவாதலூரடிகள் புராணம் ஈழப் பெருந்துறையைத் திருப்பெருந்துறையோடு இணைத்துமிருக்கலாம்.

அவ்வாறு பெருந்துறைக்கு மாணிக்கவாசகர் வந்திருந்தால் ஏன் திருக்கேதீஸ்வரத்தானைப் பாடவில்லை என்ற கேள்வியும் அடுத்து எழுகின்றது. சிலர் இவ்வாறு இவர்பாடாமைக்கு வேறு பல காரணங்களையும் கூறலாம். முதல் மூவர்கள் பணி தலத் தோறும் சென்று ஆண்டவனின் அற்புதங்களைப் பாடுவதே. இவ்வாறு தலங்களின் பெருமையைக் கூறுவதன் மூலம் மக்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதே அவர்களின் பணியாக இருந்தது. மாணிக்கவாசகருக்கோ அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அத்தகைய தேவை இருக்கவில்லை. சைவம் மேலோங்கிவிட்டது. தலங்களைத் தரிசிக்க வேண்டிய அவசியமே இருக்கவில்லை. பொதுவாக ஏனையரோடு ஒப்பிடும் போது அவர் தரிசித்த தலங்களின் எண்ணிக்கை மிக மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தலத்தின் பெருமையை வேதத்தின் பெருமையை முதல் மூவர் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. மாணிக்கவாசகர் பாடல்கள் இறைவன் நியூலைத் தேடி அலைந்து திரிந்த ஒரு ஆத்மாவின் மனக்குமுறலாக இறைவனுடன் கொண்டிருந்த தெய்வீகக் காதலரின் வெளிப் பாடாக அமைந்திருக்கின்றன. பொதுவாகத் திருவாசகத்தை உபநிஷத்தத்தின் சாருக்கக் கொள்ளலாம். பெருந்துறைக்குக் குதிரை வாங்க வந்தாலும் கூட பெருந்துறைமேய பெருமானின் பெருமையை ஏத்திப் பதிகமாகப் பாட வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை எனவும் கூறப்படுகின்றது.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழகத்தில் மாணிக்கவாசகரின் நடவடிக்கைகளின் ஆரம்ப களமாக பாண்டி நாடும் பின்னர் ஈழத்துப் பெளத்தர்களை வாதில் வென்று சைவத்தின் மேன்மையை எடுத்துக் காட்டிய இடமாகச் சோழநாடும் விளங்குவது அவதானிக்கத்தக்கது. பாண்டி நாட்டில் இவரின் ஆரம்பகால நடவடிக்கை பற்றி பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை (1989) கூறியிருப்பது சன்னு அவதானிக்கத்தக்கது.

திருவாசகர் இலங்கைக்கு வரவில்லை என்று கொண்டாலும் அவர் தமிழ் நாட்டிலே ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின் பணியாற்றிய பகுதிகளையும் பதிகங்கள் பாடிய பகுதிகளையும் உற்று நோக்கும் போது அவற்றுள் மிகப் பெரும்பாலானவை இலங்கைக்கு அண்மையிலுள்ள கடற்கரையை ஒட்டியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கைக்கு மிக அண்மையிலுள்ள தமிழ் நாட்டுக் கடற்கரை இராமேசவரத்திலிருந்து கோடிக்கரை வரையில் ஆகும். பாண்டிய நாட்டவரான திருவாசகர் திருப்பெருந்துறையிலும் உத்தரகோச மங்கையிலும் தமிழ்முடைய துறவு வாழ்க்கையிலே பெரும்பகுதியைக் கழித்துள்ளார். உத்தரகோச மங்கை இராமேசவரத்துக்கு அண்மையில் உள்ளது. இது பரதவர் தலைவரான அதியரசர் குடியிருப்பாகச் சிலகாலம் விளங்கிய ஊர். திருப்பெருந்துறை கடற்கரையிலே அமையாளிட்டாலும் கடற்கரைக்கு அண்மையில் பாண்டிய நாட்டின் வட எல்லையிலே தென் வெள்ளாற்றங்கரைக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளது. செட்டி நாட்டின் எல்லைக்குள்ளே திருப்பெருந்துறை அடங்குகிறது. செட்டிமாரும் பரதவரும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்ததாலும் தமிழ் நாட்டோடுதொடர்புகளைப் பேணி வந்ததாலும் பாண்டிய நாட்டுக் கடற்கரையிலே திருவாசகர் ஏற்படுத்திய எழுச்சி இலங்கைத் தமிழர்களிடையே புத்துணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்று நம்பலாம்.

திருவாசகர் வாழ்ந்த கி. பி. 9ஆம் நூற்றுண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் தமிழக வரலாற்றில் பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சிக் காலம் என முன்னர் குறித்தோம்.

இக் காலத்தில் வலுவள்ள மன்னானுக விளங்கிய சிறீமாற சிறிவல்லபன் (கி.பி. 815-862) ஆட்சியில் ஈழத்துடன் கொண்ட அரசியற் தொடர்பு பின்னர் அடுத்த நூற்றுண்டில் ஈழம் சோழ மன்னர்களால் கைப் பற்றப்படும் வரை பலவகையில் நீடித் திருந்தமைகுறிப்பிடத் தக்கது. இத்தகைய தொடர்பு சடுகியாக ஏற்பட்ட தொடர்பு மட்டுமென்று. கி. பி. 6ஆம் நூற்றுண்டி விருந்து தமிழ் நாட்டுச் செல்வாக்கு மிக மிக இறுக்கமாக அரசியல் பொருளாதார கலாசாரத் துறைகளில் ஈழத்தில் ஏற்பட்டதை இலக்கிய தொல்லியற் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக் காலம் சிங்கள அரசு வலிமை குன்றிய காலம் மட்டுமென்றி, அரண்மனைப் பூசல்களினால் பிளவுபட்டு தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டத் தென்னிந்தியத் தமிழரின் படை உதவியை நாடி நின்ற காலமுமாகும். பல தமிழர்கள் அநுராதபுர அரசியல் செல்வாக்குற்ற காலம் இஃதாகும். தமிழரின் நலனைக் கவனிக்க ‘தமிழிகாரி’ என்ற ஒரு உத்தியோகஸ்தர் காணப்பட்டதைக் கல்வெட்டுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. (E. Z. 111 : 272 : 274). அநுராதபுர ராச்சியத்தில் பல பகுதிகளில் காணப்பட்ட தமிழ் குடியிருப்புகள் பற்றிச் சூழவும்சம் மட்டுமென்றி பிற கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இக் காலக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் டெமெல் கபல்ல (Demel Kabala), டெமெல் கம் பின் (Demel-gam-bin), டெமெலத் வலடெமின் (Demalat valademin) போன்ற பதங்கள் இதற்குரிய தட்டயங்களாக விளங்குகின்றன எனலாம். தமிழர் மீது அறவிடப்பட்ட வரி ‘தமிழகுவி’ எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இதனால் சிறீமாற சிறி வல்லபனின் படையெடுப்பு மேற்படி நடவடிக்கைகளின் தொடர்ச்சி மட்டுமென்றி தமிழரது ஆதிக்கத்தை சிங்கள இராச்சியத்தில் மேலும் மேலும் கையோங்கச் செய்த படையெடுப்பாகவும் அமைகின்றது எனலாம். இப்படையெடுப்புப் பற்றி ஈழத்து நூல்களாகிய சூளவும்சம், பூஜாவிலியா போன்றவற்றேரு தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெரிய சிம்மனூர் செப்பு எட்டிலும் சான்றுண்டு. (Pillai, K. K., 1975 : 56-61). இப் போரில் பாண்டியன் பல

நகரங்களைக் கொள்ளோ அடித்ததோடு புத்த விகாரைகளிலிருந்து பொற்சிலைகளையும் விலை உயர்ந்த பொருள்களையும் கைப்பற்றிச் சென்றதை குளவும்சம் குறிக்கின்றது. அப் போது சமுத்தை ஆண்ட மன்னன் முதலாவது சேனஞ்சும், (கி. பி. 833—853). இப்படை எடுப்புக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது அரசனின் ஒரு சகோதரனுன் மகிந்தன் தற் கொலை செய்ய மற்றுச் சகோதரனுன் காசியப்பன் எதிர்ப்புக் காட்டியும் அது பலனளிக்காது போக மலைப்பகுதிக்கு ஓடிச் சென்றதாகவும் குறிப்புண்டு. ஈற்றில் சேனன் பாண்டியனுக்குத் திறை கொடுத்துக் கீறை மன்னனை செய்தி கூறப்படுகின்றது. சிறிமாற சிறிவல்லபனின் நடவடிக்கைக்கு எதிர் நடவடிக்கையாக இரண்டாவது சேனனின் (கி. பி. 853—877) பாண்டி நாட்டின் மீதானபடையெடுப்பு அமைந்தது. சிறிமாற சிறிவல்லபனின் அரண்மனையிலே ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்தியே இஃது நிகழ்ந்தது. இவனின் முத்த மகன் மாயபாண்டியன் தந்தைக்கெதிராகக் கிளம்பி தந்தையிடமிருந்து இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற சமுத்தரசனுன் இரண்டாவது சேனனின் உதவியை நாடினான். சேனன் பாண்டி நாட்டில் மேற்கொண்ட படையெடுப்பால் சிறிமாற சிறிவல்லபன் கொல்லப்பட்டு சேனனிடம் உதவிகோரி வந்த மாயபாண்டியனே இறுதியில் இரண்டாவது பரகுணபாண்டியன் என்ற பெயரில் மன்னனுன்தும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவ்வரசியற் பின்னணியில் முக்கியம் பெறும் சம்பவம் யாதெனில் நிக்காய சங்கிராக என்ற நூலில் வரும் குறிப்பாகும். இந்நூலில் முதலாவது சேனன் (கி. பி. 833—853) அக் காலத்தில் குரு வடிவில் உருத்தரித்து ஒரு சைவசமயத் துறவியால் மதம் மாற்றப்பட்டது கூறப்படுகின்றது. அத்துடன் ஊமையாக இருந்த இம்மன்னனின் மகளையும் பேச வைத்து இத்துறவி பெரும் புகழ் எய்தினார் எனவும் இந்நூல் உரைக்கிறது. இராஜரத்தினுகார என்ற நூல் புத்தர் காலத்திற்கு 1360 ஆண்டு கட்குப் பின் சைவ முனிவர் ஒருவர் இலங்கைக்கு வந்து சிவநெறியைப் பரப்பிய

தோடு பலரைச் சைவராக்கியதையும் கூறுகிறது. இந்த ஆண்டு கி. பி. 819 என்று நெல்சன் கூற கி. பி. 869 ஆக இருக்கலாம் என்றும். சிறீனிவாச ஜயங்கார் கூறுகின்றார். இருவரும் இச்சைவ முனிவரைத் திருவாசகரே எனக் கூறியுள்ளனர். (வேலுப்பிள்ளை ஆ., 1989 : 2). எவ்வாறுமினும் இவ்வாண்டு களான கி. பி. 819, கி. பி. 869 ஆகியவை முதலாவது சேனன் காலத்துக்குள் அடங்க வில்லை என்பதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. எனினும் சைவத்துறவி ஒருவர் மதம் மாற்றிய செய்தியில் இரு நூல்களும் ஒரே கருத்தை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளமை இங்கே தெரிவது குறிப்பிடத்தக்கது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் இராஜரத்தினுகார என்ற நூல் கி. பி. 9 / 10 ஆம் நூற்றுண்டுகளில் சமுத் தீவெங்கனும் ஒவ்வொரு நகரம் கிராமம் தோறும் தமிழர் ஆதிக்கம் மேலோங்கிக் காணப்பட்டது எனக் கூறி. இதனால் முழுத் தீவிலுமே ஐந்து பெளத்து குருமாரைக் கூடக் காணமுடியாது இருக்கிறது என்று விசனிப்பதும் ஈண்டு நினைவு கூரற் பாலது. பல்லவர் செல்வாக்காலும், பின்னால் தமிழர் ஆதிக்கப் படர்ச்சியாலும் அநூராதபுரத்தில் சைவத்தின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியது. தர்ம தீபத்தின் தலைவர் களாகத் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்ட மன்னர் மதம் மாறுவிட்டாலும் கூட சைவத்திற்கு வேண்டிய பேராதரவினை அளிக்கத் தவறவில்லை. 8ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த முன்றுவது காசியப்பன் (கி. பி. 720—730) சாதாரண மக்கள், பிக்குகள், பிராமணர்கள் ஆகியோர் அவரவர்க்குத் தகுந்த வாழ்க்கையை நடத்த ஊக்குவித்து, உயிர்க்கொலை புரியக் கூடாது என்ற கட்டளையை அமுல் நடாத்தினான் என்று குளவும்சம் கூறுகிறது. (48 : 23). இவ்வாறே இதே நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த முன்றும் மகிந்தன் (கி. பி. 777—797) அங்குமிங்கு மாக அழிந்திருந்த தேவாலயங்களைப் புனருத்தாரனம் செய்து (அவற்றுக்கு) விலை யுயர்ந்த வீக்கிரகங்களைச் செய்வித்துப் பிராமணருக்கு மன்னர்கள் உண்பதுபோல் இனிய உணவுங் கொடுத்துப் பொற் கிண்ணங்களிலே அவர்களுக்குச் சர்க்கரையும் பாலும் கொடுத்ததாகச் சூளவம் சம்

கூறுகிறது. (C. V. 48 : 143—144). இதே நூல் கி. பி. 9ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த முதலாவது சேனனின் இந்துசமய நடவடிக்கைகளைப் பற்றிக் கூறுது இரண்டாவது சேனனின் இந்துசமய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி மட்டும் கூறுகிறது. அஃதாவது, அவன் பொன்னாலான ஆயிரஞ் சாடிகளில் முத்துக் களை இட்டு நிரப்பி, ஒவ்வொன்றின் மேஜை ஒவ்வொரு விலையுயர்ந்த இரத்தினக்கல்லை வைத்து அவற்றை ஆயிரம் பிராமணருக்கு இரத்தினக்கல் பதித்த பாத்திரங்களிலே பாற்சோறும் அத்துடன் பொன் நூலும் தானமாக வழங்கியபின் கொடுத்தான். புண்ணிய கருமங்களை ஆற்றுவதில் ஈடுபாடுடைய அவன் பிராமணர்கள் உள்ளாம் பூர்க்கும் வண்ணம் புத்தாடைகளை அவர்களுக்கு அளித்து அவர்களை விழாக்கோலத்தில் மகிழ்ந்திருக்க வைத்தான். (51 : 65—68).

மேற்கூறிய குறிப்புகள் இந்துசமயம் ‘பொய்யான சமயம்’ என அடிக்கடி குறிக்கும் பெளத்த பாளி நூலாகிய சூளவும் சத்தில் காணப்படுவதேயே. இச் சான்றுகள் 8ஆம், 9ஆம் நூற்றுண்டுகளில் சிங்களமன்றர் இந்துமதச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டதைக் காட்டுகின்றன எனலாம். இச் செல்வாக்காற் போலும் மனம் நொந்த நிலையில்தான் தீவெங்கிலும் ஜந்து பிக்குகளைக்கூடக் காணமுடியவில்லை என ராஜரத்தினுகாரி விசனித்தது. சிங்களமன்றர் பிராமணரையும் இந்து மதத்தினையும் போலித்ததை உறுதிப்படுத்துவதாக அநுராதபுர நகரில் காணப்படும் இந்து மத அபிபாடுகள், விக்கிரகங்கள், பிராமணர் இருப்பிடங்கள் ஆகியன அமைகின்றன எனலாம். இப் பின்னணி பாண்டியமன்னிடம் தோற்ற முதலாவது சேனனும் இந்துமத ஆதரவாளனாக இருந்திருக்கலாம் என ஊதிப்பதிற் தவறில்லை. ஒரு சமயம் நிக்காய சங்கிராக கூறுவது போல் மதம் மாறியதாற்றுன் இவன் சமய நடவடிக்கைகளை சூளவும்ச ஆசிரியர் குறிக்காது விட்டாரோ தெரியவில்லை. அவ்வாரூயின் இவரை மதம் மாற்றியவர் யார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட

வண்ணம் நெல்சன், எம். சிறினிவாச ஐயங்கார் ஆகியோர் மணிவாசகரே எனக் கூறுகின்றார்கள். திருவாலூரடிகள் புராணத் தில் மாணிக்கவாசகர் ஈழம் வந்ததான குறிப்பில்லை. எனினும் திருவாசகத்தை மொழிபெயர்த்த போப்பையர் அவர்கள் முகவரையில் திருவாசகர் அல்லது அவரது சிஷ்யர்களிலொருவர் ஈழத்தில் இந் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கலா மென்றும் கூறியுள்ளார். (Pop, P. U., 1900 : xxv—xxvi).

இச்சந்தரப்பத்திற்குன் திருவாதலூரடிகள் புராணம் தரும் தகவல்கள் வரலாற்று மூலங்களாகின்றன எனலாம். இப் புராணம் இவ் இந்துத் துறவி மக்களுடன் (தமிழ் மொழியில்) நடாத்திய சம்பாஷணை பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. பாளி இங்கள் நால்கள் தமிழர் ஆதிக்கம் அநுராதபுரியில் மேலோங்கியதை எடுத்துக் காட்டுவதை நோக்கும் போது இது புதிரல்ல. இதனால் திருவாதலூரடிகள் புராணத்தின் செய்திகளை மேற்கூறிய பின்னணியில் நோக்கும்போது இரு விடையங்கள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று மாணிக்கவாசகர் அல்லது அவரது சிஷ்யர்களில் ஒருவர் ஈழம் வந்து சைவப் பிரசாரம் செய்ததை. இரண்டாவது பெளத்தரை வாதில் வென்று அவர்களைச் சைவராக்கியது திருவாதலூரே என்பதாகும். இதில் முதலில் வரும் குறிப்பை நோக்குவாம். புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கத்தில் இது விவரமாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்தபோதனர் ஈழத்தை அடைந்து செல்லுமிடமேல்லாம் பொன்னம்பலம் நீரேழி வாழ்க என்றார். இதனை மன்னருக்குப் பெளத்தர்கள் அறிவித்தனர். அப்போது அவர்கள் இத் துறவியின் ஆயரணம், உருந்திராட்சமாலை என்றும், நாள்தோறும் பிச்சை வாங்கி உணகின்றன என்றும், நின்றும் இருந்தும் பொன்னம்பலம் பற்றியே உரைக்கின்றன என்றும் இத் துறவி பற்றி மன்னனுக்கு உரைத்தனர். இதனையே திருவாதலூரடிகள் புராணம் புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கத்தில் நான்காவது பாடவிற்குறிக்கிறது. அஃதாவது,

‘‘ ஒற்கமில் கருத்தனும்
ஒருத்தன்இந் நகர்க்குளான்
நற்கலன்கள் அக்குமாலை
நானுமுன் பதையமே
நிற்கினும் இருக்கினும்
நீலாவுசெம்பொன் மன்றெனும்
சொற்கிளாந்து உரைக்குமென்று
சொல்லிமுன் வணங்கினார்.’’

இந்நாலின் எட்டாவது பாடலில், தபோதனர் உருவம் மேலும் சித்திரிக்கப்படுகின்றது, (மருதப்பிள்ளை, சி. 1982).

‘‘ உக்கும் தனிவென் கோவணமும்
ஓளிர்பொக் கணமும் மாத்திரையும்
எடுக்கும் சதங்கை நெடும்பிரம்பும்
இலகும் திலகத் திருமுகமும்
அடுக்கும் சிறுபுன் முறுவலும்நின்று
அசையும் சடையும் கண்டரசன்
திடுக்கம் கொளவந் தருகாக
இருந்தான் திருவம் பலமென்று.’’

மேற்கூறிய வர்ணனை மாணிக்கவாசகரின் செம்புத் திருமேனி படிவத்தினைப் பெரிதும் ஒத்துக் காணப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூறற்பாலது.

இத்துறவி பின்னர் பொன்னம்பலம் என்று சொன்னால் செல்வத்தைத் தரும் ஐந்தெழுத்தை (நமசிவாய) இருபத்தோராயிரத்தறுநாறு தரம் செப்பியதற்கு நிகராகும் என்று கூறினார். அப்போது ஈழ மன்னனின் அருகில் இருந்த பெளத்த பிக்கு உலகுக்குத் தலைவன் புத்தரே என்றும் அவரை விட வேறு தலைவன் இல்லை எனவும் கூறி தான் சைவத் துறவியின் கருத்தைச் சிதம்பரம் சென்று முன்றே முன்று தினங்களில் முறியடிப்பதாகவும் சபதமெடுத்துச் சிதம்பரம் ஏக, ஈழமன்னனும் அவனது ஊமை மகனும் பரிசனரும் அவருடன் தமிழகத்திற்குச் சென்றனர். அப்போது இவ் விவாதத்தில் பங்கு கொள்ள வருமாறு தில்லைவாழ் அந்தனர் மாணிக்கவாசகரை அங்கு ஓள் பன்னசாலைக்குச் சென்று அழைத்து வந்ததாகவும் இப் புராணம் உரைப்பதால் ஈழத்திற்கு மாணிக்கவாசகர் வரவில்லை என்பது தெரிகின்றது. மாணிக்க

வாசகரின் சிஷ்யர்களில் ஒருவரே இவ்வாறு வந்திருக்கலாம் போல் தோன்றுகின்றது. இப் புராணத்தில் காணப்படும் மற்றெலூரு செய்தி இவ் விவாதத்தில் மாணிக்கவாசகரின் பக்கத்தில் அவருக்கு உறுதுணையாகச் சோழமன்னன் நின்றதும், ஈழப் புத்த குருவுக்கு உறுதுணையாக ஈழமன்னன் நின்றதுமேயாகும். இப்புராணம் மாணிக்கவாசகரின் வாதத் திறமைக்கு புத்த மதத்தினர் வகை சொல்ல முடியாது ஊமைகளாகிய தையும், ஈழமன்னன் தனது ஊமை மகளைப் பேச வைத்தால் மாணிக்கவாசகருக்கு அடிமையாகத் தாம் மாறுவதாகவும் கூறிய தாகவும் கூறுகிறது. இதனையே இப்புராணம் இப் படலத்தின் எண்பத்துநான்காவது செய்யுள்ள குறிக்கின்றது.

‘‘ சொல்ல வல்லவர் மூகை யாயினர்
சொல்லி வாழூ மூகையாம்
வல்லி என்புதல் விக்கு மூகை
மறைந்து நஸ்லுரை கூடினால்
நஸ்ல தொண்டன் உமக்கு நாள்ளன
நாய ஞார்வன் தன்னைநி
ஒல்லை இங்கழை என்ன வந்தவள்
உண்மை சேர்வுவை நண்ணினான்’’

ஊமை நீங்கிய மன்னன் மகளே பொத்தர்கள் எழுப்பிய வினாக்கள் அத்தனைக்கும் விடை கூறியதாகவும், ஈற்றில் மன்னனும் அவனுடன் வந்த புத்த பிக்குகள், பரிவாரத் தினரும் சைவர்களாக மதம் மாறிய தாகவும் இப் புராணம் உரைக்கிறது. ஈழ மன்னனின் சைவத் தோற்றத்தினை இப் படலத்தின் எண்பத்தேழாவது பாட்டிற் காணலாம். அஃதாவது,

‘‘ ஈழ மன்னனும் அஞ்செழுத்தும்
இயம்பி நீறு புனைந்துபின்
தாழ நின்றடி மைத்திறம்
தவருத தொண்டினன் ஆயினான்
சோழ னும்புலி யூரிஸ்மன்னிய
தொண்மை யாளரும் அம்பலம்
வாழ்க என்று துதித்துநின்றெழில்
வாத யூரரை ஏத்தினார்’’

மேற்கூறிய புராணச் செய்தி பற்றிச் சுற்று விரிவாக ஆராய்வது இங்கு பொருத்தமாகின்றது. இப் புராணச் செய்தி ஈழத்து

மன்னன் சிதம்பரத்திலேதான் சைவனுக மாறினுன் எனக் கூறுகிறது. ஆனால் நிக்காய சங்கிராக, ராஜரத்தினாகாரி போன்றவை ஈழத்திலேதான் இம் மதமாற்றம் நிகழ்ந்த தாகக் கூறுகின்றன. அத்துடன் மன்னனை மதம் மாற்றியவரும் திருவாதலூரடிகளே என்பதும் மேலும் தெளிவாகின்றது. அத்துடன் இரண்டாவது சேனன் பாண்டி நாட்டிற்குப் படை எடுத்துச் சென்றதும் வரலாற்றுண்மை. இப் புராணத்தில் சோழ அரசனுக்கு ஈழத்தரசன் முன்பு குறையாக இருந்த திறையைக் கொடுத்த செய்தியும் உரைக்கப்படுகின்றது. இங்கே குறிப்பிடப் படும் திறை சோழ மன்னனுக்கு ஈழ மன்னன் கொண்டு சென்ற உபகாரமாகவும் இருக்கலாம். இதனால் மேலும் பல அனுமானங்களை நாம் மேற்கொள்ளலாம். அஃதாவது நிக்காய சங்கிராக போன்ற நூல்கள் உரைப்பது போன்று முதலாவது சேனனை ஒரு சைவத்துறவி மதம் மாற்றிய மிருக்கலாம். இத் துறவி நிச்சயமாகத் திருவாசகர் அல்லர். தமிழகத்து ஒரு சைவத்துறவியே. இரண்டாவது சேனனின் தமிழகப் படையெடுப்புப் பற்றிய சான்றுகள் காணப்படுவதால் புத்தகுருவுடன் வாதத்திற்குத் தமிழகம் சென்ற ஈழமன்னன் இரண்டாம் சேனனுகவும் இருக்கலாம். பாண்டி நாட்டை வென்ற பின்னர் சோழ நாட்டிற் சென்று இம் மன்னன் இவ் விவாதத்தில் பங்குபற்றியிருக்கலாம். இவனின் மகள்தான் ஊனமை மகளாகவும் இருந்திருக்கலாம். இப்போதுதான் மன்னன் சைவனுகவும் திருவாதலூரடிகளால் மதம் மாற்றியதை இப்புராணம் உரைக்கிறது எனலாம். இப் புராணச் செய்தியை குள வம்சம் இம் மன்னன் இந்து மதத்திற்கு அளித்த தானங்கள் பற்றி வரும் செய்தியின் பின்னணியில் நோக்கும் போதும், இவனது தமிழகப்படை எடுப்பின் பின்னணியில் நோக்கும் போதும் இக் கருத்து மேலும் உரம் பெறுகின்றது எனலாம். அவ்வாரூயின் மாணிக்கவாசகர் இரண்டாவது சேனனின் காலத்தில் (கி. பி. 853—887) வாழ்ந்திருக்கலாம். இவ்வாரூயின் இரண்டாவது சேனனினுல் பாண்டிய அரசனுக்கப்பட்டவன் இரண்டாவது வரகுண பாண்டிய

ஞகின்றன். இவன் காலம் (கி. பி. 862—880) ஆகும். மாணிக்கவாசகர் வாக்கில் வரகுணன் பற்றிய குறிப்பு இம் மன்னனைக் குறிக்கின்றதோ என்பதும் ஆராயற்பாலது.

சைவர்கள் — பெளத்தர்களது வாதம் பற்றிய இன்னொரு வரலாற்றுச் செய்தி யினையும் இப் புராணச் செய்தி நினைவுட்டு கின்றது. பெளத்தம் மணிவாசகர் காலத்தில் இந்தியாவில் வலியிழந்தாலும் கூட தமிழகத்தில் அது முற்றுக அழிந்தொழியவில்லை. எனினும் பெளத்த மதத்தின் பாதுகாவலர்களாகிய ஈழப் பெளத்தர்கள் இதன் மேன்மையைப் பறப்புவதற்குச் சிதம்பரமும் சென்றிருக்கலாம். காரணம் சிதம்பரம் சைவர்களின் மேன்மையான தலம். ஈழத்துச் சைவர்களின் செல்வாக்கை அடக்குவதற்கும் இதனை ஒரு யுக்தியாகவும் இவர்கள் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஈற்றில் பெளத்தர்கள் கண்ட தோல்வி இக் காலச் சைவசமய எழுச்சிபற்றிய நீரோட்டத்தினை உறுதி செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளது, மாணிக்கவாசகர் பிறந்த ஊரே ‘வாதலூர்’. வாதலூர் என்றால் வாதங்கள் நடைபெறும் ஊர் என்பது பொருளாகும். இதனால் இளமையிலே வாத வல்லமை பெற்ற மாணிக்கவாசகரின் ஆளுமை சைவர்களுக்கு மேலும் சிதம்பரத்தில் வெற்றியை ஈட்டிக் கொடுத்திருக்கலாம். மாணிக்கவாசகர் ஈழ மன்னனின் மகளைப் பேச வைத்ததும் ஒரு சித்தியே. மாணிக்கவாசகருக்கு முன் வாழ்ந்த அப்பர், அப்புதியடிகளின் இறந்த மகளை உயிர்ப்பித்ததும், சம்பந்தர் பூம் பாவையை சாம்பலிலிருந்து உயிர்பெறச் செய்ததும், சுந்தரர் முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு இறந்த பிராமணைப் பையனை உயிர்ப்பித்ததும் இத்தகைய சித்திகளின் வரிசையில் அடங்குகின்றன எனலாம். ஞானிகளிடம் இச் சித்தி உண்டென்று கூறப்படுகிறது,

இறுதியாக மாணிக்கவாசகர் வழிபாடு ஈழத்திற்குன் முதல் முதலிற் தோன்றிப் பின்னரே தமிழகத்திற்குச் சென்றது எனப் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை கூறும் கருத்துச் சிந்திக்கற்பாலது. அவர் இது பற்றிக் கூறியதாவது, (வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 1989:8).

இலங்கைத் தமிழ்ச் சைவர்களும் திருவாசகர் செய்த பெரும் பணியை மறக்கவில்லை. திருவாசகர் வழிபாடு இலங்கையிலேயே தோன்றியிருக்கலாம் என்று கருதுவதற்கு இடமிருக்கிறது. திருவாசகரின் மிகப் பழைய செப்பு உருவம் கி. பி. 11ஆம் நூற்றுண்டுக் குரியது. கொழும்பு நூதனசாலையிற் பேணப்பட்டு வருகிறது. ஒலைச் சுவடியை ஏந்திய கையராய் உள்ள திருவாசகர் ‘நமசிவாய’ என்பதைச் சுவடியின் வெளிப்பக்கத்திலே பொறிக் கப்பட்டிருக்கக் காணப்படுகின்றார். திருவாசகத்தின் முதற் பாகமாகிய சிவபுராணத்தின் தொடக்கமாக இப் பஞ்சாட்சர மந்திரம் காணப்படுவதால், ஒலைச் சுவடி திருவாசகமென்றே கொள்ளத்தக்கது. வீரராசேந்திர சோழன் (கி. பி. 1063—1070) காலத்தி விருந்தே திருவெம்பாவை முதலாம் திருவாசகப் பதிகங்களை ஒதுவதற்கும் திருவாசகர் உருவச் சிலையை வைத்து வணங்குவதற்கும் தமிழ் நாட்டிலே முயற்சிகள் தொடங்குகின்றன. இலங்கையிலே சோழலங்கேஸ்வரனுகை இருந்தவனே பின்னர் வீரராசேந்திர சோழனுன்னமையை நோக்கும் போது இலங்கையிலே நிலவிய திருவாசகர் வழிபாடு பின்னர் தமிழ்நாட்டிலே பரவியிருக்கலாம் போலத் தோன்றுகிறது.

ஈழத்தில் சோழர்களின் ஆதிக்கப் படர்ச்சி பல இடங்களிலும் ஆலயங்கள் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது, இத்தகைய ஆதிக்கம் கி. பி. 1070 வரை கிட்டத்தட்ட 70 ஆண்டுகள் வரை நீடித்ததொன்றாகும். இக் கோயில்களிற் கருமாற்றப் பெருமளவுக்குத் தமிழகக் கலைஞர்களே இங்கு இட்டு வரப்பட்டனர் எனவும் கொள்ளப் படுகின்றது. அத்துடன் செப்புத் திருமேனிகள் பல வும் அங்கிருந்தே இங்கு கொண்டு வரப்பட்டன. இந்நிலையில் மாணிக்கவாசகரின் செப்புத் திருமேனிகூட இத்தகைய கலைவட்டத்துக்குள், ஓன்றாகவே

காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இச் செப்புத் திருமேனியும் தேவாரம் பாடிய மூவர், செப்புத் திருமேனிகளுடனேதான் காணப் படுகின்றது. அத்துடன் இந் நால்வர்களின் சிலைகள் யாவும் பொலநறுவையிலுள்ள சூழம் சிவதேவாலயத்தின் அருகிலேதான் கண்டுபிடித்கப்பட்டுள்ளன. இதன் காலம் கி. பி. 12ஆம் நூற்றுண்டின் முதற்பகுதி எனக் கொள்ளப்படுவதால் இச் சிலைகள் கூட கி. பி. 12ஆம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கலாமல்லவா? கலைப்பாணி சோழர் பாணியாக இருந்தாலும் காலம் கி. பி. 12ஆம் நூற்றுண்டே.

இக் கூற்றினை தமிழகத்தின் சமய நிலையும் உறுதி செய்கின்றன. தமிழகத்தில் அடியார்களைப் போற்றும் மரபு சுந்தரர் காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டது. சுந்தரர் காலம் கி. பி. 8ஆம் நூற்றுண்டாகும். அவரது திருத்தொண்டத்தொகை இத்தகைய வழிபாட்டு மரபை உறுதி செய்கின்றது. இதில் மாணிக்கவாசகருக்கு முன் வாழ்ந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மாரின் வரலாறும் உண்டு. பின்னர் சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்திற்கு இதுவே கருவாகவும் அமைந்தது. அத்துடன் சுந்தரர் தமது பாடவில் ‘தில்லைவாழ் அந்தனர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று கூறும் கூற்று இதற்கு மேலதிக சான்றாகவும் ஆகின்றது. முதலாம் பராந்தகச் சோழன் (கி. பி. 907—955) காலத்தில் தமிழகத்தில் நாயன்மாரின் தேவாரங்களை இசைக்கருவிகளுடன் கோயில்களில் ஒதும் மரபு ஆரம்பமாகி விட்டதைச் சோழரின் கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன. இவ்வாறேதான் முதலாவது இராஜராஜன் (கி. பி. 985—1014) காலத்தில் திருமுறைகளும் தேடித் தொகுக்கப்பட்டன. இப்பணியை மேற்கொண்டவர் நம்பியாண்டார் நம்பியாகும். இராஜராஜனது மகனுகிய முதலாம் இராஜேந்திரன் (கி. பி. 1012—1044) காலத்தில் ‘தேவாரநாயகம்’ என்றெருகுவர் இத்தைய தேவாரத் திருப்பணியை மேற்பார்வை செய்ததையும் இக் காலக் கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன. (Nilakanta Sastri, K. A.—1975) அடியார்களைப் போற்றும் மரபு தமிழகத்தில்

சந்தரர் காலத்திலேயே காணப்படுவதாலும் இராஜராஜன் காலத்தில் திருமுறைகள் தொகுக்கப்பட்டதாலும் ஈழத்து நாயன் மார்கள் செப்புத் திருமேனிகள் சோழக்களை மரபைச் சார்ந்திருந்தாலும் கூட, இவை காலத்தால் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டின் முதற்பகுதியைச் சேர்ந்தனவாக இருப்பதாலும், தமிழகத்தில் ஈழத்திற்கு முன் திருவாசகரும் ஏனைய நாயன்மாரோடு சேர்த்து வழிபடப்பட்டார் என்று கொள் ஞவதே பொருத்தமாகின்றது. ஈழத்துச் சைவம் பொதுவாகவே தமிழகச் சைவ அலைகளின் தாக்கத்திற்கு வாய்ப்பட்ட நிலையிலேதான் இக் காலத்திற்கு காணப்பட்டதும் வரலாறு. இந்நிலையில் ஈழத்திற்கு வராத ஈழத் திருக்கோயில்கள் பற்றி ஒரு பதிகமும் பாடாத மாணிக்கவாசகருக்கு மட்டும் ஈழத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது எனக் கூறுவது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.

உசாசியங்காவ

வேலுப்பிள்ளை, ஆ.—1989

— ‘திருவாசகரும் இலங்கைப் பெளத்தரும், கலாநிதி ஜேம்ஸ் தேவதாஸன் இரத்தினம் நினைவுப் பேருரை-1, திருநெல்வேலி.

மருதப்பிள்ளை, இ.—1989

— திருவாதவுரடிகள் புராணம்—காலைரநகர்.

**Carswell John and Martha Prickett
1984, Mantai—1980.**

— A Preliminary investigation Ancient Ceylon No. 5, pp. 766.

C. V. Culavamsa — 1953

— Ed. & Trans. Geiger, W., Colombo.

E. Z.

Epigraphia Zeylanica.

M. V. Mahavamsa—1950

— Ed. & Trans. Geiger, W., Colombo.

Nilakanta Sastri, K. A.—1975

— Colas, Madras.

Paranavitana, S. —1970

— Inscriptions of Ceylon, Colombo.

Pillai, K. K. —1975

— India and Sri Lanka, Madras.

Pope, P. U. —1900

— The Tiruvacagam, Oxford.

Rasanayagam, C. —1926

— Ancient Jaffna, Madras.

சொற்கோவின் நன்றியுணர்ச்சி

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள்
(தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

திருவாதலூர் பாடியுள்ளனவற்றைப் பார்க்கும்போது அவை மாணிக்க வாசகங்களாகத் திகழ்வதை அவதானிக்கின்றோம். அந்தவகையில் மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயர் அவருக்கு மிகப் பொருத்தமான தாகவே விளங்குகின்றது. பிறரோடு தம் உணர்ச்சி அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் மாணிக்கவாசகரின் வேட்கைக்கு அவர் உபயோகித்துள்ள பதங்களும், கையாண்டுள்ள பொதுமக்கட் சார்பான பாடல் வடிவங்களும், அனுபவவெளிப் பாட்டு ஊடகங்களாகக் கொண்ட ஆடல் பாடல்கள் பழக்க வழக்கங்களும் சான்றுக மினிர்வது கண்கூடு. அவரது அனுபவங்கள் உண்மையானவை; உள்ளத்திலே தோன்ற ஊனினைப் பதைக்க வைத்தவை. “உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்ற பாரதி சூற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக மாணிக்கவாசகர் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

சொல்வன்மை குறித்துப் பேசப்படுகுந்த வள்ளுவர்,

‘சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அக்சொல்லைவெல்லுஞ் சொல்வன்மை அறிந்து’.

என்றார். மாணிக்கவாசகரின் சிறப்பினை வியந்து பாடியவர் தாழும் அவர் ஆண்ட சொற்களுள் இழுபட்டு மறுகித் திளைப் பதைப் பார்க்கவியலும். ‘கேட்டார்ப் பினிக்கும் தகையவை’ அவரது வார்த்தைகள், சொல் எனப்படுவது பொருள்பட விளங்குவது, ‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ என்றார் தொல்காப்பியர். பொருள் என்பது சடப்பொருளை மட்டும் குறிப்பதன்று. அனுபவங்கள் சிந்தனை களையும் அடக்கியதே. தாடகையின் நெருஞ்

சைத் துளைத்துச் சென்ற இராமனது அம்பைச் ‘சொல் லொக்கும் கடிய வேகச் சடுசரம்’ என்று வர்ணித்தான் கம்பன். அம்பிலிருந்து புறப்பட்ட கையோடு தடையின்றித் தன் காரியத்தை முடித்தது இராமபாணம். வலிய சொல்லானது சொல்லிய மாத்திரத்திற் பொருள் குறித் திடல் வேண்டும். சொல்லுக்கும் அது குறிக்கும் பொருளுக்கும் மத்தியில் இடையீடில்லை.

தம் அனுபவங்களை வார்த்தைகளில் வடிக்கப் புகுந்த மாணிக்கவாசகருக்குச் சொற்கள் வளைந்து வளைந்தும் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்தும் சேவகம் புரியும் அழகு யாரையும் கவரவல்லது. இறைவழிபாட்டையும் உருவ வணக்கத்தையும் ஒப்பமறுத்த பாரதி தாசன்கூட ‘சொற்கோவின் நற்போற்றித் திருஅகவல் செந்தமிழில்’ இருப்பது குறித்து இறும்பூதெய்துகிறார். சொற்கோ என்று பாரதிதாசன் சிறப்பித்தது மாணிக்கவாச கரரயே. சொல்லுக்கு அவர் ஓர் அரசன்.

திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத் தழியில் இறைவன் குருவடிவாகத் தோன்றி வரதலூரரை ஆட்கொண்டான் என்பது ஐதீகம். அவ்வாறு இறைவனுல் ஆட்கொள்ளப்பட்டதால் அவர் பெற்ற பேரின்ப அனுபவத்தினை அவரது திருவாசகத்திற் பரச்கக் காணலாம் என்பர்.

‘திருவார் பெருந்துறைச் செழுமஸ்க்குருந்தின் நிமிஸ்வா யுண்ட நிகரிலா எந்தத் தேங்கேக் கெறியுஞ் செய்ய மாணிக்க வாசகன் புகள்ற மதுர வாசகம்.’

என்று சிவப்பிரகாசர் போற்றியது என்னிப் பார்க்கப்படத் தக்கது. மாணிக்கவாசகரின் பாடல்களில் நிகரற் ற ஆனந்தத்தேனை திறையப் பருகியதுபோன்றதோர் உணர்வு பிரவாசிப்பதை அனுபவிக்க முடிகிறது.

ஆனந்த அனுபவத்தில் முழகிய இன்பத் திணைப்பில் அதற்குக் காரணமான அருளைப் பாலித்தவன்பால் நன்றியுணர்வு பெருக் கெடுத்துப் பாய்கிறது. அந்த எக்களிப்பினால் ஏற்பட்ட தத்தளிப்பும் ஆனந்தமும் அவர் பாடிய திருவண்டப்பகுதியிற் தெரிகிறது. எவ்வாறு ஆட்கொண்டான் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவும் முடியவில்லை, அதனால் ஏற்பட்ட இன்பத்தைத் தாங்கவும் முடிய வில்லை, அது இன்னதென்றும் புரியவில்லை, அருள்செய்தமைக் கான் காரணமும் தெரிய வில்லை, அருளைப்பத்தைப் பருகியும் வேட்கை தனியவில்லை, அதனை முழுக்க விழுங்கும் ஆற்றலும் இல்லை என்று திக்குமுக்காடுகிறார். நிறைநிலாக் காலத்துக் கடலுட் பொங்கும் நீரைப்போல் உள்ளத்தே நிரம்பிய பேரின்ப அமுதத்தை, பாற்கடலில் எழும் திரை போல் மயிர்க்கால்தோறும் பரவச் செய்தான் என்கிறார். நாய்போல் இழிந்தவன் உடம்பினுட் குடிபுகுந்து தேங்குத்த பேரின் பத்திணைப் பாய்வித்து எலும்புத் துளை தோறும் அமுதத்தீர் ஒழுக்குகளை ஏற்க செய்தனன் என்றார். உருகும் உள்ளத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு ஓர் உருச்செய்தாற் போல் வாழும் இனிமைசெப்பும் உடம்பை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான் என்கிறார். தமக் கேற்பட்ட அனுபவத் தின் விளைவான தத்தளிப்பையும் புள்ளாங்கித்தையும் பல வாறு செவ்வனே புலப்படுத்துவதோடு அமையாது தான் இருந்த நிலையினை இழிந்த ஒன்றுக்காட்டுவது இறைவனது அருட்சிறப்புக்கும் மாணிக்கவாசகரின் நன்றியுணர்வுக்கும் அமுத்தம் கொடுப்பதாயமைகிறது.

தாயைக் காட்டிலும் தயை மிகுந்தவன், மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சடர், மலங்களை ஒழித்து அருள் புரியும் பெரியோன், பெருங்கருணைப் பேராறு, ஆரா அமுது, பசும்பாலிற் சர்க்கறையும் தேனும் கலந்ததுபோன்ற இனிமை ஊற்றெருக்கும் வண்ணம் அடியார் உள்ளத்தே நிற்பவன் என்று பலவாறுக்கச் சிவப்ராணத்திற் சிவனை வர்ணிக்கும்போது ‘அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கிய’ யணிவாசகரின் நன்றியுணர்வு புலப்

படுகிறது. திருவாசகத்திலும் திருக்கோவை யாரிலும் அது பரக்கக் காணப்படுகின்ற தாயினும், மாணிக்கவாசகரின் இன்பானுபவத்தையும் அதற்குக் காரணமான இறையருளின்பாற் பொங்கும் நன்றியுணர்வையும் அவற்றை வெளியிடும் அழகையும் சில பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்குவது ஏற்படுத்ததாகலாம்.

வன நாடரும் அறியொ னுதநி

மறையில் சறுமுன் தொடரொ னுதநி

ஏனை நாடருந் தெரியொ னுதநி

என்னை இன்னிதாய் ஆணடு கொண்டவா

ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா

உருகி நானுளைப் பருக வைத்தவா

ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா

நெய வையகத் துடைய விச்சையே.

—திருச்சதகம்

சிவன் எப்படியானவன்? வினனுலகத் தாருக்குக்கூட— அறிதற்கரியவன். வேறு உலகத்தினர்க்கும் தெரியாதவன். வேத முடிவுகளுக்கும் எட்டாதவன். இத்தகைய இறைவன் மாணிக்கவாசகருக்கு என்ன செய்தான? இனிதே ஆட்கொண்டான். ஊனுடல் நாடகம் ஆடவைத்தான். உள்ளம் உருகி அவனருளைப் பருகவைத்தான். ஞானக்கூத்தாட வைத்தான். இவை யாவற்றையும் ஏன் செய்தான? இவ்வுலக ஆசை அவருக்கு ஒழிதற்பொருட்டே.

எவ்வுலகத்தாருக்கும் எவ் வேதத்திற்கும் எட்டாத இறைவன் எளிதே, இனிதே அருள்பாலித்தான் என்று இறுமாந்து கூறுகிறார். உலகவாழ்வில் ஈடுபடுத்தி ஊனை நாடகம் ஆடவைப்பது உண்மை விளக்கம் பெறுதற் பொருட்டாதலால் அதுவும் இறைவனது அருளே என்பார். உருகிப் பருகவைத்த நிலையில் உலகினை மறந்து, தன்னை இழந்து, எல்லாம் சிவமாய்க் கண்டு மாணிக்கவாசகர் ஆனந்தப் பரவசமடைகிறார். கருணையே காரணமாக இறைவன் இவ்வாறு செய்தனன் என்ற நினைவில் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நாவாரப் போற்றுகிறார்.

பிறவியை ஒழித்து உய்வித்த சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்த அனுபவத்தை வெளியிடும் ‘பிடித்த பத்’ ஸதத் தொகுத்து

நோக்கினால் இறைவனது பெருமையும் அவன் காட்டிய பெருங் கருணையும் துலங்கும். அதில் ஒரு பாடல்,

“பாவினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உஸ்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினச் சொரிந்து புறய்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருஞுவ தினியே”

பாவியாகிய ஒருவனுக்கு உள்ளொளி பெருக்குவதென்பது குழந்தையின் பசியுணர்ந்து பாலுட்டும் தாயினுடையதைக் காட்டிலும் மிகுந்த பரிவால் நிகழ்வதாம். ஆனந்தத்தேனை அள்ளி வழங்கியவாறு பின்னே திரிந்த சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டு ‘இனி என்னைவிட்டுப் போகமுடியுமா?’ என்பதாய் இப் பாடல் அமைந்துள்ளது. தன்னைப் பாவியாகவும் இறைவனைத் தாயைவிட மிகுதியாய்ப் பரிவு காட்டி ஊனினை உருக்கி, உள்ளொளி பெருக்கி, குறைவற்ற ஆனந்தத் தேனினைச் சொரிந்த தன் செல்வமாகவும் வர்ணிக்கும் இப்பாடலில் இறைவனின் பேரருட் சிறப்பும் அதில் மாணிக்கவாசகர் உவகையுற்ற வாறும் விளங்குகிறது.

மூர்க்கரோடு கூடியவனும் ஒழுக்கமற்றவனும் பொய்யனும் பெண்பித்தனும் செம்மையற்ற சித்டனுமானவனுக்குக் கருணை காட்டியமை அவரை அதிசயத்துள் ஆழ்த்தியதன் பேருன அஷ்சோப்பதிகம் இறைவன் அருட் சிறப்பினை வியக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. அதன் முதற் பாடல் இது.

“முத்திநெறி அறியாத
மூர்க்கரோடு முயல்வேணைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப்
பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல் மறுவித்துச்
சிவமாக்கி யெண்யாண்ட
அத்தனைனக் கருளியவா
ரூர்பெறுவா ரசோவே.”

அடியவன் நிலையை மிகக் கீழான தாகவும் இறைவன் அவனுக்குச் செய்ததை மிக உயர்வாகவும் சித்திரிக்கும்போது இடையிலுள்ள அருட்பெருமையும் அதனை வியக்கும் அடியானின் நன்றியுணர்வும் அழுத்தம் பெறும். இங்கே அடியான் முத்தி வழி தெரியாத கீழ்மக்களோடு கூடிநின்ற வன். இறைவன் அவனுக்குப் பக்கி நெறி காட்டினால், பழவினைகள் ஓளியுமாறு மன அழுக்கினை நீக்கினால், சிவமாக்கிஆட்கொண்டான். மூர்க்கரோடு சேர்ந்தவனைச் சிவமாக்குவது இலேசானதன்று, அந்தப் பெருங்கருணைப் பேறு யாருக்குக் கிடைக்குமென்ற வியப்பு நெஞ்சிற் கனிந்த நன்றியுணர்வினால்நில் வேறெறவாறு எழும்?

தில்லைச் சிற்றம்பலவனை முன்னிலைப்படுத்திய கோயிற் றிருப்பதிகப் பாட வொன்று மாணிக்கவாசகரின் கற்பஜைத் திறனுக்கு உயர்ந்த சான்றூக மிலிர்வது :

‘தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைக் கங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
ஏந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே யீசா உடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கில்லென்ர்கைம் மாறே.’

‘என் சிந்தையைக் கோயிலாய்க் கொண்ட எம்பெருமானே! உன்னருளை எனக்குத் தந்தாய். என்னை ஆட்கொண்டாய். எம்முள் யார் திறன் பெற்றார்? இலாபமடைந்தவன் யார்? யான் எல்லை இல்லாத ஆனந்தம் பெற்றேன். என்னிட மிருந்து நீ பெற்ற பயன் என்ன? என் அப்பனே என் உடலை உனக்கு இடமாக்க கொண்டாய். இதற்கு யான் செய்யத்தக்க கைமாறு ஒன்றுமில்லை.’

கொடுக்கல் வாங்கல் வியாபாரத்தில் இலாபம் கிடைத்தால் பெருமகிழ்வெய்து கிழேம். எல்லையிகந்த செல்வம் தேடாமலே

கிடைத்தால்....? இறைவனுடன் உறவாடக் கிடைத்ததில் ஆட்கொள்ளப்பட்ட வனுக்கு அல்லது ஆன்மாவுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தம் வாய்க்கிறது. இறைவனுக்குப் பயன் ஒன்றும் இல்லை. நடந்ததெல்லாம் அவன் செயல். அருள் பாலித்தது அவன் செயல். ஆட்கொண்டதும் அவன் செயல். ஆட்கொள்ளப்பட்டவன் செயலென்று ஒன்றுமில்லை. ஆனால், இலாபம் முழுக்க, நன்மை முழுக்க அவனுக்கு. எல்லைகடந்த இன்பம். இறைவனிடத்திருந்து எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு பிரதியுபகாரங்குறித்துக் கைவிரிக்கும் நிலை. நன்றிப் பெருக்கிற குறையற்று நிற்கும் நிலை.

இறையருளால் வாய்க்கும் பேரின்ப மெய்ஞ்ஞான அனுபவத்தால் இறும்பு தெய்தும் நிலையினை மாணிக்கவாசகர் வார்த்தைகளில் வடித்துள்ள சிறப்பு வியக்கத்தக்கது. யார் கொலோச்சுரர் என்ற வினாகளிப்பின் விளிம்பில் நேசுரிமை உணர்வில் எழுகிறது. மாணிக்கவாசகர் பாடல்களில் சொற்களின் கனம், அவற்றின் வைப் பொழுங்கு, சொற்களாற் செவ்வனே வெளி யிடற்கரிய அனுபவங்கள், அணிகளின் வாயிலாக வெளிப்படும் அழகு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஒசைநயம் என்பதை தனித்தனி நோக்கி இன்புறத் தக்கனவாம்.

சம்ஸ்கிருதம்

வைதிக இலக்கியச் செல்வம்

பேராசிரியர் கோ. சந்தரமூர்த்தி அவர்கள்
சம்ஸ்கிருதத்துறை, மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்

வடமொழி இலக்கிய வரலாற்றை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். கிறிஸ்து பிறப் பதற்கு நான்கு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த பாணினி என்னும் தலைசிறந்த வடமொழி இலக்கண ஆசிரியரால் செப்ப னிடப்பட்ட பிறகு, வடமொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கியம் சம்ஸ்கிருத இலக்கியம் என்னும் பெயரால் சுட்டப்படுகிறது. பாணினியின் காலத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட இலக்கியம் வைதிக இலக்கியம் என அழைக்கப்படுகிறது. மனித சமூகத்தின் மிகப் பழைய இலக்கியம் இவ்வைதிக இலக்கியம் தான். இவ்விலக்கியத்தின் பரப்பு மிகப் பெரியது. இவ்விலக்கியத்தைச் சார்ந்த நூல்கள் பற்பல. இவை ஒரு தனிக் கவியின் ஆக்கமல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலோ குறிப்பிட்ட பூகோளப்பகுதி யிலோ எழுந்ததல்ல. வெவ்வேறு காலங்களில் பற்பல கவிகளால் பல்வேறு ஆள் நிலைகளில் தனித்தனியாக எழுந்த பல நூல்களின் தொகுப்பைத்தான் இன்று வைதிக இலக்கியம் என்ற பெயரால் வழங்குகிறோம். இவ்வாறு இதை யார், எக்காலத்தில் தொகுத்தார் என்பதை அறியமுடியவில்லை.

வைதிக இலக்கியம் அல்லது வேத இலக்கியத்திற்குப் பல சிறப்பியல்புகள் உள்ளன. சமார் ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இது எவ்வாறு இருந்ததோ அவ்வாறே இன்றும் நம்மிடையே இது வழங்குகிறது. சமார் ஜம்பது அல்லது நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்தான் இவ்விலக்கியம் எழுத்து வடிவம் பெற்றது. அதற்கு முன்பெல்லாம் இது வாய் மூலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டுச் செவி மூலமாகக் கேட்கப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்தது. ஆகவேதான் இதற்குச் சருதி

என்ற பெயர் உள்ளது. வாய்மூலமாகவும் செவிமூலமாகவும் பரவும் எவ்விஷயமும் காலப்போக்கில் உருமாறிப்போய்விடுவது வழக்கம். ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகச் செவிவழியே வந்த இல் வைதிக இலக்கியத்தில் ஒரு எழுத்துக்கூட இடைச் செருகலாகச் சேர்க்கப்படவில்லை என்பது மிகவும் வியப்புக்குரியதன்று. இடைச் செருகல் இவ்விலக்கியத்தில் இடம்பெற முடியாமற் போன்றற்கு வலுவான காரணம் ஒன்று உண்டு. பாணினியினால் செப்பனிடப்பட்ட சம்ஸ்கிருத மொழியையும், வேத மொழியையும் ஊன்றிக் கவனித்தால் ஒர் உண்மை வெளியாகும். சம்ஸ்கிருத மொழியைப்பில் ஸ்வரம் என்பபடும். ஒவி யேற்றத்தாழ்வு இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால் வேத மொழியின் ஜீவநாடியே இந்த ஸ்வரம் தான். சில எழுத்துக்களைத் தூக்கி யொலித்தும், சில எழுத்துக்களை அமுக்கி யொலித்தும், சில எழுத்துக்களை முதலில் தாக்கி பிறகு இறக்கி யொலித்தும் உச்சரிப்பதுதான் ஸ்வரம் என்பபடும். ஸ்வரங்கள் உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என மூன்றுவகைப் படும். இச் ஸ்வர பேதங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு வேதங்கள் பதம், கிரமம், ஐடை, கனம் எனப் பிரித்துப் படிக்கப்படுகின்றன. ஒரு வேத வரக்கியத்தில் உள்ள சொற்களை சந்தி சேர்த்துப் படித்தால் அது சம்ஹிதா பாடம் எனப்படும். அதையே தனித்தனிப் பதங்களாகப் பிரித்துப் பிரித்துப் படித்தால் அது பதபாடம் எனப்படும். முதற் பதத்தை அதற்கூடித்த பதத்துடனும் அதை அதற்குத்த பதத்துடனும் இணைத்துப் படிக்கும். முறை கிரம பாடமாகும். இரு சொற்களைப் பின்னிப் படித்தால் அது ஜடாபாடம். மூன்று சொற்களைப் பின்னினால் அது கனபாடம்.

இவ்வாறு வேத வாக்கியங்களைப் பல பாடங்களாக அமைத்துப் படித்ததால் இடையில் இடைச் செருகல் ஏற்பட வழியில்லாமல் போயிற்று.

இவ் வேத இலக்கியத்தை வெறும் இலக்கியமாகக் கருதாமல் தெய்வீக அருளால் வெளியிடப்பட்ட நூல்களாகக் கருதுவது மரபு. ஒவ்வொரு வேதப் பாடலையும் ஒவ்வொரு ரிஷி ஆக்கினால் என்று கூறும் பொழுது குறிப்பிட்ட அந்த ரிஷி மூலமாக அப்பாடல் வெளிப்பட்டது என்பதுதான் கருத்து. ஆகவேதான் வேதங்களை அபொருஷேயம் என அழைக்கின்றோம். அபொருஷேயம் என்றால் மனிதர்களால் ஆக்கப்பட்டது அல்ல என்று பொருள்.

வேத இலக்கியத்தை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிப்பது வழக்கம். சம்ஹிதைகள், பிராமணங்கள், ஆரண்யங்கள், உபநிடதங்கள் என்பவையே அப்பெரும் பிரிவுகள். இப்பெரும் நான்கு பிரிவுகள் போன்றே வேத இலக்கியத்தில் நான்கு வேதங்கள் உள்ளன. இருக்கு வேதம், யசர் வேதம், சாம வேதம், அதர்வவேதம் என்பன அந்நான்கு நூல்கள். இருக்கு வேதத்திற்கென இருக்குவேத சம்கிதைகளும், இருக்கு வேதப் பிராமணங்களும், இருக்குவேத உபநிடதங்களும் உள்ளன. இப்படி ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் தனித்தனியான சம்கிதை முதலியவை உள்ளன.

வேதங்களில் பழைமயானதாகக் கருதப்படுவது இருக்குவேதம். இருக்கு என்றால் பாட்டு என்று பொருள். பாட்டுக்களால் ஆன வேதம் இருக்குவேதம். இருக்கு வேதப் பாடல்கள் பல்வேறு ரிஷிகளால் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு சூழ்நிலையில் பாடப்பட்டன. இருக்குவேதத்தை பத்து மண்டலங்களாகப் பிரிப்பது வழக்கம். இவற்றில் இரண்டாம் மண்டலம் முதல் ஏழாம் மண்டலம் வரையில் உள்ள பகுதி யைப் பொதுவாக இருக்கு வேதப் பாடல்களிலேயே பழைய பாடல்களாகக் கொள்வது வழக்கம். இவற்றை ஒரே வமிசத்தில் தோன்றிய பல இருஷிகள் இயற்றினார்.

எட்டாம் மண்டலத்துப் பாடல்களை இயற்றியவர் பெரும்பாலும் இரு வமிசத்தில் வந்த இருஷிகள், முதலாம் ஒன்பதாம் பத்ததாம் மண்டலத்துப் பாடல்களைப் பல வமிசத்தவர் இயற்றியுள்ளனர். இருக்கு வேதங்களில் பலர் ஆன்கள் என்றாலும், சில பெண் கவிஞர்களும் பாடல் யாத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தற்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துப்படி இருக்கு வேதத்திலுள்ள முதலாம் பத்தாம் மண்டலத்துப் பாடல்கள் மற்ற இருக்குகளை விடக் காலத்தால் பிந்தியவை. ஆனாலும் இவற்றில் உள்ள எல்லாப் பாடல்களும் காலத்தால் பிந்தியவை என ஒதுக்க முடியாது. சில பழம்பாடல்கள் இவற்றில் உள்ளன என்பதில் ஐயத்திற்கு இடம் இல்லை. இவற்றைத் தவிர இருக்கு வேதத்துடன் சில பிற சேர்க்கைகள் உள்ளன. அவற்றை கிளங்கள் எனக் கூறுவது மரபு. இருக்குவேத யாப்புழை திறப்பானது.

சம்ஸ்கிருதம் :

இருக்கு வேதம் பெரும்பாலும் இயற்கைத் தெய்வங்களையே வருணித்துள்ளது. இவற்றில் உணவுமீது பாடப்பட்ட பாடல்கள் கவிநயம் பெற்றவை. இருக்கு வேதம் சம்வாத சூக்தங்கள் என்னும் உரையாடல் பகுதிகளைக் கொண்டதாக வும் விளங்குகிறது. இவற்றிலிருந்துதான் சம்ஸ்கிருத நாடகங்கள் உருவாகினா என்கிற கொள்கையுண்டு. இருக்கு வேதத்தில் பெரும்பாலும் சமயப்பாடல்கள் இடம் பெற்றிரும், சமயத் தொடர்பற்ற பல பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. சில தத்துவப் பாடல்களும் இங்கு உண்டு.

இருக்கு வேதத்தைப் போன்று முக்கியத்துவம் பெற்ற வேதம் அதர்வவேதம். இவ்வேதத்தை புனித நூலாகக் கொள்ள முதலில் எதிர்ப்பு இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் நாளடைவில் இது வேதத்தொகுதி யில் இடம் பெற்றுவிட்டது. இருக்கு வேதம் உயர்குடி மக்களின் சமயத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும், அதர்வவேதம் பொதுமக்களின் சமயத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும்

கொள்வர். அதர்வவேதப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் இவ்விலகுத் தேவையான விடயங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. நோய் நீக்க வல்ல பாட்டுக்களும், மூலிகைகளைப் பற்றிய பாடல்களும், வாழ்நாளை நெடிதாக்க வல்ல மந்திரங்களும், கழுவாய் செய்யப் பயன்படும் சூக்தங்களும், நட்பிற்கேற்படும் பிளவைப் போக்க வல்ல பாடல்களும், பெண்கள், அரசர்கள் போன்றவர்கள் பற்றிய பாடல்களும் இங்குள்ளன.

அதர்வவேதம் பொதுமக்களைப் பிரதி பலிப்பதானால் யசர்வேதம் புரோகிதர் களைப் பிரதிபலிக்கிறது. யாகங்கள் செய்ய வேண்டிய முறை, அமைப்பு இவற்றை மிக விரிவாக எடுத்துரைப்பது இவ்வேதம். இவ்வேதம் கிருஷ்ண யசர்வேதம் என்றும், சக்ல யசர் வேதம் என்றும் இரு பிரிவுகளாக உள்ளது. இந்து மதத்தின் பிற்காலத் தில் இடம்பெற்ற கிரியைகளுக்கு மூலத்தை இவ் வேதத்தில்தான் காணகிறோம். இது தவிர இதில் பெரும் பகுதி உரைநடை என்பது இதற்கு ஒரு முக்கியத்துவத்தை அளிக்கிறது.

சாமவேதத்தின் சிறப்பு அதன் இசை நயத்தில் உள்ளது. இந்திய சங்கீத அறிவின் மூலநால் இவ் வேதம் என்பது இதன் தனிச் சிறப்பு.

வேள்வித்துறை பற்றி யசர்வேதம் விளக்கிய விஷயங்களை மிகவும் விரித்துச் சொல்லும் நூல்கள் பிராமணங்கள். இது தவிர புராணங்கதைகளை முதன் முதலில் எடுத்துக் கூறும் நூல்கள் இவை. பிற்காலத்தில் எழுந்த இதிகாச புராண இலக்கியத்தின் முன்னேடியென இவற்றை நாம் அழைக்கலாம்.

பிராமணங்கள் கூறும் சிந்தனை முறையிலிருந்து தத்துவ சிந்தனைக்கு வழியமைக்கும் பாலங்களாகத் திகழ்ந்தவை ஆரணியங்கள்.

இதன் விளைவாகத் தத்துவ சிந்தனையின் உச்சிக்குப் போய் இந்திய கலாசாரத்தின் சிகரங்களாக விளங்குபவை உபநிடதங்கள். உபநிடதங்கள் பல இருந்தாலும் மூக்கியமான உபநிடதங்களாகக் கொள்ளப்படுபவை பத்து அல்லது பதின்மூன்று உபநிடதங்கள்தான். இவற்றை, பழங்காலத்திய உபநிடதங்களாகவும், புத்தர்பெருமான் காலத்தை ஓட்டியவைகளாகவும், புத்தரின் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவையாகவும் பிரிப்பது தற்கால அறிஞர்கள் வழக்கம். உபநிடதங்கள் அனுபூதிமானங்களான பெரியோர்களின் அனுபவ வாக்கியங்கள். இந்திய தத்துவ ஞானத்தின் மூலக் கல்லாக விளங்குபவை இவை. உபநிடதம் இல்லையென்றால், இந்திய தத்துவஞானம் வெறும் சூனியமாகப் போயிருக்கும்.

திருமுறை - சாத்தீர விளக்கம்

செஞ்சொற்கொண்டல், தமிழாகரர், திருமுறை உரைமணி, நல்லாசிரியர்
பாக்டரி சோ. சிங்காரவேலன், எம். ஏ., பி. எச். டி. அவர்கள்
[தமிழ்ப் பேராசிரியர், ஏ. வி. சி. கல்லூரி, மயிலாடுதுறை.]

பாஸ்ருவாயர் பாடல் :

திருஞானசம்பந்தர், தம் திருவீழி மிழலைத் திருப்பதிகத்தில், “சருஷ் முதல் ஒன்றுய்” என்ற திருப்பாடவில், “வேறுய உடன் ஆனங் இடம் வீழிம் மிழலையே” (திருவீழிமிழலை—பண் நட்டபாடை—பா.2) என்றருளுகின்றனர். இதன்கண் பதிக்கும் பசுவுக்கும் உள்ள தொடர்பை மிக நுட்ப மாகவும் தெளிவாகவும் உணர்த்துகின்றனர். சைவசித்தாந்த நூல்கள் இதனையே மிகத் தெளிவாக எடுத்து விளக்கின. சிவஞான போதம் இரண்டாம் சூத்திரத்து முதல் அதிகரணத் தொடராகிய, “அவையேதானே ஆதல்” என்பது திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தொடர் விளக்கமாக அமைதல் தெளிவு.

மெய்கண்டார் தொடர்ப் பொருள் :

இதற்கு என்ன பொருள்? உலகிற்கு நிமித்த காரணன் ஆகிய முதல்வன் தன்பால் ஒருக்கிய உலகத்தை உயிர்களின் பொருட்டு மீளத் தோற்றுவிக்குங்கால், அவ்வியிர்களோடு, ஒன்றுய் நிற்பானே, வேறுய நிற்பானே, உடனுய நிற்பானே என வரும் ஜயத்தை நீக்கும் இடம் இது. ஒன்றுயும், வேறுயும், உடனுயும் நிற்பான் என்பது விடை. இப்பொருள் தெளிவுக்கு ஏற்ற வகையில், (1) அவையே ஆதல், (2) தானே ஆதல் (3) அவையே தானே ஆதல் என மூன்றுவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் காண வேண்டும் என்பர் அறிஞர்.

இம்மூன்று வகைகளில் அவையே ஆதல் என்பதற்கு ஒன்றுய் நிற்றல் (அபேதம்) எனப் பொருள் காணபர். சங்கார காரணங்கிய முதல்வன் கலப்பினால் உடலில் உயிர் போல் அவ்வியிர்களே ஆகி நிற்றல் அவையே ஆதல் ஆகும். உடல் அழியாதிருப்பதற்காக உயிர் அதனேநுடை கலந்து நிற்கின்றது; உடல் வேறு தூண்வேறு என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல், கலந்து நிற்கின்றது; அவ்வட்டவேயாய் நிற்

கின்றது. அதுபோல் உயிர்கள் நிலைபெறுவதற்காக முதல்வன் உயிர்களோடு கலந்து நிற்கின்றன; உயிர்கள் வேறு நான் வேறு என்னும் வேறுபாடு இல்லாமல் கலந்து நிற்கின்றன. இதனையே அவையேயாய் நிற்றல் அல்லது ஒன்றுய் நிற்றல் (அபேதமாய் நிற்றல்) என்கின்றது மெய்கண்டசாத்திரம்.

இனி, தானே ஆதல் என்பது, வேறுய நிற்றல் ஆகும். கண்ணின் ஞாயிறு போலப் பொருள் தன்மையால் உயிர்களின் வேறுக இறைவன் நிற்றல் என்பர். கண் உலகில் உள்ள பொருள்களைக் காணுவதற்கு ஞாயிறு றின் ஒளி இல்லையேல் கண் ஒன்றனையும் காண மாட்டாது. கண் காணுவதற்கு ஞாயிறு துணையாய் நின்றலும் ஞாயிறு வேறே; கணவேறே. அது போலவே உயிர்கள் அறிவிதற்கு முதல்வன் துணையாய் நின்று அறிவித்தல் வேண்டும். அவன் அறிவித்தால் அன்றி உயிர்கள் தாமாக ஒன்றையும் அறிய மாட்டா. முதல்வன் துணையாக நின்று அறிவித்தாலும், பொருள் தன்மையால் முதல்வன் அவ்வியிர்களின் வேறுகவே உள்ளான். இதனையே தானேயாய் நிற்றல் அல்லது வேறுய நிற்றல் (பேதமாய் நிற்றல்) என்கின்றது மெய்கண்டசாத்திரம்.

“அவையே தானே ஆதல்” என்பது, உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால், கண்ணை எளியின் உயிர் அறிவு போல உடனுய் நிற்றல். உடனுய கண் உயிர் கலந்து நிற்றலால் உண்டாகிய அறிவும், ஞாயிற்றின் துணைப் பெற்ற கண்ணையியும் சேர்ந்து ஒரு பொருளைக் காணும்போது உயிரானது கண்ணையிலிருந்து வேறு என்னும் வேறு பாடின்றிக் கண்ணையிலோடு கூடி, அப்பொருளின் கண்ணையிலோடு செல்லுமாறுபோல, உயிர்கள் இன்ப துண்பங்கள் நுகர்கின்ற போது முதல்வன் அவ்வியிர்களுடன் கூடி உயிர்கள்வேறு தான்வேறு என்ற வேறுபாடின்றி உயிர்க்குயிராய் நின்று அவ்வின்ப

துண்பங்களுக்குக் காரணமான பொருள் களில் உடன்செல்லுதல். இதனை உடனுய் நிற்றல் அல்லது அவையே தானேயாய் நிற்றல் (பேதாபேதமாய் நிற்றல்) என்கின்றது மெய்கண்ட சாத்திரம்.

முதல்வனுக்கும் உயிர்களுக்கும் உள்ள கலப்பு நிலையை இம்முன்று நிலைகளால் உணரலாம்.

அத்துவிதம்—சித்தாந்தப் பொருள் :

முதல்வனுக்கும் உயிர்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்புபற்றி ஒவ்வொன்றே கூறும் பிறசமயக் கோட்பாடுகள் குறைபாடு உடையனவாதனின் அவற்றைவிடுத்து அத்துவிதம் என்ற சொல்லுக்கு ‘இரண்டு அன்று’ என்று அன்மைப்பொருள் கொண்டது சைவசித்தாந்தம். முதல்வனும் உயிர்களும் பொருள்கள்மையால் வேறுவேறாக இருப்பினும் கலப்பினால் ஒன்றேயாம். இரண்டு பொருள்களைப் பினால் ஒன்றுபட்டிருத்தலைக் குறிப்பதற்கே வேதம் அத்வைதம் என்று கூறிற்று.

சிவஞானமுனிவர் விளக்கம் :

இதனை மாதவச் சிவஞானச்சாவாமிகள் சிவஞானசித்தியார் உரைப்பாயிரத்தில் குருவணக்கமாகச் செய்த திருப்பாட்டில் அழகிய உவமைகளைக் காட்டி விளக்கியருளினார்.

‘பண்ணிசைவெம் பரிதிமதி திலதயிலம் தீயிரும்பு பானி உப்பு வின்னைநிலம் உடலுமிர்நீர் நிழல்உச்சிப் பளிந்துபகல் விளக்குப் பால்நீர் கண்ணிரவி உணர்வொளிபோல் பிரிவிய அத்துவிதக் கலவி காட்டித் தண்ணைளிவைத்து எளையாண்ட துறைசைநநமக் கிவாயகுரு சரணம் போற்றி’ என்பது அத்திருப்பாட்டு.

முதல்வனும் உயிர்களும் பேதமே என்றும் அபேதமே என்றும் பேதாபேதமே என்றும் கூறித் தம்முள் மாறுபடும் பிறசமயத்தாரின் கொள்கைகளை மறுத்து, அம்முவகை நிலையும் முதல்வனுக்கு உண்டு என்று புலப்படுத்தும் வள கயில் அத்துவிதம் என்ற சொல்லின் உண்மைப்பொருளை அவையே தானே ஆதார என்ற தொடரால் விளக்கியருளினார் மெய்கண்டார். சிவஞானச்சாவாமிகள் அத்துவிதம் என்ற சொல்லிற்கு இரண்டின்று என்பதே பொருள் என்பதைத் தம் மாபாடிஷத்தில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

ந—துவிதம் என்ற இரண்டன் புணர்ப்பே அத்துவிதம் என்ற வட்சொல். இந் நகரம் இன்மை, அன்மை, மறுதலை என்ற பல பொருள் உணர்த்தும் என்பர். அவற்றுள் இன்மைப் பொருள் கொண்டு ‘இரண்டு இல்லை’ எனக் கொண்டு பிரமப் பொருளைத் தவிர வேறு பொருள் இல்லை; பொன்னும் மனியும் போல முதல்வனும் உயிர்களும் அபேதமே என்று கூறும் சமயவாதிகள் கேவலாத்து விதிகள் என்னும் ஏகானமவாதிகள்.

இனி, துவைதவாதிகள் (மாத்வர்) அத்துவிதம் என்ற அச்சொல் லுக்கு மறுதலைப் பொருள் கொண்டு முதல்வனும் உயிர்களும் இருஞும் வெளியும் போலப் பேதமே என்பர். உயிர்களும் உண்டு: முதல்வனும் உண்டு. இரண்டும் பேதமே என்பர். இவர்கள் கருத்து ‘ந’கரம் மறுதலைப் பொருள்படும் என்று கொண்டதனால் தோன்றிற்று.

இனி, விசிட்டாத்துவிதிகள் ஆகியவை வர்கள் ஏகானமவாதிகளைப் போன்றே அத்துவிதம் என்பதற்கு இரண்டில்லை என இன்மைப் பொருளே கொண்டு ‘கடவுள் ஒன்றே இரண்டில்லை’ எனவும், ஆனால் உயிரும் உலகமும் உண்டு; அவை பல; அவையெல்லாம் அக்கடவுளின்பால் அடக்கி நிற்கும் எனவும் கூறுவர். சொல்லும் பொருளும் போல என்பர். இவர்கள் பேதாபேதக் கொள்கையினர் ஆவர்.

சிவஞானச்சாவாமிகள், ஒன்றும் நிற்றற்ற மூன்றுவைமைகளும் வேறும் நிற்றற்ற மூன்றுவைமைகளும் உடனுய் நிற்றற்ற ஏழுவைமைகளும் கூறி அத்துவிதத்தை விளக்கி யருளினார்.

ஒன்றுய் நிற்றல்: 1. பண் - இசை, 2. வெம்பரிதி - மதி, 3. திலம் - தயிலம்.

வேறும் நிற்றல்: 1. தி - இரும்பு, 2. பானி - உப்பு, 3. வின் - அணிலம்.

உடனுய் நிற்றல்: 1. உடல் - உயிர், 2. நீர் - நிமல், 3. உச்சிப் பளிங்கு, 4. பகல் - விளக்கு, 5. பால் - நீர், 6. கண் - இரவி, 7. உணர்வு - ஒளி.

திருஞானசம்பந்தர் அருளிய ‘வேறும் உடன் ஆனான்’ என்ற தொடரிலிருந்து, சைவசித்தாந்தக் கருத்து எவ்வாறு பிரிந்தது, பெருவிளக்கக் கெற்றது என்பதும், மெய்கள்டார் அருளிச் செயலுக்கு ஆதார கருதியாக அமைந்தவை மூவர் திருவாக்குக்களே என்பதும் சைவ உலகம் கருதந்தக்க உண்மைகள்.

மூலஸ்தானம், முர்த்தி, மந்திரம்

திரு. சி. வெங்கடேசன், B. A. (Hons), Dip. in Edu. அவர்கள்.

(கன்னகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி விரிவுரையாளர்)

மனிதன் புலன்கள் வழியாக இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். அறிவு இச்சை செயல் இல்லாதவன் உலகில் இல்லை என்னாலும். இம் மூன்றையும் கொண்டு அவன், தான் விரும்பியதை அடையவும், வெறுப்பதை விலக்கவுஞ் செய்கிறார்கள். இவற்றுள் அறிவின் வளர்ச்சியே விஞ்ஞான விளைவினைத்திற்கும் ஏதுவாய் இருந்தது. மேலும் தொடர்ந்து ஓயாது, விஞ்ஞானத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஆராய்ச் சிகள் நடைபெறுகின்றன. எனினும், அவன் இயற்கை அற்புதங்களுக்கு முடிவு காணுமலும் மனத்தில் அமைதியோ சாந்தியோ ஏற்படாமலும் அறிவிற்கு வரம்பு தெரியாமலும் தவிக்கிறார்கள்.

இச்சைக்கு எல்லையில்லை. மனிதன் நிலையான இன்பம் கானது மனம் சலித்துப் பேதவிக்கிறார்கள். அறிவு இச்சைகளின் வாயிலாக நிதழ்வறுஞ் செயல்களோ ஓயாதபோட்டி பொருமை சச்சரவுகளோ ஏற்படுத்தி மனித வர்க்கத்தையே தின்றதிக்கிறார்கள். ஆகவே, இவ்வகையில் எங்குமே “துன்பமே எந்நானும் இன்பமில்லை” என்ற ஏக்கத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலையை மாற்றியமைத்து “இன்பமே எந்நானும் துன்பம் இல்லை” என்ற பெருமிதம் ஏற்பட வேண்டும். அதை ஏற்படுத்தி ஆன்ம ஈடேற்றத்தை உதவவல்லது ஆலயம். அறிவு இச்சை செயல் என்ற மூன்றுக்கும், ஆலய அமைப்பு முறை, ஆராதனை, தரிசன முறை என்பன உணவளிக்கும்.

ஆலயம் மனித உடலின் உள் இருக்கியத்தை விளக்கும்; உள்ளுறையும் உத்தமமான சிவலை உணர் வைக்கும். “ உயிர்தன்னில் இருக்கும் சிவலைத் தானே கண்டறிதல்” என்ற தத்துவ ஞானப் பயிற்சிக்கு வாய்ப்பளிப்பது ஆலயம்.

இத்தகைய ஆலயத்தில் முக்கியமான பகுதி மூலஸ்தானம். “முகா யாம் விநா பீஜம் அர்த்தாம்சே மூல ஹர்ம்யகம்”.

“பீஜமாகிய மத்திய பாகத்தை நீக்கி அதன் வெளியே உள்ள நீளத்தைச் சதுர சரமாகச் செய்துகொண்டு அதை ஒன்பது பகுதிகளாகப் பிரிக்க வேண்டும். அதில் பீஜமாகிய மத்திய பகுதியில் நடுவிலுள்ள அரைப்பங்கு அளவு மூலஸ்தானத்தின் கோவிலாகும்” எனத் திருக்கோயிலில் சிவலிங்கம் அமையும் மூலஸ்தானத்தின் அமைப்பைக் காச்சியப் பில்ட சாஸ்திரம் கூறும்.

மூலஸ்தானம் — மூலம் = காரணம்; ஸ்தானம் = இடம். உயிர்களுக்கு அருள் புரியும் குறிப்புடன் இறைவன் மேற் கொள்ளும் அருவமும், உருவமுமாகிய திருமேனிகளுக்கு மூலமாய் (காரணமாய்) அமைந்த சிவலிங்கத் திருமேனி நிலை பெற்றுள்ள இடம் மூலஸ்தானம். இது கருவறை என்றும் சொல்லப்படும்.

மூலஸ்தானத்தில் அழகொழுகும் விக்கிரகம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கும். அவ் விக்கிரக உருவத்தை எப்போதும் நினைப்பதன் மூலம் இறை உணர்ச்சி நம் இதயத்தில் நீங்காது நிலைக்கும். திருவருவத்தில் இறைவனைக் காண்கின்றோம்; அவ் ஏருவமே இறைவன் என்று கருதுவதில்லை. எழில் உருவத்தில் இறைவனைக் காண்பது மெய்ஞ்ஞானம். அந்த உருவந்தான் இறைவன் என்று கருதுவது அஞ்ஞானம். உருவ வழிபாட்டில் நிலவும் உண்மை இதுதான்.

சிவலிங்கம் அமைப்பதற்குத் தேவையான மூன்னேற்பாடுகள், அளவு, வகுணம் அமைக்கும் முறை, பிரதிஷ்டை முதலான

பஸ்வேறு நுனுக்கங்களும் விபரங்களும் ஆகமங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. “கடவீளைப் பற்றிய அறிவினுபவம் ஞானமெனவும், அதற்குச் சாதனமான அறிவினுபவத்தையூட்டும் சாஸ்திரங்களும் சிறபங்களும் விஞ்ஞானமெனவும்” சான்டேர் கொள்வர். எனவே வேத ஆகமங்கள் விஞ்ஞானமே. திருக்கோயில்கள், திருவருவங்கள், கிரியைகள், விமாக்கள், மந்திரங்கள் முதலான அனைத்தும் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாகக் கொண்டுள்ளமையால் இவையும் விஞ்ஞானபூர்வமானவை என்று கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தன்றே.

கருவறையில் பிரதிஷ்டை செய்யப்படும் விங்கத்தினை அமைக்கும் சிலை ‘‘ஓவி உருவம் ஆகியவற்றின் பேதங்களால் பாலையுதி விருத்தை என்றும், புருஷ சிலை, ஸ்தீரீசிலை, நபும்சகசிலை என்றும் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்கும். புருஷ சிலையினால் விங்கம், ஸ்தீரீ சிலையினால் பிண்டிகை(பீடம்), நபும்சக சிலையினால் பாதாதாரம் செய்யவேண்டும். இதற்கு விபரீதமாகச் செய்தால் அழிவை யுண்டுபண்ணும்’’ என்றும், ‘‘கர்ப்பக் கிருகத்தின் அளவில் கீ பங்கு (யரம்) உயரமான விங்கம் உத்தமம்’’ என்றும், ‘‘விங்கத்தின் அடிப்பாகத்தில் சற்சதுரமாக அமையும் பகுதி ப்ரஹ்மாம்சம், நடுப்பாகத்தில் என்கோணமுடையது விஷஞ்சு அம்சம், மேலே வட்டவடிவமான பகுதி சிவாம்சம்’’ என்றும்,

“இவ்வாறு பிரித்துக் கூறப்படினும் அனைத்துஞ் சிவஸ்ரூபமேயாகும்”

“ஏக ஏவ மஹா தேவா விங்க பேதாத் நரஞ்சம் ஹித :”

“மஹா தேவன் ஒருவனே யானாலும் அவர், பலவித விங்க ஸ்வரூபத்துடன் மனிதர்களுக்கு நன்மையை அளித்து வருகிறார்” என்றும் காஸ்யப சில்ப சாஸ்திரம் கூறும்.

ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் அரிய தத்துவத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்திருக்கின்றன. கோபுர வாசல் பக-

கத்தில் விசாலமாக ஆரம்பித்து மூலஸ்தானத்தை யடையும்போது மிக்க குறுகிய அளவோடு இருப்பதைக் காணலாம். மூலஸ்தானத்திற்கு ஒரு வாயிற் புறம்; அங்கே கதவும் திரைச் சீலையும் இருக்கும். மேற்பாகத்தில் தூபி.

கதவு — கோபம், ஆசை, அவா, அகங்காரம் போன்றவற்றை உண்டாக்கிச் சிவத்தைக் காணமுடியாமல் தடுத்து நிற்கும் அவித்தையைக் குறிப்பது; அவித்தை நீங்கும்போது சிவதரிசனமும் வீட்டின்பழும் கிட்டும்.

சிவசந்திதானத்தி விருக்கும் திரைச் சீலை — சிவத்தை அறியாவன்னம் மறைக்கின்ற மாயை போல்வது. இதனை உணர்ந்து சிவனது திருவருளால் ஞானக் கண்கொண்டு அடியார்கள் தரிசனஞ்ச செய்தல் வேண்டும்.

“குன்றுத முவருவா யருவாய் ஞானக் கொழுந்தாசி யறுசமயக் கூத்து மாடி நின்றுயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி நின்ஜையா ரறிய வல்லார்.”

— தாயுமானச்வாயிகள்

இருள் குழந்த கர்ப்பக் கிருகத்துள் மின்னிக்கொண்டிருக்கும் தூண்டா விளக்கு உடம்பு என்னும் தேவாலயத்திலே மனத் தகழியில் அறிவாகிய நெய்யை நிறைத்து, உயிர் என்னும் திரியிலே பிராணன் என்னும் காற்றை நிறுத்தி ஆணவும் எனும் இருள் நீங்கூன் சிவஞானம் எனும் விளக்கை [தூண்டா] ஏற்றுதலைக் குறிக்கும்.

“ உடம்பெனு மனை கத்து
ஞள்ளமே தகழி யாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி
யுயிரெனுந் திரிம யக்கி
மிடம்படு ஞானத் தீயா
லெரிகோள் விருந்து நோக்கிற
கடம்பமர் காளை தாதை
கழல்வி காண லாமே ”

— அப்பர் தேவாரம்

தூபி — இது இருதய கமலாகாரமாக விளங்குவது. மேற்கூறிய தத்துவங்களை உணர்ந்து தரிசனஞ்ச செய்பவர்க்கு, கர்ப்பக்

கிருகத்திலிருக்கும் மூர்த்திதூண்டாவிளக்கில் தெரிந்தும் தெரியாது மிருப்பது தம் கருவி கரணங்களை ஒடுக்கி மனத்தை உள்முகமாகத் திருப்பிப் பார்க்கும் அனுபவத்தை ஏற்படுத்தும். திரை நீங்கித் தீபாராதனை நடைபெறும் போது அடியார் ஜோதிமயமான நிலையில் மூர்த்தியைத் தரிசிப்பார். மனத்தில் உள்ள அஞ்ஞான இருள் (திரை) நீங்கும்—உயர்ந்த உணர்வைப் பெறுவார். ஞான ஒளியில் தரிசனம்; அந்த ஒளியே ஆத்ம சொருபம். அந்த ஆத்ம சொருப தரி சனத்துக்குப் புறச் சின்னமாக அமைகிறது ஆலய தரிசனம். அந்த நிலையில் குரு, ஆண்மா, மூர்த்தி ஆகிய மூன்றும் ஒன்றை இணைகின்றன. “நமது கோயில் சந்திதியமைப்பு, பதி, பசு, பாச விளக்கத்தையும் பாசம் விவகிப் பதியுடன் இரண்டறக் கலக்கும் சுத்தாத்துவைத் தத்துவத்தையும் அற்புதமாக விளக்கி நிற்கிறது.”

இக்காலத்தில் சிலர் மூலஸ்தானம் வரை பிரகாசமான மின் விளக்குகளை ஏற்றி, அதனால் இருளோயகற்றி, சீர் திருத்தஞ் செய்வதாகக் கருதுகின்றனர். இது முன்னைய நிலையிலும் மோசமானதென்பதைச் சிறிதும் அறியார். பண்டைய ஆலயங்களில் கர்ப்பக் கிருகம் யிகவும் இருண்டு, தொழுவோர் மனதில் ஒருவகை அச்சத்தையும் அதிசயத்தையும், வியப்பையும், திகைப்பையும் உண்டு பண்ணுமாறு அமைந்திருந்தது. அங்கு சூட்சமமாக மறைபொருளான்று நிறைந்து மிதப்பதாக, விளக்கமுடியாத உணர்க்கியொன்று அடியார் மனத்தில் உண்டாயிற்று. அது பக்தியைப் பெருக்கும்; அறிவின் சிறுமையை உணர்த்தும்; தம்மை மறக்கச் செய்யும்; பரவசப்படுத்தும்.

இறைவன் மகாண்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் தெய்வரூபங்கள், மந்திரங்கள் விதிகள் எல்லாவற்றையும் அனுகிரகித்துள்ளார். இறைவன் இம்மூர்த்திகளாகவும் மந்திரங்களாகவும் ஆகி அருள் செய்கிறார். எனவே நம்பிக்கையுடன் அநுசரிப்பவர் உத்தம பலன் பெற்றுயில்லை என்பது தின்னைம். வேத ஆகமங்களுக்கு விரோதமானவற்றைப் புகுத்தாது கட்டுப்பாட்

போடு அவற்றைப் பின்பற்றினால் பிறவிப் பயனைப் பெறலாம்.

“வேதத்தை விட்ட அறும்ழில்லை வேதத்தின் ஒத்த தகும்சுறும் எல்லாம் உளதர்க்க வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற வேதத்தை ஒதியே விடுபெற முர்களே.”

— திருமந்திரம்

வேதத்தினின்றே கிருஷ்டி நடந்தது. “ஓ” மென்ற சப்தத் தி னி றே உலகெழுந்தது. “ஓம்” என்பது ஆகாசத்தின் தன்மாத்திரை. இதிலிருந்தே உயிரினங்கள் பரினைமுறையில் தோற்றின. வேதம் மந்திரவடிவு. மந்த்ரம்—மனனஞ்செய்தவனைக் காப்பாற்றுவது. வேதம் மந்திரநாதம். “பிரபஞ்சத்தில் இருக்கிற தெவல்லாம் ஜீவனிடமும் இருக்கிறது—அண்டத்தில் உள்ளது பின்டத்தில். இதனால், மந்த்ரசப்தங்களை ஸ்வரம் தப்பாமல் எழுப்புவதால் ஒரு ஜீவ சரீரத்தில் ஏற்படும் நாடி சலனங்களைக் கொண்டே ஆகாச வெளியில் லோக கோமார்த்தமான சலனங்களைப் பிடித்துக் கொடுத்து விடவாம்”—காஞ்சிப் பெரியவர்.

‘சப்த’ பலன்களை இறைவன் தனசக்திகள் மூலம் அளிக்கிறார். அந்தந்தத்தெய்வத் தின் சப்தத்தூபமே அதற்கான மந்திரம். சப்த ரூபமான மந்திரத்தை உருவேற்றிச் சித்திபெறின் அதன் ரூபத்தையும் கண்ணால் காணமுடியும். வேதசப்தங்கள் அவற்றின் ஸ்வரூபமாயமையும்.

பல மந்திரங்கள் கருத்தினும் பார்க்கச் சப்தத்திற்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. மந்திர உச்சாடனத்தின் போது ஆகாயத்தில் ஓலி அதிர்வுகள் ஏற்படுகின்றன. ஓவ்வொருவிதமான சப்தத்திற்கும் ஏற்ற வெவ்வேறு சக்தி உண்டு. அக்ஷரசுத்தமும், ஸ்வரசுத்தமும் இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை.

மூர்த்திக்குத் தெய்வ சாந்தித்தியம் கொடுப்பது யந்த்ரம். இது இல்லாத உருவம் வெறுஞ் சிலையே; ஆராதனைக்கு ஏற்றதல்ல. எனவே யந்த்ரம் உயிர்நாடியாக அமைந்து பூஜைக்கு உதவுகிறது. லோகத்

தகட்டில் கோடிட்டு அவற்றுள் பீஜாக்கு ரங்களை அடைத்து, அவற்றைப் பலமுறை ஒதுக்கரித்து வழிபாடு செய்து உரிய கணக்குப்படி ஜபம் செய்து ஆசனபீடத்தில் அமைத்து அதன் மேல் மூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்வார். பீஜாக்கரங்களின் அருள்வரி உருவத் திருமேஜியின் மூலம் வெளிப்படும். யந்தரம் அறிகுறியாகக் காட்டும் உண்மை—அக்ஷரங்கள் அடைக்க முன் னார் லோகத்தகடாக வெறுஞ்சடப் பொருள் நிலை. மந்தரம், முத்திரை பாவணைகளால் அருட்கருவியாகும். பக்குவ நிலை பெற்றுப் பூரண உருவேறி யந்திரஸ்தாபனமும் பிராமணப் பிரதிஷ்டையும் நிகழும் போது இறைவனுடைய அருட்கருவியாக முற்றுக்காலமாகிறது. இந்த நிலையில் கோடி குரியப் பிரகாசம் பொருந்தி அநுக்கிரக சக்தியை இடைவிடாது இராப் பகலாக நாலா பக்கவிலும் வீசிக்கொண்டே இருக்கிறது. நித்திய பூஜையின் பயங்களை, அவ்வாறு செலவாகும் சக்திக்கு ஈடுகொடுப்பதாகும். இந்த நிலைகளை நடமாடும் கோயிலாகும். ஆன்மாவில் பார்க்கலாம். அதுவும் கேவலாவல்லதை சகலாவல்லதைகளைக் கடந்து இரு விணையொட்டி, மஸபரிபாகம் எட்டி. நூறு சிரியங்கள் உபதேசம் பெற்று அறுபூதி நிலையடைந்து யந்தரம் விக்கிரகத்தின் அடியில் ஜிடப்பது போல இறைவனுடன் இரண்டறக்கலந்து ஒளி வீசி நிற்கும். இந்த நிலையே சுத்தாவல்லதை அல்லது பேரின்பநிலை.

“என்கடன் பணி செய்து கூடப்படே”
— தேவாரம்.
“படியாய்க் கீந்துஉன் பவளவாய்
காண்பேனே”
— ஆழ்வார்.

கர்ப்பக் கிருகழும் விக்கிரகழும் ஆகம விதிகளுக்கமைய அமைக்கப்படும். நீளம், அகலம், உயரம், ஒளி, ஒளிப்பிரமாணங்களுக்கமைய இவை அமைவதால் அவற்றின் பயன் அளப்பரிது. “ஒத்ததிர்வறும் காற்று மண்டலம் ஒரு குறிப்பிட்ட அதிர் வெண்ணுடைய ஒளிக்குப் பெரும் ஒரை எழுப்பபவல்லது என்பது விஞ்ஞான உண்மை.” “இம்” என்ற பிரணவ ஒளிக்குக் கர்ப்பக் கிருகழும் அதிலுள்ள காற்று மண்டலமும் ஒத்ததிர்வு அமையும்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே காற்றின் ஒவ்வொரு மூலக்கூறும் பெரும் வீச்சுடன் அதிர்வறுகிறது.

பூஜைகளின் போது ஒதப்படும் மந்திரங்களின் ஒளியும் காற்று மண்டலமும் ஒத்ததிர்வு பெற்றுக் கர்ப்பக்கிருக்கும் அருள் நிறைவெய்தியிருக்கும். இதன் பயனை வழிபடுவோர் மனமொன்றி யிருக்கும் நிலையில் அனுபவித்து ஆனந்தம் அடைவார்.

மூலமூர்த்தியின் அருள் அலை அடியாரைத் தாக்கும்போது அவர்களது மன உடம்பு வழியாக உட்படுகுந்து நுண்ணுடம்புகளைப் பண்படுத்தி ஞான ஒளியை ஏற்படுத்தும். பக்தியின்றியும் கவனமின்றியும் தொழுபவரிடத்தில் இந்தப் பிரகாசம் மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்; அருட்சார்பும் அதற்கேற்பக் குறைவாகவே அமையும்.

உயர்ந்த கருத்துடைய பாக்கள் பொருத்தமான பண்களில் பாடப்படும் போது கிண்ணர் கந்தரவர் ஆகியோர் பிரசன்னமாகி அருள் அலைகளைப் பெருக்குவார். ஆலயங்களில் நடக்கும் கிரியைகளின் போது குறிப்பிட்ட முறையில் வாத்தியங்கள் வாசிக்கப்பட.. வேண்டு மென்னும் மரபும், இத் தொடர்பின்து எனப் பெரியோர்கூறுவார். அவ்விதமே சங்கீதக் கச்சேரி களிலும் சில ஒழுங்குகள் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் நம் முன்னேர் உணர்ந்து வகுத்துவைத்தனர். இதற்கு மாருக நிகழும் இசை ஒளியாவும் ஆக்கத்திற்குப் பதில் அழிவையும் துன்பத்தையுந்தான் ஏற்படுத்தும் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

ஆலயங்கள் அருள் பொழியும் அழுதசுரபிகள். ஆன்மாக்கள் அதிலே தொழ்ந்து சிறிது சிறிதாகப் பண்பட்டுப் படிப்படியாக முன்னேறித் தஞ்சீவநிலை நீங்கிச் சிவப்பேறு பெற்றுப் பேரின்பம் அடைதற் பொருட்டே ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன வென்பதை உணர்ந்து ஈடேறவேண்டும்.

“சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட” — திருவாசகம்
“கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன்றெண்ணைப் பொய்யொன்று வங்கக் நாவொன்று பேசப் புலாஸ்கமழும் மெய்யொன்று காரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் செய்கின்ற பூசையைவ் வாறுகொள் வாய்ஸினை தீர்த்தவேனே”
— பட்டினத்தழிகள்.

வித்தும் விளைவும்

வித்துவான் திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதன் அவர்கள்

கன்னடமும், களிதெலுங்கும், கவின் மலீயாளமும் துஞ்சும் தமிழ் மகளின் உத்ரத்து உதித்தெழுந்து ஒன்றூய் அரும்பிப்பலவாய் விரிந்தாலும் இன்றும் அவள் காலதேவனின் கைபடாது, கன்னிமை அழியாது, புதுமணம் மாறுது புதுப்பொலி வுடன் பொலிகின்றன. நந்தமிழ்த் தாயிடத்துத் தோன்றிய நற்றமிழ் வல்ல பிரபந்தங்களின் தொகையோ தொன்னாற்றுறு என்பர் நால்வல்லோர். அவற்றுள் “பிள்ளைத்தமிழ்” என்பதும் ஒன்று.

இது மக்களுள் சிறந்தாரையும், தேவர்களுள் சிறந்தாரையும் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெறுவது. இஃது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என்றும் பெண்பாற் பள்ளைத்தமிழ் என்றும் இரு பருதியனவாக இயலும். பத்துப் பருவங்களால் பாங்குறத் தொடுக்கப்படுவது. பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்களாக நூறு பாடல்களால் முழுமையாககப் பெறுவதும் இஃதே. காப்பு, செங்கிரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருசை, அம்புவி என்ற ஏழு பருவங்கள் இருபாற் பிள்ளைத் தமிழுக்கும் பொதுவாக இலங்கும். ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழாயின் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்ற மூன்றையும், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழாயின் கழங்கு, அம்மாணி, ஊசல் அல்லது நீராடல் என்ற மூன்று பருவங்களையும் இறுதியாகக்கொண்டு மலர்ந்து மணம் வீசும்.

புவியிற் பிறந்த குழந்தையைக் காக்கவேண்டும் என்று பாட்டுடைப் புலவன், சன்ற தாயின் இணையற்ற பரிவோடு ஒவ்வொரு கடவளரிடமும் வேண்டும் பகுதியே காப்பாகும்.

செங்கிரை என்பது குழந்தை.

“ஒருதா ஞந்தி யெழுந்திரு கையும்
ஒருங்கு பதித்து நியிர்ந்து
அருள்மொழி திருமுகம் அசைய அசைய”

இனிதாடுவதாகும். செங்கிரை ஆடுதல் ஒரு நிர்த்த விசேடமென்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவர்கள். அழுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழில்,

“இருகை மலரும் புவிபதித் தொரு
முழந்தா ஸிருத்தி ஒருதாள் மேஸ்நியிர்ந்து
இந்திரத் திருவிற் கிடைத் தொடுதை
வெண்தரள நிரையேயப் புதல்வேர்
போடியப்
திருமுக நியிர்த்தொரு குளந்தைஅழு
தாம்பிகை
செங்கிரை ஆடி அருளே.”

என்று கூறுவதிலிருந்தும் செங்கிரையின் இலக்கணத்தை அறியலாம்.

தால் என்பது நாவாகும். தாலை அசைத்துப் பாடும் பாட்டே தாலாட்டு என்ற பெயர் பெற்றது. இவ்வாறு தாலாட்டுப் பாடித் தமிழ்ச் செல்வத்தை உறங்கச் செய்யும் பகுதியே தாலப்பருவமாகும். தாலப்பருவத்தில் அமைந்த அழுகு தமிழ்ப் பாடல் ஒன்றை மீனுட்சிஅம்மை பின்னைத் தமிழினின்று நாம் காணலாம்.

தென்றற் காற்று வீச, தேமாவானது நெருப்பின் கொழுந்தனன் சிவந்த தளிர் களை விரிக்கின்றது. இந்தத் தேமா நிழற் கண் துஞ்சிய ஈன்றணிமைகொண்ட ஒரு எருமையானது தனது இளங்கண்ணற நினைக்கின்றது. துள்ளும் கண்ணற உள்ளியவுடன் தொடர்ந்து பொழிகின்றது தாய்ப்பால். புனற் பொய்கையுள் புகுகின்றது பால். மறுவினைடி பொய்கை பாற்கடலாகத் திரிகின்றது. நற்றுமரையின் பொற்தாகில் திளைத்துத் தமனிய வண்ணம் பெற்ற அரச அன்னம் ஒன்று அலர் தாமரை மலர்மிசை அமர்கின்றது. அமர்ந்த அன்னத்தின் தோற்றும், தீம்பாற்கடலின் நடுவன் திருமகள் அமர்ந்திருக்கும் அழுகிய கோவத்தை நினைப்படுகின்றது. குழரசுகுபநர் கூறுகின்றார்:

“தென்னத் தமிழி னுடன்பிறந்த
சிறுகா வரும்பத் தியரும்பும்
தேமா நிழற்கண் துஞ்சுமிளாஞ்
செங்கட் கயவாய்ப் புனிற்றெருமை
இன்னப் பசம்புற் கறுக்கல்லா
இளங்கள்று எள்ளி மிதத்தலநின்
நிழிபா வருவி யுவட்டெறிய
எறியுந் திரைத்திம் புனற்பொய்கைப்
போன்னங் கமலப் பசந்தோட்டுப்
பொற்று தாடிக் கற்றைநிலாப்
பொழியுந் தரங்கம் பொறையுபிர்த்த
பொன்போற் தொடுதோ வடிப்
போலன்குட்
டன்னாம் பொழியுந் தமிழ்மதுரைக்
கர்சே தாலோ தாலேலோ
அருள்குற் கொண்ட அங்கயற்கண்
அழுதே தாலோ தாலேலோ.”

சப்பானி எனபது குழந்தை தனது
இரண்டு கைகளையும் ஒன்று சேர்த்துக்
கொட்டி ஒசை எழுப்புதலாகும்.

“தடமலர்க் கைத்தலஞ் சேர்ந்தொளி
துஞ்சம்பஞ்ச
சப்பானி கொட்டி யருளே”

என்று குமரனின் அருள்பெற்ற குரவர் குறிப்
பிடுகின்றார்.

அடுத்து வருவது முத்தப்பருவம்.

“குழலினிது யாழினிது என்பாதும் மக்கன்
மழலைச்சொல் கோா தவர்.”

(குறள் 66)

குழலினும், யாழினும் இனிய மழலையின்
கனிவாய் முத்தம்பெற விழைவது முத்தப்
பருவம். திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழின்
முத்தப்பருவத்தில் கானும் ஒரு சத்தான
பாடல்.

ஒருகோடி முத்தம் தெள்ளித்தெளிக்
கும் கடற் செந்தினமேய சேவகனின்
சேவடிகளைத் தைவருகின்றது வளைபயில்
கீழ்கடல். இத்தகு அஸைபயில் கடலில் விளை
யும் ஆணிமுத்திற்கும் விலைமதிப்பு உண்டு.
கரிமாவின் தடமருப்பில் விளையும் தராளத்
திற்கும் விலையுண்டு. நிலமென்னும் நல்

லாள் ஈனும் நெல்லில் விளையும் நித்திலத்திற்
கும் விலையுண்டு. கொண்டல் தரும் மணிக்
கும் கூறும் தரம் உண்டு. ஆனால் முத்தம்
சொரியும் கடல் அஸைவாய் மேவிய முருக
வேளின் கனிவாய் முத்தத்திற்கு ஒப்பான
முத்துக்கள் ஈரேழ் உலகிலும் இல்லை என்று
உறுதியாக அறுதியிட்டுப் பாடல் வல்ல
பகழிக்குத்தார் கூறுகிறார்.

கத்தும் தரங்கம் எடுத்தெறியக்
கடுஞ்கு லுளைந்து வலம்புரிகள்
கரையில் தவற்ந்து வாலுகத்திற்
கான்ற மணிக்கு விலையுண்டு
தத்துங் கரட விகடதட
தந்திப் பிறைக்கன் மருப்பிஸ்விளை
தராந் தனக்கு விலையுண்டு
தழைத்துக் கழுத்து வளைந்தமணிக்
கோத்தும் சமந்த பசந்சாலிக்
குளிர்முத் தினுக்கு விலையுண்டு
கொண்டல் தரும் நித் திலந்தனக்குக்
கூறுந் தவமுண்டு உன்கனிவாய்
முத்தந் தனக்கு விலையில்லை
முருகா! முத்தந் தருகவே
முத்தந்து சொரியுங் கடல்லைவாய்
முதல்வா! முத்தந் தருகவே.

முத்துவிளையும் இடங்கள் பதினாறென்றும்
முப்பத்திரண்டு என்றும் கூறுவார்.

“மதிமீன் கரியின் வெண்மருப்பு
வாழை கழுகு செங்கரும்பு
வளரும் செந்நெல் இப்பியிவை
வழங்கும் முத்தும் கண்படுநீர்
முதலை நந்து வாலுமேபு
முகிழும் கமலம் சங்குஏரவு
முங்கில் ஏனக் கொம்பமர்ஆல்
முகிழும் சிந்து முத்தவையும்
பதமென் நங்கை கட்கழுத்தும்
பைங்காற் கொக்கும் தேவரமர்
பசுவின் பற்கள்.....”

என்று காமாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழில்
ஆசிரியர் முத்து விளையும் இடங்களைக்
குறிக்கின்றார்.

அடுத்துக் “குறுகுறு நடந்தும், இட்டும்
தொட்டும் கல்வியும் துழந்தும் நெய்யுடை
அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்க்கும்” கள்ளம்-

புகா வெள்ளை உள்ளம் படைத்த பிள்ளையை வருமாறு அழைத்தல் வருகைப் பருவமாகும்.

வானத்தில் நிலவும் அம்புவியையைத்தில் உலவும் மதலையுடன் விளையாட வருமாறு அழைத்தல் அம்புவிப் பருவமாகும். பிள்ளைத் தமிழில் அம்புவியையும் உலாவில் பெதும்பைப் பருவத்தையும் அழைத்துப் பாடுவது மிகவும் கடினம். இதனை,

“பேசும் உலாவில் பெதும்பை புளி பிள்ளைத் தமிழில் அம்புவி புளியாகும்”

என்ற முது மொழியால் அறியலாம். சாம, பேத, தான, தண்டம் என்ற சதுரவித உபாயங்களாலும் சந்திரனை அழைப்பது புலவர்களின் சதுரர் பாட்டிற்குச் சான்று பகர்வதாகும்.

சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்ற மூன்று பருவங்களும் ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழுக்குரியன். சிறுபறை முழுக்க கூறியும், சிறுதேர் உருட்டி அருஞுமாறும் சிறுவனை இறைஞ்சுவது சிறுபறை சிறுதேராகும்.

சிற்றில் பருவ மென்பது பேதைப் பருவத்து இளஞ் சிறுமியர் வண்டவில் இழைத்த மனல் வீடுகளை, குழந்தை வளிந்து சென்று அழிப்பது.

பொய்யா வளமை பெருகும் பொருளையின் கரை அருகே சிறுமியர் சிற்றிலைத்து மகிழ்சின்றனர். அவ்வழி வந்த அயில்வேலோன் சிறுமியர் கையால் அழைத்த சிற்றில்களை தன் சிறுகிணிகளை காலால் சிறைத்து விடுகின்றன. வீட்டினைச் சமைத்தவர்கள் வேதனை உறுகின்றனர். வீட்டினை அழித்தவரே சாதனையின் உச்சிக்குச் செல்கின்றன. சிறுமியர்கள் சிந்தை நொந்து கூறுகின்றனர்.

பொன்றுப் பொருளையின் புதுப்புன வில் உன்னை நீராட்டி அணிகலன்களை அழுகுறப் புணைத்து சோரும் உன் முகம் உணர்ந்து ஊறும் முலைப்பால் ஊட்டி,

மலையரையன் பொற்பாவை உன்னை ஈங்கனுப்பியது சிறியேம் சிற்றிலைச் சிலைப்பதற்கா? மாற்றுரால் ஊறு விளையின் மாற்றலர் கூற்றுன உன்னிடம் சரண்புகுவோம். ஆனால் வேலியே பயிரை மேயும் வீந்தையாகக் காக்கும் நீயே அழிக்கப் புகுந்தால் அடைக்கவம் அளிப்பவர் யார்?” என்று புனவள்ளி நாதனிடம் வினவுகின்றங்கர்.

“பொய்யா வளமை தரும்பெருமைப் பொருளைத் துறையில் நீராட்டிப் பூட்டுக் கலன்கள் வணவெளக்கேயே பூட்டி எடுத்து முலையூட்டி மெய்யா ஸ்ரைந்து மறுகுதனில் விர்ப்பா ரவரை வெறுயலுணா வெறுக்க வேறு கடனுமுன்டோ விரும்பிப் பரலைக் கொழித் தெடுத்துக்

கையா விழைத்த சிற்றில்நின் காலா வழிக்கை கடனால்காண் காப்பா னாறிக்கத் தொடங்கில்ளங்கள் கவலை யெவ்ரோ டினியுறைப்போம் ஜயா! உனது வழியடிமை அடியேம் சிற்றில் அழியேலே அலைமுத் தெறியும் திருக்செந்தூர் ராசே! சிற்றில் அழியேலே.”

இதே சுருத்தைத் தவழுனிவராம் சூமரகுரு பரர் கூறுகின்றார்.

“தென்னற்கும், அம்பொன்மலை மன்னர்க்கும் ஒரு செல்வி சுற்றும் நெடு நேயிச் சுவர்க்கிசைய குலமலைகள் எட்டையும் எட்டுக் கால்களாக நிறுத்தி மேரு வாகிய தூணை நடுநிறுத்தி, வாணையே கூரையாக அழைத்து, வெய்யோனையும் தண்மதி யையும் இரு விளக்குகளாக ஏற்றி, ஊழிப் பெரு வெள்ளத்தில் புவனப்பழங்கலத்தைக் கழுவி, புதுக்கூழ், புதுக்கிய ஊழ் சமைத்து விளையாடுகின்றன. இதனை முற்றவெளியில் திரியும் மத்தப்பெரும் பத்தனும் சிவபெருமான் கூத்தாடிக் கூத்தாடி அழிக்கின்றார். அழித்தற் கடவுள்லவா ஆலமுண்ட கண்டன். தனக்குரிய செயலைச் செய்கின்றார் அவர்.

இத்தகைய அழித்தற் கடவுளின் அரு
மருந்தன்ன பிள்ளைதானே புள்ளி மயி
லோன். ஆகையால் தந்தை மேற்கொள்
ஞும் செயலீல் தனயனும் மேற்கொள்வது
வியப்பில்லை அல்லவா.

“செந்நெல்லா ஸாய செழுமூளை மற்றுமக்
செந்நெல்லே யாகி விளைதலால்—அந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவய ஹா
மகனாறிவு தந்தை அறிவு. ”

என்கிறது நாலடியார். வித்தொன்று இடு
விளைவு வெருகாதல்லவா? வித்திற்கும்
அதன் விளைவிற்கும் இணைக்கும், ஆலமர்
செல்வனுக்கும் அவன் காதற் சிறுவனுக்கும்
செயல் ஒன்றும் விதத்தைச் சித்திரிக்கும்
இப்பாடல் நினைக்க, நினைக்க நனி பேரின்
பம் பயக்கும்.

மடல்வா யவிழ்ந்த குழற்பேதை
ஒடுத்தி திருத்தும் பக்ஷண்ட
மணற்சிற் றிலையோர் கணத்தின்கண
மட்டித் தாடும் கைந்தனருள்
விடலாய்! தமியேன் சிற்றின்முற்றும்
விளையாட் டாக் ஓருநியும்
விட்பா நிற்பத் தொடங்கினையால்
வித்தும் முளையும் வேறான்றே
கமா மருப்புஞ் சுடர்மணியும்
கதிர்நித் திலமும் மகளிர்முலைக்
களைத் தொழுகுங் குமச்சேறும்
கரைத்து விடுத்த கடற்குப்பம்
திப்ராக் செயுங்கா விரிநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செந்நெல் பழனப் புள்ளா!
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே.

— முத்துக்குமாரசவாமி பிள்ளைத்தமிழ்

சாவாஸ்ய உபநிடதம் - ஒரு நோக்கு

திருமதி மல்லிகா இராசரத்தினாம் அவர்கள்
(இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ், பல்கலைக்கழகம்)

ஓம், அது பூர்ணம். இதுவும் பூர்ணம். பூர்ணத்திலிருந்து பூர்ணம் உதயமா யுள்ளது. பூர்ணத்திலின்றும் பூர்ணத்தை யெடுத்தும் பூர்ணமே என்கி நிற்கின்றது.

— சாவாஸ்ய சாந்திசோகம்.

உபநிடதங்கள் வேதத்தின் சாரமாக ஓம், இறுதிப்பகுதியாகவும் அமைந்துள்ளமையால் வேதாந்தம் என்ற பெயரினைப் பெறுகின்றன. உபநிடதம் என்ற சொல் வின் சொல்வரலாற் றியற்பொருள், குரு விற்கு அருகில் ஈடுபாட்டுடன் அமர்ந்து உயர்ந்த உண்மைகளைப் பயிலும் தன்மை யினைக் குறிக்கின்றது. பொதுவாக உபநிடதங்களின் எண்ணிக்கை இருநூற்றிற்கும் மேற்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. முக் திக்கோ உபநிடதம் உபநிடதங்களின் எண்ணிக்கை 108 எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவை அனைத்தும் ஒத்த பழையை உடையனவன்வ. காலத்தால் முற்பட்ட அல்லது திருமுறைகளாக உள்ள உபநிடதங்களாகப் (Geouonical Upanishads) பத்து உபநிடதங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவை ஈச, கேன, கட, பிரச்னே, முண்டக, மாண்டுக்கிய, தைத்திரிய, ஜதரேய, சாந் தோக்கிய, பிரக தாரண்யக போன்ற உபநிடதங்களாகும். அவற்றின் காலத்தைத் திட்டவட்டமாக அறியமுடியா விடினும் அவையனைத்தும் பெளத்தத்திற்கு (கி. மு. 6ஆம் நூற்றுண்டு) முற்பட்டவை எனக் கொள்ளலாம். இந்திய சிந்தனை வரலாற் றில் இவை முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றன. வேதசம்ஹிதைகளில் பரவலாகக் காணப்படும் தத்துவக் கருத்துக்களை உபநிடதங்கள் விரிவாக ஆராய்கின்றன. உபநிடதங்களில் “சிறு விபரங்களை ஒதுக்கிப் பார்த்தால் மிக எடுப்பாகவும், மிக நன்றாகவும் வளர்ச்சியுற்றுவான் அறி

வரையை ஒருமைக் கொள்கையாகவும் (Monistic) கருத்துவமிக் கொள்கையாகவும் (Idealistic) கூறலாம்.”¹ மிகப் பரவலாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயப்படும் விடயம் கருத்து வழி ஒருமைக் கொள்கையாக (Idealistic-Monism) இருப்பதால் உபநிடதங்கள் பிற பட்டகால வேதாந்த தத்துவத்திற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. பிறகாலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த இந்திய தத்துவ தரிசனங்கள் அனைத்திற்கும் உபநிடதங்கள் மூலமாக அமைந்துள்ளன.

இந்திய ஆத்மிக, தத்துவ இலக்கியங்கள் வரிசையில் சாவாஸ்ய உபநிடதம் மிக முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது. இதற்கு உரை செய்தவர்களில் சங்கரர் அதனை அத்வைத வேதாந்த நோக்கிலும், வேதாந்த தீக்கிதர் விசிஞ்சாத்வைத நோக்கிலும், மத்துவர் துவைத நோக்கிலும் அனுகியுள்ளனர். சாவாஸ்ய உபநிடதம் இந்திய மெய்யியல் வரலாற்றில் இந்திய தத்துவத்தினையும், அறவியலையும் தனித்துவமான முறையில் இனைத்துள்ளது. அதாவது இந்திய மரபின்படி தத்துவ ஆய்வு என்பது வெறும் அறிவாராய்ச்சி யோடு முடிவுறுது, வாழ்க்கை நடை முறைக்கும் வழிகாட்டும் தன்மையினைக் கொண்டிருப்பதற்கு சாவாஸ்ய உபநிடதம் மிகச் சிறந்த உதாரணமாக விளங்குகின்றது. வாழ்க்கையின் செயல்களை நெறிப் படுத்துவதற்கு ஆத்மிக ஞானம் அடிப்படையாக வேண்டும் என்று கூறுகின்ற பகவத்கீதையின் மூலமாக இவ்வுபநிடதம் அமைகின்றது. செயலையும் ஞானத்தையும் இனைக்கும் இவ்வுபநிடத்தின் 18 சோகாக்களுமே பகவத்கீதையின் 18 அத்தியாயங்களாக விரிந்தன என்ற கருத்துச் சில அறிஞர்களிடையே நிலவுகின்றது. அந்த

வகையில் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் ஆழமான நடைமுறைத் தத்துவத்தின் (Practical Philosophy) விரிவாக இல்லாவிடினும், சுருக்கமாக ஆராய்கின்றது. மிக ஆழமான கருத்துக்களைச் சொல்வதனால் பல இந்தியத்துவ அறிஞர்களையும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களையும் கவர்ந்த உபநிடதமாக இது விளங்குகின்றது. இந்து தத்துவத்தின் மிக ஆழமான செய்திகளை ஈசாவாஸ்யம் தருகின்றது.

‘�சாவாஸ்யம்’ என்னும் சொல்லில் ஆரம்பிப்பதனால் இவ்வுபநிடதம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது சுக்ல யசர் வேதம் வாஜஸ் நேய சம்ஹிதையில் நாற்பதாவது அத்தியாயமாகும். இதனால் இது ‘சுக்ல யஜார் வேதிய ஸம்ஹிதோபநிஷத்து’ என்றும் ‘வாஜஸ்நேயி ஸம்ஹிதோபநிஷத்து’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வுபநிடத்தின் ரிஷி ‘தத்யங் ஆதர்வணர்’ என்பவராகும். கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருக்கும் தன்னுடைய புத்திரன் ஆசைகள் அடங்கினவனும், நியமங்களுடன் கூடினவனும், மோட்ச இச்சை உள்ளவனும், தன்னைச் சரணநடந்தவனும் இருப்பது கண்டு அவனுக்கு உபதேசம் செய்ததாக இவ்வுபநிடதம் அமைகின்றது.²

�சாவாஸ்யம் முதல் கூலோகம், இறைமை எங்கும் பிரகாசமாய் வியாபித்துள்ளதாகவும் இதனால் அது தோன்றி மறையும் இவ்வுலகில் நிலையாகவிருக்கும் அவ் ஈசவர பாவனையால் ஒவ்வொருவரும் நம்மை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு எவருடைய பொருளுக்கும் பேராசைப்படாது வாழும் நிலையைப் போதிக்கின்றது. அதாவது மெய்யனர்வின் ஊடாக வைராக்கியத்தையும், பற்றற்ற தன்மையையும் பெற வேண்டும் என்கின்றது. அதாவது கீதை³ கூறுவதுபோல் எல்லாப் பொருள்களிலும் சமமாக நிலைப்பெற்றுள்ளவனும் அழியும் பொருள்களில் அழியாமலுள்ளவனும் ஆகிய பரமேசுவரரை எவன் பார்க்கிறுதே அவனே பார்க்கிறான் என்கின்ற கருத்தினை ஈசாவாஸ்யம் காட்டுகின்றது.

�சாவாஸ்யத்தின் இரண்டாவது கூலோகம் ஆழமான கருமயோகத்தின் கருத்தினைக் கொண்டுள்ளது. ‘‘மனித வாழ்வை இவ்வுலகில் விரும்புவன் விதித்த கருமங்களைச் செய்துகொண்டே நூற்று வாழு விரும்பட்டும். இதுவே உனக்கு வழி. எவ்வெவ் வழியில் கருமப்பற்று மனிதனிடம் தொடராதோ அதற்கு இதனைவிட வேறு வழியில்லை’’⁴ எனக் கூறுகின்றது.

முதல் மந்திரத்தில் ஞானமார்க்கமும் (நிவிர்த்தி மார்க்கம்) இரண்டாவதில் பற்று நீங்கிய கர்ம மார்க்கமும் (பிரவிருத்தி மார்க்கம்) கூறப்படுகின்றன. நிவிர்த்தி மார்க்கத்தையும் பிரவிருத்தி மார்க்கத்தையும் இணைக்கும் முயற்சியாக ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் விளங்குகின்றது. அதாவது துறவுபற்றிய எதிர்மறையான குறிக்கோள், செயல்முறை வாழ்க்கை பற்றிய உடன்பாட்டுக் குறிக்கோள்—இரண்டிலும் உள்ள குறைபாடுகளை நீக்கி இரு மார்க்கத்தின்தும் நல்லியல்புகளை இணைப்பதினால் அக்காலத்தில் நிலவிய இரு நிலைகளைச் சீர்ப்புத்த முனைந்துள்ள உபநிடதமாக இது விளங்குகின்றது. அக்காலத்தில் நிவிர்த்தி மார்க்கம் எனப்படும் துறவுநிலை, வாழ்க்கையினின்றும் அறவே விலகுவதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதுவும் பயன்ற தாகும். அதேநேரம் பிரவிருத்திமார்க்கம் சமூகத்திடையே வாழ்ந்து அதனால் ஏற்படும் கடப்பாடுகளைச் செய்வதனை ஏற்றுக்கொண்டாலும் தன்னல நோக்கும் அங்கே காணப்படுவதனால் அதுவும் முழுமையானதாக இல்லை. இதனால் இவ்விரண்டிற்கும் இடைநிலை அல்லது இணைப்பு தேவைப்படுகின்றது. இதனையே ஈசாவாஸ்யம் தொட்டுக்காட்டுகின்றது. கீதை அதனை மிக விரிவாக ஆராய்கின்றது. அதாவது வேத சம்ஹிதை களிலும் பிராமணங்களிலும் காணப்பட்ட கிரியை மரபுகளை மையப்படுத்தி வளர்ச்சி யடைந்த கரும காண்டத்தையும்—வேதங்களின் அறிவு நிலைப்பட்ட தத்துவக் கருத்துக்களை குறிப்பாக ஆரண்யகம் உபநிடதங்களை மையப்படுத்தி வளர்ச்சியடைந்த ஞான காண்டத்தையும் சரியாகச் சீர்ப்புத்துகின்ற அல்லது முரண்பாடற்றவகையில்

விளங்குகின்ற தன்மையினை சுகாவாஸ்யம் கொண்டுள்ளதனால் அது உபநிடத் இலக்கியங்களில் தனித்துவமானதாக விளங்குகின்றது.

அதாவது ஆத்மிக ஞானத்தினையும் (Knowledge), செயல்யும் (Action) இணைப்பதனால் இரு கருத்துக்களையும் உயர்வடையச் செய்கின்றது. இதனாலேயே மகாத்மா காந்தி அவர்கள் இந்துமதத்தின் ஏனைய இலக்கியங்கள் யாவும் அழிந்தாலும் சுகாவாஸ்யத்தின் முதலாவது சுலோகம் மட்டும் எஞ்சியிருந்தால் மட்டுமே இந்து மதத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதுமானது என்று கூறியுள்ளார். அதாவது கீதை விள் விவிவாக விளக்கப்பட்ட கருத்தான கருமயோதம் என்பது ‘செயலைத் தற்றத்தல்’ (Renunciation of Action) ஆக இராமல் ‘செயலில் துறவு’ (Renunciation in Action) என்பதாக உள்ளது.⁵ அதாவது பகவத் கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அறிவுரை துயரத்தையும் ஐயத்தையும் அடையாள மாகக் கொண்டுள்ள குறுதிய தன்மைச் சார்பான தூண்டுதல்களை முதலில் அழிக்க வேண்டும் என்பதாம். அதனைச் செய்வதற்கான வழிகாட்டின் தனிமையை நாடுவ தன்று; ஆயின் சமூக வாழ்க்கையின் புயல் கருக்கும் நெருக்கடிகருக்குமிடையே கைம் மாறு ஒரு சிறிதும் கருதாது தம்முடைய கடமையைச் செய்து வாழ்வதாகும்.⁶ இத்தகைய கீதையின் கருத்து சுகாவாஸ்ய உபநிடத்தின் கருத்துவாரர்ச்சியே ஆகும். கருமயோகத்தினாடாக ஒருவன் விடுதலை யடைய முடியும் என்பதே சுகாவாஸ்யத்தினதும் பகவத்கீதையினதும் கருத்தாகும்.

சுகாவாஸ்யத்தில் முதல் இரண்டு மந்திரங்களில்கூறிய விடையங்களினின்றும்தவறிய வர்களது நிலைபற்றி அதாவது ஆத்மிக நிலையற்றவர்களது தன்மைபற்றி ஓஆவது சுலோகம் கூறுகின்றது. 4ஆவது, 5ஆவது சுலோகங்கள் ஆத்மாவின் இயல்புகள் பற்றிக் கூறுகின்றன.

“அது அதைசென்னாது; (எனினும்) அதைசூலித்தில் விடலே.

அது தூரத்தில் உள்ளது; (எனினும்) சமீபத்தில் உள்ளது

அது அனைத்திற்கும் உள்ளே இருப்பது; (எனினும்) அனைத்திற்கும் அப்பால் உள்ளது.”⁷

6ஆவது, 7ஆவது சுலோகங்கள் மிகவும் ஆழமான ஒருமைவாதத்தைப் போதிக் கின்றன. இவற்றின் சாரத்தை விளங்கிக் கொள்வதனாடாக இந்து தத்துவத்தின் சாரத்தையே விளங்கிக்கொள்ள முடியும். மகாகவி பாரதியார் இவற்றின் கருத்தினையே இந்து மதத்தினதும் - வேதத்தினதும் சாரம் என்று கூறுகின்றார். அதாவது,

“எவன் இருப்புள்ள அனைத்தையும் ஆத்மாவிடத்தினிலேயே பார்க்கின்றானே, இருப்புள்ள அனைத்திடத்தும் ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றானே, அப்போது எதனையும் வெறுப்பதில்லை.”⁸

“எப்போது இருப்புள்ள அனைத்தும் ஆத்மாவாகவே ஆய்விட்டதோ அப்போது ஒற்றுமையைக் கண்ட அவனுக்கு மயக்கமேது, துக்கமேது? ”⁹

இந்து மரபில் தன்னையர் தலை என்பது தனிமைத் திடுதலையல்ல. அதாவது தன் ஆத்மா என்பது எல்லாவற்றேடும், எல்லா உயிரினங்களோடும் இகைந்துள்ளது என்பதனை உணருவதாகும். அதாவது பிரபஞ்ச ஆத்மாவையும், தனிநிலை ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் காணும் ‘தத்துவமசி’ என்ற சாந்தோக்கிய உபநிடத்தின்¹⁰ கருத்தினையே தன்னையளரும் விடுதலைநிலை குறிக்கின்றது. இது அலும் சைக்கும், எல்லா உயிரினங்களையும் தன்னைப் போல் நேசிக்கும் பிரபஞ்சம் தழுவிய அன்பிற்கும் அடிப்படையாகின்றது. இதுவே இந்திய மரபில் விடுதலை என்பதுகின்றது. ஆழமான ஆத்மிக ஒருமையை உணர்வதே உயர்ந்த அறிவாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது.

சுகாவாஸ்ய உபநிடத்தும் எல்லாவகை முரங்காடுகளையும் தீர்க்க முனிசிரது. இந்திய மரபில் விடுதலை ஒருமையாததும் பண்மை

வாதமும் உண்மையில் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளுகின்றபோது முரண்பாடற்றன வாகின்றன. அதேபோன்று அவ்வுபநிடத்தில் பரம்பொருள் (Absolute) பற்றிய விளக் கழும் தனி நிலைக் கடவுள் (Personal God) பற்றிய விளக்கழும் இணைக்கப் படுகின்றது.

“எவர்கள் கர்மமாகிய அவித்தையை மட்டும் உபாசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சம்சாரமாகிய காரிருளில் புதுகின்றனர்; எவர்கள் தேவதைகளின் உபாசனையாகிய வித்தையில் மட்டும் ஆசைவைத்தவர்களோ அவர்கள் இன்னும் அதிகமான இருளில் புகுகின்றவர்களைப் போல்வர்.”¹¹

“எவன் ஸம்பூதியையும் (Impersonal) ஸம்பூதியையும் (Personal God) ஒன்றாகக் கூட்டி அறிகின்றாலே அவன் ஸம்பூதியாகச் சாவைத் தாண்டி, ஸம்பூதியால் சாகாத் தன்மையைப் பெறுகின்றன.”¹²

இவை போன்ற கருத்துக்கள் பரம்பொருளையும் தனியியற் கடவுளையும் சரியான முறையில் வழிபடுவதன் மூலம் ஒருவன் விடுதலையடையும் நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சரியான உபாசனை அல்லது வழிபாடு எப்படி இருக்க வேண்டும் என ஈசாவாஸ்யம் கூறுகின்றது. அதாவது ஆத்ம ஞான மில்லாத கருமூம் உபாசனையும் சம்சார இருளில் அழுத்துமே அன்றி முக்திக்குப் பயன்படாது. அவ்வாறே மூலப் பிரகிருதியை உபாசித்தலும் நாமருபமாகிய பிரபஞ்சத்தை உபாசித்தலும் எனினும் கருமூம் உபாசனையும் தக்க முறையில் ஞானத்துடன் அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் அவை விடுதலைக்குத் துணையாகின்றன. இதனை நிருபிக்கும் வகையில் 15ஆம், 16ஆம் சுலோகங்களில் குரிய உபாசனை காணப்படுகின்றது. குரியனிடம் உள்ளவனும் இந்த ஜீவனிடம் உள்ளவனும் ஓன்றேயான பரம்பொருள் என்பதனை உணரும் நிலையாக அங்கு வழிபாடு அமைகின்றது. இந்த

வகையான ஆத்மிக ஒருமை நிலைமை அடைவதே உபாசனையின் நோக்கமாகும். அதாவது பக்தியும் கருமூம் உண்மையான ஞானத்தினை அடையும் மார்க்கங்களாகும். அதாவது உண்மையான ஞானத்தினுடைய விடுதலையை அல்லது தன்னையும் பரம்பொருளையும் ஒன்றாகக் காணும் நிலையை அடையலாம். பற்றற்ற கருமூம், ஆழந்த பக்தி அல்லது உபாசனையும் ஆழமான ஆத்மிக ஒருமைத்தன்மையினை அதாவது பிரபஞ்ச ஆத்மா தனிநிலை ஆத்மாவும் ஒன்று எனக் காணும் இந்த மரபின் மிக உயர்வான குறிக்கோளை விடுதலை நிலையை அடையும் மார்க்கங்களாகின்றன.

எனவே, ஈசாவாஸ்ய உபநிடத்ததில் மிகவும் தெளிவாக இந்திய மரபில் ஆத்மிக ஞானத்தின் முதன்மையும் அதன் ஊடாக வாழ்க்கையில் செயல்கள் வழிப்படுத்தப்படவேண்டிய நிலையும் போதிக்கப்படுகின்றன. பிறப்பட்ட காலத்தில் பகவத்கிதை இக் கருத்தினை மிக விரிவாக ஆராய்கின்றது. இன்றும் கூட நமது சமூகத்திற்கு வழி சாட்டக் கூடிய ஆழமான சனுதன தத்துவத்தை—நடைமுறைத் தத்துவத்தை ஈசாவாஸ்யம் போதிக்கின்றது. அதாவது ஆத்மிக ஞானம் நமது செயல்களை நெறிப்படுத்தும்போது அது பற்றற்ற அறவியல் கடமையாகின்றது. அத்தகைய கருமயோகி வாழும்பொழுதே தனக்குமட்டுமல்லாது எல்லாருக்குமாக வாழும் விடுதலை நிலை அடைகின்றன.

சுயநலத்தை விடுத்து பொதுநலத்திற்காக—பொது தர்மத்திற்காக வாழுதல் என்ற மிக யதார்த்தமான உயர்ந்த குறிக்கோளையே இந்திய தத்துவம் வாழ்க்கைத் தத்துவமாக—ஆத்மிக ஒருமை வாதமாகக் காட்டுகின்றது. இதனால் பெளதிக் அதீத உண்மைகளை (Metaphysical Truths) அறி வது அறவியல் (Ethical) வாழ்விற்கு அடிப்படையாகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. ஹரிரியன்னே, எம்., இந்திய தத்துவம் 1. தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, 1966, பக். 49.
2. உரையாசிரியர் “அண்ணே”. உபநிஷத் ஸாரம் — ஞோ ராமக்கிருஷ்ணமாடம், சென்னை, 1977, ப. 31.
3. பகவத்சிதை, 13, 27.
4. சசாவாஸ்ய உபநிடதம், 2.
5. ஹரிரியன்னே, எம்., மு. சு. நூல், பக். 126.
6. மேற்படி, ப. 127.
7. சசாவாஸ்ய உபநிடதம், 5.
8. மேற்படி, 6.
9. மேற்படி, 7.
10. சாந்தோக்கிய உபநிடதம், VI, VII, 7.
11. சசாவாஸ்ய உபநிடதம், 9.
12. மேற்படி, 14.

திருக்கோவையாரில் விலங்குகள் - ஓர் ஆய்வு

கலாந்தி இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள்

(சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுறையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

பகுதி I

பழுத்தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே அகத் தினைப் பாடல்களே பல்லாற்றுனுஞ் சிறந்து காணப்படுகின்றன. உள்ளம் ஊற்றனபிற்கு உயிர்த்தலாம். ஆயினும் அதனை மெய்வழி உணர்த்தலே உலக இயற்கை. அதுவே உடலின்பழும் உயிரின்பழும் ஆகும். இத்தகு இனப்ப் பேற்றினை உணர்த்தும் நூலே திருக்கோவையார். அகப்பொருள் இலக்கியங்களுள் பழுமைச் சிறப்பு வாய்ந்தது கோவை இலக்கியமாகும். இல்லிலக்கிய வடிவம் அகப் பொருட்களிலிருந்து ஒழுங்குபடக் கோத்து நிற்பதால் கோவை எனப் பெயர் பெற்றது. மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருக்கோவையார் அகப்பொருள் தழுவியமைந்தமையால் ஐந்தினைக்கோவை எனவும், அகம்பற்றிய தாதவின் அகப்பொருட்கோவை எனவும் வழங்கப்பெறும். இதன் பாட்டுடைத் தலைவர் திருச்சிற்றம்பலத்து இறைவனுதலால் இதற்குத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றுள்ளது.

சங்ககால இலக்கிய மரபிற் காதலன் காதலி என்பொருது உறவுகளும் உணர்வுகளும் இயற்கையினுடாக வெளிப்படுத்தப் பட்டன. பஸ்வர் காலப் பகுதி இலக்கிய மரபிலே இறையின்பத்தில் மூழ்கிய நாயன் மாரும் ஆழ்வார்களும் தம்மைக் காதலியாக வும் இறைவனைக் காதலனுக்கவும் பாவித்து, நாயக நாயகி பாவணியிற் பக்தியை வெளிப்படுத்திப் பாடலாயினர். இறைவன் ஆன்மா என்பவற்றிற்கிடையிலான தெய்வீக உறவு தலைவன், தலைவியர்க்கிடையிலான உலகியல் உறவாகப் பாவணை செய்யப்படுதலே ‘நாயக-நாயகி’ பாவமாகும்.

பகுதி இலக்கியம் இந்திய மௌசீ களிலே தோன்றியபோது வேறு மொளிகளிலும் இத்தகு இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்

ன. அன்றியும் கத்தோலிக்க ஞானிகளும் இஸ்லாமிய சூஃபி ஞானிகளும் நாயக-நாயகி பாவணையில் இலக்கியம் படைத் திருக்கிறார்கள்.

அகத்தினையைப் பாடும்போது இரு வகைப்பட்ட முதற் பொருள்களையும் (நிலமும் பொழுதும்), பதினாற்கு வகைப்பட்ட கருப்பொருள்களையும் (தெய்வம், உணவு முதலியன்) நிலைக்களனுக்கென்டே பாடுவது மரபு. அகத்தினையில் இடம் பெறும் உயிரினமும் பயிரினமும் கருப்பொருள்கள் எனப் பொறுத்து பெறும். இவற்றைத் தொல்காப்பி யர் வருமாறு தொகுத்துக் கூறுகிறார்:-

‘தெய்வம் உணவே மாமரம் புப்பறை
செங்கி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவங்கருவென மொழிப்’

(தொல் - பொருள் - அகத்தினை 18)

இச்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட கருப்பொருளாம் (மா) விலங்கினத்தை திருக்கோவையாரிலே மாணிக்கவாசகர் எவ்வாறு பாடுகின்றார் என்பதை ஆராய்வதே இச்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பகுதி II

உயிரினங்களுட் பல, தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உவமைகளாக வருகின்றமையும், சில சமயங்களில் அவற்றின் பண்புகள் விளக்கப்பட்டு அவை சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ப பொருத்திக் காட்டப்படுகின்றமையும் அறியற்பாலனவாகும்.

புளி:

புளியின் பெருமித்தைப் பற்றிச் சங்கப் புலவர்கள் விதந்து பாடியிருக்கிறார்கள். திருக்கோவையாரின் நடுங்கநாட்டம் என்ற பகுதியிலே,

“தொ யுழவை கிழித்ததந்
தோசிறி தேவிமூபபித
தாவா மனிவேல் பணிகொண்ட
வாறின்றே ராண்டகையே”
(திருக் - 72)

என்ற பாடல்திட்கள் வருகின்றன. கொடிய வாயினையுடைய புலி காட்டுவழியே சென்ற தலைவனை நோக்கி வாயைப் பிளந்தது. தலைவனே அதனைக் கண்டு அஞ்சாது, அதனைத் தன் வேலாற் குத்திக் கொன்றுள் என்கிறது அப்பாடல். இங்கே தலைவனின் வீரத்தைப் பாட இவ்விலங்கு பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

ஆளி:

‘சிங்கமும் புலியும் யானையும் பயப் படும் தன்மைத்தான் கொடிய விலங்கு ஆளி எனக் கூறப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தின் கொடிய விலங்குகளுள் ஆளியும் ஒன்றாகும். இரவுக் குறியிலே வரும் தலைவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, ஆளிகள் நிரைநிரையாக வந்து உணவுக்காக யானைகளைத் தேடுகின்றன என்பதை,

“ஆளி நிரைத்தட ஸானைகள் தேரு மிரவில்” என்றும், சிங்கத்திற்கும் ஆளிக்கும் பயந்து யானைகள் ஓரிடத்தே திரண்டு நிற்பதை,

“குழிகட் களிறு வெரிலுளி யாளி
குழிகட் வழங்காக
குழிகட் டிரவின்”

எனவும் திருக்கோவையார் விளக்குகின்றது.

குடி:

திருக்கோவையாரிலே இரவுக்குறியின் ஆபத்தை விளக்குவதற்காகக் கரடிபற்றிப் பாடப்படுகின்றது. கரடிகள் கறையான் புற்றை உடைத்து, அதனுள் இருக்கும் புற்றுஞ் சோரூகிய இரையை விரும்பியுண்ணும் இயல்புடையள். அத்துடன் இருப்பைப் பூக்களும் கரடிக்கு விருப்பமான உணவாகும்.² இதனைச் சங்கச் செய்யுள் களும் சாள்றுபடுத்துகின்றன.³ “வல்சியி ஜெங்கு வளர்ப்புற் றகழுமல் கும்மிருள் வாய்” (பாடல் 264) என்ற பாடல் அடி

யிலே தனக்கு உணவு வேண்டிக் கரடியானது புற்றை அகழ்கிறது என்று குறிப்பிடுகின்றது திருக்கோவையார்.

யாளி:

தலைவனின் வீரதீரச் செயல்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது சங்கப் புலவர்கள் மதங்கொண்ட யானையின் கண்ணத்தி விருந்து பெருகும் கண்மைத் தீர்பற்றிப் பாடியிருக்கின்றனர்.⁴ திருக்கோவையாரும் அதேபாணியில் யானையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு பாடுகின்றது.

“ ஒருங்களி யார்ப்ப வழிமூம்
மதத்திரு கோட்டோருந்ஸ்
கருங்களி யார்மத யானையுன்
போவரக் கண்டதுவே ”

(பாடல் 52)

மேலும் சிங்கம் களிற்றைக் கொல்லா திருக்க பிடி அவற்றிடையே சென்று நிற்றல் பற்றியும் (பாடல் 265) திருக்கோவையார் பாடுகிறது. அஞ்சியும் யானையின் தோற்ற வருணைகளும் (பாடல் 52, 100, 152) இடம் பெறுகின்றன. யானையிடம் கண்மைதம், கபோலமைதம், கோசமதம் என்ற மும்மதங்களும் பொருந்தியிருக்கு மெனவும், அதன் தொங்கும் துதிக்கை (நால்வாய்), சிறிய கண்கள், குழந்த செவிகள், செவ்வியழுகம் என்பனபற்றியும் திருக்கோவையார் (பாடல் 313) வருணிக்கின்றது. வழி தவறிச் சென்று சேற்றில் அகப்பட்டுத் துடிக்கும் ஆண் யானையை மீட்பதற்குப் பெண்யானை மரத்தை முறித்துக் கொடுத்துத் தான் பற்றி வளிக்கவும் வராதபடியால் வருந்திப் பெருங்குரலெலூத் துப் பிளிறுகின்ற காட்சியைப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

“ களிறுற்ற செல்லஸ் களைவயிற்
பெண்மரங் கைஞ்செமிர்த்துப்
பிளிறுற்ற வானப் பெருவரை ”

(பாடல் 254)

குறிஞ்சிக் குறவர்கள் தாம் வாழும் இடங்களுக்கு எல்லை வெலியாக யானையின் எலும்புகளை எடுத்து நட்டிருக்கின்றனர் என்ற செய்தியையும் திருக்கோவையார் (பாடல் 251) பாடுகிறது.

சிங்கம்:

பயத்தைத் தரும் கொடிய விலங்கு சிங்கம். காதல்கொண்ட தலைவிக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தி ‘நடுங்க நாட்டம்’ மேற்கொள்ளுஞ் தோழி யானைகளை வேட்டையாடச் சிங்கங்கள் திரியும் ஆபத்தான வழியே (பாடல் 253) தலைவன் இரவில் வருகின்றுன் எனக் கூறுவதாக மாணிக்க வாசகர் வருமாறு பாடுகிறார்.

“நாட்டம் புதைத்தனன் நன்னிருள்
நாகம் நடுங்கச் சிங்கம்
வேட்டந் திரிசி வாய்வரு
வாள்கொல்லு மெஸ்லியலே”

(பாடல் 156)

ஏறு:

ஏறு தழுவிய வீரத் திருமணங்கள் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வில் மட்டுமன்றி, மேற்குலக நாடுகளிலும் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. இச் செய்தியைத் திருக்கோவையாரிலும் மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை என்பதற்குப் “படையார் கருங்கண்ணி” என்று தொடங்கும் பாடல் (136) சான்றுகின்றது.

வாளரம்:

குளிரால் நடுங்கும் மந்தியைப்பற்றி நெடுநல்வாடை சித்திரிக்கிறது (வரி 9). குடும்பப் பொறுப்பும் பதிவிரதா நோன் பும் மிக்க மந்தியைப்பற்றிக் குறுந்தொகையும் செப்புகின்றது (பாடல் 69). எனினும் மந்தியும் கடுவனும் இன்பங்காரனும் கற்பனையை இடைக்கால இலக்கியத்திற் புகுத்தியவர் மாணிக்கவாசகர். ஆனால் குரங்குகள் தம் மந்திகளுக்கு மாம்பழுத் தையும், பலாச்சளைகளையும் தேனிலே தோய்த்து அவற்றின் வாய்களிலே ஊட்டி மகிழ்கின்றனவாம் என்ற இன்பக் காட்சியை,

“பந்தியின் வாய்ப்பல வின்களை
யைந்தே ஞெஞ்குவேன்
மந்தியின் வாய்க்கொடுத் தோக்கும்”

(பாடல் 99) எனவும்,

“வான்றேய் பொழிலெழின் மாங்கனி
மந்தியின் வாய்க்குவேன்...
தேன்றேய்த் தருத்தி மகிழ்வக்ஞான்”
(பாடல் 257) எனவும்,

திருக்கோவையாரில் மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார். இக் கற்பனையையே பின்னாலில் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் குற்றுலக் குறவுஞ்சியில்,

“வானரங்கள் கனிகொடுத்து
மந்தியொடு கொஞ்சம்
மந்தித்திந்து கனிகளுக்கு
வான்கவிகள் கெஞ்சம்”
(பாடல் 54)

எனப் பாடலானார். மேலும் திருக்கோவையாரிலே பலாவின் தேனை உண்டு மதி மயங்கிப் போதைக் களிப்பிலே ஆடும் மந்திகள் பற்றியும் (பாடல் 262),

“வளருங் கறியறி யாமந்தி
தின்றுமம் மர்க்கிமாய்த்
தளரும்...”
(பாடல் 193)

என மினகு தின்று மயங்கும் மந்தி பற்றியும், சுருபுன்னைமாலை சூடு மகிழும் இளமந்திகள் ஆன் குரங்குகளைக் கண்டு நானுதல் பற்றியும் (பாடல் 95) பாடப்பட்டுள்ள பாங்கு இலக்கியச் சுவை பொருந்தியதாம்.

குறுந்தொகையிற் குரங்குக் குட்டியின் விளையாட்டுப்பற்றி வரும்,

“கான மஞ்சை யறையின் முட்டை
வெயிலாடு முகவின் குருளை யுருட்டும்...”
(பாடல் 38)

என்ற இலக்கியச் செய்தியைத் திருக்கோவையாரும் வருமாறு தழுவிக்கொண்டது.

“வந்தாய் பவறையில் வாமயில் முட்டை
இளையமந்தி
பந்தா டிரும்பொழில்.”

(பாடல் 276)

மயிலினது முட்டையின் அருமை அறியாது பாறையில் உருட்டி விளையாடும் இள மந்தியின் அறியாமையை, தலைவி தன் காதல் வேதனையைப் புலப்படுத்தக் கையாள்வதாக மாணிக்கவாசகர் பாடியுள்ள சிறப்பு படித்து இன்புறறபாலது.

மாண்:

தலைவியைப் பாடும்போது மாணின் விழி அழகினைத் திருக்கோவையார் (பாடல் 294) உவமையாகப் பாடுகிறது. மேலும் தலைவன், “என் களையொன்றுல் பெரிதும் புண்பட்டு வருந்தும் தலைவியின் கண்

போன்று கண்பெற்ற ஒரு கலீமான் இங்கு வந்ததுண்டோ?” என வினவுவதுங்காண்க.

திருக்கோவையார் அகத்துறை தழுவிய மெய்ஞ்ஞான நூலாதலால், சிற்றின்பவாயிலாகப் பேரின்ப உணர்வுகள் இந்நாவிலே உணர்த்தப்பட்டன. இதற்கு உகந்தவகையில் மாணிக்கவாசகர் பழந்தமிழ் அகத்தினை மரபைப் பயன்படுத்திய போது, கருப்பொருள்களைத் திறம்படக் கையாள்ளுள்ளார் என்பது அவர் விலங்கி னங்களைப் பாடிய வகையான் உணரப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. நற்றினை — 205; அகநானூறு — 78, 252, 381
2. பி. எல். சாமி (1970)—பக். 201 — 203.
3. அகநானூறு 72, 81, 112;
4. அகநானூறு — 78; புறநானூறு — 93.

சைவமும் வாழ்க்கை முறையும்

கலாநிதி நா. ஞானகுமாரன் அவர்கள்

(சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், மெய்யியற்றுறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

சனதன தர்மம் போதிக்கும் சைவசமய மானது உலகப் பெருஞ் சமயங்களுள் ஒன்றை வைத்து மதிக்கப்படுகின்றது. சிவனை முழுமுதற் கடவுளெனக் கொண்டு விளங்குகின்ற இச் சைவமானது தொன்மையான வரலாற்றினையும் நற் பண்பாட்டினையும் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்த்தமையைச் சிந்துவெளி, ஹரப்பா நாகரிகத் தொல்லாய்வுச் சான்றுகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. பழையையும், பெருமையும் கொண்ட தாகத் திகழ்வதுடன் மேன்மைகொள்வை நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம், என்னும் கூற்றுக்கு அமைந்த வகையில் இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், நேபாளம், இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற பல நாடுகளிலும் ஏற்றிப் போற்றும் நிலையில் இது பரவியிருக்கின்றமையைக் காணலாம்.

உலக சமயங்கள் அனைத்தும் மனிதர்களை வாழ்வில் உயர்வு அடைவதற்குரிய வழி முறைகளினைக் காட்டும் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன. இந்திலை சைவத்திலும் சிறப்புற அமைந்திருத்தலை நாம் அதன் வளர்ச்சி நிலைவழித் தெளிவுறுதல் சாத்தியமாகும். சமயம் ஒவ்வொரு வளையும் உயர் நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்ற நெறியைக் காட்டி நிற்கும் வகையில் அவனுக்கு ஒரு வாழ்க்கை முறையினை எடுத்தார்களின்றது. இந்த வாழ்வே சமய வாழ்வாகவும், ஏன், சமயமாகவும் உள்ள தென்றால் தவறுகாது. சமயவாழ்வானது வளர்ச்சி நிலையில் ஒரு சமூக நெறியாக மலர்கின்ற பரிமைத்தினைக் காணலாம். சமயமும் வாழ்வும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பர உறவுகொண்டதற்கமைய வாழ்வில்

சமயதெறியையும், சமய நெறியில் வாழ்வினையும் கண்டுவக்கத்தக்கதாகச் சைவம் திகழ்ந்துள்ளமை நுட்பமாக நோக்கு வோர்க்குப் புலப்படத்தக்க தொன்றாகும்.

பொதுவில், சமயங்கள் மனித சமூகத்திற்குப் பண்பாட்டினை வழங்கி வருகின்றமை நோக்கத்தக்கதாகும். இறைவனை ஏற்று நிற்கின்ற வைதீக சமயங்களாயினுஞ் சரி, அன்றேல் இறைவனை நிராகரித்து நிற்கின்ற உலகாயதம் தவிர்ந்த அவைதீக மதங்களாயினுஞ் சரி, அவை மனித சமூகத்தில் ஒழுங்கினையும் ஒழுக்கத்தினையும் வலியுறுத்தி நிற்பதிற் பின்னிற்பதில்லை. இறைவனை ஏற்று நிற்கின்ற சைவசமயமானது, முழுமதல் இறைவனைச் சகல நற்சம்பத்துகள் கொண்டவனுக எடுத்தான்டு, அவனை எல்லாம் வல்ல, எல்லாம் நல்ல, எல்லாம் அறிந்த, எல்லாம் உடையவனுக விளம்பி நிற்கின்றது.

இறைவனின் மேன்மை, அதிஉயர் தன்மையினைச் சுட்டுமுகத்தால் ஒப்பீட்டடிப்படையில் எமது பூரணமின்மை, இயலாத் தன்மைகள் வழி நாம் எமது உண்மை நிலையினை உணரவைக்கும் தகணம் உய்த்துணரற்பால தாகும். இதன்வழி எம்முள்ளே கிளர்ந்தெழுகின்ற மமதை, அகங்காரம், ஆணவம் போன்ற அழுக்காற்றுக் குணங்களை அடக்கி யொடுக்கி, நல்வழிப்படுத்தி மனிதனை மனிதனுக்கும் மாண்பினைச் சைவம் பண்பட்ட வகையில் எடுத்தார்களின்றதென்றால் மிகையாகாது.

இறைவனை நாடும் பாங்கில் மக்களை ஒழுக்கம் சார்ந்த வாழ்விற்கு வழிப்படுத்து

வதில் சமயங்கள் பெரும் வெற்றியடைந் துள்ளமையினை அவைகள் காட்டி நிற்கின்ற பண்பாட்டுக்கோலங்கள் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன. உயர்வானதெரு வாழ்க்கை அல்லது பூரணமான வாழ்க்கை என்பது ஒழுங்குக்குட்பட்டதான் அறவாழ்வென்ப தனைச் சமயங்கள் சுட்டி நிற்கின்றன. மனித வாழ்வில் ஒழுக்கத்தின் முதன்மை எந்த ஒரு சமயத்தினாலும் அல்லதியப்படுத் தப்படக்கூடாது என்பதற்கு வல்காயத்த் திற்கு நிகழ்ந்த முடிவு, வரலாற்றில் தக்க தொரு சான்றூக அமைந்துள்ளது. ஒழுக்கத்தின் முதன்மை சருதியே பொய்யா மொழிப் புலவரும் ‘ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப் படும்’ எனச் சுட்டியமை காணலாம். இறைவனை நிராகரித்து நிற்கின்ற சமண பெளத்த மதங்கள்கூட, ஒழுக்க நிலைப்பாடுகளின் அடிப்படையிலேயே மனித நேயத்தினையும், உயர்வினையும் வளர்க்க முற்படுகின்றமையைக் காணலாம். ஒழுக்கம் மனித வாழ்வினை வளம்படுத்திச் சீர்மைப்படுத்துகின்ற வேளை, சமயங்கள் ஒழுக்கத்தினைத் தம்மினின்று வேறுபடுத் தாது இனைத்துச் சென்ற தன்மை குறிப் பிடத்தக்கதாகும். இறையில் மதங்கள் ஒழுக்கத்தினையே இறைவனை அடைவது போன்ற இலட்சியப்பொருளாக எடுத்தாள, சைவம் போன்ற சமயங்கள் இறைவனுக்கு ஒழுக்க நிலையினை ஆடை அணிகலன்களாக்கி, பெரு மதிப்புக்குரியதாக்கிவிளாக்கி நிற்கின்றன. இவ்வகையில் நல்வாழ்வினை அறவாழ்வாகக் காட்டி, அவ்வாழ்வினை அடைதற்குரிய நெறியினைச் சைவசமயம் ஒவ்வொரு மனிதனின் சமூக, உள்பாங்குக்கும் ஏற்ற வகையில் முன்வைத்தமை மனங்கொளத்தக்கதாகும்.

சமூக வாழ்வில் ஒவ்வொரு மனிதனிடமிருந்தும் சைவம் வேண்டுவது நல்லொழுக்கத்தையே தவிர, வெறும் சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகளை மட்டும் அல்ல. இதனையே இராதா கிருஷ்ணனும் ‘உன்மைச் சமயம் வேண்டுவது நன்னடத்தையே தவிர சடங்குகள் அல்ல’ என வெளியுறுத்தி நிற்பது காணலாம். ஆனால் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் நல்லொழுக்கத்தினை

நிலைநாட்டவும் மேன்மையுறவும் உதவுமாயின் அவை தொடர்வது நன்மை பயப்பதாகும். பொதுவில் நன்னடத்தை விதிகளை மக்கள் அறிந்துகொள்வது இலகுவானதன்று. மேலும் தத்துவவிசாரம் மக்கள் எல்லோருக்கும் எவ்வானதன்றுமாகும். இவ்விடத்து, சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுடாக நல்லொழுக்கப் போதனைகள் இடம் பெறுமாயின் வரவேற்கத்தக்கதேயாகும். சைவம் காட்டி நிற்கின்ற வழிபாட்டு முறைகூட உயரிய கருத்துக்களினை உள்ளடக்கி நிற்கின்றதென்றால் தவறாகது. நாம் இறைவனை இரு கரம் கூப்பி வணங்குகின் ரேம் எனும்போது வெறுமனே இறைவனைத்தான் வணங்குகின்றேம் என்பதல்ல. எமக்கு மேலானவன் ஒருவன் உள்ளான் என்பதனை உள்திடைக் கொண்டதாய் அவனுக்கு அளிக்கும் வணக்கம், பணிவு, அந்பு என்னும் உயரிய பண்புகளை எமையறியாது எமக்குள் வளர்க்கின்ற வணக்கமாகின்றது. மேலும் தற்செருக்கு, மமதை, கர்வம், ஆணவம் போன்ற குண இயல்புகளினை அடக்கி நிற்கின்ற பக்குவத்திற்கும் வணக்கமாகின்றது. இவ்வகையிற் சைவம் காட்டி நிற்கும் வழிபாடானது எமையறியாமலே எமது மனநிலையினை மாற்றி வளப்படுத்தும் தன்மைகொண்டமைந்தது சிறப்பிற்குரியதாகும். இதனாலேதான் இறைவனைக்கத் தினை மேற்கொள்கின்ற உண்மையான இந்து, பண்பாளனுய், பக்தியாளனுய் விளங்குதல் சாத்தியமாகின்றது.

வாழ்க்கையில் உயர்ந்த உள்ளது நிலையை அடைதலே பிறந்த ஒவ்வொருவரதும் இறுதி இலக்காகச் சைவம் எடுத்தாளுகின்றது. வாழ்க்கையின் உயர்ந்த நிலையாக இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கின்ற மோட்சத்தை, விடுதலையை இதுசுட்டி நிற்கின்றது. இந் நிலையினை அடைவதற்கு எளிய நெறிகளாக நான்கு மார்க்கங்களை, நாற்பாதங்களினை சைவம் எடுத்தோதுகின்றது. மக்கள் எல்லோரையும் ஒரேவழியில் வழிப்படுத்துவதென்பது சாத்தியமானதன்று. மனிதர்கள் பல்வேறுன இயல்புகள், போக்குகள் கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். எனவே, ஒவ்வொரு

வரும் தத்தமது விருப்பிற்கும் இயல்பிற்கும் ஏற்ற வகையில் இறைவனை அணுகும் தன்மையினைப் பல்வேறுன மார்க்கங்கள் ஊடாகச் சைவம் காட்டிநிற்கின்றது. இம் மார்க்கங்கள் நுட்பமான பார்வையில், ஒவ்வொரு வகைத்தான் வாழ்க்கை நெறியாக இனங் காணத் தக்கனவாகின்றன.

“வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே” என்னும் கூற்றுக்கிணங்க இந்துசமயம் காட்டும் வாழ்வு, ஈடேற்ற நிலைக்குப் பாதை சமைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வகையில் சைவம் சுட்டும் கர்ம மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம், யோக மார்க்கம், ஞானமார்க்கம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழ இம் மார்க்கங்கள் எமக்கு உசாத்துணை புரிகின்றன. மண்ணிற் பிறந்த மனித உயிரினங்களின் இயல்பென்பதுபோல் வினையாற்றல் அமைகின்றது. நாம் வினைகளைத் தொடர்ந்து ஆற்றுகின்றோம். வினையின் தன்மைக்கு ஏற்ப இவ் வினைகள் நல்வினை, திவினையாக எடுத்தாளப்படுகின்றன. நல்வினையினை நாடும் நாட்டத்தில் திமை, தங்கான வழி களினையும் தேட நேர்ந்துவிடுவதுண்டு. இவ் வாறன்றி வினைகளினை கர்மங்களினைச் செம்மையாய்ச் சீர்மைப்படுத்தி ஆற்ற கர்ம மார்க்கம் வழிகாட்டுகின்றது. பற்றற்ற வகையில் கர்மமாற்றி உய்வடைய பற்றற்ற ரூப் பற்றினைப் பற்றலும் வழிகாட்டுகின்றது. நாம் அன்றாடம் ஆற்றுகின்ற கர்மங்களைச் சரியான முறையில் ஆற்றி நற்கதி அடைய முடியுமென்பதற்கு ஜனகன் போன்ற கர்மயோகிகளின் வாழ்க்கை உதாரணமாக அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

வேதம் ஆகமம் ஆகியன காட்டி நிற்கின்ற மெய்ப்பொருளைச் சிந்தையிற் கொண்டு உய்வடைதலும் சாத்தியம் என்பதனை ஞானமார்க்கம் விளம்பிநிற்கின்றது. கேட்டல், தெளிதல், சிந்தித்தல், நிட்டை என்னும் நான்கு நிலைகளில் இறைவனை ஞானசொருபியாய்க் கண்டுவத்தல் ஏற்படுகின்றது. எனினும் மக்களிற் பெரும்பாலோர்க்கு இந்நிலைவழி ஈடேற்றம் பெறுதல் சிரமமென்பதும் மறுத்தற்கில்லை. அதே போல யோகமார்க்கமும் இறைவனை அடை-

தற்குரிய வழிமுறையாக எடுத்தாளப் படுகின்றது. உடல், உள் நிலைப்பாட்டினைத் தெளிவுற உணர்ந்து அந்நிலைக்குத் தக்க வகையில் வாழ்ந்தும் பூரணத்தைக் காணலாமென்பதற்குப் பல ஏதுவாழ்க்கைகளும் உதாரணமாக அமைந்திருக்கின்றமையைக் குறிப்பிடலாம்.

மேற்போந்த மார்க்கங்கள் ஊடாக எல்லாரையும் அழைத்துச்செல்வது அசாத்திய மென்பதனை உணர்ந்ததனால் தான் போலும் சைவம் பக்திமார்க்கத்தின் வழி பெரும்பாலானாலை அழைத்துச்செல்ல வழிகாட்டுகின்றது. “பக்திநெறி அறி வித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்” நற்கதியைக் காட்டுவது மட்டுமன்றி, “சாதி குலம் பிறப்பென்னானு சழிப்பட்டுத் தடு மாறும், ஆதமிலி நாயேனை அல்லவறுத் தாண்டானை” என மனிவாசகர் சுட்டும் தரத்தில், குலத் தாழ்வு உயர்வு அற்று, ஏழை செல்வந்தர் என்னும் தன்மை விட்டு அழைத்துச்செல்ல முற்படுகின்றது. சமுகத் தில் அன்பானது தாயன்பு, சகோதர அன்பு, உற்றர் உறவினரன்பு, மனையாளன்பு, கணவன்பு, குரு அன்பு, பெரி யோரன்பு எனப் பல உருவங்களில் செலுத்தப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். “அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாள்” என்பது போல அன்பு இவ்வளவு பேரைத் தான் அடக்கும், அல்லது இவ்வளவு காலத் திற்குத்தான் நிலைக்கும், அல்லது இவ்வளவு அளவுக்குத்தான் செல்லும் என்பதை வரையறுக்க முடியாது. அன்பானது வற்று ஊற்றுப்போல பெருகிவரும் இயல்புடையது. இவ்வாருண அன்பை இறைவனிடம் சமர்ப்பிப்பதே பக்தி மார்க்கம் சுட்டி நிற்கும் நெறியாகும். அன்பின் நெருக்கம் இறைவனை அன்மிக்க வைக்கின்றது. இதனாலேதான் சம்பந்தருக்குப் பாலை வழங்கியதும், நாவுக்கரசருக்குச் சூலையைக் கொடுத்ததும், சந்தரருக்கு ஓலைபைக் காட்டியதும், மாணிக்கவாசகருக்குத் தன் காலைக் கொடுத்ததும் அமைவற்றதென்றால் தவறுகாது. காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி இறைவனை வழிப்படால் தன்னிலை அடையலாம் என்பதைச் சைவம் காட்டிநிற்கின்றது.

தாயினும் சாலப் பரிபவர்

திரு. க. சொக்கலிங்கம், M. A., S. L. E. A. S., அவர்கள்
(கொத்தணி அதிபர், கோண்டாவில்)

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்ற பொன்மொழி எமக்கு ஐந்து வயதிலேயே அறிமுகமானது. ‘மாத்ரு தேவோ பவ’ என்பது உபநிடத வாக்கியம். ‘தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை,’ ‘உலகம் அழியாமல் நிலை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணமே தாயின் அன்புதான்’ என்பர் பெரியோர். ‘அன்னை இட்ட தீ அடிவயிற்றிலே’ என்று முற்றுந் துறந்த பட்டினத்தடிகள் அறுதியிட்டு உரைத்தார். பகுத்தறிவுடைய மனிதர் மட்டுமோ? ஊர்ந்து செல்லும் சீவராசிகளும் தாயன்பை ஒரு கட்டம் வரை உணர்ந்தே வாழ்கின்றன, வளர்கின்றன என்னாம்.

அன்னை பால் நினைந்து ஊட்டுகின்றார்கள்; குழந்தையின் நோய்க்குத் தான் பத்தியம் காக்கிறார்கள். தன் சேய்க்காக உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையுமே அர்ப்பணிக்கும் தாயின் சிறப்பினை விளக்க, உணர்த்த எந்த மொழியிலுள்ள சொற்களும் வலுவற்றனவை என்று கூறுவது மிகையுரையன்று.

இத்தகைய தாயிலும் மிகுதியும் பரிபவர் சிவபெருமான் என்று மனிவாசகப் பெருந்தகை அருளியுள்ளமை எமது சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகும். எவ்வகை களிலே எம்பெருமான் தாயிலும் மேலான வர் என்று நியாயமாகவே எழும் வினாக்களுக்கு, அவர் தரும் விடையிலிருந்து இவ்விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

I. அன்னை நினைந்து ஊட்டும் பாலானது மாயாகாரியமாகிய ஊனினை (உடலை) வளர்க்கவே உதவும். உடல் வளர ஆசைகளும் அகங்கார மமகாரங்களும் அதனேடு உடனுகி வளரும். இவ் வளர்ச்சிகளின் பயனாய் நல்வினைகள், தீவினைகளை ஆன்மா இயற்றும். இயற்றவே பிறவிப் பெருங்கடவில் அழுந்தி வருந்தும் கொடுமையிலிருந்து

அதனாலே நீங்குதல் இயலாத காரியமாய்விடும். எனவே எத்துணை பாசத்தைத் தாய் செலுத்தினாலும் அந்தத் தாயின் வளர்ப்பு, ஊனை வளர்த்து உள்ளிருள் பெருக்குவதாகவே அமைவதனால் அவள் நது தூய அன்பும் பேரானந்தப் பெரும்பயனை அளிக்கும் ஆற்றல் அற்றதே.

ஆயின் சிவபெருமானது தாய்மைப் பரிவோ ஊனினை உருக்குவது; உள்ளூரளி பெருக்குவது; அளவில்லா ஆனந்தமாகிய தேனினைச் சொரிவது. (தேன் மருந்தாகியும் சுவை விருந்தாகியும் இன்பம் அளிப்பதாகும். சிவபெருமான் சொரியும் திருவருளாகிய தேனே பிறவிப் பிணிக்கு மருந்து; முத்திக்கு விருந்து.)

II. பாலராய்க் குறுகுறு நடந்து திரியும் காலத்திலே அன்னைமார் தம் விழிகளை அவர்களில் வைத்து அவர்கள் விழுந்துவிடுவார்களோ, காலைக் கையை முறித்துவிடுவார்களோ என்று அஞ்சல்வதும், பரிவதும் சற்றே கால்கள் தடுக்கினால் ஒடிச்சென்று தூக்குவதுமாக எப்பொழுதும் கவனமாக இருக்கின்றனர். நடைபயின்று நேராக, தளர்வின்றிப் பிள்ளைகள் நடக்கும்வரை அவர்களின் புறம்புறம் திரிவதும் தாய்மார் இயல்பு. ஆனால் மக்கள் வளர்ந்தபின் புறம்புறம் திரிந்து அவர்களைக் காப்பதும் அவர்களின் ஒவ்வொரு செயலையும் அவதானித்துத் திருத்தவேண்டிய இடத்தில் திருத்தவுதும் தண்டித்து வருத்தவேண்டிய இடத்தில் வருத்துவதும் தாய்மாருக்கு ஆகாத காரியம். அந்தக் கடமைகள் தந்தையாலோ, முத்தேதாராலோ, ஆசிரியர்களாலோ, மேலதிகாரிகளாலோ பெரும்பாலும் இயற்றப்படுகின்றன. எனினும் காலமெல்லாம் ஒருவரின் புறம்புறம் திரிந்து காப்பதும் கண்டிப்பதும் இயலக்கூடிய காரியமன்று.

ஆனால், எம்பெருமானே பெரியர், சிறியர், பெரிது, சிறிது என்று வேறுபாடின்றித் தம் பிள்ளைகளான அனைத்துயிர்களின் மேன்மைக்காகவும் வளர்ச்சிக்காகவும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் புறம் புறம் திரிந்தவண்ணமே உள்ளார். அவரின்றி ஒர் அணுவும் அசையாது. அவர் அருள் நோக்கம் எமக்கு உள்ளும் புறமும் கிடைத்தவண்ணம் இருப்பதாலேயே நாம் வாழ்கிறோம், வளர்கிறோம். இறுதியில் அவரோடு இரண்டறக்கலக்கும் பேரானந்தப் பெரு வாழ்வுக்கும் உரியோமாகின் ரேம்.

‘அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி’ என்பதும் மனிவாசகப் பெருமானின் அருள் வாக்கேயாகும்.

உலகிலே பலவகையான செல்வங்கள் உள்ளன. மனிவி, மக்கள், மாடு, மனீ, பணம், அணிமணி யாவும் செல்வம் என்பதை ஊள் அடங்கும். ஆனால் இந்தச் செல்வம் யாவும் ஒரு நிலையிலே அவற்றை அனுபவிப்பவருக்கு உவர்ப்பை ஏற்படுத்தாது விடா. தாகத்தால் வருந்துவான் ஒருவனுக்குப் பாத்திரம் ஒன்றிலே தன்னீரை முழுமையாக நிறைத்துக் கொடுக்கிறோம். முதல் மிடறு அருந்துகையில் அவனுக்கு அந்த நீரின் பெறுமதி சொல்லில் அடக்கமுடியாததாகவே இருக்கும்; அடுத்து அடுத்து ஒவ்வொரு மிடறும் தன் பெறுமதியிலே சென்று தேயந்து இற்றுத் தாகம் முற்றத் தனிந்தபின் எஞ்சிய நீர் பெறுமதியே அற்றதாகிவிடும். அது மன்னின் ஊற்றப்பட்டு விடுவதல்லால் நாம் அதைப் பாத்திரத்தோடு உள்ளே கொண்டுசென்று

பாதுகாத்து வைப்பதில்லை. நிரம்பல் கூடக் கூடக் கேள்வி குறைவதைக் ‘குறைந்து செல் பயன்பாடு’ என்ற கலைச் சொற் ரெட்டரால் பொருளாதார நிபுணர் வழங்குவார். உலகில் உள்ள எந்தச் செல்வமும் குறைந்து செல் பயன்பாடு உடைய தொன்றே.

ஆனால் சிவபெருமான் என்ற செல் வமோ இவ்விதிக்கு முற்றும் மாறு. அது நாட் செல்லச் செல்லத் தன் பயன் பாட்டிலே கூடிக் கூடிச் சென்று பேரானந்த மாகிய உச்சப் பயனை வழங்குவதோடு நிறைவூறுகின்றது. எனவே கூடிச் செல் பயன்பாடுடைய செல்வம் என்று உள்ளது ஒன்றே. அந்தச் செல்வமே சிவபெருமான். அதனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடிப்ப தொன்றே முழுமைப் பயன் நல்குவதாகும்.

இவ்வண்மைகள் யாவும் திரண்டொன்று மனிவாக்கு, பின்வரும் திருப்பாடலை அணிசெய்வதை நோக்கி உணர்ந்து உட்கொண்டு பயன் பெறுவதாகிய கடன் சைவர் ஒவ்வொருவருக்கும் உரியதாகும்,

திருச்சிற்றம்பலம்

‘பானினாந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே நுடைய
ஹனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுளைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருஞுவ தினியே,’

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஜந்தொழிலும் முக்கண்ணும்

வியாகரண சிரோமனி, விவரி பூரண. தியாகராஜக்குருக்கள் அவர்கள், B. A. (Hons.) (இலங்கை) [திருக்கோணஸ்வர - வில்லுங்குறிக் குத்தசவாமி தேவஸ்தான பிரதான சிவாசாரியர், மட் / சிவானந்த வித்தியாலய முன்னாள் சமஸ்கிருத - இந்துநாகரிக ஆசிரியர்]

ஆன்மாக்களின் மனம், மொழி, மெய்னபவற்றையும் மற்றும் எல்லாப் பொருள் களையும் கடந்து நிற்பதனால் இறைவனுக்குக் கடவுள் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. இறைவன் மனம் மொழி மெய்களுக்கு எட்டாதவ னையின் அவனை ஆன்மாக்கள் அடைவது எங்களும் என்ற வினா எழுகின்றது. எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் இறைவன், ஆன்மாக்கள் தங்கள் மனத்தால் நினைத்தும் வாயால் வாழ்த்தியும் உடலால் வணங்கியும் உய்வடைதற்காகத் தனது இச்சையால், பல உருவத் திருமேனிகளைக் கொண்டிருஞ்வான். அவற்றின் வழியே ஆன்மாக்கள் அவனை நினைத்து வாழ்த்தியும் வணங்கியும் நன்மைபெறுவர். குணம் குறிகள் ஒன்றும் இல்லாத இறைவன், அவ்வாறு பல திருமேனிகளைக் கொண்டிருஞ்போது அத் திருமேனிகளே அவனது குறிகளைகின்றன. இறைவன் திருவருளைப் பெற்றவர்கள் அக் குறிகளை நேரே காண்பார்கள். ஏனையோருக்கு அது கைகூடாமையால் அம்மேனிகளின் வடிவமாய்த் திருக்கோவில்களில் அமைக்கப்படும் வடிவங்களையே அவன் தனது திருமேனியாகக்கொண்டு அவைகளில் வீற்றிருந்து அங்கே செய்யப்படும் வழிபாடுகளை ஏற்று வேண்டுவோர்க்கு வேண்டிய பயனைத் தந்தருளவான். இத்தகைய இறைவன், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள்ள என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்கின்றன. இறைவன் ஏன் இவ்வாறு செய்யவேண்டும்? ஆன்மாக்களைப் பிறவிப் பெருங்கடவிலிருந்து கரையேற்றித் தனது நிலைபேருயள்ள திருவடியிலே கூட்டிக்கொள்வதற்காகவே என்று அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர் இயம்புவர். இவையெல்லாம் இறைவன் செய்யும் திருவிளையாடல் என்றும் பெரியோர் கூறுவர். இதனை மாணிக்கவாசகச்வாயிகள்,

“ ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநா மார்த்தாடுந் தீர்த்தநந் றில்லைச்சிற் றம்பஸததே தீயாடும் கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமு மெஸ்லோழுங் காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி ”

என்று கூறுவதாலும்,

“ ஜயாநி யாட்கொண் டருஞும் விளையாட்டில் ” என்பதனாலும் அறியலாம். மேலும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

“ போற்றி யருஞுகநின் னுதியாம் பாதமலர் போற்றி யருஞுகநின் னந்தமாஞ் செந்தளிர்கள் போற்றியெல் ஸாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம் போற்றியெல் ஸாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள் போற்றியெல் ஸாவுயிர்க்கு மீற மினையடிகள் போற்றிமா னுன்முகனுங் கானுத புண்டரிகம் போற்றியா முய்யவாட் கொண்டிருஞும் பொள்மலர்கள் போற்றியா மார்கழிந் ராடேலோ ரெம்பாவாய் ”

என்று பாடியுள்ளார். இதில், ‘ தோற்ற மாம் பொற்பாதம் ’ என்பதில் தோற்றம் சிருஷ்டியைக் குறிக்கின்றது. ‘ போகமாம் பூங்கழல்கள் ’ என்பது காத்தலைச் சுட்டும். ‘ சரும் இனையடிகள் ’ என்பது சங்காரத்தையும், ‘ மால் நாள்முகனும் கானுத புண்டரிகம் ’ என்பது மறைத்தலையும், ‘ யாழுய்ய ஆட்கொண்டிருஞும் பொள்மலர்கள் ’ என்பது அருளையும் குறிக்கின்றன. எனவே, இறைவன் ஜந்தொழில்களையும் செய்கின்றன் என்பது சொல்லாமலே விளக்குகின்றது. இவ்வாறு செய்வது ஆன்மாக்கள் மலபரிபாகம் பெற்றுத் தனது திருவடியை அடைவதற்காகவே.

மேலும், வேதநாயகனுன் இறைவனை வேதமானது ‘த்ரியம் பகம் யஜா மஹே’ என்று போற்றுகின்றது. பழந்தமிழ் நூல் களும் சிவனை முக்கடசெல்வன், முக்கடபெருமான் எனப் போற்றுகின்றன.

கடவுளர்களில் ஒவ்வொருவரையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும்போது அவர்வர்க்குரிய சிறப்பியஸ்துகளைக் கூறி வழங்குதல் மரபு. யானைமுகப் பெருமான், ஆறுமுகப் பெருமான், மாயோன் என்பன இவ்வாறமைந்த பெயர்கள். இதுபோலவே சிவபெருமானையும் முக்கண்ணன், கண்ணுதற்கடவுள் என்று கூறிச் சிறப்பிப்பர்.

சிவனை முதற் கடவுளாக என்னிய படியாலேயே மூன்று கண்களை யடையவராகக் கூறினர். ஏனெனில் மக்கட்காயினும் தேவர்கட்காயினும் பிறஉயிர்கட்காயினும் முகத்தில் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கண்கள் இல்லை. கைகளும் தலைகளும் அவர்களின் ஆற்றலைக் குறிப்பதற்காக மிகுதியாகக் கூறப்படுதல் வழமை. ஆனால் ஒவ்வொரு முகத்திலும் இரு கண்களுக்கு மேற் கூறப்படுவதில்லை. தேவர் முதலிய அனைவருக்கும் மேலானவன்றே இறைவன் அவனுக்கு அம்மேன்மையைக் குறித்தற்காக அவன் இரு கண்களுக்குமேல் நெற்றியிலும் ஒரு கண் உடையவன், அதாவது மூன்று கண்கள் உடையவன் எனக் கருதி வழிபட்டனர். “கணமேற் கணனும் சடைமேற் பிறையும் உடையார்” எனச் சம்பந்தரும், “கண மேலும் கணன்னேன் ருடையாய் போற்றி” என அப்பரும் அருளியுள்ளனர். எனவே மூன்று கண்களையடைமை இறைவன் முதற் கடவுளாய் முதல்வனுய விளங்குதலையே குறிப்பதாகும். மூன்றுவது கண்ணுகிய நெற்றிக்கண் சில உண்மைகளை உணர்த்துகின்றது. ஞானம் அல்லது அறிவு நெற்றியிலேதான் விளங்குவதாகக் கொள்ளுதல் மரபு. எனவே நெற்றிக்கண் எல்லா வற்றையும் ஒருங்குணரும் பேரறிவாகிய ஞானக்கண்ணைக் குறிப்பதாகும். ஞானம் - ஒளி, அஞ்ஞானம் - இருள். ஞானம் தோன்றும்போது அஞ்ஞானம் நீங்கி அழிகின்றது. அதன் காரணமாகவே நெற்றிக்கண் இருளை அகற்றும் நெறுப்பாகக் கொள்ளப்படுகின

து. ஒளிகள் யாவும் நெறுப்பின் - ஜோதி யின் கூறு. எனினும் சூரியன், சந்திரன், விளக்கு எனும் மூன்றுமே ஒளியைத் தருவன் என்று கருதப்படும். நெறுப்புக்குச் சுடுந் தன்மையும், ஒரு பொருளை விளக்கும் தன்மையும் உண்டு. இவ்விரு தன்மைகளில் நெறுப்பாயிருக்கும்போது விளக்கும் தன்மையைவிட சுடுந்தன்மையே அதிகம். ஏனைய பொருள்களாக, அதாவது சூரியனையும் சந்திரனையும் உள்ளபோது சுடுந்தன்மையைவிட விளக்குக்கும் தன்மையே மிகுதி. ஞாயிறு, திங்கள், தீ (சூரியன் - சந்திரன் - அக்கிளி) எனச் சுடர்கள் மூன்று என மொழிதல் தொன்றுதொட்டு வரும் மரபு.

உலகினுக்கு வரும் நன்மைகள் யாவும் இறைவனுலேதான் என்பது துணிபு. ஆதலால் நன்மைகள் பலவற்றுள் முதலாவதான ஒளியும் அவனால் வருவதேயாம். எனவே அவ்வொளியை அருந்துகின்ற சிவனை முக்கண்ணன் எனச் சிறப்பித்தனர். ‘சோம சூர்யாக்கிளி லோசனைய நம :’ என்பது சிவனின் நாமாக்களில் ஒன்று.

ஒருநாள் சிவனும் உமாதேவி யும் கைலையங்கிரியில் இன்பமாக அமர்ந்திருந்தனர். உமாதேவியார் விளையாட்டாகப் பின்னே வந்து தன்னிரு கைகளாலும் சிவனின் இரு கண்களையும் முடினார். உடனே உலகெங்கணும் எல்லா ஒளிகளும் மறைந்தன. பேரிருள் மூடியது. ஒரு பொருளும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் அனைத்து வகுமும் எல்லா உயிர்களும் அளவற்று உண்பம் அடைந்தன. இக் கஷ்டத்தை உணர்ந்த சிவபெருமான் அம்மையார் மூடிய கைகளை யெடுக்குமுன் நெற்றியில் ஒரு கண்ணத் தோற்றாச் செய்து விழித்தார். அது அக்கிளி ஒளியாகி இருள் முழுவதையும் நீக்கியது. நெறுப்புக் கண்ணைக் கண்ட உமாதேவியார் மிக அஞ்சினார். உடனேயே தன் இருகைகளையும் எடுத்தார். இறைவனை வணங்கினார். உமாதேவியார் இறைவனை கண்களைக் கையால் மூடித் திறந்தது ஒரு நொடிப்பொழுதே! ஆனால் அது உலகத்துக்குப் பல யுகங்களாகி விட்டது. பல அழிவுகளும் ஏற்பட்டன. அப்பொழுது

சிவன் தேவியை நோக்கி “நீ விளையாட்டாகச் செய்த செயலால் எத்தனை அழிவுகள் உண்டாயின். இதற்கு நீ பிராயச்சித்தம் செய்தேயாகவேண்டும். எம்மை வழிபடுதலே மேலான பிராயச்சித்தமாகும். உன்னையும் என்னையும் ஒரு பாபமும் அனுகாது, எனினும் ஒருவராயினும் பாவஞ் செய்தல் கூடாது. பாவத்துக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள பிராயச்சித்தம் அனைத்திலும் என்னை மனதார வழிபடலே சிறந்த பிராயச்சித்தம் என்பதனை உலகுக்கு உணர்த்த நீ காஞ்சிக்குச் சென்று நம்மை வழிபடுவாயாக’ எனக் கட்டளையிட்டார். அதன்படியே உமாதேவியாரும் காஞ்சிபுரம் சென்று சிவனைப் பூசித்து இறைவனிடம் மீண்டும் சேர்ந்தார். இதனைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்,

“நலமலி மங்கை நங்கை விளையாடி யோடி
நயனத் தலங்கள் கரமா
உலகை யேழு முற்றும் இருள்ளூடு மூடு
இருளோடு நெற்றி யொருகன்

அவர்தர அஞ்சி மற்றை நயனங்கை விட்டு
மடவா எரிறஞ்ச மதிபோல்
அவர்தரு சோதி போல அவர்வித்த முக்க
னவனு நமக்கொர் சரணே”
என்று அழகாகச் சூறுகிறோர்.

இவ்வரலாற்றின் மூலம் உள்ள ஒளிகள் யாவும் கடவுள் திருமேனியின் ஒளியே என அறியலாம்.

எனவே உலகின் முதல்வனுய் விளங்கிப் பஞ்ச திருத்தியங்களைச் செய்துவரும் சோம சூர்யாக்கிணி லோசனனுமான சிவபெருமானைத் தீரிகரண சுத்தியுடன் வணங்கி அவனருளாலே சகல நன்மைகளையும் பெற்றுப் பூரணமான ஆனந்த வாழ்வு பெற முயலுவோமாக.

‘ஸர்வே ஜூநா: ஸகிநோ பவந்து’
‘மக்களைவரும் இன்புற்று வாழ்க’

மானுடம் பாடாத மகளிர்

கலாந்தி தூரை. மனோகரன் அவர்கள்
(தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில், தமது தனித்துவ ஆரையையாலும், கவித்துவத் தாலும் இடம்பெற்றுள்ள இரு பெண்பாற் பக்திக் கவிஞர்களாகக் காரைக்காலம் மையாரும், ஆண்டாரும் விளங்குகின்றனர். பொதுவாகவே பக்திக் கவிஞர் அனைவரிடத்தும் காணப்படும் மானுடம் பாடாத போக்கு இவர்களிடத்தும் காணப்படுகின்றது. மானுடத்தின் பெருமையையும், வெற்றியையும் பாடுவதைவிட, மனம் விரும்பும் தமது தெய்வங்களைப் பாடுவதையே பெரும்பேரூக்கக்கொண்டு இருவரும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

அம்மையாரும், ஆண்டாரும் பெண்பாற் கவிஞர்களாகவும், மானுடம் பாடாத இயல்பினராகவும் விளங்கினும், இருவரும் வாழ்ந்த காலகட்டங்களும், இயல்புகளும் வெவ்வேறுனவை. காரைக்காலம் மையார்களப்பிரர் காலத்துப் (சங்கமருவிய காலம்) பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவராகவும், ஆண்டாள் பல்லவர் காலத்தைச் சார்ந்தவராகவும் விளங்குகின்றனர். திருமணமான காரைக்காலம் மையாரதும், திருமணமாத ஆண்டாளினதும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் சுவறுப்பட்டவையாகும். கணவனுடன் இல்லறம் நடத்தி தமது தெய்வீக நிலை கருதிக் கணவனுற் கைவிடப்பட்டனர், காரைக்காலம் மையார். சிறுபிராயந் தொட்டுக் கணன்மீது அன்பு செலுத்தி, காலப்போக்கிலே தெய்வீகக் காதலுணர்வினை வளர்த்துக்கொண்டவர், கோதை என்னும் பெயரினைக்கொண்டிருந்த ஆண்டாள். முன்னையவருக்கும் சிவபிரானுக்கு மிடையிலான தொடர்பு, மகளுக்கும் தந்தைக்குமிடையேயான உறவினைப் போன-

து. ஆனால் ஆண்டாருக்கும், கணனானுக்கும் இடையிலே காதல் ரீதியான உறவே காணப்பட்டது. இவ்வாறு மகளிர் இருவரதும் இயல்புக்கும், வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்குமேற்ப, அவர்களது நோக்கும் போக்கும் வெவ்வேறுக அமையவேண்டிய ஏற்பட்டன.

காரைக்காலம் மையாரைப் பொறுத்த வகையில் கணவனுல் அவர் கைவிடப்பட்ட பின்பு, தமது முழு சடுபாட்டையும் இறைவன்பாற் செலுத்த விரும்பியுள்ளார். அவ்வாறு இறைத்தொண்டில் சடுபடுவதற்குத் தமது இளமையழகு பொதிந்த உடல் தடையாக உள்ளதாக அவர் கருதியிருக்கவேண்டும். தமது புதிய பக்தி வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற தோற்றத்தைக் கற்பணி செய்த போது, சிவபிரானது பேய்க்கணங்கள் பற்றிய கருத்துப் படிமம் மனத்திற் பதிநிதிருக்கவேண்டும். அதற்கேற்பத் தமது உடலை இளக்க செய்து, கண்டார் வெறுக்கும்படியான தோற்றத்தை விரும்பிப் பெற்றிருப்பார் என்று தொன்றுகின்றது. “கொங்கை திரங்கி நரம் பெழுந்து குண்டு கண வெம்பற குழிவயிற்றுப், பங்கி சிவந்திருப்பற்கள் நீண்டு பரடுயர் நீள்கணைக் காலோர் பெண்பேய்” என்ற பாடலடிகளில், அம்மையாரின் உளப்போக்கின் பிரதிபலிப்பினையே காண முடிகின்றது. “மற்றெருக்கண நெற்றி மேல் வைத்தான்தன் பேயாய நற்கணத்தி வொன்றுய நாம்” என்று குறிப்பிடும் போது தம்மையும் இறைவனின் பேய்க்கணத்தி வொருவராகப் பாவனை செய்ய அவர் முயல்வதை உணர முடிகின்றது. சந்தர்ப்பம் நேரும்போதெல்லாம் தம்மையும் “காரைக்காறு பேய்” என்றே குறிப்பிட்டுத் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கின்றார். சிவபிரானின் திருவருவக் கோவங்களில், அம்மையாரைப் பொறுத்தவரையில்,

இறைவனது திருநடைக் கோலமே அவரை மிகவும் கவர்ந்துள்ளது. கவிஞராக விளங்கிய அவரது கலையுணர்ச்சியையே இது உணர்த்துகிறது எனலாம். இறைவனின் ஆடல் தோற்றுத்தைக் கண்குளிரக் காண வேண்டும் என்பதே அவரது பேரவாவாக இருந்துள்ளது. மிக இளமையிலிருந்தே சிவபிரான்மீது அவர்கொண்டிருந்த பேரன் பினே, “பிறந்து மொழிபயின்ற பின்பெல் வாம் காதல் சிறந்துநின் சேச வடியே சேர்ந்தேன்” என்று அம்மையார் கூறுவதி விருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஆண்டாள் எனப்படும் கோதை நாச்சியாரின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள், அம்மையாரின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் விள்ளும் வேறுபட்டவையாகும். பெரியாழ் வாரின் வளர்ப்பு மகளான அவரை, பாவியப் பருவத்திலிருந்தே கண்ணவுதாரம் கவர்ந்திருந்தது. சிறு பிராயத்திற் கண்ணன் மீது ஏற்பட்ட விருப்பு, காலப்போக்கிற காதலாக வளர்ச்சி பெற்றது. அத்தகைய காதலுணர்வு ஆண்டாள் பாடல்கள் அணைத்திலும் விரவி விளங்குவதைக் காண வாம். “காமத்தீ உள்புகுந்து கதுவப்பட்டு இடைக்கங்குல் ஏமத்தோர் தென்றலுக்கு இங்கு இலக்காய் நான் இருப்பேனே”, என்றும், “கார்க்கோடற் பூக்காள்! கார்க்கடல் வண்ணன் என் மேல் உம்மைப் போர்க் கோலம் செய்து போரவிடுத்தான் எங்குற முன்?”, எனவும், “வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையிற் கொண் விமலனெனக் குருக்காட்டான் உள்ளாம் புந்தென்னை நைவித்து நானும் உயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்”, என்றும் கூறுவன், கண்ணன் மீதான ஆண்டாளின் பக்திக்காதலை உணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன. ஆண்டாள் தமது மனத்தை மட்டுமன்றி, உடலையும் கண்ணனுக்கே அர்ப்பணிக்க விரும்பியிருந்தார்.

பெரியபுராணத்திற் காரைக்காலம்மையாரின் வரலாறு கூறப்படும்போது, அவரது கல்வி, கேள்வி, கவிப்புலமை பற்றிய செய்திகள் எவ்வயும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. சிவனடியார்களை வரவேற்று அழுதளிக்கும் அவரது இனிய பன்பே விதந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், இலை மறை காயாக

அவரிடத்து விளங்கிய கவித்துவம், அவர்தனித்து இயங்கத் தொடங்கிய போது பிரவாகிக்க ஆரம்பித்தது எனலாம். ஆண்டாளைப் பொறுத்த வரையில், அவரது வளர்ப்புத் தந்தையான பெரியாழ்வார் சிறந்த வைணவப் பக்திக் கவிஞராகவும் விளங்கியமையால், அவரது கவித்துவச் செழுமை ஆண்டாளிடத்தும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. காரைக்காலம்மையார் தமது கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குக் குடும்பத் தோல்வி முக்கிய காரணமாயிற்று எனலாம். ஆனால், ஆண்டாள் இல்லற வாழ்வில் நுடை முயாமல் இளமையுணர்ச்சிகளுடன் வாழ்ந்தவராதலால், இளமையிலேயே தமது கவித்துவத்தைப் புலப்படுத்தும் வாய்ப்புகள் அவருக்கு அதிகமிருந்தன. இருவரின் பாடல்களையும் நோக்குமிடத்து, “நாக் கொண்டு மானிடம்”, பாடாத போக்கே முதன்மை பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். “மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழ கில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே”, என்று ஆண்டாள் பாடுவது, அவரது நோக்கைத் தெளிவாக்குகின்றது. காரைக்காலம்மையாரும் மானுடம் பாடாத போக்கைக் கொண்டிருந்தவர் என்பதை, அவரது பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

காரைக்காலம்மையாரின் பாடல்களில், இவிலையும், தெளிவும், கற்பணைச் சிறப்பும் காணப்படுகின்றன. சில பாடல்களில், அவரது கற்பணைச் சிறப்போடு இலைந்து நகைச்சுவையுணர்வும் வெளிப்படுகின்றது. அம்மையாரின் பாடல்களில் ஒருவகை வளர்ச்சிப் போக்கை இனங் காண முடிகின்றது. அவர் முதன் முதலிற் பாடியதாகக் கொள்ளப்படும் அற்புத்த திருவந்தாதியில், களப்பிரர் காலத்திற் பெருவழக்காயிருந்த வெண்பா யாப்பே யன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. ஆயினும், கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட வெண்பா யாப்பிற் பக்தி அனுபவத்தைத் தூல்வியமாக வெளிப்படுத்தல் கடினமான பணியாகும். அதனால், திருவிரட்டைமணிமாலையில் கட்டளைக் கலித்துறையையும், வெண்பா ஜவயும் கவந்து, பக்தியுணர்வைப் புதிய முறையிற்

புலப்படுத்த விரும்பினார். அதற்குப் பின்னர் தமது பக்திப் பெருக்கை விரிவாக உணர்த்து முகமாக, விருத்தப்பாவினைத் திருவாலங் காட்டு முத்த திருப்பதிகங்களிற் பயன் படுத்தினார். ஆயினும் காரைக்காலம்மையாரின் பாடல்களிற் கவிச்சுவை மேலோங்கி விருப்பது, அற்புதத் திருவந்தாதியிலேயே யாகும்.

ஆண்டாள் இயல்பிலேயே கவித்துவ உணர்வு நிரம்பப் பெற்றவர் என்பதை, அவரது திருப்பாவையும், நாச்சியார் திருமொழியும் உணர்த்துகின்றன. அவரது பாடல்களை இருவகையாகக் கொள்ள முடிகின்றது. பெண்ணென்ற முறையில் ஆண—பெண் உறவு தொடர்பான உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலித்தல் ஒருவகை; இலக்கிய அனுபவ அடிப்படையில் கண்ணன் திருமால் பெருமையைப் பேசுதல் இன்னேரு வகை. ஆண்டாளின் சிறப்பு, பெண் ஞேருத்தி இயல்பாக ஆணிடத்துக் கொள்கின்ற காதலுணர்வினையும், இறைவன் மீதான பக்திப் பெருக்கையும் இனைத்துப் பாடியமையாகும். அவரது பாடல்களில் நிறைவேருக் காதல் தாபமும், கனவும்

மிகுந்துள்ளன. ஆண்டாள் பல்வேறு உத்தி களைத் தமது விருப்புக்கேற்பக் கையாண்டு, இலக்கியச் சுவையோடு தமது இதயச்சமையையும் புலப்படுத்தியுள்ளார். அத்தகைய உத்திகளுள் ஒன்றே, அவர் பாடியுள்ள “வாரணமாயிரம்” என்று தொடங்கும் கனவுத் திருமணப் பாடலாகும். இக்கனவுத் திருமணப் பாடவில், ஆண்டாளின் பெருமிதம் மிக்க கவித்துவ நடையைக் காண முடிகின்றது. தேவையான சந்தர்ப்பங்களிற் பேச்சுவழக்குச் சொற்களையும் புகுத்தி விருப்பது, அவரது இலக்கிய ஆற்றலை உணர்த்துவதாகவுள்ளது.

அம்மையாரும் ஆண்டாளும் மானுடம் பாட விரும்பாத மகளிராகத் திகழ்ந்தனர். இருவரதும் பாடல்கள் பக்தி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தம்மளவிற் சிறந்த பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளன. அம்மையாரின் பாடல்கள் பல்லவர் காலப் பக்தி இலக்கியத்தின் புதிய செந்நெறிக்குப் பயன் மிக்க முன்னேடு முயற்சிகளாக அமைந்தன. ஆண்டாளின் பாடல்கள் பக்தி இலக்கியத் திலும், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும் புதிய வளத்தைச் சேர்த்ததோடு, புதிய எல்லைகளைத் தொட்டு, அவரது தனித்துவத்தையும் இனங்காட்டி நிற்கின்றன.

கூவேதாஸ்வதரோபநிஷத் கூறும் சமய, தத்துவ சிந்தனைகள்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி அவர்கள்

(தலைவர், சம்லிகிருதத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

வேதகால சமய, தத்துவ சிந்தனைகளின் மலர்ச்சியினை வேத இலக்கியத்தின் இறுதிப் பகுதியாக, மகுடமாக உள்ள ‘வேதசிரிஸ்’ என அழைக்கப்படும் உபநிஷதங்களிலே காணலாம். இவ் உபநிஷதங்கள் கூறும் சமய, தத்துவ சிந்தனைகள் பிற்காலத்திய வைதிக சமயங்களுக்கும், தர்சனங்களுக்கும் பொதுவான அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. அவைதிக தர்சனங்களான பொத்தம், சமணம், ஆஜீவிகம் முதலியன வற்றிலும் அவற்றின் தாக்கத்தினை ஒரளவு காணலாம். முக்கியமான உபநிஷத்துக்களில் ஒன்றுன கூவேதாஸ்வதரோபநிஷத் ரணைய பிரதான உபநிஷத்துக்களிலே காலத்தாற் சற்றுப் பிந்தியதாயினும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

இதிலே 113 மந்திரங்கள் செய்யுள் வடிவிலே ஆறு அத்தியாயங்களிலே இடம் பெற்றுள்ளன. ‘கூவேதாஸ்வதர’ எனும் பெயருள்ள ரிஷி, தம்முடைய மாணவர் களுக்குப் புகட்டிய மிக உயர்ந்த ஞானேப் தேசமாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. அவ்வாறுதான் நூல் முடிவிலே கூறப்பட்டுள்ளது (6.21). மேலும் ‘கூவேத’ எனில், ‘தூய’ அல்லது ‘வெண்மையான’ எனவும், ‘அஸ்வ’ எனில், ‘இந்திரியங்கள்’ அல்லது ‘குதிரை’ எனவும் பொருள்படும். எனவே, ‘தனது புலன்களைத் தூய்மைப்படுத்திய வரின் மேலான ஞானவுரை’ எனவும் இதற்குப் பொருள் கூறலாம்.

இதற்கு முற்பட்டகால உபநிஷத் துக்கள் பலவற்றிலே, பரம்பொருள் பொதுவாக நீர்க்குணமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இதிலே பரம்பொருள் நீர்க்

குணமாக ஒரு சில இடங்களிலே கூறப்பட்டனம், குறிப்பாகச் சகுணமாகவே—குணம், குறி உள்ளதாகவே கூறப்படுகின்றது; சிறப்பாக ருத்ர, சிவ, ஈசான எனப் பலவாறு சகுணமாக அழைக்கப்படுகின்றது. இருக்கு வேதத்திலே சில பாடல்களிலும் பின்னர் அதரவ வேதத்திலும், குறி ப்பாக யஜார் வேதத்திலேயுள்ள சதருக்திரீயத்திலும் பலவாறு போற்றப்பட்டுவந்த ருத்திர-சிவ எனும் தெய்வம், இவ் உபநிஷத்திலே எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலான முழுமுதற்கடவுளாக, பரப்பிரமாக, ஆதிமூல புராணங்க நன்கு எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வகையிலிது முக்கியமான சைவ உபநிஷத் ஆகவும் இலங்குகின்றது; காஷ்மீர சைவம், தென் னட்டுச் சைவம் முதலிய சைவசமயப் பிரிவுகளுக்கும் ஒரு முன்னேடியான அடிப்படை நூலாகவும் திசழ்கின்றது. குறிப்பாகத் தமிழகத்துச் சைவசித்தாந்தத் திற்கான சில அடிப்படைக் கருத்துக்களையுமிதிற் காணலாம். இதைவிட, சாங்கிய, யோக தர்சனங்கள் பற்றிய கருத்துக்களையிதிலே காணப்படுகின்றன. இத் தர்சனங்கள் சைவசித்தாந்தத்துடன் ஒரளவு தொடர்புடையவை. ‘சமகாலத்திலே நிலவிய பல்வேறு சமய, தத்துவங்களுக்கிடையிலே உள்ள வேறுபாடுகளை நீக்கி அவற்றை மீண்டும் ஒன்றுபடுத்தும் முயற்சியினை இந்நூல் குறிக்கின்றது’ எனப் பேராசிரியர் ச. இராதாகிருஷ்ணன் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரபஞ்சத்தின் மூலதத்துவம் பற்றிய வினாவினைப் பிரம்மவாதிகளாகிய மாணவர் எழுப்புதலுடன் தொடங்கி, இதனை

எத்தகைய மாணவருக்கு உபதேசிக்கலாம் என்பதனதும், இறைபக்தி, குருபக்தி என்பனவற்றினதும் முக்கியத்துவத்துடன் இந்நால் முடிவடைகின்றது. ‘‘ருத்ர(ன்), சிவ(ன்) எனப் பலவாறு போற்றப்படும் ஈஸ்வரனின் தத்துவம் பற்றிய கருத்துக்களே இந்நாலின் பிரதான பங்களிப்பு’’ என, எஸ். கே. பெல்வல்கர், ஆர். டி. ரணுதே ஆகிய இரு பிரபல தத்துவாஞான அறிஞர்கள் ‘இந்திய தத்துவ ஞான வரலாறு’ எனும் நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தமிழகத்திலே கி. பி. 12ஆம் நூற்றுண்டளிலே மலர்ச்சிபெற்ற சைவசித்தாந்தம், தமிழில் உள்ள மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களை அடிப்படை நூல்களாகக் கொண்டுள்ளது. அதே வேளையில் வடமொழியிலுள்ள வேதங்களும், ஆகமங்களும் இதனுடைய முதலூல்களாகவும் கூறப்படுகின்றன. ஏற்கனவே, பல்வர்பாண்டியர் காலத் தமிழகத்திலே தோன்றிய தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய சைவத் திருமுறைகளிலே சைவசித்தாந்தத்தின் கருப்பொருளைக் காணலாம். இத் திருமுறைகள் வேதங்களின் சாரமாக ‘மறை’ என அழைக்கப்படுகின்றன. 19ஆம் நூற்றுண்டுப் பிற்பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றுண்டு முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்த யாழ்ப் பாணத்தவரான, காசிவாசி செந்திநாத ஜயர், ‘தேவாரம் வேதசாரம்’ எனும் நூலிலே இதுபற்றி நன்கு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவேதாஸ்வதேராபதி ஆகிய பரம் பொருளைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும் ‘‘ருத்ர’’ எனும் சொல், ‘‘பலமானவர்’’, ‘‘பயங்கரமானவர்’’, ‘‘பாவங்களையும், துண்பங்களையும் அழித்து, ஞானத்தினையும், பேரின்பத்தினையும் அளிப்பவர்’’, ‘‘பொதிகவியல், ஒழுக்கவியல், ஆனமீசுவியல் விதிகளை மீறியோரைத் தண்டிப்பவர்’’ எனப் பல பொருள்படும். ‘இவ்வுலகங்களை அனைத்தினையும் தமது ஆற்றல்களினுலே பாதுகாத்து, ஆட்சி புரியும் ஒரேயொரு ஆனுவோனாச ருத்திரனே விளங்குகிறார்.

அவரைத் தவிர இரண்டாவதாக வேறு எவரும் இலர் (ஏகோஹிருத்ரோ நத் விதீயாய 3. 2). இது போன்ற செய்யுள்களிலே ஒரேயொரு முழுமுதற் கடவுளாக ருத்திரன்—சிவன் போற்றப்படுகிறார். ஏற்கனவே சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலே ‘பரம் பொருள் ஒன்று இரண்டன்று’ (ஏகமே வாத்விதீயம் 6.1) எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை ஒப்பிடற்பாலது. உபநிஷத்காலப் பின்னனிக்கேற்பப் பரம்பொருள் (இங்கு ருத்ர—சிவ) பற்றிய கருத்துக்கள் குறிப்பாக வேதாந்த முறைப்படியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

சைவசித்தாந்தம் சிவபிரானே முழு முதற் கடவுள் எனக் கூறும். இங்கும் அப்பிரான் ருத்ர, சிவ, ஈசான, ஹர (தமிழ் அரன்), மஹேஸ்வர போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார். சைவசித்தாந்தம் கூறும் பதி, பச, பாசம் ஆகிய திரிபதார்த்தங்கள் குறிப்பிடற்பாலன. ஆன்மா (பச) தன்னைப் பீடித்துள்ள பாசங்களிலிருந்து, திருவருளால் விடுதலைப் பெற்றுப் பதியின் (இறைவனின்) பாதார விந்தத்தினையடையும். இத்தகைய கருத்துக்களின் முன்னேடிகளை இங்கே காணலாம். ‘அழியக் கூடியதும் (கஷரம்), அழிவற்றதும் (அகஷரம்), வெளிப்படுத்தப்பட்டதும் (வயக்தம்), வெளிப்படுத்தப்படாததுமான சேர்க்கையாலுண்டான இப்பிரபஞ்சத்தினை, இறைவன் (சச) தாங்கி நிற்கிறான். இறைவனை அறியாமல் ஆத்மா உலக இன்பங்களில் ஈடுபட்டுக் கட்டுப்படுகின்றது: (ஆனால்) இறைவனை (தேவ) அறிந்தவுடன் அனைத்துப் பாசங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைகின்றது (1.8)’ என்பது அவற்றுள் ஒன்று. இங்கே, ‘‘சர்வபாசைவி’’ எனப் பாசங்கள் பன்மையில் வந்துள்ளன. வடமொழி இலக்கணப்படி, இரண்டிற்கு மேற்பட்டவையே பன்மையாகும். எனவே, இங்கு ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களையே—பாசங்களையே இச்சொல் குறிக்கிறது எனலாம். இதற்கு அடுத்த செய்யுளிலும், இறைவன், ஆன்மா, சடப்பொருள் ஆகியன் அழியாதனை எனும் கருத்து உள்ளது.

பதி பற்றிய கருத்துக்கள் மேலும் ஆரும் அத்தியாயத்திலே வந்துள்ளன. “எல்லாத் தலைவர்களுக்கும் மேலான பெருந் தலைவனுகவும் (பரமம் மஹேஸ்வரானாம்), தெய்வங்கள் அணைவருக்கும் மேலான பர தெய்வமாகவும், எல்லா ஆட்சியாளருக்கும் மேலான ஆட்சியாளராகவும், பிரபஞ் சத்தின் தலைவராக, அப்பாலுள்ள இறைவனுகவும் (தேவ) அவர் கூறப்படுகிறார் (6.7).” அடுத்த செய்யுளிலே அவருடைய ஒப்பற்ற தன்மையும், பேராற்றலும் (பராசக்தி) கூறப்படுகின்றன. இங்கே பராசக்தி, அருளாகிய சக்தியைக் குறிப்ப தாகலாம். இதே அத்தியாயத்திலே (6.16) வரும் “பிரதான சேஷத்ரஜ்ஞபதி (இறைவன்), சடப்பொருளினதும் (மாயா) ஆத்மாவினதும் பதியாக யாவற்றையும் கட்டிக் காத்துத் தமக்குள் அடக்குவர்” என வரும் கருத்தும் குறிப்பிடற்பாலது. இங்கு, சம்சாரத்திலிருந்தும், கட்டுக்களிலிருந்தும் அவர் விடுதலையளிப்பார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் பாவங்களை நீக்குபவர் (ஹர); நன்மை அல்லது மங்களம் தருபவர் (சிவ); பெரிய ஒளி வடிவினர் (பரமஜோதி); எல்லாம் அறிந்தவர் (சர்வவிந்); ஸர்வவல்லவைமயுடையவர்; எங்கும் நிறைந்தவர்; பெரியவர்; பிறவாதவர் (அஜ); அழியாதவர் (அக்ஷர); மரணமற்றவர் (அமிர்த); என்றுமுள்ளவர் (தருவ); பெரியிழி (மஹர்ஷி); (கைலாச) மலையிருப்பவர் (கிரிசத்த); யாவற்றையும் படைப்பவர்; காப்பவர்; அழிப்பவர்; மாயையைக் கட்டுப்படுத்துபவர்; ஆனால், அதனாற் பாதிக்கப்படாதவர்; வித்தையையும் அவித்தையையும் கட்டுப்படுத்துபவர்; வெளிப்படாதவர் வெளிப்படுவர்; அந்தர்யாமியாக எங்கு மூள்ளவர்; மிக நுண்ணியர்; பெருவிரல் அளவினையுடையவர். அவருடைய இரக்கமுள்ள அல்லது தக்கினைமூர்த்தி முகம் பற்றிய குறிப்பும் வருகின்றது. குருமுர்த்தி யாகவே அவர் ஆன்மாக்களை ஈடேறச் செய்வார்.

‘பிரகிருதியைமாயை (மாயா) எனவும், பெரிய தலைவனுகிய (மஹேஸ்வரனை) இறை

வனை மாயையின் தலைவன் எனவும் அறிவாயாக. இவ்வுலகனைத்தும் அவரின் உறுப்புகளாகிய உயிர்களால் நிறைந்துள்ளது, என வரும் கருத்தும் குறிப்பிடற்பாலது. மேலும், ‘தேவர்களின் தோற்றுத்திர்கும், பாதுகாப்புக்கும் காரணமாயிருப்பவரும், யாவற்றுக்கும் தலைவனும், முனினர் ஹரிண்ய சர்ப்பத்தினை உண்டாக்கியவரும், குத்ர(ன்), சிவ(ன்) ஆக மினிர்பவருமாகிய அப்பெரிய ரிவியாகிய(மஹர்ஷி)பெருமான், எங்களுக்கு நல்ல சிந்தனைகளைத் தந்தருளுவாராக’ என்பன குறிப்பிடற்பாலன. இறைவனிடம் வேண்டுவது நல்ல சிந்தனைகளே.

ஜீவாத்மா இறைவன் போன்றதன்று; பாசங்களாற் கட்டுப்பட்டுள்ளது; சிருஷ்டிக் கப்படாதது; அனுதியானது; அழிவில்லாது; இதுவும் மிக நுண்ணியது. கர்ம பலன்களாலே பிறவிச் சுழற்சியில் ஒழுங்கின்றது. இறைவனை அறிந்தவுடன் பாசங்களிலிருந்து விடுதலையடைவதைவிட வேறு வழியில்லை பாசங்களாலே கட்டுப்பட்டுள்ள ஆன்மாதூசபடிந்த பிம்பத்திற்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. விடுதலையடையும்போது இறைவனுடன் ஒன்றுபடும். பிரணவத்தினைத் தியானித்து ஆன்மா பரம் பொருளைச் கண்டு கொள்ளும்.

பாசங்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் ஒரு சிலவே வந்துள்ளன. எனினும் பாசம் எனும் பதம் பல அத்தியாயங்களிலே வந்துள்ளது. இதைவிட மாயை (மாயா), கன்மம், சம்சாரம் பற்றிய கருத்துக்களும் இடையிடையே வந்துள்ளன. நாலாவது அத்தியாயம் ஐந்தாவது செய்யுள் குறிப்பிடற்பாலது. ‘பிறவாதது (அஜ—ஆன்மா) பிறவாத (பெண்) பிரதானத்தினைத் (சிவப்பு, வெள்ளை, கறுப்பு நிறமுள்ள இயற்கைச் சடப்பொருள்) துய்த்துக் கொண்டு (அதன் புயங்களிலே) துயிலுகின்றது. இதிலிருந்து இது போன்ற பல பிள்ளைகள் தோன்றுகின்றன. இதனைத் துய்த்த பின் அது (ஆன்மா) இதனை (பிரகிருதியை) விடுகின்றது. பக்கத்திலே பிறவாத பிறவாரா (தலைவன்) பற்றின்றி உளன்’ எனுமிக் செய்யுளிலே பதி, பசு, பாசம் (இங்கு மாயா) ஆகிய முடிபொருள்களும் வந்து

துள்ளன. இம் மூன்றும் அழிவற்றன. இங்கு 'அன்ய' எனும் பதம் பதியினை-இறைவனைக் குறிக்கின்றது. இச் செய்யுள் 5.1 என்ற பகுதியிலும் வந்துள்ளது. மேற் குறிப்பிட்ட செய்யுள் (4.5) சைவ சித்தாந்த நோக்கிலே நன்கு கவனித்தற்பாலது; முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

எனைய பல உபநிஷத்தங்களிற் போன்று இதிலும் சில முக்கியமான கருத்துக்கள் உவமைகள் மூலம் தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இறைவன் எப்பொருளிலும் நிறைந்திருப்பது என்னில் என்னைய போலவும், தயிரில் வெண்ணைய போலவும், (நிலத்தடியிலுள்ள) நீருற்றுக் களில் நீர் போலவும், அரணிக்கட்டைகளிலுள்ள நெருப்புப்போலவும் என நான்கு உவமைகள் மூலம் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. பரமாத்மாவும், ஜீவாத்மாவும் ஒன்றூயிருந்தாலும் ஜீவாத்மாவே தனது கர்ம பலன்களை அநுபவிக்கிறது; பரமாத்மா பற்றின்றி அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். இக்கருத்து அழகாகப் பின்வருமாறு கவிதைரீதியிலே கூறப்பட்டுள்ளது. "இனை பிரியாத நட்புறவுள்ள அழிய இருப்பவைகள் ஒரு மரக்கிளையில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று மரத்திலுள்ள கனிகளை நன்கு சுவைத்துப் புசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. மற்றது கனிகளை உண்ணாது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது." இங்கு, சமய தத்துவக் கருத்து எளிமையாக விளக்கப்படுகிறது.

மேலும் இவ் உபநிஷத் எழுதப்பட்டுள்ள மொழிநடையும் எளிமையானது. மிகக் கடினமான சொற்கள் ஒருசிலவே வந்துள்ளன. குரு சிஷ்யனுக்குப் போதிக்கும் முறையில் அமைந்துள்ள இவ் உபநிஷத் கடோபநிஷத், பகவத்கீதை போன்றவற் றுடனும் ஓப்பிடற்பாலது. கூறும் பொருளிலே இவற்றுக்கிடையில் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் உள்ளன. எனினும், ஏற்கனவே குறுப்பிட்டவாறு சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களுக்கும் இது கூறும் கருத்துக்களுக்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமையம்சங்கள் உள்ளன. இவை நன்கு விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. 'இதிற் கூறப்பட்டுள்ள மூக்கியமான கருத்துக்கள் எனைய பல சிந்தனைகளின் ஒன்றினைப்பாக அன்றி வேறுபட்ட, குறிப்பாகத் திராவிட மக்களின் சிந்தனை களையும் உள்ளடக்கியனவாகக் காணப்படுகின்றன' என அறிஞர்களில் ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர். இந்நோக்கிலும் இதனை நன்கு ஆராய வேண்டும். எனினும், சைவசித்தாந்தத்தின் சில முக்கியமான முன்னேடிக் கருத்துக்கள் இதிற் காணப்படுவது வெள்ளிடைமலை, மேலும், இதிற் கூறப்படும் சில முக்கியமான கருத்துக்கள் சைவத் திருமுறைகளிலும், மெய்கண்டசால்ஸ்திரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் பலவற்றைக் காலஞ் சென்ற திரு. விஸ்வநாதன் எனும் அறிஞர், 'விஞ்ஞான பட்டதாரி' எனும் புனைபெயரிலே 'HINDU ORGAN' எனும் ஆங்கில வார வெளியீட்டிலே தாம் ஸலேதாஸ்வத ரோபநிஷத் திற்கு எழுதிய ஆங்கில விளக்கவுரையிலே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவருடைய கட்டுரைகள் பின்னர் நூல் வடிவிலும் வந்துள்ளன.

திருவாசகம் திருவைந்தெழுத்தும்

வித்துவான் பொன். அ. கணக்கபை அவர்கள்

திருவாசகம் :

திருவாசகம் அருள்நாச வடிவான வாசகங்களால் அமைந்தது. இது ஞான பாதப் பொருளை விளக்கும் ஞானநூல். திருவாசகத்தை “யாவரும் விரும்பும் பண இனிமை மிக்க தெய்வப் புகழ்மாலை” என்று புலவர் போற்றுவார். இந்த திருவாசகம் பொருள் விளங்கு முன்னே அருள் வழங்கும் ஆற்றலுள்ளது. வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை மிகத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுவதும் இதுவே.

திருவாசக ஞானநூலை ஒது ஒதுவிக்க, அதன் பொருளைக் கேட்கக் கேட்பிக்கச், சிந்தனை செய்துவரத் துரியாதீத ஞான சோதி உதயமாகும். சிவஞானத்தாலன்றி அடையமுடியாத திருவடிப்பேற்றையடைய நமக்கு வந்து வாய்த்த ஞானகருவுலமே திருவாசகம்.

மாணிக்கவாசகர் நிறைமொழி மாந்தர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மையை, எங்குங்குறை வின்றிப் பயக்கச் சொல்லுஞ் சொல்லின் செல்வர். தன்னடிகள் பாடுவித்த சபாநாயகன் சொல்லிய பாட்டாதலின் மனி வாசகம் மந்திரவாசகம். தூலமந்திர சொருபம் திருவாசகம்; வாச்சியம் சபாநாயகர். சிவப்பிரகாசரும் நால்வர் நான் மணிமாலை எட்டாம் பாடலில்,

“பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ளம் மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்தவா கமே வாசகம்; அதற்கு வாச்சியம் தூக்கல் அல்குல்வேய்த் தோளிடத் தவனே” என்று பாடியுள்ளார்.

சிகாமந்திரமாயமெந்த திருவாசகத் திற்கு மேலாக ஒரு வாசகமில்லை. உலக அரங்கிலும் பத்தி இலக்கியமான மனி வாசகத் திற்கு இனையான மறுவாசகம் இல்லை.

திருவைந்தெழுத்து:

மாற்றம் மனங்கடந்த சிவபரம்பொருள் பக்தருக்கு அருள்புரியும் பான்மையில் மந்திரங்களைச் சார்ந்து மந்திரவடிவாக விளங்கியருஞ்சினரூர். பலகோடி மந்திரங்களுள்ளே மகாமந்திரமாகச் சிறந்து விளங்குவது திருவைந்தெழுத்தே. சைவசமயத் திற்கு உயிர்நாடி திருவைந்தெழுத்து. திருவைந்தெழுத்தே தலையாயதும் நிலையாயதுமான மந்திரம். திருவைந்தெழுத்தே பொருள் மந்திரம்; ஏனைய மந்திரங்கள் எல்லாம் புகழ்மந்திரங்களேயாகும். ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியைப் பொருளாகக் கொண்டது திருவைந்தெழுத்து. உமாபதிசிவமாரும், “அந்தம் ஆதியில்லாத அஞ்செழுத்து” என்றார். சர்வஞானேத்தர ஆகம ஞானபாதத்தில், “சகல மாமந்திரமும் நித்தியமாயிருக்கும்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஞ்செழுத்து கன்ம பந்தத்தை அழிக்கும் ஆற்றலுள்ளது. சற்குருவின் பார்வையால் சஞ்சித கன்மம் அழியும். உடலுள்ள மட்டும் பிராரத்த கன்மம் இருக்கவே ஆகாமிய கன்மம் உண்டாகும். குருவிடம் திருவைந்தெழுத்தை முறையாகப் பெற்று உச்சரிக்குஞ் சிவஞானிகளுக்குப் பிராரத்தவினை புசிப்பு மந்திரமாய் வந்து போகும். வந்து போகவே ஆகாமியமுங் கிளைத்துப் பிற வியை உண்டாக்காது.

“மன்னிய நிலத்திலுள்ளார் வஸ்வினைப் பிறவி மாயவே மனிவாசகர் திருவாசகத் தில் திருச்சதகம் நூறு பாட்டுக்களையும் பாடியருளினார். முந்தை வினைமுழுதும் ஓயச் சிவபுராணந்தன்னை உரைத்தருளினார்”.

மந்திரவடிவான திருவாசகத்தில் ஒங்காரமும் அதன் உள் ஒளியான திருவைந்தெழுத்துமே சிறப்பாக இயங்கி ஒளி செய்கின்றன. திருவாசகத்தில் முதல் பதிகம் தாலபஞ்சாக்கரம்; முப்பத்தோராம் பதிகம்

குக்கும் பஞ்சாக்கரம்; ஐம்பத்தோராம் பதிகம் (ஐந்தெழுத்தும் ஒரே முத்தான்) பிரணவ பஞ்சாக்கரம். இம்முன்று பஞ்சாக்கரங்களின் விரிவே திருவாசக மந்திரம். சிவன் திருநாமம் ஐந்தெழுத்து. சிவஜைப் பொருளாகக் கொண்ட திருவாசகமும் ஐந்தெழுத்து.

தூலபஞ்சாக்கரம் :

வேதமா தாவின் மங்கலாபரணமா யுள்ளது ஸ்ரீருத்திர மந்திரம். அத்தகைய உருத்திர மந்திரத்திற்கு நாயகமணியாக நடுவேயிருந்து அழகைக் கொடுப்பது நகராதி திருவைந்தெழுத்து. சிறந்த மூன்று வேதங்களில் நடுவேயுள்ளது யசர்வேதம்; அதன் நடுவேயுள்ளது தைத்திரிய உபநிடதம்; அதன் நடுவேயுள்ளது ஸ்ரீருத்திரம். அந்த உருத்திர மந்திரத்தின் நடுவேதான் “நமசிவாய்” என்னும் மூலமந்திரம் அமைந்திருக்கின்றது. திருமூலரும் “நகராதிதான் மூலம் மந்திரம் நன்மை” என்றார்.

நகராதி ஐந்தெழுத்தில் நகரமாகிய திரோதானசக்தி, யகரமாகிய ஆன்ம அறிவை மறைத்துள்ள மகரமாகிய மலை இருளைத் தனு கரண்திகளாற் சிறிது நீக்கி, விடயங்களைக் காண்பித்து, ஆன்ம அறி வோடு அத்துவிதமாய் நிற்கு முறைமையைக் காட்டுகின்றது.

திருவைந்தெழுத்தை நகரா தியாக ஒதுவது வேத வழக்கு. அவ் வழக்கத்தை ஒட்டியே தமிழ் வேதமாகிய திருவாசகமும் முதலிலே நமசிவாயமந்திரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. திருமந்திரம் தூலபஞ்சாக்கரம். ஆரூம் பாட்டில் திருமூலர்,

“ சேயறு கண்ணி திருளமுத் தஞ்சையும் வாயுற ஓதி வழுத்தலு மாகுமே ”

என்று அருளிச் செய்த மைக்கேற்ப, மனிவாசகரும் உலகபோகத்தைத் தருந்திரோதான சத்தியின் தைவிக நிலைக்கள மந்திரமான நகராதி எழுத்தைந்தையும் “நமசிவாய வா அழக்” என நாழுய்ய ஞாலம் வாழ வாழ்த்தியுள்ளார்.

திருவாசகத்தின் ஆதியிலும் நடுவிலும் அந்தத்திலும் பக்குவ முதிர்ச்சிப் படிமுறையாக நகராதி சிகராதி பஞ்சாக்கரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. சிவபுராணத்தில் “நமசிவாய்” என முதலிலும், செந்தி லாப்பத்தில், “நமசிவாயென் றுன்னடி பணியாப் பேய னகினம்” என நடுவிலும், திருவேசறவில், “நானேயோ தவஞ் செய் தேன் சிவாயநம் எனப் பெற்றேன்” என அந்தத்தை அடுத்தும் திருவைந்தெழுத்து அமைந்து திருவாசகத்தில் அருள் ஒளி வீச கின்றது.

சைவ சமயாசாரியராகிய மாணிக்க வாசகர் தீட்சை விதிப்படி முதலில் நிர்ப்பிசமாக நகராதி பஞ்சாக்கரத்தை ஒத்த தந்து, பக்குவமாக வளர்த்துப் “போற்றி ஓம் நமசிவாய்”, எனச் சபீசமாக ஒத்தச் செய்து இறுதியாக தாம் உபதேசமாகப் பெற்ற சிகராதி சூக்கும் பஞ்சாக்கரத்தை நாழும் உலகியற் சார்பு மாறிச், சிவச் சார்பு பற்றி நின்று ஒதி உய்தி பெற உதவியுள்ளார்.

“ ஓன்றுகண் டேன்டுவ வலகுக் கொருகனி நன்றுகண் டாயது நமசிவா யக்கனி மென்றுகண் டாவது மெத்தென் றிருக்கும் தின்றுகண் டாவது தித்திக்குந் தானே ”
(திருமந்திரம் 2649)

முத்திபஞ்சாக்கரம் :

திருவைந்தெழுத்து தூலம், குக்குமம், காரணம், மகாகாரணம், மநு என ஐந்து வகைப்படும். தூலம் தவிர்ந்த குக்குமம் ஆதி நான்கும் பொதுவாக முத்தி பஞ்சாக்கரம் எனப்படும். திருவைந்தெழுத்தைச் சிகராதியாய் ஒதுதல் ஆகம வழக்கு. சிகராதி, குக்கும பஞ்சாக்கரம் எனப்படும். அது மலநீக்கன் செய்து, மெய்ஞ்ஞானத்தை உதிப்பித்து முத்தியடையச் செய்யும்.

சிகராதி பஞ்சாக்கரம் சிவம், அருள், உயிர், திரோதம், மலம் என்ற முறையானே அமைந்துள்ளது. சிகராதி பஞ்சாக்கரத்தை கு அருளியவாறே நிர்ப்பிசமாயேனுஞ்

சபீசமாயேனும் உச்சரிக்க மகரமாகிய மலத்தினால் ஏற்பட்ட நகரமாகிய திரோதானம் நீங்க யகரமாகிய உயிர், வகரமாகிய அருளால் சிகரமாகிய சிவத்தோடு கூடும். இதனால் உயிர் சிவனது உடைமையும், சிவன் உயிரை உடையானுமாம். மணிவாசகரும் “உடையாய் அடியேனும் அடைக்கலமே”, “இரங்கியருளாய் என்னை யுடையானே” எனத் திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் இதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிவோகம்பாவனை உறைத்து நிற்றற்குச் சிகராதி பஞ்சாக்கரத் தியானம் சிறந்த சாதனம். செம்பைப் பொன்னாக்கும் இரசுகுளிகை போன்று சீவனைச் சிவமாக்குஞ் சிறந்த கருவி சிகராதி பஞ்சாக்கரம். “சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன்” என்றது கான்க. சிகராதி ஐந்தெழுத்தே நமது விதி எழுத்தை மாற்றும் எழுத்து. “எழுத்தை அழுத்தும் எழுத்து” என்பார் திருமூலர். மணிவாசகரும் திருவாசகத்தில், “என்னையுந்தன் இன்னருளால் இப்பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து” எனப் பாடியுள்ளார். திருவருளைத் திருமேனியாயுள்ள சிவன் திருவைந்தெழுத்தையுந் திருவடிவாகக் கொண்டுள்ளதால் திருவருளாகவே திருவைந்தெழுத்தும் விளங்குகின்றது.

மாணிக்கவாசகர் சிகராதி பஞ்சாக்கரம் அமைந்திருக்கும் அமைப்புக்குப் பொருள் விளக்கங் தருவின்றார். முதலிற் “சிவ்” என்பதும், அதனையுடைத்து “ய”வும், இறுதியில் “நம்”வும் நிற்கின்றன. “முன் நின்றுண்டாய்” என்பதால் “சிவ்”த்தையும், “எனை” என்பதால் (யகரமாகிய) ஆன்மாவையும், “பின் நின்று ஏவல் செய்கின்றேன்” என்பதால் “நம்”வையும் குறித்து உணர வைத்திருக்கின்றார். “முன் நின்றுண்டாய் எனை முன்னம் யானும் அதுவே முயஸ்வுற்றுப் பின்னின்றேவல் செய்கின்றேன்” என்ற திருவாசகப் பகுதி, சிவாயதம் என்ற ரூக்குமபஞ்சாக்கர விளக்கமாகும். அப் பஞ்சாக்கரத்தை சிவாயதம் எனப் பிரித்தும் பொருள் விளக்கியுள்ளார். திருந்தையும் புறத்தே அணியும் போது

அகத்தே “சிவாய நம்” எனச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். “பூசிற்றுள் திருநீறே நிறையப் பூசிப் போற்றி எம்பெருமானே என்று” என்ற திருவாசகப் பகுதியில், ‘‘சிவனுக்கு வணக்கம்’ என்ற பொருள்பட “‘சிவாய நம்’ என்ற சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை அமைத்துள்ளார். “‘எம்பெருமானே’ எனச் ‘சிவாய்’ முதலாக நிற்ப, “போற்றி” என “நம்” இறுதியாக நிற்ப, “‘எம்பெருமானே போற்றி’ என இரண்டுஞ் சேர்ந்து ‘‘சிவாயதம்’ என்னும் முத்தி பஞ்சாக்கரமாகுமாற்றை வெகு சாதுரியமாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

முத்தியை விரும்பியவருள்ளே தீவிரபக்தியுள்ளவர்களுக்கு இருதலை மாணிக்கம் எனப்படும் காரண பஞ்சாக்கரத்தை உபதேசிப்பர். ஐந்து முதலாக அடைவுபெற்று நிற்குஞ் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தில், திரோதாயி நிலை எழுத்தான் நகாரத்தையும் மலமாயை நிலை எழுத்தான் மகாரத்தையும் நீக்கி, யகாரத்தைச் சீவனமின்றி நிற்பித்து, நகாரம் நின்ற இடத்தில் (மலசக்தி கெட்டதால் மாயைக்கும் அருங்குக்கும் உரித்தாயுள்ள சிவநிலை எழுத்தான) சிகாரத்தையும் நிற்கு முறையில் நிறுத்தி, அருள் வளஞ் சிறகும் “சிவாயவாசி” என்று அதிசுத்தமானதமாக அறிவாற் எணிக்கப்படுவது காரண பஞ்சாக்கரம்.

“உடையா ஞந்றன் நடுவிருக்கும் உடையான் நடுவுள் நீயிருத்தி அடியேன் நடுவுள் இருவிரும் இருப்ப தானால்”

என்னுந் திருவாசகப் பகுதியில் ஆனம் நிலை எழுத்தை இருமருங்கும் சக்தியுஞ் சிவமும் பாதுகாத்து நிற்கு முறையான முத்தி பஞ்சாக்கரம் உரைக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் தொட்ட தொட்ட இடங்கள் தோறும் திருவைந்தெழுத்தின் பொருஞும் அமைதியும் புலப்பட வைத்துள்ளார்.

ஓங்காரம் :

ஐந்தெழுத்தாக விரிந்துள்ள திருவைந்தெழுத்தைத் தொகுத்துக் கொள்ளும்

தீல்லீக் கூத்துள்

அருள்நெறித் தொண்டர், திரு. கே. கே. சுப்பிரமணியம் ஜே. பி. அவர்கள்
(சங்கத் திணைக்கள முன்னாள் உயரதிகாரி)

நாம் வாழும் இப்பழிக்கு 'ஜகத்' என்றென்று பெயர் உண்டு. இதனையே 'ஜகம்' என்றஞ் சொல்வோம். 'ஜகத்' என்றால் ஒரே நீளத்துக்கு அசைந்துகொண்டிருப்பது என்று பொருள். இப் பழியைச் சார்ந்த மற்றும் கோள்களும் அசைந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. நவக்கிரக நாயகனுகிய சூரியனும் அசைந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். சூரியனுக்கும் மேல் 350 ஓளி வருடங்களுக்கப்பால் உள்ளது திருவாதிரை நகூத்திரம். இது 350 சூரியன்களைக் கொள்ளுமளவு பரும மூடையது. ஒருவட்சஞ் சூரியர் ஒருமித்துத் தரக்கூடிய வெப்பமளவு வெப்பமுள்ளது. அதுவும் அசைந்துகொண்டே இருக்கிறது. இந்தத் திருவாதிரையையே ஒரு நகூத்திரக் குஞ்சாக்கிவிடுமளவுக்குப் பெரியனவாக 'அன்ராறீஸ்', 'எப்ஸிலன்' என்ற நகூத்திரங்கள் உள்ளன என்பர். அவையும் அசைந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. இவற்றுக்கு அப்பாலுக்கப்பாலும் அநேகம் உருப்படிகள் அசைந்துகொண்டேயிருக்கின்றன.

இவையெல்லாம் வெறும் அநுமானமோ, கற்பிதமோ என்பதற்கில்லை. 8அடி 16 அடி விட்டமுள்ள பெரிய பெரிய தொலைநோக்குக் கண்ணுடிகள் (Telescope), வானவிற் கண்ணுடிகள் (Stereoscope), புகைப்படக்கண்ணுடிகள் (Cameras) என்பவற்றின் மூலம் கண்டு கூறப்பட்ட, ஆதார பூர்வமான காட்சிகள் இவை. அமெரிக்காவில் உள்ள விலசன்மலை வான ஆராய்ச்சி மாளிகையில் (Mount Wilson Observatory) இருக்கும் 100'' விட்டமுள்ள தொலைக் கண்ணுடி மூலம் வானத்தை நாற்புறமும் பத்துக் கோடி ஓளி வருடதூரம் பார்க்க முடிகிறதாம். கலிபோர்னியாவில் பலோமர் (Palomar) மலையில் உள்ள வான ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் இருக்கும் 200'' விட்டமுள்ள தொலைக்கண்ணுடி மூலம் 100 கோடி ஓளி வருடதூரம் பார்க்க

முடிகிறதாம். இவை போன்றனவற்றின் மூலம் நிதர்சனமாக அறியப்பட்டவையே மேற் குறித்த செய்திகள்.

இவ்வகையிற் பார்த்தால் எங்கும் எல்லாம் ஒரே அசைவுமயம். இவை ஏன் அசைகின்றன என்றால், அசையாமல் இருந்துகொள்ள முடியாத ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரிலேயே ஒவ்வொன்றும் அசைந்துகொண்டிருக்கின்றன என்றால் மட்டுமே சரியான விடையாயிருக்கும் என்பார்கள்.

இப்படியெல்லாம் அசைந்தாடிக் கொண்டேயிருந்தும் ஏதேனுமோன்று என்றெனும் தளம் பின்தாகவோ சரிந்ததாகவோ நழுவின்தாகவோ ஏதாவதொரு செய்தியும் நீண்ட கால உலக சரித்திரத்திரத்திற் சேட்கப்பட்டதில்லை. அவற்றில் நிலைகொண்டிருப்பனவற்றில் எதற்கேனும் அப்படி நிகழ்ந்ததாகவும் இல்லை. என் அதிகம்? இருபத்து நான்கு மணிக்கொருதரம் தன்னிச் சுற்றிக்கொண்டே 365 நாள்களுக்கொருதரம் சூரியனையுஞ் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் இப்பழியில் உள்ள நாம், நின்றவாறே நின்றுகொண்டும், படுத்தவாறே படுத்துக் கொண்டும், நடந்தவாறே நடந்துகொண்டும் ஒருவித சலனமுந் தோன்று நிலையில் இருக்கின்றோமே! இது எதனாகவாம்? சருங்கச் சொல்வதாயின், இந்த அசைவு இப்பழியின் வசத்ததன்று, இதன் அசைவு வேகம் இதிற் சம்பந்தப்பட்ட வற்றைத் தாக்காவண்ணம் அவ்வேகத்தைத் தன்னசைவு வேகத்துள் மட்கி வைத்துக் கொண்டதையும் மற்றென்றின் வசத்ததேயாம் என்பதே பொருந்தும். 'சித்துப்பொருளொன்றினால் அசைக்கப்படாதவரை சடத்துக்கு அசைவில்லை' என்பது ஆகம வாக்கியம். அதன்படிக்கும் சடப்பொருளாகிய பழி சித்துப் பொருளொன்றினால் அசைபடுதலி அற்றுள் பழிக்கு அசைவு நிகழ்கிறது

என்ன உண்மையேயாம். பூமிக்கு மட்டு மன்று, சகல கோள்கள், நகூத்திரங்கள், அண்டங்கள் அனைத்தினுக்கும் இது பொருந்தும். “சாட்டிநிற்கும் அண்டமெலாஞ்சாட்டையிலாப் பம்பரம்போல் ஆட்டிநிற்கும் ஒருவன்” என அந்தச் சித்துப் பொருள் பேசப்படும்.

இது இவ்வாரூப், இங்கு பிரபஞ்சமாக நாம் காண்பவையனைத்தும் உருவெளித் தோற்றங்கள் மாத்திரமே. இவ்வெல்லாவற் றுக்கும் உள்ளீடாகவுள்ள அனுவொன்றே உண்மையென்வாம் என்ற அபிப்பிராயம் ‘பெடமோகிறிரஸ்’ என்பவரின் அனு ஆய்வுக் கொள்கையின் சார்பாகக் கூறப்படுவதுண்டு. பதார்த்த இலக்கணப்படி அனு ஆய்வுஞ் சடமே என்பது பிரசித்தம். ‘அவயவப் பகுப்புடையதாயும், தோன்றி ஒடுங்குவதாயும், பலவாயும் உள்ளன யாவும் சடமே’ என்பது சைவசித்தாந்த முடிபு. அன்றியும், அனு உலையில் அதன் அசைவாட்ட அதிசயங்களைப் பார்க்கிறவர்கள் தாழும், அவை தாமாக அசைவதாகத் தோன்றவில்லை; ஏதோ அவற்றை அசைக் கிறது (Something Moves) என்றே கருதுகிறார்கள். மேலும், இற்றைக்கு நூரூண்டு கருக்கு முன்னரே ‘வாப்பேஸ்’ என்ற மேதாவி “இங்கு தோற்றங்கள் எனக் கருதப்படுவற்றுக் கெல்லாம் உயிர்ப்பளித் துக் கொண்டும், சகல வகை இயக்கங்களையும் ஏக்காலத்தில், தானே அறிந்தியக்கீக் கொண்டும், இறந்த காலம் எதிர்காலம் ஆகிய இரண்டினையும் நிகழ் காலத்திலே வைத்துக் கண்டு கொண்டும் இருக்கக்கூடிய உணர்வு மயமான சேதன வஸ்து ஒன்று எல்லாவற்றுக்கும் மூலதாரமாக இருந்தேயாக வேண்டும்” எனச் சொல்லி வைத்ததும் உண்டு. இவ்வகையில் அசைவுமயமான அனைத்தையும் இலயந் தவருமல் ஆட்டிக் கொண்டே, அதேசமயம் சுற்றுஞ்சலவனமற்று உறுதியான, ஒரு நிலையிலேயே தாம் தாம் இருந்து வாவு வாவதாக ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருவித சாமானையை அமைதி புலப்படுமொவ்கு இப்பிரபஞ்சத்தை நிலைக்க வைக்கும் பாங்கில் அம்மூல சக்தி தானும் ஆடல் மயமாயிருப்பதில் அருத்தமுழுங்டு, பொருத்தமுழுங்டு. இந்த நிலையாற் பயன் கொள்வார் யாரும் இதைக் கண்டறிதல் இல்லை. ‘அரங்கிடை நூலறிவாளர் அறியப்படாத தோர் கூத்தும்’ என்ற அப்பர் தேவார வாசகம் இம்மகிழவையேயே குறிப்பிடுவதாகும். இந்த மூன் வஸ்துவேந்தராஜர் ஆவர்

நடராஜர் அசைவே நடனம். அந்நடனம் அண்டம் பிண்டம்; இகம் பரம்; தூலம் சூக்குமம்; சேதனம் அசேதனம் அணைத்தையும் தன்னுள் அடக்கியது. படைத் தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டது. அதனால், அந்நடனம் பஞ்சகிருத்திய நடனம் – ஐந்தொழில் நடனம் – எனப்படுவது. நடராஜர் வடிவம் ஐந்தொழில் குறியீடுகளாகிய துடி, அபயகரம், அக்கினி, ஊன்றிய திருவடி, தூக்கிய திருவடிகளைக் கொண்டுள்ளது.

‘எங்குஞ் சிதம்பரம், எங்குந் திருநட்டம்’ என்பது திருமந்திரம். அண்டத்தில் நமக்குக் கட்டப்பலனாகும் வெளி, தூல ஆகாசம். அதனுள்ளடங்கிச் சூக்குமமாய்த் தூய்மையாய் உள்ள ஆகாசமே சிதம்பரம், சித்தஞானம், அம்பரம் – ஆகாசம். அதாவது ஞானாகாசம். நம்மவர் அதிர்ஷ்டப் பேரூக நமதுலகில் சிதம்பரம் எனக் காரணப்பெயர் பெற்ற தில்லைத் தலத்தில் ஆதியில் வெளி யாயிற்று. பின்பு, அன்பர்களின் வேண்டுதற்கேறப், மதுரை, குற்றூலம், திருநெல்வேலி, திருவாலங்காடு என்ற தலங்களிலும் வெளி யாகியுள்ளது.

அண்டத்தில் உள்ள, தில்லைக்குச் சமமாகப் பிண்டத்தில் உள்ள தில்லை இருதயம். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் நிகழும் நடராஜர் நடனம் இருதய சிற்றம்பலத்திலும் எப்பொழுதும் நிகழ்வதாகும். இச்சிற்றம்பலக் கூத்துக்குத் தில்லையும் இருதயமும் மட்டுமல்ல அசைவு நிகழ்ச்சிக்குச் சார்பளிக்கும் விலையங்கள் அனைத்துமே இடமாம். சிறப்பு நிலையில் அவ்விரள்ளும். ஒரு பொது நிலையில் ஏனைய எல்லாம்.

திருமூலர் இது போன்ற மற்றும் நடன நிலைக்களங்களை நிறுக்கக் கண்டுணர்ந்து கள வேறுபாட்டால் ஜவகைக் கூத்துக்களை அறிமுகங்கு செய்துள்ளார். அவை, சிவானந்தக் கூத்து, சந்தரக் கூத்து, பொற்பதிக்கூத்து, பொற்றில்லைக் கூத்து, அற்புதக் கூத்து என்பனவாம்.

இங்கும் நடராஜர் கூத்து பொதுமையில் தில்லைக் கூத்தென ஒன்றேயாயினும் பக்குவான்மாக்களுக்கு நிகழும் அருபவப்பண்பையும் பயணையும் பொறுத்து ஜவகைக் கூத்துக்கு கூறப்படுகிறது. இவற்றின் விரிவிலைக்களங்கள் திருமத்திரம் துணையார் அறிந்து பயன்கொள்ளப்படவார்.

செல்வச் சந்திதி முறை

பேராசிரியர், பொ. பூலோககிங்கம் அவர்கள்
(தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.)

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வட திசையிலே, வடமராட்சிப் பகுதியிற் பருத் தித்துறை நிருவாகப் பிரிவிலே, திருத் தலத்தினாற் பேர்பெற்றது செல்வச் சந்திதி. தொண்டமானுற்றுக் கடற் கரையிலே, அன்னதானக் கந்தன் வீற்றிருந்து அருளாட்சி புரிகிறான். மூலத் தான் ததிலே முருகப் பெருமானின் திருவேல் பிரதிட்டை செய்யப் பட்டுள்ளது. பரதகுல வமிசத்தவர் வாய் கட்டிப் பூசை செய்யுஞ் சிறப்பினை யுடையது செல்வச் சந்திதிக் கந்தசவாமி திருக் கோயில். ஆவணியிலே மகோற்சவம் சிறப்பாக இங்கு நடைபெறும். அங்குப் பிரதிட்டையும், தூக்குக் காவடி, பறவைக் காவடி முதலிய காவடிகளும், அப்பொழுது கண் கொள்ளாக் காட்சி. நித்திய பூசை முக்காலம்; வெள்ளிக்கிழமைகளிலே நான்கு பூசைகள் நடைபெறுவன. செல்வச்சந்திதி முருகப் பெருமான் மீது எத்தனையோ பாமாலீஸ் கூட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பழையதும் சிறப்பும் உடையவற்றிலே முன்வைத்துப் போற்றப்படவேண்டியது செல்வச்சந்திதி (சந்திதி) முறையாகும்.

தொண்டமானுற்றுச் செல்வச்சந்திதித் திருமுறை, கோ. சந்தசவாமிப்பிள்ளை வேண்டுகோளின்படி, வல்லவ, இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளையால் இயற்றப்பட்டு, பொ. ஞானசபாபதிப் பிள்ளையாலே தும்பளைச் சோதிடவிலாசயந்திரசாலையில் ஏவிளம்பி ஸு மாசி மா (1898); அதிலிருப்பது சிறப்பாகச் சுதாநாட்சியில் இருப்பது. அது இப்பொழுது கிடைத்தற்கிரிதாகிவிட்டது.

செல்வச் சந்திதித் திருமுறை பாழ்ய ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை (1843 - 1900) வல்லவையிற் பாடசாலை நிறுவி நடைத்தியவர்; பலகுக்குறப்போதகாசிரியர்; சைவாழி

மானியை, மாசிகையாக ஆரம்பித்து மாத மிருமுறை வெளி யிட்டவர்; வல்லவ, பாரதிநிலை முத்திராட்சரசாலை என்னும் அச்சக உரிமையாளர்; கிறீத்தவ கண்ட எத்திலே சி. வை. தாமோதராம்பிள்ளைக் குத் துணைநின்றவர்; உரையாசிரியர்; பதிப் பாசிரியர்; சிந்தாமணி நிகண்டு தொகுத் தவர்; சாதி நிறுணய புராணம் வரைந்த வர்; மதுரையிலே இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் எனக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

தமிழ் அன்னைக்கு எத்தனையோ விதமான ஆரங்கள் காலந்தோறும் அனியப் பட்டு வந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுதான், சந்திதி முறை. சந்திதி முறை என்னும் மாலையினைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலேயே கால கிரேம். திருப்போரூர்க் குசாலயத்தைப் புதுக்குவித்துத் திருமட்டமும் அனைப்பரித்துத் திருப்பணி செய்த தித்ம்பர சுவாமிகள் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமான் மீது சூட்டிய பிரபந்தங்கள் இடம்பெறும் தொகுதியே சந்திதி முறைக்கு முதல் ஆட்சியாகத் தெரிகின்றது.

சந்திதி என்பது சந்திதானம், திருக்கோயில் என்பனவற்றைச் சிறப்பாகச் சூறிப்பது; முறை என்பது அடைஷ, நியமம், நூல் என்ற பல்வேறு பொருள்தந்து நிற்பது.

திருமுறை என்ற தொடரிலே ‘முறை’ தரும் பொருள் இங்கு பொருந்துவதாக வாய். முதலாம் இராசராசசோழன் காலம் (985 - 1016) வரை, திருமுறை நாடாங்கு சோழர் ஒருவரது சாசனத்திலும் இடம்பெறவில்லை. இராசராசன்

காலத்திலே திருமுறைத் தேவாரச் செல் வன் மடப் இருந்தமை சாசனங்களால் அறி யப்படுகின்றது.

செவநாயன்மார் திருப்பாடல்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட திருமுறை எட்டும் ஆட்சியினைச் சௌமரபு ஏணையவற்றிற்கு வழங்கத் தயங்கியது, ஆயினும், அதனைத் தமுவி அமைக்கும் முயற்சிகள் இருந்துள்ளன. சந்திதிமுறை அவற்றுள் ஒன்று.

திருக்கோயில் ஒன்றின் திருப்பாடல்களை — பிரபந்தங்களை — தொகுத்த திரட்டாகச் சந்திதிமுறை வழக்கிற்கு வந்ததாக ஸாம். சந்திதானம் முன்பு, வைக்கப்பட்ட முறையீடுகள் எனவும், சந்திதி முறையினைக் கொள்ள முடியும். கட்டியம், எச்சரிக்கை என்பவை சுவாமி சந்திதானத்திற் கூறப்படு பவை. சந்திதிமுறை முதலிலே — பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுகளிலே — முருகன்மீது பாடிய தொத்திரமாகவே காணப்படுகின்றது. திருப்போரூர், திருத்தணிகை, செல்வச்சந்திதி, கம்பைச் சந்திதி முறைகள் முன்னெழுந்தவை; முருகப் பெருமான்மீது பாடப்பெற்றவை.

அரியக்குடி, நமச்சிவாய நாவலர் பாடிய திருமால் தோத்திராப் பிரபந்தங்கள் சில, நூல் முதலில் வைக்கப்பெற்ற பிரபந்தமாகிய கார்வண்ணமாலை என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவனவாகும். 1928ஆம் ஆண்டுஇத் தொகுப்பினைத் திருவரங்கச் சந்திதிமுறை என்ற பெயரால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். திருவருட பிரகாசனர் சந்திதி முறைப் பிரபந்தங்கள் (1912), ஸ்ரீரமண சந்திதிமுறை (1933), ஸ்ரீவைஷணவி சந்திதிமுறை (1958), வீரபத்திரர் சந்திதி முறை (1960); பொன்மலை பொன்னேஸ் வரி சந்திதிமுறை (1965), ஜெகத்துரு சந்திதிமுறை (1966) என்பன, சந்திதிமுறை, முருகப்பெருமான் நூல்களுக்கு மட்டுமல்லதிப் பிற தெய்வப் பாடல்களுக்கும் பெரியோர் பாடல்களுக்கும் வழங்கப்படும் நிலையை அடைந்துவிட்டதைக் காட்டுவன.

சந்திதிமுறை, அந்தாதி பின்னோத்தமிழ் போன்று ஒருவகையாக அல்லாது ஒரு பிரபந்த மாலையாக அமைவது. பதினேராம்

திருமுறையைப் போன்றது. இதனால் பின்பு தோத்திரத்திரட்டும் சந்திதிமுறை என வழங்கப்பட நேர்ந்தது.

முருகைய பங்கஜாட்சி அம்மையார் நூற்று கு மேற்பட்ட தலைப்புகளில் அமைத்துத் திருச்செந்திதி முருகன்மீது படிய துதிக்கோவை, திருச்செந்தில் முருகன் சந்திதி முறை (1963) எனப்படும். இது அமைப்பிலும் போக்கிலும் முன்னைய முருகன் சந்திதி முறைகளிலும் வேறுபட்டது. ஸ்ரீவைஷணவி சந்திதி முறை (1958) முன்னைய மரபினை மாற்றிப் பலர் பாடிய பாடற்றீகுப்பாக விளங்குகின்றது.

திருப்போரூர் சந்திதிமுறை, திருத்தணிகைச் சந்திதிமுறை என்பனவற்றை அடுத்து எழுந்தது, தொண்டைமானுற்றுச் செல்வச்சந்திதி (சந்திதி) முறையாகும். செல்வச்சந்திதி என்பது திருத்தலத்தின் பெயராதவின், இருமுறை சந்திதி என்பதைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் மயக்கத்தினை உணர்ந்து, தொண்டைமானுற்றுச் செல்வச்சந்திதி திருமுறை என மாற்றிப் பட்டப்பீத்துள்ளனர். ஆயினும் சந்திதிமுறை அமைப்பினையே வல்லவை வைத்தியிலிங்க பின்னை பின்பற்றுகிறார் என்பது தெளிவாகும்.

திருப்போரூர் சந்திதி முறையிலே (1) பின்னோத்தமிழ், (2) அவங்காரம், (3) வெண்பாமாலை, (4) தாலாட்டு, (5) திருப்பள்ளியெழுச்சி, (6) பெரியகட்டியம் — 2, (8) சின்னக்கட்டியம் — 2, (10) எச்சரிக்கை, (11) திருவடிப்பேறு, (12) குழிப்பத்து, (13) கிளிப்பத்து, (14) வண்டுவிடுதாது, (15) சித்தொழி, (16) ஊசல், (17) சிற்சகம், (18) அடைக்கலப்பத்து, (19) விடுபாட்டுகள் என்பன 1941ஆம் ஆண்டுச் சமாஜப் பதிப்பிலே காணப்படுவன. அடுத்துத் தோன்றிய திருத்தணிகைச் சந்திதிமுறையிலே இவற்றில் பின்னோத்தமிழ் மட்டுமே இடம்பெறுகின்றது. ஆனால், செல்வச்சந்திதி முறையிலே பின்னோத்தமிழ், அவங்காரம், வெண்பாமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, ஊசுசல், எச்சரிக்கை, தாலாட்டு, பெரியகட்டியம், சின்னக்கட்டியம், அடைக்கலப்பத்து எனும்

பத்து வகைகள் இடம்பெறுதல் குறிப்பிடத் தக்கது. இவற்றுடன் ஊஞ்சலை அடுத்து எச்சரிக்கை பராக்கு, பெரியலாலி, சின்ன லாலி, மங்களம் என்பனவும் ஈற்றிலே ஆறு பதிகங்களும் செல்வச்சுச்நிதி முறையிலே இடம் பெறுகின்றன.

கம்பைச் சந்திதி முறையிலே, பிள்ளைத் தமிழ், அலங்காரம், வெண்பாமாலை, தாலாட்டு என்பனவே இடம் பெறுகின்றன என்பார்.

எனவே, திருப்போரூர்ச் சந்திதி முறையினைப் பின்பற்றி அதனுள் இடம்பெறும் பிரபந்த வகைகளிற் பலவற்றை அமைத்துப் பாடல்செய்ததாகக் காணப்படும் ஒரே யொரு சந்திதி முறை ஈழத்தில் ஏழந்த செல்வச்சுச்நிதி முறை என்பது நோக்கத் தக்கது.

1898ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்த செல்வச்சுச்நிதி முறை பின்பு வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. நாறு ஆண்டுகள் ஆகப் போகின்றன!

சதுரர் யார்?

திருநாவுக்கரசு தேசிகர் அவர்கள்

சதுரர் என்ற சொல்லுக்குத் திறமையாளர் என்று பொருள். திறமையுள்ளவர், சாமர்த்தியமுள்ளவர், சமர்த்தர் என்றெல்லாம் விளக்கலாம். இன்னும் சதுரத்தன்மையுள்ளவர் சதுரராவர். சதுரம் என்பது நான்கு சம பக்கங்களைக் கொண்டது. நான்கு பக்கங்களையும் நோக்கிக் கரியானபடி செயல்புரிவது. அதாவது பல பக்கங்களிலிருந்து வரும் எச்சரிக்கைகளைக் கொண்டு அதற்கொப்பச் செயல் புரிவது சதுரத் தன்மையாகும். ‘சதுரங்கட்டிப் பேசுதல்’ எனும் ஒரு சொற்றெழுடர் வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. அதாவது எல்லா எதிர்ப்புக்களையும் முன்கூட்டியறிந்து அவைகளுக்கெல்லாம் தக்கபடி, முரண்படாமல் பேசுந் திறமை யாகும். எனவே சாமர்த்தியமாயிற்று. அத்தகையினரே சமர்த்த ரெனப் படுவர். இச்சொல் மருவிச் சமத்து என வழக்காற்றில் இருந்துவருகிறது. இன்னும் சாதாரணமாகச் செல்டிக்காரர் என்றும் சொல்லுவதுண்டு. கெட்டி என்பது உட்புறம் உறுதியாயுள்ளது. துவாரம் அற்றது. உள்ளே ஒன்றுமில்லாமல் ஓட்டடையாய் இராது. உ-ம். கெட்டிவளை கட்டிவளை. அறிவுடையவன், எல்லாந் தெரிந்தவன்

கெட்டிக்காரன் எனப்பேசப்படுகிறார்கள். தெரியாதவன் மூடன் எனப்படுகிறார்களவா? எனவே சதுரர் என்றால் அறிவுடையவர், வல்லவர் என்று பொருள் சொல்லலாம். இன்னும் சதுரன், சத்துடையவன், எச்செயலிலும் பயன் காண்பவன், பயனில் செய்கையற்றவன். அவன் செயல் வீணாகாது. பயனை நோக்கிய செயலாகவே இருக்கும். அதுவே அறிவுடையோரின் செயலாகும். அறிவில் வாதவர் செயல், பேச்சு எல்லாம் பயனுடையதாக விராது.

பயன் காண்பதில் இருவகை : தனக்குப் பயனளிப்பது பிறர்க்குப் பயன்படுவது என இருவகை. பயனில் பேச்சு பாழாய் முடியும் என்பது வசனம். பாழ் = குணியம் என்ற வர்து. இத்தகைய சதுரத்தன்மை மக்களுக்கு வாழ்க்கையில் எவ்வளவுக்கும் வேண்டியதே. எனவே மிக மிக அவசியமாயிற்று. எல்லாத் துறைகளுக்கும் இது அவசியமே எனினும் சிறப்பாய் வாணிபத் துறைக்கு மிக அவசியமென்னலாம். சதுரனுயிராவிடில் வாணிபத்தில் பயன் காணமுடியாது. நஷ்டமே ஏற்படும். வாணிபம், வியாபாரம் என்பது ஒன்றே. அதாவது ஒரு பொருளைக்

கொடுத்து மற்றெரு பொருளைப் பெறுவது வாணிபமாகும். தன்னிடமுள்ள பொருளைக் கொடுத்துத் தனக்கு வேண்டிய தன்னிட மில்லாத வேறு பொருளைப் பெறுவதாகும். பொருளைக் கொடுத்து மற்றெரு பொருளைப் பெறுவதைப் பண்டமாற்று என்பார்கள். அப்படி மாற்றுவதில் ஒரு பொருள் மற் றென்றிற்கு உயர்ந்ததாகவும் சமத்துவ மானதாகவும் இருக்கக் கூடும். மாற்றுப் பொருள் உயர்ந்ததாகவே இருக்க விரும்புவார்கள். அதுவே சிறந்ததாகும். சமத்துவப் பொருளைப் பெறுவதும் இழுக்கல்ல. குறைவான, தாழ்ந்த பொருளைப் பெறுவது இழுக்காகும். அதிலும், பெறுகின்ற பொருளின் உயர்வும் தாழ்வும் பெறுவோர்களின் விருப்பத்தையும், தேவையையும் பொறுத்திருக்கும். பெறுகின்ற பொருள் உயர்ந்ததேயென்னும் பெறுபவரிற் சிலர் அதை அங்குனம் கருத மாட்டார்கள், பெறுகின்ற பொருள் தாழ்வானதாயினும் பெறுபவருக்கு வேண்டியதாயின் அது உயர்ந்ததாகவே மதிக்கப்படும். எனவே இவையைனத்தும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்துப் பண்டம் மாற்றுவதில் திறமையும் அறிவும் வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றதல்லவா? இதுதான் சதுரத்தன்மை எனப்படுவது. இதைக்கையாள்பவரே சதுராவர்.

மணிவாசகப் பெருமான் ஒருகால் பண்பம் மாற்று என்னும் ஒரு சிறிய வாணிபம் செய்ததைக் குறிப்பிடுகிறேன். அதை ஆராய்வோம். இவர் மாற்றும் பண்டம் சடப்பொருள்ளல். உயிர்ப் பொருள், ஒரு உயிரைக் கொடுத்து மற்றெரு உயிரை-பேருயிரைப் பெறுகின்றார். கொடுத்தது தன்னுயிர், பெற்றது பெறுயிர்—தன் ஆத்மாவைக் கொடுத்துப் பறமாத்மாவைப் பெறுகிறார். அப்படிக் கொடுத்து வாங்கியதில் ஒரு சிறப்பு மினிர நயம்படப் பேசுகிறார். உயிர் பொருளைத் தனக்குக் கொடுத்துத் தாழ்ந்த பொருளைக் கொடுத்தவர் பெறுவதுபோலப் பேசுகிறார்.

“தந்தது உன்தன்னைக்
கொண்டது என்தன்னைக்
சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்?”

கொடுத்துப் பெறுபவர் இவராயிருக்க, கொடுத்துப் பெறுபவர் அவரென்று மாறுபட்ட முறையில் பேசுகிறார். இதன் கருத்தை உன்னுவோம் :—

தன்னுயிர் தாழ்ந்தது, இறைவன் பேருயிர். தாழ்ந்த பொருளைத் தான் கொடுத்து உயர்ந்த பொருளைப் பெறுவதற்கு உயர்ந்த பொருளை உடையவரான இறைவன் ஏயாந்தவராக இருக்க வேண்டும். உண்மையில் இறைவன் அப்படிப்பட்ட ஏமாந்தவரல்லர் என்பதை உணர்த்தவும், அப்படிப் பெற்றதாகச் சொன்னால் இறைவனுக்கு இழுக்கு நேருடுமென்று எண்ணீயும் மாற்றிச் சொன்னார் போலும்! உயர்ந்த பொருளைக் கொடுத்துத் தாழ்ந்த பொருளை அவரே பெற்றுக்கொண்டாரென்றால் பழி அவர்மேல் போய்விடுகிறது. அப்பழிக்குத் தான் ஆளாக வேண்டாமென்று கருதினார் போலும் மேலும், உயர்ந்த பொருளையுடையவன் அறிவாளியாக இருப்பான். அறிவாளிதவருன் முறையில் செயல் புரியமாட்டான். அவனை ஏமாற்றி அப்பொருளை அவனிட விருந்து பெற்றுவிட முடியாது. அவனே அதை மனமுவந்து விரும்பிக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கும்போது யாருக்குக் கொடுக்கிறோமென்பது அவனுக்குத் தெரியும்; அதைத் தெரிந்த பின்னரே கொடுக்க முற்படுகிறுன். அதைப்பெற நாம் நம்மைப் பக்குவைப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பக்குவ மடைந்தால் அவனே அதைக் கொடுத்து நம் பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளுவான் என்பது விளங்கத் தன்னைக் கொடுத்து என்னை வாங்கிக்கொண்டான் என்று மாறுபடுத்தித் “தந்தது உன்தன்னைக் கொண்டது என் தன்னை” என்று பேசினார் என்று பொருள் செய்வதும் பொருத்தமே யெனக்.

இதில் இன்னெனு சிறப்பும் கான் போம் :— இவ்வாணிபச் செயலில் யார் சதுரர் எனுங் கேள்விக்கு உயர்ந்த பொருளைப் பெற்றவர்தான் சதுரர் என்று எடுத்த எடுப்பில் கொல்லத் தோன்றுமல்லவா? ஆனால் மணிவாசகனார் மாற்றிச் கொண்டதை உணர்ந்தால் இங்கு உயர்ந்த பொருளைக் கொடுத்தவர் தான் சதுரர் என்பது

புலப்படாமல் போகாது. அக்கருத்தினையே தான் மணிவாசகப் பெருமானும் வற்புறுத் துகின்றூர். எப்படியெனில், “தந்தது என்தன்னை கொண்டது உன் தன்னை” என்று சொல்லி யிருப்பாரேயாகில் தன்னைக் சதுரர் என்று சொல்ல வந்தவராக என்ன இடமேற்படும். அவ்விதம்சொல்லாமல் “தந்தது உன்தன்னைக் கொண்டது என்தன்னை” என்று தந்ததும் கொண்டதும், இரண்டும் அவர் செய்கை போல்லவா பேசுகிறூர். ஆதலால் அவர் கொடுத்தேதான் பெற வேண்டியவராயிருக்கத் தான் சதுரராய் இருக்கஇடமேது? கொடுத்த நீதான் சதுரர் என்பது விளக்கமாய்ப் பெறப் படுகிற தல்லவா?

இன்னும் இச்செயலைப் பண்டம் மாற்று என்று பேசினேமல்லவா? கொடுத்து வாங்குவது பண்டம் மாற்று என்று கண்டோம். இத்தகைய செயல் மக்களுக்குள்ளே நிகழும். இறைவனையும் தம்மையும் தொடர்பு படுத்திப் பேசும்போது இறைவன் இம்முறையினைக் கைக்கொள்ள மாட்டார். கொடுப்பது ஒன்றுதான் செய்வார். பதிலுக்கு ஒன்றும் பெறமாட்டார். கொடுக்கத்தான் தெரியும். வள்ளல்லவா? இக் கருத்தினை அடிகளார் நமக்கு எப்படி புலப்படுத்துகிறாரே னில் இரண்டு வகையில் காட்டுகிறூர். “தந்தது” “கொண்டது” என்னும் சொற்களால் அறியலாம். இரண்டும் அவர் செயல் களாகவே காட்டப்படுகிறது. அன்றேல், தந்தது கொடுத்தது என்று பேசி இருப்பார். தன்னுடைய செயலே பேசப்படவில்லை. அவர் தந்ததும் அவர் கொண்டதும் தானே பேசப்படுகிறது. இவர் கொடுத்தது ஒன்று மில்லை என்று விளக்குகிறது. மற்றென்றால், கடைசியாய், “யான் இதற்கிலன் ஓர் கைமாறே” என்பதை உன்னுங்கால், என்னிடமிருந்து நீ ஒன்றும் பெறவில்லை என்பது பெறப்பட வில்லையா? என்னிலையிலிருந்து

பேசும்போது பதிலுக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேணுமென்று என்னுகிறேன். அதுவும் கைம்மாருகக் கொடுக்க வேண்டியது முறை மையும் கடமையும் அல்லவா? எனவே கொடுக்க என்னுகிறேன். ஆனால் என்ன கொடுப்பது? தகுதிவாய்ந்தது ஒன்றுமில்லையே என்று வருந்துகிறேன். நோக்கு மிடத்து, “கரணம் எல்லாம் நீ, தேறும் வகை நீ, திகைப்பு நீ, தீமை நன்மை முழு தும் நீ, வேரூர் பரிசிங்கொன்றில்லை” என்று காட்டுகிறூர். என்னிடம் கொடுக்க ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

இன்னும், கைம்மாறு கருதாது வழங்கும் வள்ளலுக்கு நான் கொடுக்க வேண்டுமென்று என்னுவதும் தவறே. நான் கொடுக்க வேண்டுமென்று என்னுவதும், அப்படிக் கொடுத்தற்கு ஒன்றுமில்லையே என்று வருந்து வது மே கைம்மாருகுமென்க.

கைம்மாறு என்பது ஒருவன் கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டு பின்னர் அதற்குப் பதிலாகக் கொடுப்பதாகும். இங்கு அடிகளார் வாக்கை உற்று நோக்கில் நீ எனக்கு உன்னையே கொடுத்தாய் என்பது, என்னை ஆட்கொண்டு விட்டாய்; என்னை அங்கும் ஆட்கொண்டபோதே என் ஆவியையும் உடலையும் உடமையையும் எல்லாம் பெற்றுக் கொண்டாய். நான் கொடுத்தல்ல, நீயே பெற்றுக்கொண்டாய். பிறகு என்னிடம் என்ன இருக்கிறது. கைம்மாருகக் கொடுப்பதற்கு? என்பது கருத்து. எனவே யான் இதற்கிலன் ஓர் கைம்மாறே என்றார். நீ கொடுப்பதற்கு முன் எல்லாம் என்னிடம் இருந்தன. இப்போது அவையெல்லாம் நீ பெற்றுக் கொண்டாய். கொடுப்பதற்கு என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. அப்படி ஒன்றும் கொடுக்க முடியாமைக்கு என் செய்வேன்? கொடுக்க முடியாதபடி நீ செய்து விட்டாய்.

நன்றே செய்வாய், பிழைசெய்வாய் நானே இதற்கு நாயகம்? உன்னை எனக்குக் கொடுத் தாய் நன்றே செய்வாய். அதற்குப் பதில் உனக்கு ஒன்றும் கொடுக்க முடியாதபடி செய்துவிட்டாய். பிழை செய்வாய். என்னிடமிருந்து எல்லாவற்றையையும் எடுத்துக் கொண்டாய். இதற்கு நானே நாயகம். கைம்மாறு செய்ய முடியாமற் போன பிழை என் பிழையாகாது என்றவாறு.

கைம்மாறு செய்ய வேணுமென்று என்னினேன். அவ்விதம் செய்ய முடியாமல் செய்துவிட்டாய். செய்யவேணுமென்று

என்னலாம். என்னுவது என் செயல். அதைச் செய்வது என்வசமில்லை. திகைக் கிணறேன். திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ?

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச் சங்கரா ஆர்கோலோ சதுர் அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாதுந் பெற்றதொன் நென்பால் சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய் யான்இதற் கிலன்ஹர் கைம்மாறே.

வான் கலந்த மாணிக்கவாசகன்

ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா அவர்கள்

பஞ்ச பூதத் தோற்றத்தில் முதன்மையானது வான் அல்லது ஆகாயம் ஆகும். ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியது காற்று; காற்றிலிருந்து தோன்றியது நெருப்பு; நெருப்பிலிருந்து தோன்றியது நீர்; நீரிலிருந்து தோன்றியது மண். இப்பஞ்ச பூதத் தோற்றத்தை விஞ்ஞானமும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறது.

தோற்றிய முறையிலே ஒடுக்கமும் ஏற்படுகிறது. கடைசியாக விஞ்சி நிற்பது ஆகாயமாகும். பஞ்ச பூதங்களால் தோன்றிய இந்த உடம்பு பஞ்ச பூதங்களோடும் கலந்துமுடிய, எஞ்சிநிற்பது ஆகாயமாகும். இந்த ஆகாயத்திலேதான் இறைவன் திருவருள் பொலிகிறது. ஆத்மாவின் திருவருட்கலப்பையே இராமலிங்க சுவாமிகள் வான் கலந்த மாணிக்கவாசகன் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உத்தாலகர், தமது மகனுக்குப் பாடஞ் சொல்லத் தொடங்கினார். அவர் அன்று ஆரம்பித்த பாடம் இந்த விஞ்ஞான பாடந்தான். பஞ்ச பூதத் தோற்ற முறை

யினை விளக்கினார். பையனுக்கு ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. “ ஒன்றுமில்லாத இந்த வெட்டவெளியிலிருந்து மற்றைய பூதங்கள் எல்லாம் எப்படித் தோன்றின? ” என்று கேட்டான். அந்தக் கேள்விக்கு அவன் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் உத்தாலகர் பதில் சொல்ல விரும்பினார். விஞ்ஞானம் செயல்முறையில் அமையும்போது தான் அதன் விளக்கம் தெளிவு பெறுகிறது. ஆகவே அவர் செயல்முறைப் பாடம் நடத்தினார்.

“ மகனே ஓர் ஆலம்பழும் எடுத்துவா ” என்றார். பையன் ஒடிச்சென்று எடுத்து வந்தான். “ பழுத்தை இரண்டாக வெட்டு ” என்றார். பையன் வெட்டினான். “ இப்போது என்ன காண்கிறோய்? ” என்று கேட்டார். “ நூற்றுக்கணக்கான விதைகள் இருக்கின்றன ” என்றான் பையன். “ ஒரு விதையை எடுத்து அதனை இரண்டாச வெட்டு ” என்றார். பையன் வெட்டினான். “ இப்போது என்ன காண்கிறோய்? ” எனக் கேட்டார். “ அதற்குள் ஒன்று மில்லீ ” என்றான் பையன். “ இந்த ஒன்றுமில்லாத விதைக்

குள்ளேதான் இந்தப் பெரிய ஆலமரம் இருக்கின்றது” என்றார். “இந்தச் சிறிப் பிதைக்குள் பெரிய ஆலமரம் இருக்குமா னால் இந்தப் பெரு வெளியிலிருந்து இவையெல்லாம் ஏன் தோன்ற முடியாது? எனக் கேட்டார் உத்தாலகர். பையன் முற்று முழுதாக ஒட்டுக் கொண்டான்.

இந்த வானின் நீளம், அகலம், பரப்பு என்பவற்றை யாரால் கணக்கிட முடியும்? இதனை அகண்டம் என்று சொல்லலாம். நமது ஆத்மாவும் இறைவனைப்போல் அகண்டமானதுதான். ஆனால் இந்த உடம்புக்குள் கட்டுப்பட்டுக் கண்டமாக இருக்கிறது. உடலே விட்டு வெளியேறி விட்டால் அது அகண்டமாகி விடுகிறது. “காயனை அகாய ஞக்கி, கண்டைய அகண்டஞக்கி” என்று கூறுவர் பெரியோர்.

ஒரு நாள் நடராஜப் பெருமான் அந்தண வடிவங் கொண்டு மாணிக்கவாசக ரிடஞ் சென்று, திருவாசகம் முழுவதை யும் ஒதச் செய்து, தமது ஓலைச் சுவடியில் அவற்றை எழுதிக் கொண்டார். பின்னர், “பாவை பாடிய வாயால் கோவையும் பாடுக” என்று சொல்லித் திருக்கோவையாரையும் பாடச் செய்து, அதனையும் சுவடியில் எழுதிக் கொண்டு, “மணிவாசகன் சொல்ல அழகியதிருச்சிற்றம்பலமுடையான் எழுதியது” என்று கையாப்பமிட்டு, அதனைக் கனகச்சபையின் பஞ்சாக்கரப்படியில் வைத்து விட்டு மறைந்தருளினார். மறநாட்காலையில், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பஞ்சாக்கரப்படியில், சுவடியைக் கண்டு அதிசயித்து, சுவடியில் அம்பலவாணன் கையெழுத்திட்டிருப்பதை உணர்ந்து, மாணிக்கவாசகரிடஞ் சென்று சுவடியின் விவரம் அறிந்தனர்.

பின்னர் அவரை இப்பாடல்களின் பொருளை தெரிவிக்கும்படி வேண்டினர்-மாணிக்கவாசகர் தில்லைவாழ் அந்தணர்களை அழைத்துக் கொண்டு பொற்சபையை அடைந்து, தில்லைக் கூத்தரைச் சுட்டி “இவரே இத் திருவாசகத்துக்கு வாக்கியம் பெபாருள்)” என்று காட்டிச் சிவபெருமானது திருவடிச் சோதியில் இரண்டறக் கலந்

தார். அந்தாளே ஆனி மக நன்னுளாகும். இத்தகைய அரும் பெருஞ் சம்பவத்தை இராமவிங்க சுவாமிகள் பின்வரும் பாட வில் குறிப்பிடுகிறார்.

வான்கலந்த மாணிக்க
வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுகால்
நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேங்கலந்து பால்கலந்து
தீங்கனிததீஞ்கவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து
உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.

இராமவிங்க சுவாமிகளும் வான்கலந்த மாணிக்கவாசகரைப் போலவே வான்கலந்தவர் என்பது அவரது சரித்திரம் கறும் உண்மை.

திருவாதலூர்ச் செழுமறை முனிவரா சிய மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகையார் அருளிச் செய்த திருவாசகம் என்னுந் தேன், நமது ஊனினை உருக்குவது, உள்ளொளி பெருக்குவது, உலப்பிலா ஆனந்த மானிய தேனினைச் சொரிவது, உள்ளகம் ததும்ப வாக்கிறந்தமுதம் மயிர்க்கால்தோறும் தேக்கிடச் செய்வது; எற்புத் துளைதொறும் பாய்ந்து நிரம்புவது; நினைத்தொறும் கான் டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும் அனைத்தெலும்புள்ளெகப் பேரின்பத்தைப் பிலிற்றுவது.

இத்தகைய தேனைப் பருகியவர் இராமவிங்கவாமிகள். இவர், தமது திருமணத்தன்று படுக்கை அறையில் திருவாசகத்தையே வைத்து அனுபவித்தவர் என்றால் திருவாசகத்தை அவரைப்போல் உள்ளுரைந்தவர் வேறு யாருளார்?

“தேனாறும் வாசகங்கள்
அறநாறும் திருக்கோவை
நானாறும் அழுதாற
மொழிந்தகுறும் நாயக்ஜை
வானாறும் கங்கைநிகர்
மாணிக்க வாசகஜை
யான்னாறு படாதவகை
திருபோதும் இறைஞ்சவஸே”

என்பது செவ்வந்திப் புராணம்.

சித்தாந்த சைவம்

மகா வித்துவான், திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார்
(காஞ்சிபுரம்)

சித்தாந்த சைவமும் பிரசமயங்களும்:

உலகில் உள்ள பல சமயங்களில் ஒவ்வொன்றும் தனக்கே சிறப்பாக உள்ள சில கொள்கைகள் காரணமாகப் பிற சமயங்களின்றும் தான் வேறுபட்டுத் தனித்து நிற்கின்றது. அம் முறையில் சித்தாந்த சைவமும் பல வகைகளில் பிற சமயங்களின்றும் வேறுபட்டுத் தனித்து நிற்கின்றது.

அந்திலையில் சித்தாந்த சைவம் கடவுட்கொள்கையை உறுதியாகக் கொள்வதால் முதலில், உலகாயத் மதம் அல்லது நாத்திகமதத்தினின்றும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது.

அடுத்து நோக்கும் பொழுது சித்தாந்த சைவம் வேதத்தைச் சிறந்த பிரமாணநூலாகக் கொள்வதால் ‘சமணம், பெளத்தம்’ என்னும் புறச் சமயங்களினின்றும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது.

வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற மதங்களில் பூர்வ மீமாஞ்சசயும், நிரீச்சரசாங்கியழும் கடவுளை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் அவ்வகையில் சித்தாந்த சைவம் அவைகளின்றும் வேறுபடுகின்றது.

வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற சமயங்களில், நியாயம், வைசேடிகம், வேதாந்தம், யோகம் என்னும் மதங்கள் ஆகமங்களை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. சித்தாந்த சைவம், சைவாகமங்களைச் சிறப்புப் பிரமாணமாகக் கொள்கின்றது. அதனால் அது அவ்வகையில் மேற்கூறிய மதங்களினின்றும் வேறுபடுகின்றது.

ஆகமங்கள், சைவாகமம், வைணவ ஆகமம், சாக்த ஆகமம் முதலாகப் பல வகைப் படுகின்றன. அவற்றுள் சைவாகமங்களினும், அவற்றின் உண்மைப் பொருளைக்

களே வேதத்தோடு ஒத்து நிற்பனவாகும், பிற ஆகமங்கள் வேதத்துக்கு மாறுபட்டு நிற்பனவாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. அதனால் தந்திரம் என்னும் பெயர் எவ்வா ஆகமங்கட்கும் பொதுவாய் இருப்பினும் அது சைவாகமம் தவிர ஏனை ஆகமங்கட்கே சிறப்பாக வைத்து வழங்கப்படுகின்றது. அதுபற்றி அந்த ஆகமங்களின் வழிப்பட்ட மதங்கள் தாந்திரிக மதங்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

தாந்திரிகமதங்கள் :

தாந்திரிக மதங்களில் பாஞ்சராத்திரம் எனப்படுகின்ற, வைணவம் ஒன்றுமட்டும் சைவாகமங்களைக்கொள்வதில்லை. அவற்றை அது சில இடங்களில் இகழுவும் செய்கின்றது. ஏனைய தாந்திரிக மதங்கள் சைவாகமங்களை இகழாவிட்டினும் அவற்றைப் பொதுவாகவே தழுவித் தமக்கே உரிய தந்திரங்களையே சிறப்பாகப் போற்றுகின்றன. அவை பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வைரவம், வாமம், சௌரம், காணபத்தியம், கெளமாரம் என்பன. சௌமியம் என்றும் ஒரு தாந்திரிக மதம் சொல்லப்படுகின்றது. சைவாகமங்களையே சிறப்புப் பிரமாணமாகக் கொள்வதால் சித்தாந்த சைவம் இத்தாந்திரிக மதங்கள் அனைத்தினும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது.

தாந்திரிக மதங்களில் பாஞ்சராத்திரம் தவிர ஏனையவை சிவைன் இகழாது போற்றுதலால் அவையும் ஓரளவில் ‘சைவம்’ எனப்படுகின்றன.

சித்தாந்த சைவமும் ஏனைய சைவப் பிரிவுகளும் :

சித்தாந்த சைவம் போலச் சைவாகமங்களையே சிறப்புப் பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், அவற்றின் உண்மைப் பொருளைக்

காணமாட்டாது சிலவிடத்து மயங்கிப் பொருள் கொள்ளும் மதங்களும் சிலவுள்ளன. சைவாகமங்களைக் கொள்கின்ற வகையில் அவை அனைத்தும் சைவம் என்றே பெயர் பெறும். அவை, ஐக்கிய வாத சைவம், பாடாணவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவசம வாத சைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுர அலிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம், சுத்தசைவம் என்பன சைவாகமங்களின் பொருளை உள்ள வாறு உணர்ந்து, உணர்த்தி நிற்றலால் சித்தாந்த சைவம் பிற அனைத்துச் சைவங்களிலும் வேறுபட்டு, சமயங்கள் அனைத்திலும் மேலாய் சமயாதீதமாய் விளங்குகின்றது.

சைவத்தில் சமயாசாரியர் என்றும், சந்தாஞ்சாரியர் என்றும் சொல்லப்படுகின்ற இருதிறத்து ஆசிரியரும் தங்கள் தோத்திரங்களினாலும், சாத்திர உபதேசங்களினாலும் விளக்கியருளியது இந்தச் சித்தாந்த சைவத்தையே யாகும்.

சிவாத்துவித சைவம், நீலகண்ட சிவாசாரியர் என்பவரால் வேதாந்த குத்திரமாகிய பிரம்மகுத்திரத்திற்கு எழுதப்பட்ட பாடியத்தால் சிறப்புப் பெறுவதாயிற்று.

சிவசமவாத சைவத்தை அகோர சிவாசாரியர் நிலைநாட்டியதாக மாதவச் சிவஞான யோகிகள் குறிப்பிடுகின்றார். சிவஞான சித்தியார் சுபக்கத்திற்கு உரைசெய்த ஆசிரியர் ஆறுபேர்களில் ‘ஞானப் பிரகாசர்’ என்பவர் சிவசமவாதத்தை அவ்வுரைவாயிலாக நிலைநாட்டியுள்ளார். அவ்வுரைக்குச் சிறியதும் பெரியதுமான இருமறுப்புக்களை மாதவச் சிவஞான யோகிகள் உரைநடையில் எழுதினார். அவர் எழுதிய ‘எடுத்து’ என்னும் சொல்லுக்கு இட்டவைரக் குப்பாயம் என்னும் ஒரு சிறிய உரைநடையும் சிவசமவாத உரை மறுப்பேயாகும்.

‘ஐக்கிய வாத சைவமாவது வீரசைவமே’ என யாழிப்பாணத்துத் திரு. சபாபதி நாவலர், தமது திராவிடப் பிரகாசிகையில் குறித்துள்ளார். என்றாலும் அதை அறுதியிடுதல் அரிதாயுள்ளது.

இவ்வாறு சைவங்கள் பலவற்றுக்குங் கூட அப்பாற் பட்டதாய்ச் சித்தாந்த சைவம் விளங்குகின்றது.

பிரமாணம் அல்லது அளவை :

சித்தாந்த சைவம் ஏனை எல்லாச் சமயங்களிலும் வேறுபடுத்தற்குரிய காரணம் இதுவரையில் ஒருவாறு பொதுவாகக் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்பு வகையில் நுட்பமாக ஆராயப் புகுந்தால் சித்தாந்தசைவம் பிற சமயங்களின்றும் வேறுபடுதற்குரிய காரணங்கள் பலவாகும்.

தத்துவ ஆராய்ச்சி சித்தாந்த சைவத்தில் பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் என நான்கு வகையில் வைத்துச் செய்யப் படுகின்றது. சிவஞானபோத நாலீல அதன் உரை இவ்வாறு நான்கு இயல்களாகப் பிரித்துக் காட்டியிருத்தல் காணத்தக்கது.

(1) பிரமாணமாவது அளவை. அஃதாவது, அறிதற்குரிய பொருளைத் திட்டவட்டமாக அளந்து அறிதற்குரிய கருவு.

அளத்தற் கருவியை, ‘பிரமாணம்’ என்றும், அளப்பவனை ‘பிரமாதா’ என்றும் வடநாலார் கூறுவர்.

எவ்விடத்திலும் அளப்பவனும் இருப்பது உயிரே. அதனால் தத்துவத்துறையிலும் அளப்பவனுவது உயிரே.

தத்துவத் துறையில் அளக்கப்படும் பொருள் சித்தாந்த சைவத்தின்படி, ‘பதி, பசு, பாசம்’ என மூன்றாகும். எல்லாப் பொருளும் இம்மூன்றுக்குள் அடங்குதல் காணலாம். அதனால் தத்துவ நால்கள் அனைத்திலும் கூறப்படும் பொருள்கள் இம் மூன்றேயாகும். இதனை, “சிவப் பிரகாசம்” என்னும் சித்தாந்த நால்,

“பலகலீ ஆகம வேதம்யா வையிலும் கருத்தும் பதிபசு பாசம் தெரித்தல்” எனக் கூறுவதனாலும் அறியலாம்.

பதி-கடவள், பதி முதலிய மூன்றும் துமிழ் முறையே இறைவன், உயிர், தலை எனக் கூறப்படுகிறது.

அளப்பவன் (பிரமாதா), அளக்கப்படும் பொருள் (பிரமேயம்) பற்றிச் சமயங்களிடையே மிகுதியான கருத்து வேறுபாடில்லை, ஆயினும், அளவை (பிரமாணம்) பற்றிமிகுந்த கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. அளவையைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறுவன் நியாயம், வைசேடிகம் என்னும் நூல்களாகும். அவை இரண்டிற்கும் இடையே கொள்கை வேறுபாடு மிக இல்லை, அதனால் அவை இரண்டையும் பற்றிய சொன்னைகள் அனைத்தும் தருக்கமதம் என ஒருமதக் கொள்கைகளாகவே குறிக்கப்படுகின்றன. தருக்கநூற்கொள்கை உடையவர்கள் தார்க்கிகர் எனப்படுவர். அவருள் மேற்கூறிய நூல்களை ஒட்டி ஒருசாரர் நெயாயிகர் என்றும், மற்றொரு சாரார் 'வைசேடிகர்' என்றும் சொல்லப்படுகின்றனர். அளவை முறையில் இவர்கள் கொள்கையையே பிற மதங்களும் பின்பற்றுகின்றன. ஆயினும் சைவசமயம் அவரது கொள்கையினின்றும் வேறுபடுகின்றது.

நான்குவகைப் பிரமாணங்கள் :

தருக்க மதத்தின்படி பிரமாணங்கள் நான்கு வகைப்படும். அவை, (1) பிரத்தியட்சம் (2) அனுமானம், (3) சப்தம், (4) உபமானம் என்பன. இவை முறையே தமிழில் காட்சி அளவை, கருதலளவை அல்லது வழியளவை, உரையளவை, ஒப்பளவை எனப்படுகின்றன.

கண் முதலிய பொறிகளால் பொருள் நேரே கண்டு உணர்வது காட்சியானவை அல்லது பிரத்தியட்சப் பிரமாணம். கண் முதலிய பொறிக்குப் புலனுகாது மறைந்து நிற்கும் பொருள்களை ஏஞ்சுஞ்சும் அவற்றை விட்டு நீங்காது அவற்றேடு உடன் நிகழ்வன வாகிய பொருளைக் கண்டு அவற்றை ஏதுவாகக் கொண்டு மறைந்து நிற்கும் பொருளை உணர்வது கருதலளவை அல்லது அனுமானப்பிரமாணம் முன்பு அறியாத பொருளை அதனேடு ஒப்பாக அறியப்பட்ட அதனை உவமையாகக் கொண்டு அப் பொருளைப் பொருளாக உணர்வது ஒப்பளவை அல்லது உபமானப் பிரமாணம் இம் முன்று பிரமாணங்களிலும் கருத்து வேறு பாடு இல்லை. ஆயினும் சப்தப்பிரமாணம்

என்பதில் தருக்க மதத்தினின்றும் சைவ மதம் வேறுபடுகின்றது. சப்தம் என்பது சொல் அல்லது உரை. உலகத்தில் வழங்கும் சொற்களாயினும் வேதாகமங்களில் உள்ள சொற்களாயினும் எல்லாம் சொற்களேயாகையால் இருவகைப்பட்ட அந்த எல்லாச் சொற்களும் சப்தப் பிரமாணமே என்பது தருக்க மதம். உலகத்தில் வழங்கும் சொற்களால் அறியப்படும் பொருள்கள், காட்சியளவை, கருதலளவை என்பவற்றாலும் அறி யப்படுதலால் உலக மொழி அவ்விருவகை அளவைகளின் வேறுனவை அல்ல. மற்ற வேதாகமங்களில் உள்ள சொற்கள் காட்சிக்கும் கருத்துக்கும் அகப்படாத பொருள்களை அறிவிப்பன். ஆகையால் அவையே சப்தப் பிரமாணம் அல்லது உரையளவை என வேறு அளவை யாகும். எனவே ஆகம அளவையே உரையளவையாம் என்பது சைவ சித்தாந்தம்.

'காசறும் உரைஇம் மானத் தடங்கிடாப் பொருளைக் காட்டும்'

(அளவை இயல்-2)

என்பது சிவஞான சித்தியார்.

இனி, 'உபமானப் பிரமாணம் ஒருவகை அனுமானமே ஆகையால் அதனை ஒரு தனியளவையாகக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை என்பதும் சைவ சித்தாந்தத்தின் கொள்கை இவ்வாறே வேறு பலவாகச் சொல்லப்படுகிற அளவைகளையும் சைவசித்தாந்தம் ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அவற்றைத்தனியாவைகளாகக் கொள்ளாது காட்சி கருதல் களிலே அதை அடக்கிக் கொள்கின்றது. அங்குனம் அடக்கப்படுகின்ற அளவைகள் ஆவன இன்மை அளவை (அநுபவத்திப் பிரமாணம்) பொருள் அளவை (அருந்தாபத்திப் பிரமாணம்), ஒழிபு அளவை (பாரிசேடப் பிரமாணம்), உண்மை அளவை (சம்பவப் பிரமாணம்), வழக்களைவு (ஜதிகப்பிரமாணம்), இயல்பு அளவை (சபாவப்பிரமாணம்) முதலியனவாம்

சைவசித்தாந்தப்படி அளவை விளக்கப் :

அளவையின் வகைகளில் இவ்வாறு வேறுபடுகின்ற சைவசித்தாந்தம், 'அளவை யாது' என்பதற்கு முடிவு கூறுவது

லும் பிறமதங்களின்றும் பெரிதும் வேறு பட்டு நிற்கின்றது. அதாவது காட்சி முதல் யவற்றுக்குத் துணைப்பிரிகின்ற கன் முதலிய பொறிகளும் பிறவும் ஆகியவற்றையே பிரமாணம் என மற்றை மதங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் சைவசித்தாந்தம் ‘அவையெலாம் உபசாரத்தாற் பிரமாணம்’ என்றும், உண்மையில் பிரமாணமாவது ஆன்ம, சிற்சத்தியே, அல்தாவது உயிரினது அறிவு ஆற்றலே என்றும் கூறுகின்றது.

‘உயிர் அறிவு வடிவே ஆகையால், உயிரும் அதன் அறிவும் வேறு வேறு ஆவன அல்ல, அதனால், உயிரை - அளப்பாவன் அல்லது-பிரமாதா - எனக் கூறும் பொழுது அதனது அறிவு ஆற்றலையே -பிரமாணம்-எனக் கூறினால், பிரமாதாவும் பிரமாணமும் ஒன்றேயாகி விடுகின்றன. அன்றே’ என்பது மேற்கூறிய சைவசித்தாந்தத்தின் கொள்கை பற்றிப் பிறமதங்கள் எழுப்புகின்ற தடையாகும்.

அறிவுக்கு இரு நிலைகள் உண்டு. ஒன்று, தன்னையே தான் நோக்கி நிற்கின்ற அகநோக்கு நிலை. மற்றெருள்று பிறபொருளை நோக்கிச் செல்கின்ற புறநோக்குநிலை. இந்த இரண்டாவுள் தன்னையே தான் நோக்கி நிற்கின்ற அகநிலையில் அது பிரமாதாவும், பிறபொருளை நோக்குகின்ற புறநிலையில் அது பிரமாணமும் ஆகி நிற்றற்குத் தடையிலிலை என்பது மேற்கூறிய தடைக்குக் சைவசித்த

தாந்தம் கூறும் விடை. இதுபற்றியே சில ஞானசித்தியார், பிரமாணத்தைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது “உயிரினின்றும் பிறபொருளை நோக்கி ஒடுக்கின்ற அறிவே பிரமாணம் என்பது அதன் பொருள் என்கிறது.

பிரமாணத்தைப் பற்றி வேறெரு கருத்துவேறுபாடும் உண்டு. அதாவது உள்ளதை உள்ளவாறு உணர்கின்ற அறிவே பிரமாணத் தன்மையையும் உடையதாகும். ஆனால் ‘ஓர் அறிவு தான் உள்ளதை உள்ளவாறு அறிகின்றதோ தவரூக அறிகின்றதோ, என்பது எதனால் அறியப் படுகின்றது’ என்பது பிரமாணத்தைப்பற்றி எழுகின்ற ஒரு சிக்கலான வினா. அதற்கு ‘ஓர் அறிவு பிரமாணத் தன்மையை உடையது என்பது பிறபொருள்களினுலே அறியப்படுகின்றது’ என்பது தருக்கமதம் கூறும் விடை சைவசித்தாந்தம் அவ்வாறு கூறுமல்ல ஓர் அறிவு தனது பிரமாணத்தைத் தானே அறியும்; பொருள்களைத் தவரூக உணர்த்தினால் தான் பிரமாணம் ஆகாது போகின்ற அந்தத் தன்மையை மட்டுமே பிறபொருள்களால் அறியும் எனக் கூறுகின்றது.

பிரமாணத்திலே இவ்வாறு வேறுபட்டு நிற்கின்ற சித்தாந்த சைவம் வேறு பல பொருள்களிலும்தான் சில தனித்தன்மைகளை உடையதாய் நிற்கின்றது. அவையெலாம் மேலும் உணரத் தங்களவாகும்.

சேக்கிழர் தந்த புளிதுத் தமிழ்க் காப்பியம்

பண்டிதர் மு. கந்தையா பி. ஏ. அவர்கள்

(மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி

முன்னாள் விரிவுரையாளர்)

தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் அலங்கார வனப்புஞ் சுவைநலச் சிறப்பும் மிக்க தாகப் போற்றல் பெறுவது காவியம். இதற் கெனவுரிய பலவேறிலக்கணங்களுள், நாற் பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்தாயிருத் தல் என்ற அம்சம் விசேட முக்கியத்துவம் பெறும். நாற்பொருளில் வீடு அதிவிசேடத் துவம் பெறும்.

சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை உள்ளிட்ட தமிழ்ப் பஞ்ச காவியங்களில், சீவகன், கண்ணகி, மணிமேகலை யாதியோர் இந்தான்காவது நிலையாகிய வீட்டினைப் பெற்றதாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் கண்கூடு. சமண பெளத்தச் சார்பினராகக் கருதப் படும் குறித்த நூலாசிரியர்களின் மதாரு சார அபிலாஷைக் கேற்ப அது ஒக்கில் ஒக்கலாம். உலகியலைத் துறத்தல் மாத்திரமே வீடு என்பது அவர்கள் மதசித்தாந்தம். கடவுட் கொள்கை அவர்க்கில்லாமையும் பிரசித்தம். துறந்தபின் அப்பால் ஆகப் போவது என்ன? என்பது கேள்வியானால் அவெளகீக் ஆகாசத்தையடைதல்; நிர்வாணமாதல், அதாவது உடலுயிர்ப் பண்ட மென்றிருந்த பஞ்சகந்தக்கூடு வெடித்துப் பிளந்துபோதல் என்னுமளவே அம்மதங்கள் இவ்வினாவுக்கிறுக்கும் விடையாயிருக்கும்.

‘அரிதரிது மாணிடராதல் அரிது’ என விதந்துரைக்கப் பெற்ற அருமந்த மனித வாழ்வின் முடிந்த முடிபு விழா வேடிக்கைக்கு நிகழும் ரேங்கட்ட விளையாட்டு மாதிரியில் ஒன்றுக் கூட முடிவதை ஆன்றமைந்த சான்றேர் அங்கீகரிக்க வகையில்லை. அவர்கள் நோக்கில் அத்தகு முடிபெறுவும் அர்த்தமற்ற முடிபேயாதல் ஒருதலே.

வீட்டியலை இலக்கண வகையால் அறி வறுத்தாவிட்டனும் நிமித்தவகையால் அறி வறுத்தும், வள்ளுவந்தி, துறவையே வீட்டு

உக்கு நிமித்தமாக நிறுத்தி, அத்துறவும் பற்றற்றவனுகிய கடவுட்பற்றினைக் கொண்டு உலகியலைத் துறக்குந் துறவாதல் வேண்டும். இறைவன் என்ற மெய்ப் பொருட் சார்பே உண்மைச் சார் பாகக் கண்டு கொண்டு உலகியல் என்ற பொய்ப் பொருட் சார்பைத் துறக்குந் துறவாதல் வேண்டும் என்றே வற்புறுத்தியிருக்கக் காணலாம்.

பிரசவ வேதனையால் நன்காலுத் துப்போய் இனிமேல் இதற்கிசைவதில்லை என்று சங்கற்பித்திருந்தும் பிறகும் கர்ப்பவதியாய் விடும் நிலைக்குரிய பிரசவ வைராக்கியம் போல இப்போதைய வாழ்க்கை இன்னல் களுக் கலுத்துப்போய் உலகியலைத் துறந்து சென்றும் பழையபடி அடுத்த பிறப்பெடுக்கும் நிலையிருக்குமானால் அது துறவன்று என்பதே தமிழ் மரபு கண்ட துறவியற் பண்பாதல் பிரசித்தம்.

இதனால், மேற்குறித்த சிந்தாமணித் துறவு சிலப்பதிகாரத்துறவு மணிமேகலைத் துறவுகள் வள்ளுவார் நீதிப்பக்கந் தலைகாட்டவும் இயலாத நிலையுண்டு.

கிடைத்த பலாப்பழும் ஒன்றைப் புசிக்கத் தொடங்கிய சூரங்குக்கு வேட்டனேருவு னல் நிகழ்ந்த இழப்பைக்கண்டமாத்திரத்தே தன்னரசுக்கும் இப்படி நேர்ந்துவிடலாந்தானே என்றெண்ணி எட்டு ராணிகளுடனும் எட்டு ராச புத்திரர்களுடனும் சுகித்திருந்த சீவகன் திமர் துறவியானால் என்கின்ற சிந்தாமணி அவன் மேலான எதனைப் பற்றிக் கொண்டு உலகியலைத் துறந்தான் எனச் சொல்லியதில்லை. அதற்கது சொல்லக் கூடுவதுமில்லை.

கணவன் கொலை சார்பிலான அநியாயத்தைக் கண்டு சினந்து, சம்பந்தப்பட்ட அரசனுந் தேவியுந் தம்பிழை யுணர்ந்து

அதற்குத் தீர்வாகத் தம்மைத்தாமே மாய்த் துக்கொள்ளக் கண்டிருந்தும் வஞ்சி ன் ந் தீர்க்க மதுரையை ஏரித்துத் துறக்கம் புக்காளன்ற சிலப்பதிகாரக் கண்ணகி எதன் அடிப்படையில் எதைப்பற்றித் துறக்கம் புக்காளனச் சிலப்பதிகாரஞ் செப்பியதில்லை. அதற்கது செப்பக் கூடுவ து மில்லை. தன் ஆசைக் காதலுனுக்கு நேர்ந்த அநிஷ்டங்கேட்டு மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டதாய் மாதவியின் அவஸங்கண்டு உலகியலைத் துறந்த மணிமேகலை எதைப்பற்றிக்கொண்டு உலகியலைத் துறந்தாள் என மணிமேகலை நூல் கூறியதில்லை. அதற்கது கூறக்கூடுவது மில்லை.

நிலைமை இவ்வாரூதவின், மற்றெல்லாத்துறையிலும் நிறைவற்றுத் துறைபோகிய, தமிழிலக்கியத்திற்குக் காவியத்துறையிலும் அதன் முக்கிய அம்சமாகிய நாற் பொருட் பிரஸ்தாவத்தில், நான்கினுள்ளும் தலைமணியான வீட்டியல்பை யதார்த்த பூர்வமாகத் தெரிவிக்கும் காவியமொன்றின் தேவை நிரம்பாக் குறையாகவே இருந்திருத்தல் கண்கூடு ‘செப்பற்கரிய பெருந்தன்மைச் சிவனுர் தம்செம்பொற்கமல் பற்றி எப்பற்றினையும் அறவெறிவார்’ துறவிகள் எனத் தெளிவாக உணர்த்தக் கூடிய காவியமொன்றன் தேவை நிரம்பாக் குறையாகவே இருந்திருத்தல் கண்கூடு.

இக்குறை தீரத் திருவருள் ஏற்படுத்திய தொடர்பே சேக்கிழார் - அநபாயன் தொடர்பு. நல்லவேளையாக அநபாயசோழன் அந்நேரம் சிந்தாமணி தாசனங்கவேயிருந்து விட்டமைசேக்கிழாரால் இக்குறைத்திருக்கும் நன்னிமித்தமாகவும் வாய்ந்து போயிற்று.

வீட்டிய லம்சத்தைத் துல்லியமாகத் தெரிவிக்க வல்ல காவியத்துக் கேற்றக்கதை வடார் கதையாகிய சீவகன் கதையன்று. அதற்கு முற்றிலும் பொருத்தமான கதை தமிழ் நாடு கண்ட தமிழர் உண்மைக்கதையாகிய நம்பியாரூர் கதையே என்பது இச் சேக்கிழார் மதிப்பீட்டில் எப்பவோ முடிந்திருந்த காரியம்.

முத்தியிலம்பகம் என்ற ஒன்றை முடிவிலம்பகமாக வைத்த அளவானே சிந்தாமணியில் வீட்டிலக்கணமுண்டென்பதல்லது, அதன் உட்பகுதிகளாகிய மற்றும் இலம்பகங்கள் கூறும் பொருளில் அதற்கெடுத்துக்கொடுக்கும் ஒத்துசையாக எதுவுமேயில்லை. துறவு மணமே அதில் இல்லை. அதற்கு நேரெதிர் முழுக்கூறும் காமமணமேயாதல் பகிரங்கம். அதற்கு வழங்கிய ‘மணநூல்’ என்ற குறியீடே சரியில்லை, மதன நூல் என்றிருக்க வேண்டும் என்றாருமார்.

அதற்கெதிர். நம்பியாரூர் கதையில் உட்பகுதிகளாகிய திருத் தொண்டத் தொகையடியார் கதைகள் முற்ற முடியவீட்டு மணமே தேங்கி நிற்பவைகள். பற்றவேண்டிய இறைபற்றைப் பற்றிக் கொண்டே உலகியலை முற்றுக்கத் துறந்த வரலாறுகளாயுள்ளவைகள். அதுவும், ‘தாடிவளர்த்துங் காடுபுகுந்து’ந் தடுமாருமல், மனைக்கள் சகிதம் மனையிலிருந்தது இருந்தவாறே உலகியலைத் துறந்தவர் கதைகளாயுள்ளவைகள்

‘காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை ஏமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ் சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பண்பே’

எனத் தொல்காப்பியர் தெரித்தோதிய பண்டைப் பாரம்பரியத் தமிழியற் பண்புக்கு முற்றிலும் ஒத்தநிலையிது. சிறந்தது பயிற்றல் வீட்டு நிலைக்குப்பகாரமான வகையிற்பயில்ல. இறந்ததன் பண்பு காமாநுசாரக்கலப்பான இல்லற வாழ்க்கையின் பண்பு. அது முன் கடந்து போனதாதலால் இறந்தது என்றாயிற்று. இங்கு பண்பு என்றது பயன் மேற்று. தொல்காப்பியருந் திருவள்ளுவரும் வீட்டியலைச் சிறப்பு என்றே குறிப்பர்.

பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பதறிவு என்ற குறவிற் ‘சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது’ என்பதும் தொல்காப்பியர் குத்திரத்தில் ‘சிறந்தது பயிற்றல்’ என்பதுந் தரத்தினுலொன்றே.

மேலும் “யாதும் ஹன்றே.....உண்டாலம்..... யாண்டு பவலாக..... என்ற சங்கச் செய்யுள்கள் முதலாகத் தமிழிலக்கி யத்தில் வழி வழி வந்துகொண்டிருக்கும் அதியுர் சான்றுண்மைப் பண்டுகளுக்கும் இலக்கியமாம் பாங்கிலும் குறித்த திருத்தொண்டர்க்கதைகள் அமைதல் காணலாம். கானுங்கால் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பண்பாட்டம் சமொன்று இச் சேக்கிழார் மூலம் காவிய அரங்கேறுங் காட்சியுந் தோன்றும்.

வித்தில்லாச் சம்பிரதாயமாகப் திடுதிப் பெனத் தோன்றுந் துறவையோ வீட்டுநிலையேயா தமிழ்க் கலாசார மரபு போற்றுவதில்லை. ‘கல்லாதா ஞெட்பம்’ போல அதுவும் அறிவுடையோராற் கொள்ளாமலே விடப்படும். அவற்றுக்கு முன்னேட்யாக இடம்பெற்றுக் வேண்டிய ஆத்மீக அந்தரங்க விருத்திகள் பல இருந்தேயாக வேண்டும். இருந்தால் மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளப்படும். குறித்த திருத்தொண்டர் கதை தோறும் இவ்விலட்சணத்துக்குக் குறைவேயில்லை.

அன்றியும் வீட்டியல் அறிகுறிப் பண்புகளாய் குருநெறி, ஆண்டான்டிமைத் திறம் அடியார் வழி பாடு, அன்பியலோழுக்கம், விபூதிருத்திராக்க சேவனம், ஆலயவழி பாட்டமைதி ஆகியவற்றையே உட்பொருளாகக் கொண்டு தமிழ்த் தனித்துவ இலக்கியங்களாய் விளங்குந் திருமுறைகளின் வரலாற்றுப் பின்னணியைத் துலக்குதற்கு உள்ள ஒரே ஒரு சாதனம் நம்பியாருருள் விட்ட திருத்தொண்டர்வரலாறே. தேவார மூவர் முதலிகள் உட்படத் திருமுறையாசிரியர்கள் மற்றும் பலர் இதனுள் அடங்குவர். இவர்கள் வரலாறு காவியமாதல் மூலம் திருமுறைப் பிரபாவம் விளக்கமுறும் அரிய வாய்ப்பு முன்டாம்; திருமுறைக்கே காவியம் அமைந்த சீர்மையுமுன்டாம்.

இவ்வெல்லா நோக்கிலும் தமிழ்க் காவியமாயமைதற்கான சகல தேவையுந் தகுதிப்பாடும் நம்பியாரூர் கதைக்கிருந்த தன்மை சேக்கிழாரால் அநபாயனுக்கு ஜயந்தீர விளக்கப்பட்டதன் பேரில் அவன்றுமதி யோடு சேக்கிழார் இயற்றிய காவியமே திருத்தொண்டர் புராண காவியமாம்.

இவ்வாற்றால் திருத்தொண்டர் காவியத்தின் காவியப் பொருள் சார்பான அபாரப் புனிதத்துவம் இனிதினுணரப்படும்.

சிவன்டியார் வரலாறே செம்பொருளாகக் கொண்டுள்ள இக் காவியத்துக்கு அடியார்க்கடியனைச் சொல்லாலும் செயலாலுந் தன்னிலை தோற்றுவித்த நம்பியாரூரே காவியத் தலைவராய் அமைந்ததுஞ்சருக்க முடிவு தோறும் அவர்துதிக்கப்படுமாறும் இதன் புனிதத்துவத்தை மேலும் மேம்படுத்துகின்றன.

வாயிற் காட்சி (ஜம்புலக்காட்சி) மானதக் காட்சி (கற்பனைக்காட்சி) கருக்கப்பாலான திருவருட் காட்சியாற் சேக்கிழார் பால் விளைந்த இதன் விளைவும் புனிதம். சிந்தாமணி முதலியனபோல காமம், மானம், துண்பியல் ஆதி விகாரவுணர்வுகளைத் தோற்றுமல் எங்கும் எந்தாலுமிலுந் திருவருள் வெற்றியின் நிழம் குளிர்மையிற் சுகிக்கும் சாந்த சமரச ஆனந்த உணர்வையே இக் காவியம் மிகுத்து நிற்றவின் இதன் பயனும் புனிதம்.

இதில் காவிய அம்சங்களாகிய நாடுநகர வர்ணனைகள், பொன்முடி கவித்தல், புலவியிற் புலத்தல், கலவியிற் கலத்தல், காதலில் ரயித்தல், ஆதிய யாவுமே சிவத்துவப் பரிமளிப்பும், நூலின் உயிர்ப் பொருளாகிய ஆண்டான்டிமைப் பண்புவிளக்கமுமாயிருத்தல் ஒன்று.

காவிய ரசங்களாகிய நகை, அழுகை, இவிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற அட்டரசங்களும் ஆத்மீக உயர்பண்பாகிய மெய்யன்பின் மூலங் கொப்பளிக்கக் கானும் விசேஷமொன்று.

இன்னும் இதில் அன்புநிலை மேலோங்கி அதிகார நிலைகளை மட்டந்தட்டி முடிமன்னர்களே அடியார் காவில் விழுக்காட்டும் அற்புதம் ஒன்று.

வெளிப்படுத்தற் கரிதாஞ் சிவம் ஆங்காங்கு வெளிப்படக் காட்சி கொடுத்துப் பக்குவான் மாக்களைச் சிவன்டி சேர்க்கும்.

ஆதாரபூர்வமான சம்பவங்களைப் பகிரங்க இரகசியமாம் நிலையிற் பரிமளிக்கப் பரிமளிக்கக் காட்டும் மங்கள சோபை ஒன்று.

இவையும் இன்னும் இவை போல்வன வும் ஒரே கூட்டாகப் பிரதிபலிக்கக் காட்டும் மஹாபுனிதத்துவம் இக்காவியத்துக்கன்று மற்றெந்தத் தமிழ்க் காவியத்துக்கும் இருப்பதாக இதுவரை எவருமே சொல்லிய தில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் உதாரணங்கள் எழுதித் தொலையா. எழுது மாத்திரத்தால் அவற்றின் அநுபவப்பயன் அடையப்படுமாறு மில்லை. இருந்தும் ஒரு சில.

நாட்டு வயலில் நெல் விளைந்து கதிர் வளைந்திருக்கும் நிலை எப்படி? பத்தியின் பாலராகிப் பரமனுக் காளாமன்பர் தத்த மிற் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமா போல்: இது என்ன? சிவனடியார் சிரொ முக்க நயய்புறவிற் கொப்பளிக்கும் வர்ணனை யழுது இது.

சீகாழிச் செல்வக் குழந்தை செங்கீரையாடுகிறது எப்படி? பெருமழுவர் தொண்டல்வாற் பிறிதிசையோம் என்பார் போல் திருமுகமண்டலமசைய இது என்ன? ஆன்டானடிமை யுணர்வின் அக்களிப்பிற் கொப்பளிக்கும் பிள்ளை அழிகினப் வெளிப்பாடு இது. திருவாரூரில் காட்டி மறைந்த காதலையைத் தேடுங் காதலன் பிரலாபம் எப்படி? ஈசஞாரான் எந்தெந்திச் சென்றதே; என்ன இது? அருளுக்கப்பாலாக எதையுமறியாத பரைதரிசன மாண்பு இது.

வெட்டுன்டு துதிக்கை துண்டுபட்டுக் கிடக்கும் பட்டத்து யானையையும் வெட்டிச் சாய்த்துவிட்டு மின்டன்போற் கிறுங்காது நின்று கொண்டிருக்குந் தொண்டரையும் அயலுக்கயல் கானும் முடிமன்னன் கூற்று எப்படி? விற்றகளிற் ரெதிரேயிந்த மெய்த் தவர் சென்றபோது வேலெறுன்றும் (ஆபத்தாக இவருக்கொன்றும்) புகுதாவிட்ட அத்தவமுடையஞனேன்; இது என்ன? அடியார் மகிமை பேணுமுனர் விற் கொப்பளிக்கும் பெருமிதச் சுவை இது.

மேல்,

தன் யானை செய்த தவற்றுக்கு முழுத் தீர்வாம்படி தன்னையுங் கொல்லுமாறு வேண்டிய மன்னன் அதற்காகத் தனது வாளையே

தொண்டர் கையில் திணித்தபோது தொண்டர் சிந்தனையுஞ் செயலும் எப்படி? 'அந்தமில் புகழான்புக்களவின்மை கண்டே என்று தந்தவாள் வாங்கமாட்டார் தன்னைத்தான் துறக்குமென்று சிந்தையாலுணர்வுற்றஞ்சி வாங்கினார் 'தீங்கு தீர்ப்பார்' என்ன இது? பரஸ்பர நன்மதிப் புணர்வைப் புலப்படுத் தும் அன்பியலொழுக்க மாண்பு இது.

கண் ஒன்று ஊறுபட்டிருக்கக் கானுங்காளத்தியாரைப் பார்க்கச் சகிக்காப் பரித விப்பில் கண்ணப்பருக்கு ஒரு பிரலாபம். அதுஎப்படி? பாவியேன் கண்டவண்ணம் பரமார்க்கடுத்த தென்னே — ஆவியின் இனிய எங்கள் அப்பனர்க் கடுத்ததென்னே-இதன் நிலையென்ன? அயரா அங்புப் பின்னணியிற் பொங்கும் அழுகைச் சுவைநிலை இது.

மேல்,

'ஊனுக்கூன்' என்ற சத்திர வைத்திய விதிப்பிரகாரம் தன்கண்ணூற் காளத்தியார் கண் சரிசெய்யப்பட்டதும் கண்ணப்பியவர் நிலை எப்படி?

நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தார் நிலத்தினின் ரேறப் பாய்ந்தார் குன்றென வளர்ந்த தோள்கள் கொட்டினார் கூத்து மாடி நன்றுநான் செய்த இந்த மதியென நகையுந் தோன்ற ஒன்றிய களிப்பினாலே உண்மத்தர் போல மிக்கார்'

இது என்ன? தன்னையடையானுக்குத்தான் உற்றுமியதவி விட்ட அக்களிப்பிற் பொங்கும் உவகைச் சுவை இது.

இப்படி இப்படி எத்தனையோ எத்தனையோ இக்காவியப் புனிதத்துவத்தைக் கவ்வி நிற்குங் காட்சிச் சிதூர்கள். இவற்றின் அநுபவச் சுவையினபம் எழுத்தில் அமையுமாறில்லை. பக்குவர்கள் வாயிலிருந்து நேர்முகமாகக் கேட்கையில் ஒரு சிறிது அமையலாம். குறித்த பாத்திரங்களின் ஆன்மிகத்தகுதி கைகூடும்நிலை ஏற்பட்டால் முழுவதுமே அமைதலுமாம். அதுகாறும் அமைதியுற்றிருக்கச் சங்கற் பித்துக் கொண்டு அமைவோமாக.

சித்தர் கண்ட செந்நேறி

பண்டிதர் க. மயில்வாகனம் அவர்கள்
(சங்காஜை சிவப்பிரகாச மகா வித்தியாலய
முன்னாள் அதிபர்)

சித்தர் :

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் பத்தர், சித்தர் என்னும் இரு சொற்கள் பயின்றுவரக் காண்கின்றோம். பத்தர் சிவதொண்டர். அவர், நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் உண்டாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் மறவாத மாண்பினர். மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் : அம் பலத்தாடும் ஆனந்தக் கூத்தன் திருவடி. பத்தர், இறைவன் பணியொன்றே பாரம் என்று கொண்டொழுகுபவர்.² திருமந்திரம், சிவ நெறியில் செல்வோரைப் பத்தர் என்று பகர்கின்றது.³

சித்தர், அறிவர் என்று அழைக்கப்படுவர். அவர்கள் அநுபூதிமான்கள். சித்தர் என்றதும், கடவுளைக் கண்டு தெளிந்தவர், யோகம் பயின்று சித்தி பெற்றோர், அட்டமா சித்திகைவந்தோர், பதினெண் கணத் தினருள் ஒரு சாரார், ஞானியர் முதலிய பல்வேறு விளக்கங்கள் நம் உள்ளத்தே உதிக் கின்றன. திருமூலர், அவர் மரபினர், மற்றும் பாம்பாட்டிச் சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், கடுவெளிச் சித்தர், சித்தவைத்தியதெறி கண்ட போகர், தேரையர் முதலிய பெருமக்களின் நினைவு மேலோங்கி நிற்கின்றது.

கடவுளைக் கண்டு தெளிந்த சித்தர் நிலையினைத் திருமூலர் பின்வருமாறு தெளிவு படுத்துகின்றார். சிவஜை அவன் அருளால் உணர்வில் கண்டுணர்ந்த ஒன்மையர்; சிவன் திருவடி நினைவகலாச் சீரினர்; சுத்தா சுத்தமாயைகளுடன் தோய்ந்திருப்பினும், தாமரையிலையில் நீர்போல் உலகோடு ஒட்டாத பற்றின்றி, அவனையே சிந்திக்கும் அருட்செலவத் தினார்; திருவடிப்பேற்றினர்; திருவடிப்பேற்றிற்குப் பிற்றையும் ஆளாக்குபவர் அதற்கு வாயிலும் ஆனவர்; அத்தாலும்

ஐந்தெடு முத்தாலும் ஓமம் இயற்றும் அமைதியர். அருட்கடலாகிய சதாசிவனின் தன்மையர்.⁴

திருமூலர், மேலும் சித்தருள், சிவசித்தர் என்னும் பிரிவினரையும் காட்டுகின்றார். சிவலோகத்தை இம்மையில் கண்டு வழிபட்ட காட்சியர், ஒசையும் அவலோசை ஒடுங்கும் சுத்த மாயையும், திருவருளால் தம்முள்ளே கண்ட ஓப்பற்ற தவத்தினர். அவர்கள் சிவத்துடன் கூடினமையால், பிறப்பிறப் பற்று என்றும் ஒன்றுபோல் இருப்பவர்; மலம் அற்றவர்; மலச்சார்பால் நிகழும் இருவினை மாகம் அற்றவர், என்றும் அழியாவியுப்பேற்றினர். ஆரூரு தத்துவம் கடந்தவர், மாற்ற மனம் கழிய நின்ற தோற்றுத்தர், எங்குந் தாமாகி யான், எனது என்னும் அகங்கார மமகாரம் அகன்று தஞ்செயல் யாவும் சிவன்செயலெனக் கோம்பி இருப்பவர்.⁵

யோகம் பயின்று சித்தி பெற்றோர் என்னும் நிலையில், நோக்கும் போது, சித்தராயி னர், இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராண்யாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரஜை, தியானம், சமாதி என்னும் எண்வகை உறுப்புக்களைக் கொண்ட யோகத்தைப் பயின்று ‘வாசி’ என்னும் மூச்சினை அடக்கியான்டு, ஆரூதாரகமலங்களிலும் மனத்தை முறையாக நிறுத்தி குண்டலி சுத்தியை எழுப்பி உயர்ந்த அனுபவத்தையும் வெற்றியையும் கண்டு அப்பாலுள்ள அளைத்துப் பொருள்களிலும் நிலைத்து நின்று சித்தி பெற்றோர் எனலாம்.

இயம்: கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, பிறர்மஜை நோக்காமை, இரக்கம், வஞ்சளையினமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை, அற்பாகாரம், சுசியடைமை, என்னும் பத்து வகையாம். இயம்: அடக்குதல்.

நியமம்; தவம், மகிழ்ச்சி, தெய்வபத்தி, தானம், ஈசவரபூசை, ஞானநூல் கேட்டல், வெட்கப் படுதல், புத்தி, செபம், விரதம் எனப் பத்து விதத்தவாம். நியமம்: புல்ஜீ அடக்குதல்.

ஆசனம்: சுவத்திகம் முதலான ஒன்பது வகையவாம் ஆசனம்: இருக்கை.

பிராணையாமம்: பிராண வாயு வைத் தடுத்தல், மந்திர செபத்துடன் அடக்கலும், மந்திர செபமின்றி அடக்கலும் என இரு வகையவாம், எடுத்து நிறுத்தி வெளியிடல் இரேசக பூரக கும்பகமாம்.

பிரத்தியாகாரம்: மனத்தை இந்திரிய விடயங்களில் செல்ல வொட்டாது அடக்குதல்.

தாரணை: மனத்தை ஒரு தானத்தில் நிறுத்துதல்.

தியானம்: மூர்த்தியின் சொருபத்தை, மனத்தாற் பாவித்துச் சிந்தித்தல்⁶

ஆரூதாரகமலங்கள், நமது உடலகத்தே அமைந்துள்ளனவாம். அவை மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞோ⁷ என்பனவாம். அவைமுறையே குதம் (எருவாய்) குய்யம் (கருவாய்) நாபி, அடிநா, நெற்றி என்னும் இடங்களை அடுத்துள்ளனவாம். குண்டலி சத்தி நமது தேகத்தில், மூலாதாரத்தில் மூன்றரைச் சுற்று வட்டத்தில் சுருண்டு கிடந்து உறங்குகின்றது. அதுவே ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியாகும். அதனை எழுப்பிச் சிரகில் உள்ள உண்ணங்குப் பிரதேசத்தினைக் கடக்கச் செய்தல் யோகியர்க்கு மிகவும் இன்றியமையாத செய்கை என்பர்.

இனி, அட்டமா சித்தி கைவந்தோர் இயல்பை நோக்குவோம். சித்திகள் எட்டு என்பர். அவை அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிரகாமியம், ஈசத்து வம், வசித்துவம் முதலியனவாம். அணிமா, அணுவிலும் நுண்மையாதல். மகிமா, மேரு வினும் மிகப் பெரிய வடிவுற்று நிற்றல். கரிமா, புலன்களால் நுகர்ந்தும் அவற்றிற்

கட்டுண்ணுமை, பாச மின்மையுமாம். இலகிமா, சேறு முதலியவற்றில் இயங்கினும் அழுந்தவின்றிக் காற் றி னு ம் கடு நடை உடைத்தாய் மெல்லிய வடிவுற்று நிற்றல். பிராத்தி, மனத்தால் விரும்பப்பட்ட அனைத்தையும் விரும்பிய வாரே பெறுதல். பிரகாமியம், பரகாயத்தில் (உடலில்) பிரவேசித்தலும், ஆகாயத்தில் இயங்குதலும், தான் இச்சித்த போகம் அனைத்தையும் தான் இருக்கும் இடத்தில் வருவித்தலுமாம். ஈசத்துவம், முத்தொழில்களையும் தன்னிச்சைப்படி செய்து குரியன் முதலிய கிரகங்கள் தன் ஏவல் கேட்ப வாழ்தல். வசித்துவும், இந்திராதி தேவர்களையும், அசரர்களையும், பூதங்களையும், பறவைகளையும் தன்வசமாகக் கிக் கொள்ளுதல். சித்தர்கள் அட்டமா சித்திகளையும் பெறுதலே முத்தி நிலையென்பர்.⁷

தமிழ் இலக்கியங்களில், பதினெண் கணத்தினர் பேசப்படுகின்றனர். பதினெண் கணத்தினராவார், தேவர், அசரர், முனிவர், கிளனரர், கிம்புருடர், கருடர், இயக்கர், இராக்கதர், கந்தருவர், சித்தர், சாரணர், வித்தியாதரர், நாகர், பூதர், வேதாளம், தாரகாகணம், ஆகாசவாசிகள், போகபூமியோர் என்று இவர்களாம்⁸ இவர்கள் பிறிதொரு வகையாகக் கூறப்படுதலும் உண்டு⁹ சித்தரை உள்ளிட்ட பதினெண் கணத்தவர் களுக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே விழா எடுக்கப்பட்டதாகச் சிலப்பதிகாரம் இந்திர விழவுரெடுத்த காதையுட் கேட்கப்படுகின்றது.¹⁰

சிவன், பைரவர், முருகன், முதலாயகடவுளரும் சித்தர் என்று வழங்கப்பட்டனர். அருகக்கடவுளும் சித்தர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். சிவபிரான் பட்டட மங்கை என்னும் பழம்பதியில் இருந்து இயக்கிமார் அறவருக்கு அட்டமாகித்திகளை அருளினார்¹¹ அன்றியும் வட்டமான குஞ்சிச் சடை, நீறணிந்த நெற்றி, படிக்கக்குண்டலம் தவித்த திருச்செவி, பூணால் தவழும் திருமார்பு, விழுதிப் பொக்கணம் தொங்கும் தோன், வலக்கையில் மழு, இடக்கையில் பிரம்பு புலித்தோலுடை, பாதுகை அணிந்த திருப்பாதம் இத்துணை இனிய காட்சியராய்

சித்தர் திருக்கோலம் தாங்கி வந்து மதுரை யம்பதியில் அருளாடல் புரிந்த செய்தியைத் திருவிளையாடற் புராணம் செப்புகின்றது.¹²

சித்தாந்த நூல்களில் மனித வர்க்கத் தினர், சங்குசித்தர், வைநமிகர், பிராகிருதர் என மூவகைப் படுத்திப் பேசப்பட்டிருப்ப தனை யாவரும் அறிவர். சங்கு சித்தர் சாமு சித்தர் எனவும் அழைக்கப்படுவர். இவர் முந்தைப் பிறவியின் அறிவுடன் பிறந்தோர். வைநமிகர் விநய சீலம் உடையோர். பிராகிருதர் உண்மையறி வில்லாதோர். சாமு சித்தர், சரியை கிரியை யோக மெய்த்தவமியற்றி, நின்மல அந்த கரணராய்த் தேகம் விட்டும் அந்த ஞானம் கெடாமல் மீளவும் பிறக்கும் பொழுது அந்த ஞானத்துடன் பிறந்து சிவபாவனை பண்ணுவர்¹³ அச்சுத களப்பாளரின் அருந்தவத்தாற் பிறந்து சுவேதவனைப் பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் கொண்டு விளங்கி, அகச்சந்தான குரவருள் ஒருவராய, பரஞ்சோதி முனிவர் பால் தீட்சை பெற்று சிவஞானபோதச் செந்றால் அருளிய மெய்கண்ட சிவாசாரியாரும் சாமு சித்தரே! இனிச் சித்தர் மர பிளைச் சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

II

சித்தர் யறு:

திருமந்திரம் முதலிய திருவதூன் நூல் களை நோக்கும் போது சிவபிரானே தலை மைச் சித்தராகத் திகழ்கின்றார். அவர் தட்சணேருத்தியாக, தென்முகத்தெய்வமாகக் கல்வாலின் புடை அமர்ந்து, உடதேசம் செய்தநாளினார். அவரிடம் உபதேசம் பெற்ற பரம்பரை இரண்டு. ஒரு பாரம்பரையில் சன காதி நால்வர் அடங்குவர். மற்றைய பாரம்பரையில் சிவயோகமாழனி, பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர், திருமூலர் என்போர் அடங்குவர். திருமூலருக்கு சுந்தரநாதர், நாதர் என்னும் பெயர்களும் இருந்தனவாகத் தெரிய வருகின்றது.

நந்தி அருள்பெற்ற நாதனை நாடிழின் நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாழுனி மன்று நொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரமர் என்றிவர் என்னே டெண்மரு மாலே.

என்பது திருமந்திரம்¹⁴ திருமூலர் திருக்கயிலையில் இருந்தவர். அவர் அகத்தியரைக் காணவெண்ணிப் பொதியம் நோக்கி வந்தவர். அவரைக் “கயிலாயத்தொரு” சித்தர் என்று உமாபதி தேவர் குறிப்பிடுவர். திருமூலர் திருவருட் குறிப்பினால் அந்தனர் வாழும் தென்னாட்டுச் சாத்தனாரைச் சார்ந்தார். ஆநிரை மேய்க்கும் மூலன் என்பான் இறந்தானாக, அவனுடலுட் பரகாயப் பிரவேசம் செய்து, திருவாவடுதுறை போந்து போதி நீழல் அமர்ந்து, நிட்டை சுடித் தெளிந்து இறைவன் அருளிய வண்ணம் உலகம் உய்ய மூவாயிரம் மந்திரங்களை அருளிச் செய்தார்.¹⁵

திருமூலருக்கு இந்திரன், சோமன், பிரமன், உருத்திரன், கந்தரு, காலாங்கி கஞ்சமலையன் என்னும் ஏழ சீடர்கள் இருந்தனர்¹⁶ காலாங்கி க்குப் போகர் சீடர் என்பர். போகருக்குக் கொங்கண்ர் சீடராம்.

திருமூலர் காலத்தைப் பலரும் பலவாறு கூறுவர். எனினும், திருவாவடுதுறையில் மறைவில் வைக்கப்பட்டிருந்த திருமந்திரத் திருநாலை, திருஞானசம்பந்த பிள்ளையார் வெளிப் படுத்தியருளினர் என்னும் வரலாறு இருப்பதனாலும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்¹⁷ என்று திருத்தொண்டத் தொகையுள் குறிப்பிடுவதனாலும், அவர்கள் வாழ்ந்த கி. பி 7ஆம், கி. பி 9ஆம் நூற்றுண்டுக்கணக்கு முற்பட்டவர் திருமூலர் என்பது நிச்சயம். தாயுமானராடிகள் கி. பி 1705–1742 வரை வாழ்ந்தவர். அவர் தமது ஆசிரியப் பெறுந்தகையைத் திருமூலர் மரபில் வந்த மௌனகுரு என்று குறிப்பிடுகின்றார்¹⁸ தாயுமானராடிகளுக்கு அருளோயர், கோடிக்கறை ஞானியார் முதலிய சீடர்கள் இருந்தமையை வரலாறு புலப்படுத்தும். ஆகவே திருமூலர் மரபு கி. பி 18ஆம் நூற்றுண்டின் பின்னும் நிலைத்திருந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நிற்க, தமிழகத்தில் நீண்டகாலமாகப் பதினெண் சித்தர்களைப்பற்றிப் பேசப்பட்டு வருதலே யாவரும் அறிவர். அவ்வரிசையில் நந்தி, அகத்தியர், திருமூலர், போகர், கோரக்கர், சட்டைமுனி, இராமதேவர்

கொங்கணர், உரோமரிவி, மச்சமுனி, காக புச்சன்டர், கருலூர், பாம்பாட்டிச் சித்தர், இடைக்காட்டுச்சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், கடுவெளிச் சித்தர், அழு கணிச் சித்தர் முதலியோர் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

இவ்வாறன்றி, கயிலாச நாதர், கூன் கண்ணர், கர்மமுனி, ப்ரமமுனி, கமால முனி, புண்ணக்கீசர் முதலியவர்களையும் பதி னெண் சித்தர்களுள் சேர்த்துக் கூறுவாரும் உளர். சித்தர் ஞானக் கோவை, திருவள்ளுவர், பட்டினத்தடிகள், சிவவாக்கியர் முதலியவர்களையும் இனைத்துக் கூறுகின்றது.

காலஞ் சென்ற தமிழ்நினர் ச. அம்பிகை பாகனர், பதினெண் சித்தர்கள் குறித்துப் பிறதோர் அட்டவணை தந்துள்ளார்¹⁹ அது வருமாறு அகத்தியர், அகப்பேய், திருமலர், தேரையர், வாமதேவர், நந்தி, இடைக்காடர், குதம்பை, கொங்கணர், கருலூர் கோரக்கர், பதஞ்சலியார், மச்சமுனி, வண்மீக நாதர், அழுகணி, காலாங்கி, போகர், பூணக்கண்ணர், சட்டநாதர், புலத் தியர்.

நவநாத சித்தர்கள் என்றும் ஒரு பகுதி யினர் கூறப்படுகின்றனர். அவ்விரிசையில் திருமலர், சணாசர், சனகர், சனந்குமாரர், சனதனர், சனந்தனர், வியாக்கிர பாதர், பதஞ்சலி, கயிலாயக் கம்பளிச் சட்டையனி முதலியோர் இடம் பெறுவர்.

சித்தவைத்தியத்துறையைப் பொறுத்த வரை, அகத்தியர், தேரையர், தன்வந்திரி, யூகி, சௌமியர், புலத்தியர், புச்சன்டர், முதலிய சித்தர்கள் பெரும்பங்கு வகித்துள்ளனர்.

ஸழ நாட்டிலும் சித்தர் பலர் இருந்து வந்துள்ளனர். எனினும் கடையிற் சுவாமி, செல்லப்பாச் சுவாமி, கொழும்புத்துறைச் சிவயோக சுவாமி முதலியவர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்களாகும்.

சிவயோக சுவாமிகளின் தலைமைச் சீட்ராய்த் திகழ்ந்து, துறவு வாழ்க்கையை மேற் கொண்டு, சிவப்பணி புரிந்து வரும் செல்லத்

துரைச் சுவாமிகளை இங்கு நாம் நினைவு கூர்தல் அவசியமாகும். திருமூலரைப் பற்றி முன்பு சிறிதளவு தெரிந்து கொண்டோம். மேலும் சித்தர் சிலரைக் குறித்து மிகமிகச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வோம். அகத்தியர் குறித்துப் பலதரப் பட்ட வரலாறுகள் உண்டு. கடல் குடித்த அகத்தியரையும், விந்தமடக்கிய அகத் தியரையும், தென்றிசை போந்த அகத் தியரையும், தழல் புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த, தமிழ் தந்த அகத்தியரையும் ஒருவரென்று கம்பநாடர் கூறுவர்²⁰ அகத்தியர் தமிழ் இலக்கண நூலன்றி வைத்தியம், சோதிடம் முதலிய கலை நூல்களும் இயற்றினார் என்பர்.

போகர் என்வகைச் சித்திகள் கை வந்த புனிதர். இனி, இவர் சீன நாட்டில் நின்றும் தமிழகம் போந்தவர் என்ற சுருத் தும் நிலவி வருகின்றது. கோரக்கர் வடநாட்டவர் என்றும் ஹட யோகத்தின் வாயிலாகக் கடவுளை அடையலாம் என்றும் கொள்கையினர் என்றும் மொழிவர். சட்டைமுனி என்பவர் சிறந்த சித்தர் என்பது மட்டும் தெரிய வருகின்றது. கொங்கணர் மருத்துவ நூல்களும் இரசவாத நூல்களும் செய்தவர். மலையாள தேயத்தின் அயவில் நின்றும் தமிழகம் வந்தவர். உரோமாபுரி யில் இருந்தும் போந்தவர் உரோமரிவி யென்ற பெயர் காரணமாக, விளக்கம் கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

பாம்பாட்டிச் சித்தரைப் பற்றிச் சிறிது காண்போம். இவர் பாண்டிவள் நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தணர். சட்டைமுனிச் சித்தர் பால் தீட்சை பெற்றவர். சிலர் இவர் கொங்கு நாட்டு மருத மலையில் உறைந்தவர் என்பர் அட்டமாசித்திகளும் கைவரப் பெற்றவின் அவற்றால் பயன் யாதும் இல்லை யென்று ஞான நிலை எய்தியவர். பாம்பினை விளித்து “ஆபோம்பே” என்று பாடினமையின் இப் பெயர் பெற்றார் ஆதல் வேண்டும். குண்டலி சத்தியைப் பாம்பாக உருவகித்தனர். பாம்பாட்டிச் சித்தர் தசநாடி தசவாயு சத்ததாது என்பன கொண்டமைந்த தேகமாகிய கப்பலை ஏகவெளியிற் செல்ல விட்டு இன்பங் கண்டவர்.

இடைக்காட்டுச் சித்தர் தென்னகத்து இடைக்காடு என்னும் ஊரைப் பிறப்பிட மாகக் கொண்டவர். கொங்கணரின் சீடர் என்று கூறுகின்றார்கள். சங்ககால இடைக்காட்டர் வேறு இவர் வேறு. கோவலர் குடியினர் என்றும் கி. பி 10ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் வாழ்ந்தவர் ஆகலாம் என்றும் சிலர் செப்புவர். அகப்பேய்க்கித்தர், மனத்தைப் பேய் என்று விளித்துப் பாடியவர். அழகணிச் சித்தர் துன்பச் சுவை கலந்த பாடல்களைப் பாடினமையின் அப்பெயர் பெற்றனர் என்பர்.

சிவவாக்கியர் பிருகு என்னும் முனிவருக்கு மரனுப்ப பிறந்தவர் என்று ஒரு கதை வழங்கி வருகின்றது. இவரைத் திருவாளன் என்னும்வேடன்வளர்த்துவந்தான். சிவவாக்கியர் காசியாத்திரையை மேற்கொண்ட காலத்தில் இல்லற தருமத்தில் நிற்றல் வேண்டும் என்னும் துளிவு தோன் றியதாகவும் ஞானியெர்ருவர் அவர் முன் போந்து, காக்கும் பேய்க் கரைக்காயும் தந்து இதையாவர் சமைத்துத் தருவாரோ அவரே நின்மனையார் ஆவர் என்று கூறி அனுப்பியதாகவும், நங்கை நல்லாள் ஒருத்தி அவ்வாறே சமைத்துத்தர அவருடன் இல்லறம் மேற்கொண்டிருந்தார் என்றும் செவிவழிச் செய்தி ஒன்று கேட்கப்படுகின்றது. சிவா என்னும் ஓலியுடன் ஞாலத்தில் பிறந்தமையால் சிவவாக்கியர் என்னும் பெயர் உண்டாயிற் தென்பர். தாயுமானுராதிகள்,

‘கண்டது பொய் என்று அகண்டாகார சிவம் மெய்யெனவே விண்ட சிவ வாக்கியர்தான் மேவுநாள் எந்நாலோ.’’

எனவழுத்துவர்²¹ சிவவாக்கியர் சமரச சனமார்க்க நெறியினை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

III

சித்தர் பாடல் :

சங்ககாலச் சான்டேருர் செய்த பாடல் களின் தொகுப்பு, சங்கத்தார் பாடல் என வழங்கி வருகின்றது. அதனையொப்ப அநுஷ்஠ிமான்களாய் சித்தர் கள் செய்த பாடல்களின் தொகுப்பு, சித்தர் பாடல் என

வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. சித்தர் பாடற் பதிப்புக்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. பதினெண் சித்தர் பெரிய ஞானக் கோவை என்னும் பெயருடன், சித்தர் சிலரும் பட்டினத்திகள், பத்திரிகியார், இராமலிங்க அடிகள் முதலியோரும் இயற்றிய பாடல்களுடன் ஒருநாலும் வெளிவந்துள்ளது. 22 அண்மையில் மற்று மொர் பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

சித்தர் பாடல்கள், தெய்வம் ஒன்று உண்டு; சாதி ஒன்றுதான் உள்ளது; உடம்பைப் பேணுவதே உயிரைப் பேணுவது, மக்களுக்குப் பணி செய்வதே இறைவன் பணி. மக்கள் உள்ளத்தில் அமைந்த அறிவொளியே இறைவன். அவன் தனியாக எங்கும் இல்லை. கடவுளைத் தேடிக் காடு நாடெல்லாம் அலையாதீர். அவன் எங்கும் இருக்கி இருஞ். காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் இறைவனே! மக்களை ஏமாற்றும் பொய் வேடத் தாரை நம்பாதீர்! தந்நலந் துறந்தவர் களே கடவுளைக் கண்டவர். அருஞ்ஞடையவரே ஆண்டவனை அறிந்தவர்கள். ஆனவம் விட்டவரே அன்பும் அருஞும் உடையவர்களாய் வாழ முடியும். யோகப் பயிற்சி ஆற்றலை வளர்க்கும் என்பன போன்ற உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றன.

வெண்பா, விருத்தம் முதலிய இயற்றமிழ் யாப்பும், சிந்து, தெம்மாங்கு, சும்மி, கண்ணி முதலிய இசைத் தமிழ் யாப்பும் கொண்டு விளங்கும் சித்தர் பாடல்கள் இருவகை நடையினவாக அமைந்துள்ளன என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். ஒன்று மென்னடை, மற்றது வன்னடை. மென்னடைப் பாடல்கள் எளிதில் பொருள் கொள்ளக் கூடியனவாக இருக்கும். தெளிவான இனியநடையினவாக விளங்கும். கதலி பாகம் என்றிரு செய்யுள் அமைதியுண்டு. வாழைப் பழத்தின் தோலை இலகுவாகப் பிரித்து விட்டுப் பழத்தை உண்டு அனுபவிக்கலாம் அன்றே; அதனை ஒப்பது மென்னடைப் பாடல்.

வன்னடைப் பாடல்கள் அரி திறபொருள் கொள்ளக்கூடியனவாக இருக்கும் சற்றுக் கடினமாகவும், குழுக்குறிப்பிரயோ

கம் கொண்டனவச்கவும் இருக்கும். ஒட்டணி பயின்று வருவனவாயும். அமையும். குழக்குறி = அவ்வக் கூட்டத்தார் வழங்கும் குறிப்பு மொழி. ஓட்டணி : உவமையால் உவமேயத்தைப் பெற வைக்கும் அனி. நாளிகேரபாகம் என்றெரு செய்யுள் அமைதியுண்டு. தேங்காயினை அரிய முயற்சி யுடன் உரித்து உடைத்து துருவிப்பிசைந்து பால் கொள்வது உண்டன்றே! அதனை ஒப்பது வண்ணடைப் பாடல்.

மென்னடைப் பாடலுக்குச் சில எடுத் துக்காட்டுக்களைச் சித்தர் பாடல்களில் இருந்து காணபோம்.

இருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்க வேணும்
உத்தமஞ்சப் பூமிதனில் இருக்க வேணும்
பருவமதிஸ் சேறுபயிர் செய்ய வேணும்
யாழிலே மனத்தைவிடான் பரம ஞானி
திரிவார்கள் திருப்பயா கோடா கோடி
தேசத்தில் கள்ளரப்பா கோடா கோடி
வருவார்கள் அப்பனே அநேகம் கோடி.
வாரத்தையினால் பச்புவார் திருப்பர் தாமே. 23

“அகத்தியர் ஞானம்” என்னும் பகுதியில் வரும் இப்பாடல் எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. அஃதாவது மென்னடைப் பாடல். தெய்வம் ஒன்றே என்றும், நல்லோனானும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும் என்றும், மன அடக்கமே உயர்ந்தது என்றும் போலி களை நம்பக் கூடாதென்றும், வாழ்வாங்கு வாழும் வழியை வரையறை செய்து கூறு கின்றது.

ஜியன் திருப்பாதம் — பகவை
அன்புற்று நீ பணிந்தால்
வெய்ய வினைக் களைலாம் — பகவை
விட்டோடும் கண்டாயே.

சந்திர சேகரன்ரூஸ் — பகவை
தப்புந்து பணிவாயேஸ்
இந்திரன் மாலமுதலோர் — பகவை
ஏவல் புரிவாரே. 24

இணைக்காட்டி பாடல் இவை, எளிய நடையில் — மென்னடையில் அமைந்தனவே! பகவை — உயிரை விளித்து : இறை வழி

பாடு வினைகிடுக்கும், தேவாதியரையும் ஏவல் கொள்ள வைக்கும் என்று கூறு கின்றது. 25

இனி, வண்ணடைப் பாடல்கள் சில வற்றை நோக்குவோம்.

தாவார மில்லைத் தனக்கொரு வீடில்லைத்
தேவார மேதுக்கடி — குதம்பாய்
தேவார மேதுக்கடி. 25

இங்கு, தாவாரம் வீடு தேவாரம் என்பன யாம் அறிந்த சொற்கள். வீட்டின் தாவாரம், குடியிருக்கும் வீடு, என்னும் பொருளுடையன். பாடலில் அவை அப்பொருள்களில் பயின்று வரவில்லை. தாவாரம் பற்றுக் கோடு; வீடு - யான் எனது என்னும் செருக்கு விடுபடுதல், என்னும் பொருள்களைத் தந்து நிற்கின்றது. பற்றற்றுள் இறைவன் — பற்றினைப் பற்றாது. யான் எனது என்னும் செருக்கருது இருப்பவர் களுக்கு அருட்பாடல்கள் பாராயணம் ஏன்? என்பது திரண்ட பொருள்.

மாங்காய்ப்பால் உண்டு மலைமேஸ்

இருப்போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி. 26

இப்பாடலில் மாங்காய்ப்பால், தேங்காய்ப்பால், மலை என்னுஞ் சொற்கள் பயின்று வருகின்றன. மாங்காய்ப்பால் பருகும் அளவுக்குப் பெறுதல் இயலாது. தேங்காய்ப்பாலை உப உணவாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றோமேயன்றி ஆவின் பால்போல் பருகும் வழக்கமும் இல்லை. குறிஞ்சி நிலவாணர் தாம் மலைமேல் உறைதல் உண்டு. எனவே இவற்றின் உண்மையான பொருள்தான் என்னே! மாங்காய்ப்பால் — பிரமம். மலை - சமாதி. பிரமத்தை அறிந்து அனுபவித்துச் சமாதி கூடும் ஞானி யருக்கு அதற்கு சடான வேறு இன்பம் இல்லையென்பது அதன் திரண்ட பொருள்.

வண்ணடைக்குத் திருமத்தீரத்தில் இருந்தும் ஒரு பாடலைக் காணபோம்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே. ²⁷

மரமும், மரத்தினால் செய்யப்பட்ட யானை உருவும் இருக்கின்றன. அவற்றுள் யானை உருவை நாம் காணும் போது, மரத்தினைப் பற்றிய என்னம் உண்டாவதில்லை, முற்று முழுதாக யானை என்றே என்னுகின்றோம். மரம் யானை உருவுள் மறைந்து விடுகிறது. இது நமக்குச் சாதாரணமாக ஏற்படும் அனுபவம். இதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டாக வைத்துக் கொண்டு, திருமூலர் இறைவன் உலகுமிர்களுடன் ஒன்றாயும் வேறொயும் உடனையும் நின்றங்கும் அருந்திறத்தை விளக்குகின்றார்.

நாம் கட்டி உணரப்படும் உலகையும் ஏனைய பொருள்களையும் காணும் போது தனியே அவற்றையே என்னுகின்றோம். அதைவிடுத்து, அவை அனைத்துக்கும் மேலாகி விளங்கும் இறைவனையே ஆங்கெல்லாம் காண வேண்டும். இறைவன் அவற்றினாடு மறைந்துள்ளான் என்று தெருட்டுகின்றார். மரம் : (உருவங்களை இயற்றுத்தற்குரிய) தேக்கு முதலியமரங்கள். மாமத யானை (கைவல்ல கலைஞரால் மரங்களான்களை செய்யப்பட்ட) யானை உரு. பரம் மேலோனுகிய இறைவன், பார் கட்டியறியப்படும் உலகு முதலியன.

சித்தர்களுக்குக் கற்பனை தனிச்சொத்து. அதனைக் காணபோம். மனித உடல் இருக்கின்றதே! இதீது ஊத்தைக்குழி மன்னும் உதிரப்புனாலும் கொண்டு முதுபெருங்குயவானார் - பிரமதேவானார் படைத்த மட்பாண்டமாம். அதற்கு இருவர் மன்சேர்த்தனராம். ஒருவர் வளைந்தனராம். பத்துத் திங்கள் குளையில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டதாம். பெறுமதி மிகமிகக் குறைந்ததாம். விலைபோகாதாம். சூத்திரப் பாவை போன்றதாம். சீவன் அதன் சூத்திரமாம்.

திரைக்குள் இருந்து இயக்கப்படுகின்றதாம் சூத்திரம் தவறினால் தேகம் விழுந்து போகுமாம். பாடலீப் படித்துப் பாருங்கள்!

ஊத்தைக் குழிதனிலே மன்னை எடுத்தே உதிரப்பு னலினிலே உண்டை சேர்த்தே வாய்த்தகுய வனுரவர் பண்ணும் பாண்டம் வறையோட் கீழும் ஆகாதென் ரூபோம்பே.

இருவர்மன் சேர்த்திட ஒருவர் பண்ண சரைந்து மாதமாய் வைத்த சூளை அருந்தமயாய் இருப்பினும் அந்தச் சூளை அரைக்காக்க காகாதென் ரூபோம்பே. மரப்பாவை போலவொரு மன்னுருச் செய்து வளமான சீவனென்னுஞ் சூத்திரம் மாட்டித் திரைக்குள்ளிருந் தகைப்போன் தீர்ந்த பொழுதே தேகம் விழுமென்று தெளிந் தாபோம்பே. ²⁸

சித்தர் பாடல்களில் சந்த இன்பம் நிரம்ப வண்டு. பாரதியின் பாட்டைக் கேட்ட ஒரு புலவர், கிறுகிறுத்துப் போனதாகக் கூறுகிறார். சித்தர் சிலரின் பாட்டைக் கேட்டால் பல்லு விழுந்த கிழவர்கூடத் துள்ளிக் குதித்து ஆடுவர். நாமும் ஒரு பாடலீப் படித்து ஆடுவோம்.

தாந்தி மித்திமி தந்தக்கோ னரே
தீந்தி மித்திமி திந்தக்கோ னரே
ஆநந்தக் கோஞரே - அருள்
ஆநந்தக் கோஞரே. ²⁹

இடைக்காட்டுச் சித்தர், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்களை ஆடாகக் காணகின்றார். ஒரு செடி நன்றாகத் தழைத்திருந்தாலும் அதனை ஆடு முற்றுக்குத் தின்பதில்லை. பல செடிகளுக்கெல்லாஞ் சென்று சென்று கடிக்கும் இயல்பினது. மனுதிகளும், அகப்பட்ட விடயங்களிலே தோய்ந்து திரியும். அஞ்ஞானத்தை அடர்ந்தகாடு என்கிறார். காடு முட்புதர் களும் கொடியும் செடியும் மரமும் பிறவும் கிளைத்து வளர்ந்து ஒளிபுகாதவாறு இருக்கும். அஞ்ஞானமும், தீய எண்ணங்கள் வளர்வதால் ஒளியற்றதாக விளங்கும். தவத்தினை வாள் எனகிறார். ஆட்டையும் காட்டையும் தவமான வாளினாலே வெட்டி ஞானக் கோட்டை அமைத்து வாழ வேண்டுமாம். பாடலீஸ் சுவைப்போம்.

அந்தக் கரணமெனக் சொன்னால் ஆட்டையும்
அஞ்ஞான மென்னும் அடர்ந்தவன் காட்டையும்
சந்தத் தவமென்னும் வாளினால் வெட்டினேன்
சாவா திருந்திடக் கோட்டையும் கட்டினேன்

— தாந்தி மித்திமி ³⁰

சித்தர்கள் சிறந்த நகைச்சவை அரசர்கள்
அவர்களுக்குச் சொற்கள் வளைந்து வளைந்தும் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்தும் சேவகம் புரியும். சித்தர் சிவவாக்கியர், காவியும் சடைமுடியும் கமண்டலமும் உருத்திராக்கமும் யோக தண்டமும் கொண்ட போலி வேடதாரிகளைக் காண்கின்றார். அவர்களை ‘மாடுகள்’ என்று எள்ளி நகையாடுகிறார். அம் மட்டோ? உலகோர் இறைவனைச் செங்கல்லினுள்ளும் கருங்கல்லினுள்ளும் செம்பினுள்ளும் நாடித் தேடுவதனைக் கண்டார். மக்கள் தமது தகுதியினை உணராதிருப்பது நகையினை விளாவித்தது. சட்டி அகப்பை முதலியன் கொண்டு அறுசவைக் கறி ஆக்குவோம் அல்லவா? அவை கறியின் சவையை அறிவதில்லையே! அதனை ஒப்பு உளக்கோயிலில் உறையும் உத்தமனை அங்கே காணுமல் அலைகிறார்களே மனிதர்கள் என்கிறார். எவ்வளவு எளிமையான விளக்கம். சிரிக்கிறார்! ஒரு பாடலீப் படித்துப் பார்ப்போம்.

நட்ட கல்லைத் தெய்வமென்று
நாலு புப்பம் சாத்தியே
சுற்றி வந்து முணமுணென்று
சொல்லு மந்தர மேதா

நட்ட கல்லூம் பேக்மோ
நாதனுள் விருக் கையில்
கட்ட சட்டி சட்டுவங்
கறிச் சுவை அறியுமோ. ³¹

சித்தர்கள் சமரச சன்மார்க்க நெறி சன்டவர். “சாதியாவதேதடா”? என்று கேட்பவர்கள். உச்ச நிலையில் இறைச்சி தோல் எலும்பிலே இலக்கமிட்டிருக்கின்றதோ என்று சாடுவவர்கள்.

இனி, மக்கள் மீது பேரிரக்கம் பூண்ட சித்தர் சிவவாக்கியர் நமக்குக் கூறும் அருளுரையையும் கேட்போம்.

நீள வீடு கட்டுறீர்
நெடுச் சுதாவு சாத்துறீர்
வாழ வேண்டு மெந்றலோ
மகிழ்ந்தி ருந்த மாந்தரே
கால ஞேலை வந்தபோது
கைய கன்று நிற்பிரே
ஆஸமுண்ட கண்டர் பாதம்
அம்மை பாதம் உண்மையே. ³²

கட்டுரையை நிறைவு செய்யுமுன். இந்தாளில் நாட்டார் பாடல் முதலியன பட்டப்படிப்புக்கு உரியனவாகப் பயிலப்பட்டு ஆய்வுகள் நடாத்தப்படுவதுபோலப் பலகலைக்கழகங்களும் அறிஞர்களும் சித்தரைப்பாடல்களிலும் ஆய்வுகள் நடாத்துவதுடன் உரையுடன் கூடிய பதிப்புக்களை வெளியிடவும் முன்வர வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

வளக்கக் குறிப்புக்கள்

1.	திருத்தொண்டர் புராணம்	சமாஜம்	64/67
2.	ஷட்		5/7
3.	திருமந்திரம்	சமாஜம்	14/46
4.	ஷட்		25/26
5.	ஷட்		125/9
6.	சிவப்பிரகாசம் - திருவிளங்கம்	புத்துரை	
7.	ஷட்	செய்யுள்	50
8.	புறநானாறு	செய்யுள்	1/10
9.	நாமதீப நின்களு	செய்யுள்	68
10.	சிலப்பதிகாரம் - இந்திரவிழா		176/178
11.	திருவாக்கம்		2/62-63
12.	ஸரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல்		
13.	சிவநெறிப்பிரகாசம்	செய்யுள்	12
14.	திருமந்திரம் - சமாஜம்		
15.	திருத்தொண்டர் புராணம்		36
16.	திருமந்திரம் - சமாஜம்		69
17.	கந்தரர் தேவாரம் - திருத்தொண்டத் தொகை		
18.	தாயுமானுர் யாடல்		5
19.	சம்நாடு வாரமலர்		1/4/79
20.	கம்பராமாயணம் ஆரணிய		36/41
21.	தாயுமானவர் பாடல் - அடியார் வளங்கம்		
22.	திரு. அப்பாத்துரை பதிப்பு		6
23.	சித்தர் ஞானக்கோவை - அப்பாத்துரை பதிப்பு பக். 270		
24.	ஷட் இடைக்காட்டுச்சித்தர்		17-18
25.	ஷட் குதம்பைச் சித்தர்		30
26.	ஷட்		28
27.	திருமந்திரம் - சமாஜம்		2290
28.	சித்தர் ஞானக்கோவை பாம்பாட்டிச் சித்தர் 60-68		
29.	ஷட் இடைக்காட்டுச் சித்தர் பக்கம் 206		
30.	ஷட்		
31.	மாங்காடு. வடிவேல் முதலியார் பதிப்பு பக். 402		
32.	ஷட்	பதிப்பு பக். 20	

தில்லைத் தலத்தின் தனிச் சிறப்பு

செந்தமிழ்ச் செல்வர், புலவர்,

டாக்டர் ஐ. ஆண்து நடராச திக்ஷிதர், எம். ஏ., பி. ஓ. எஸ்., பி. ஏக். டி.
(இனைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு.)

கோயில்

கோயில் என்று பொதுப்படையாகக் கூறினால் சௌவர்களுக்குச் சிதம்பரத்தையும், வைணவர்களுக்குத் திருவரங்கத்தையுங் குறிக்கும் என்பது சமய மரபு. சங்ககாலத் திற்கு முன்தொட்டே சிவன், திருமால் இருவர்க்குங் கோயில் இருந்தது.

‘பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்’

என்பர் இளங்கோ அடிகள். இவ்விருபெருங் கடவுளரையும் ஒருசேர இனைத்து ஒரே இடத்தில் நின்று தரிசனஞ் செய்யத் தக்க அமைப்பைப் பெற்றிருப்பது சிதம்பரத் தலத்தின் தனிச்சிறப்பு.

சிதம்பரம் என்று சொன்னால்தான் இக்காலத்தில் புரியும். புவியூர் பெரும்பற்றறப் புவியூர் வியாக்கிரபுரம், தில்லைவனம் பூலோச கைவாசம், புண்டாக்கபுரம், பொன் னம்பலம் என்பன இதன் வேறுபெயர்கள் இவை உலக வழக்கில் இல்லை.

சிதம்பரத்தலம் சௌவர்கட்கு இதயத் தானம் போன்ற முதன்மையும் மேன்மையும், சிறப்பும் வாய்ந்தது. காரணம் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னும் மூன்றாலும் மேன்மை பெற்று விளங்குவது இத்தலமேயாகும்.

தில்லையின் சிறப்புகள் :

உலகம் விராட்புருடனின் வடிவம் என்று கொண்டால், திருவாளூர் அதன் மூலா தாரம் என்பர். திருவாளைக்கா கொப்பூழ்; திருவன்னுமலை மனிபூரம்; திருக்காளத்தி கண்டம்; காசிபுருவ மத்திமம்; சிதம்பரம் இருதயத் தானம். இத்தலக்கோயிலின் அமைப்புப் பாராட்டுதற்குரியது. இதன் பரப்

பளவு நாற்பது ஏக்கர். எனவே, இது தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெரிய கோயில்களுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

உடலமே கோயில்:

இவ்வொரு உடலிலும் யோகியர்களால் அறியப்படுவன மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டா னம், மனிபூரம், அநாகதம், விசத்தி ஆக்கனை என்னும் ஆறு ஆதாரங்களாகும். இவ்வாறும் இக்கோயிலில் முறையே கர்ப் பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், ஸ்நான மண்டபம், அவங்கார மண்டபம், சபா மண்டபம், என்ற பெயர்களால் அமைந்துள்ளன.

தில்லைத் திருக்கோயிலில் ஜந்து சபைகள் உள்ளன. அவை, ஆண்தத் தாண்டவம் புரியும் சித்சபை, கணக்சபை, தேவசபை, இராசசபை, நிருத்தசபை என்பன. சித்சபையும் கணக்சபையும் சேர்ந்திருக்கின்றன. இவ்விடம் பொன்னம்பலம் எனப்படும்.

பொன்னம்பலத்தின் உச்சியில் ஒன்பது தங்கக் கலசங்கள் உள்ளன. இவ்வொன்பதும் ஒன்பது சக்திகளாகும். பொன்னம்பலத்திலுள்ள 64 கைம்மரங்களும் 64 கலை ஜோக் குறிக்கும்; தங்கத்தாலான் 21,600 ஒடுகள் கூரையில் வேயப்பட்டுள்ளன. இவை ஒரு மனிதன் விடும் சுவாசங்களைக் குறிக்கும். அவ்வோடுகளில் 72,000 ஆணிகள் பொருத் தப்பட்டுள்ளன. இவை மனிதனின் சுவாச சஞ்சார ஆதாரமான நாடிகளின் கணக்கை ஊர்த்துவன.

இவ்வொரு பொன் ஒட்டிலும் ‘சிவாய் நம’ என்ற பஞ்சாட்சரம் எழுதப்பட்டுள்ளதாகத் ‘தில்லை உலா’ கூறுகின்றது. மனிதனின் இதயத்தில் இருக்கின்ற இறைவனே சிதம்பரத் திலும் எழுந்தருளியுள்ளான்

என்பதை உணர்த்தவே உடல்போல இவ்வாலயம் அமைந்துள்ளது. ‘காயமே கோயிலாக’ என்பர் அப்பரடிகள். உடலில் இதயம் உடல் நடுவில் இல்லாது இடப்புறம் தள்ளி இருப்பது போலக் ‘கருவரை’ கோயில் மத்தியில் இல்லாமல் இடப்புறம் சற்றுத் தள்ளி அமைந்துள்ளது. இருதயத்தில் இரத்தம் நேராகச் செல்லாமல் பக்கங்களில் இருள்ள குழாய் வழியாகச் செல்வது போல இத் திருக்கோயிலுள் புகும் வழிகளும் இருப்பக்கங்களில் அமைந்துள்ளன.

கனகசபையில் அமைந்துள்ள பதி னெட்டுத் தூண்களும் பதினெண் புராணங்களைக் குறிப்பன. ஐந்து வெள்ளிப் படிகளும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உணர்த்துவன். வெள்ளிப் பலகணிகள் தொண்ணாற்றிற தத்துவங்களைக் குறிகின்றன.

சித்சபையில் உள்ள ஐந்து தூண்களும் ஐம்பொறிகளைக் குறிப்பன. பிரம்மபீடத்தில் அமைந்துள்ள பத்துத் தூண்களில் கிழுள்ள ஆறும் ஆறு சாத்திரங்களையும் மேலுள்ள நான்கும் நான்கு வேதங்களையும் குறிப்பனவாகும். இவ்வாறு தத்துவப்பொருள் முழுவதும் அமையக்கட்டப்பட்டிருப்பது இக்கோயிலின் மற்றொரு தனிச்சிறப்பாகும்.

வாஸர்றுப் பெருஷமகள் :

வாண்ணாவித் திகழும் நான்கு இராசகோபுரங்களையும், அகன்றயர்ந்த பிரம்மாண்டமான வாயில்களையும் உடைய இத்தில்லைப் பெருங்கோயிலுக்குச் சைவ சமயகுரவர் நால்வரும் வருகை தந்துள்ளனர். இப்பெரியார்கள் இங்கு வந்தருளியபோது மாணிக்கவாசகர் கிழக்குக் கோபுர வாசல் வழியாகவும், திருநூனசம்பந்தர் தெற்குக் கோபுரவாசல் வழியாகவும், திருநாவுக்கரசர் மேற்குக் கோபுர வாசல் வழியாகவும், சுந்தரர் வடக்குக் கோபுரவாசல் வழியாகவும் உட்புகுந்து சபாநாயகரைத் தரி தித்துப் பதிகம் பாடினர்.

மாணிக்கவாசக சுவாயிகளும், மறைஞானசம்பந்தர், திருநாளைப் போவார், திருநீலகண்டர், உமாபதி சிவம் முதலிய சான்றேர்களும் முத்திபெற்ற தலம் இது.

மூவர் முதலிகள் பாடிய தேவாரத்திற்கு மறைகள் இங்கு அவர்களின் கைம்முத்திரையுடன் இருந்து நம்பியான்டார் நம்பியாற்கன்டெக்கப்பட்டு அடைவு செய்யப்பெற்றன. இவற்றைக் காண உதவிய இராசராசன் திருமுறை கண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றன.

சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணம் பாடி, அரங்கேற்றஞ் செய்து, யானைகீது இவர்ந்து உலாவந்து அநபாய சோழனால் சிறப்புச் செய்விக்கப் பெற்ற தலம் திருத்தில்லை.

கொற்றவன் குடியில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாசாரியாருக்குத் திருச்சிற்றம்பலமுடையவர் ஒரு திருமுக ஒலையை எழுதி யனுப்ப அதன்படி அவர் பெற்றுன் சாம்பானுக்குப் பேதமற்றத்தீக்கை செய்து முத்தியும் கொடுத்த முதன்மைத் தலம் தில்லை.

வியாக்கிரபாதர் வழிபடப்பெற்ற தாலும், பதஞ்சலி முனிவரே தமது சீடர்களான கொட்டபாதர் முதலியவர்களுக்கு வியாகரணகுத்திரம் விரித்துரைத்ததாலும், சைவசமயசாரியார் நால்வரால் பாடப்பெற்றமையாலும், திருமூலர், இராம விங்கவள்ளார் ஆகியோரது கொட்டப்புகளாலும் சிறப்புப் பெற்றது தில்லைப்பெருங் கோயில்.

சமயப்பூசல் அடியோடகலும் வன்னைம் திருமாலுக்கும் சிவனுக்கும் ஒரே இடத்தில் அடுத்துதேதுத் திருக்கோயில்கள் கண்டு, மதப் பொதுமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இலங்கியது தில்லை.

அரினை வழிபட்ட தில்லை மூவாயிரவர் அரிசையையும் பூசை செய்து போற்றிய வரலாற்றுப் புகழ் இக்கோயிலுக்கு மட்டுமே உரியது. இதனை,

‘மூவாயிர நான்மறையாளர் நானும் முறையால் வணங்கு அணங்காய சோதி தேவாதி தேவன் திகழ்கின்ற தில்லைந் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேர்மின்களே’ எனத் திருமங்கையாழ்வாரும்,

‘தில்லைநகரத் திருச்சித்ர கூடஞ்சன்னுள் அந்தணர்கள் ஒரு மூவாயிரவர் ஏத்த’

என்று குலசேகர ஆழ்வாரும் இதனைப்பாடி யுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் நாட்டுத் தலங்களுள் திருவாரூரும் தி ல்லையம் பலமும் மிகத் தொன்னமையானவை. சிதம்பரத்தின் மூலத்தானம் மரக்கூரையாலானது என்பது உணரத்தக்கது. எல்லாக் கோயில்களிலும் இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள இடத்தை அதாவது கருவறையை மூலத்தானம் என வழங்குவர். ஆனால், சிதம்பரத்திலும் திருவாரூரிலும் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட தனியிடத்தையே திருமூலட்டானம் என வழங்குகின்றனர். இவை தொன்மை சுட்டும் சான்றுகள்.

சிதம்பரம் தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை அறியக் கூடிய முக்கியமான கல்வெட்டுக்களைக் காப்பாற்றி வந்துள்ளது. சோழப் பெருவேந்தனு இராசராசன் காலம்முதல் பல மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அளிக்கப் பட்ட நிவந்தங்கள், திருப்பணிகள், தருமங்கள், கட்டளைகள், வழக்குகள், தீர்ப்புகள் ஆகியவை பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள் இவற்றால் அறியப்படுகின்றன.

கவியரசர்க்கம்பர் தமது இராமகாதையை அரங்கேற்றியது ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் என்பர் ஆய்வாளர்.

ஆங்கிலத் துருப்புக்களின் தாக்குதலை எதிர்த்து வைத்தார் அவிக்கும் பல ஆண்டுகள் கோட்டையாக இருந்து பாதுகாப்பளித்தது இத்திருக்கோயிலே என வரலாற்றுசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

இறைவன் அருவம், உருவம், அருவருவம் என்னும் மூன்று திருமேனிகளாக இத்தலம் ஒன்றிலேதான் எழுந்தருளியுள்ளான்.

நித்திய உற்சவர் — உருவம்
ஸ்படுகலிங்கம் — அருவருவம்
சிதம்பரக்கியம் — அருவம்

குத்தப் பெருமானது வலப் பாகத்தில் சிதம்பர ரக்கியம் — ஆகாயலிங்கம் மந்திர உருவமாகத் திருவம்பலச் சக்கரத்துடன் அடைக்கப்பட்டுள்ளது. தங்க வில்வமாலை திருவம்பலச் சக்கரத்தின் முன்னே தொங்க விடப்பட்டுள்ளது. இது திருவாசியுடன் இணைந்துள்ளது. நடராசப் பெருமானின் முன்னிலையில் ஸ்ரீ இரத்தினசபாபதியும் ஸ்ரீ படி கலிங்கமும், இடப்பக்கத்தில் சுவர்ன காலபைரவரும், ஸ்ரீ நித்திய உற்சவரும் உள்ளனர். பாரத நாட்டில் வேறு எக்கோயிலிலும் காணப்படாத தனிச்சிறப்பு இது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஒரு தனிச்சிறப்பு இக்கோயிலுக்கு உண்டு. முந்தாழுதீக்கிதர்கள் இக் கோயிலுக்குப் பூசை செய்கின்றனர். கோயிலுக்கு ஒரு குழி நிலங்கூடக்கிடையாது. அவ்வாறிருந்தும் நாள் தோறும் தவறுமல் ஆறுகாலப் பூசைகளும் தனிப்பட்ட அர்ச்சனைகளும் நடக்கின்றன. ஆனால் தொன்றுக்கு இருபெரும் விழாக்கள் பெருஞ்சிறப்புடன் நடக்கின்றன. வருவாய் இல்லாத கோயில் இவ்வளவு சிறப்பாக நடைபெற்று வருவது அதிசயிக்கத் தக்கதோர் சிறப்பு.

இலக்கியப் பெருணமயும், புராணச்சிறப்பும், வரலாற்று முதன்மையும், கலைப் பெருக்கமும், கருணை வண்மையும், மூர்த்திகரமும் வாய்ந்த தில்லைச்சிதம்பரம் தமிழகத்தின் இதயக்களியாகத் திகழ்வதில் வியப்பேதுமில்லை.

திருச்சிற்றம்பலம்

அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச்சிற்றம்பலம் பொன்னம் பாலிக்கு மேலுமிப் பூமிசை என்னம் பாலிக்கு மாறுகண் டின்புற இன்னம் பாலிக்கு மோவிப் பிறவியே

— அப்பர் தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்து சமயம்

திரு. க. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள்
(பொறுப்பதிகாரி, சாமரநகர் தெற்குப் பிரதேச சபை)

“அங்கின்கெனுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி” நிறைந்திருக்கும் இறைவனை அடையும் நெறியைத் தமிழ் மக்கள் இந்துசமயம் என்று போற்றுகின்றனர். இந்து சமயம் ஆறுபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. சைவம், சாக்தம், வைணவம், காணைபத்தியம், கெளமாரம், சௌரம் என்பன அவை. அவற்றின் முதற்தெய்வமாக விளங்குபவர் முறையே சிவன், சக்தி, விஷ்ணு, விநாயகர், முருகன், சூரியன் ஆவர். சிவபெருமான் இந்த ஆறு சமயங்களிலும் அன்பர்கள் விரும்பிய வடிவில் காட்சி தந்தருளுவார். இதனைச் சிவஞான சித்தியார்,

“யாதோரு தெய்வங்கொண்டு அத்தெய்வமாகியாங்கே மாதோரு பாகனூர் நாம் வருவார்”
என்றும் சந்தபுராணம்,

“யாதோரு பொருளை யாவர் இறைஞினும் அதுபோய் முக்கள் ஆதியை அடையும் அம்மா”, என்றுங் கூறுகின்றன. திருநாவுக்கரசு நாயனார் தமது தேவாரத்தில்

“அறிவினால் மிக்க அறுவகைச் சமயத்து அவ்வவர்க் கங்கே ஆருள் புரிந்து”
எனக் கூறுகின்றார்.

உருவமும் பெயரும் இல்லா இறைவனுக்கு அருவம், உருவம், அருவுருவம் என மூலகைத் திருமேனிகள் உள்ளன எனச் சைவசமயம் போற்றுகின்றது. அருவத்திருமேனியை உடைய பொழுது சிவன், சக்தி, நாதம், விந்து என நான்காகவும். உருவத் திருமேனியை உடைய பொழுது பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன் என நான்காகவும். அருவருவத்திருமேனியை

உடைய பொழுது சதாசிவன் (சிவலிங்கம்) எனவும், இந்த ஒன்பது வடிவங்களையும் நவபேதங்கள் எனவும் அழைப்பார். அத்துடன் இறைவன் அடியார்கள் பொருட்டு, ‘இப்படியன், இந்திரத்தன், இவ்வண்ணத்தன், இவன் இறைவன்’ என எவராலும் காட்டவொன்றைத்தவாறு கருவிகரணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்பார். மேலும் இறைவன் உயிர்களுக்கு அருள் புரிவதற்காகச் சந்திரசேகரர், சோமஸ்கந்தர், கல்யாணசுந்தரர் போன்ற இருபத்தைந்து மகேஸ்வர மூர்த்தங்களைக் கொண்டிருஞ்சுவர். அவர் ஆன்மாக்களுக்கு மோகத்தைக் கொடுப்பதற்காக மோகவடிவமாகவும், (உமா மகேஸ்வரர், கல்யாணசுந்தரர்) யோகமூர்த்தியைக் கொடுப்பதற்காக யோக வடிவமாகவும், (தட்சணையூர்த்தி) உயிர்களது வினையை அழிப்பதற்குக் கோரவடிவமாகவும் (சலந்தவாரி) காட்சியளிப்பார். உலகமெல்லாம் இறுதிக் காலத்திலே தத்துவங்களிலும், தத்துவங்கள் மாயையிலும் மாயை சிவசக்தியிலும், சிவசக்தி சிவத்திலும் ஒடுங்கச் சிவம் ஒன்றே எல்லா வற்றையும் தன்னகத்தே ஒடுக்கிச் சயம் பிரகாசமாய் விளங்குவார். இல்தன்றியும் விநாயகர், முருகன், வைரவர், வீரபத்திரர் போன்ற திருக்குமாரர்களாகவும் நிற்பார். நாயன்மார்களுக்கும், ஆழ் வார் சனுக்கும் அபிராமிப் பட்டர் போன்ற ஞானிகளுக்கும், ஓலைவயார் சக்சியப்பர் போன்ற அருட்புலவர் களுக்கும் மகாமுனிவர் களுக்கும் இறைவன் இந்த ஆறுசமயங்கள் கூறும் அருள்முர்த்தங்களாக நின்று அருள்புரிந்தும் ஈற்றில் சிவமாகி விளங்குபவர்.

“உருவனும் உலகேத்த நின்ற நாளோ” என அப்பார் சவாமிகளும்,

“ ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காணக ”
என மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும்,

“ ஒன்றென்ற தொன்றே காண ”
என மெய்க்கண்டதே வரும் கூறியமை
சிந்தித்தற்குரியன.

ஒரு நாமம் ஒருருவரும் இல்லா இறை
வன் பல்லாயிரம் நாமங்களால் ஏத்தப்படு
கிறூர். பல்வேறு வடிவங்களை வணங்கி வந்
தாலும் அவை சிவபெருமானையே சென்ற
டைகின்றன. ஜயநார் போன்ற மூர்த்திக
ளின் வழிபாடும் இவ்வாறே.

சிவபெருமானின் அருள் மூர்த்தமாக
வும், ஆனந்த தாண்டவ மூர்த்தமாகவும்
இருதயத்தானமாகிய சிதம்பரத்தில் எழுந்
தருளியிருக்கும் சபாநாயகர் விளங்குகிறூர்.
அம்மை சிவகாமசுந்தரி இடப்பாகத்த
மர்ந்து திருநடனத்தைத் தரிசிக்க, திருவ
டியிலிருந்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்
னும் இருபெரும் முனிவர்கள் காண, எம்
பெருமான் காட்சியளிக்கிறூர். இந்நடனம்
இல்லையேல் உலகம் அழிந்துவிடும். ஒரு
மணிதன் நாளெளன்றுக்கு 21600 முறை
சுவாசிக்கின்றன. இதனை உணர்த்தும் தத்
துவமாகச் சிதம்பரத்துக் கனகசபையின்
கூரை ‘ஓம் நமசிவாய’ என்னும் திருவைந்
தெழுத்து எழுதப்பெற்ற 21600 தங்களை
டினால் வேயப்பட்டுள்ளது.

ஆதிசேடன்மீது பாற் கடவிற் பள்ளி
கொள்ளும் நாராயணை ஆழ்வார்கள்,
நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம் பாடி ஏத்

தியுள்ளார்கள். “அரியல்லாஸ் தேவியில்லை
ஜென் ஜூயாறனர்க்கே” எனத் திருநாவுக்கரசு
சுவா மிகளும், “ஓண்மழுவும் சக்கரமும்
உடைய நாதன்” எனப் பொய்கையாழ்வா
ரும் கூறியுள்ளனர். இதனால் சிவம் எங்கும்
நிறைந்து விளங்குவது புலனுகின்றது.

இந்துசமயத்தில் பஞ்சமா பாதகங்கள்
பற்றியும், அவற்றை நீக்கி வாழ்ந்தால்
இறையருள் சித்திக்கும் என்பது பற்றியும்
வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. விஷுதி, உருத்தி
ராட்சம் என்னும் இரண்டும் சிவசின்னங்
களாகும். திருவாசகம் இறைவனை “ஜூயா
எனவோங்கி ஆழ்ந்தகள்ற நுண்ணியனோ”
எனப் போற்றுகின்றது. அட்ட மூர்த்தங்கள்
கொண்ட இறைவனை, யோகிகளும், சித்தர
களும், ஞானிகளும் கண்டு ஆனந்தம் அடை
கின்றனர். திருமுறைகள் போற்றுகின்றன.

“ வாய்த்தது நந்தமக்கு சதோர்
பிறவி மதித்திடுமின் ”
என்பது அருள் வாக்கு.

ஆகவே, இப்பிறவி தப்பினால் எப்
பிறவி வருமோ? நித்தியானந்தராய், சர்வ
வியாபியாய், ஏகராய் விளங்கும் இறைவனை
இப்பிறவியில் வாயினாற் பாடி, மனத்தினாற்
சிந்தித்து, சென்னி தாழ்த்தி ஏத்த
வேண்டும். பெறுதற்கரிய மக்கட பிறவியை
எடுத்த நாம் ‘கண்ணைத் துயின்று அவேம்
காலத்தைப் போக்காது’ இறையுணர்வு
கொண்டுநின்று பேரானந்தக் கடவில்
திணோப்போமாக.

காரைநகரும் ஈழத்துச் சிதம்பரமும்

- சில குறிப்புக்கள் -

திரு. மு. து. நாகேந்திரன் அவர்கள்
(இலங்கை வங்கி, யாழ்ப்பாணம், இரண்டாம்கிளை)

பகுதி I

காரைநகர்

குமரிகண்டத்தின் ஒரு பகுதி :

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்துமாக் கடவின் பெரும்பகுதி நிலப்பரப் பாயிருந்த தென்பர். பழந்தயிழ் நூல்கள் அதனைக் குமரிகண்டம் எனக் குறிப்பிட்டன. கடல் கோள்களாலும், இயற்கை நிகழ்ச்சி களாலும் குமரிமலை உட்பட, குமரிகண்டத்தின் பெரும் பகுதி ஆழந்து போயிற்று, இந்தியாவும் இலங்கையும் மற்றுத் தீவுகள் சிலவும் அழியாது என்கிட தின்றன. குமரிகண்டம் அழிந்தமையை,

1. “பங்குவிய யாற்றுடன் மன்மலை உடுக்கத்துக் குமரிக் கோடுக் கொடுங்கடல் கொள்ள”

2. “யலிதிரை யூந்துதன் மன்கடல் வெளவலின்”.

என்னும் பழைய நூற்பகுதிகளால் அறியலாம். மேலும், ஸ்கெகாந் எவியற் (Scott-Elliott) என்றும் மேலே நாட்டறிஞர் எழுதியுள்ள மறைந்த ‘குமரிகண்டம்’ (Lost-Lemuria) என்னும் நூலும் இவ்வண்மையைப் புலப்படுத்தும். காரைதீவு, அழியாது என்கின்ற குமரி கண்டத்தின் ஒரு பகுதி யாரும், இதனை, சமுத்துச் சிதம்பர புராணம்

3. “காறுவர ஸாறுடையார் குமரி கண்டச் சிதைவென்பர் கோவத்தீவை”

என்று குறிப்பிடும்.

4. குமரி மலையே மகேந்திரமலை எனவும் வழங்கப்பட்டு வந்ததென்பது பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை எம்.ஏ., எம்.ஏ.வி. அவர்களின் கருத்தாகும்.

பெயர்க் காரணம் :

தமிழ்ச் சான்ஜேர், காரைச்செடி மிக கிருந்தமையின் காரைதீவு என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று என்பர். அன்றியும், அறிஞர்கள் சிலர் அம்பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி, முதலிய இடங்களில் வாழும் சிங்கள வைத் தியர் களிடமுள்ள மிகப் பழமை வாய்ந்த ஏடுகளில் காரைதீவு பற்றிய குறிப்புக்கள் இருப்பதாகவும், அக் குறிப்புக்கள், காரைச்செடிகள் மிக்கிருந்தமையின் காரைதீவு என்ற பெயர் உண்டாயிற்று என்று தெரிவிப்பதாகவுங் கூறியுள்ளார்கள்.

மக்களின் தாயகம் :

மிகப்பழைய காலம் முதல் இப்பகுதி யில் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதனையாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தினர் 1980 ஆம் ஆண்டில், களபூமி என்னும் இடத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்டு, நிலத்திற்கு அடியிலிருந்து எடுத்த எலும்புக்கடுகளும் பிற பொருள்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இங்கிருந்து யாழ்ந்துகளின் பல பகுதிகளுக்குச் சென்று மக்கள் குடியேறியும் உள்ளனர்.

காரைநகர் என்ற பெயரின் உதயம் :

இப்பழும் பெருந்தீவு, யாழ்ந்துகரிலிருந்து வடமேற்குத் திசையில் 20 கிலோ மீற்றர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுடன் 1869 ஆம் ஆண்டு அப்போது அரசாங்க அதிபராயிருந்தது வைவனந்துரையால் விதி மூலம் இனைக்கட்ட

பெற்றது. அது முதல் கற்றேரும் மற்றே ரும் காரைநகர் என்று வழங்கத் தலைப்பாட்டனர்.

1887ஆம் ஆண்டு 2 தகுண கைலாச புராணத்தைப் பதிப்பித்த சிவசிதம்பராஜயர் அதன் தலைப்புத்தாளில், காரைநகர் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும், 1987 ஆம் ஆண்டு, கார்த்திகேயப்புவர், தாம் யாத்த திண்ணூரத் திரிபந்தாதிக் காப்புச் செய்யுளில், “திருவேளை யட்டவன் காரைநகருறுந் திண்ணபுரம்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கற்பாலன். அன்றியும் புத்தளம், மட்டக்களப்பு, என்னும் பிறபகுதிகளிலும் காரைதீவுகள் அமைந்துள்ளதுவின் தபாற சேவை தொடர்பாகத் தொல்லைகள் தோன்றின. அவற்றை நீக்கும் பொருட்டு அரசினரும் யாழ்ப்பாணக் காரைதீவை 12-9-1923 தொடக்கம் காரைநகர் என்றே மாற்றி அமைத்துக் கொண்டனர்.

உந்திப் பெயர்கள் காறுப் பகுதி:

காரை மாநகரிலே தங்கோடை, பலகாடு, களமூழி. வலந்தலை முதலிய குறிச்சி கள் உண்டு. அவையெல்லாம் பழம் பெரும் கலைகள் பலவற்றைத் தமிழுட் பொதிந்து வைத்துள்ளன என்பர் காலங்கண்ட முதியோர். அவர்கள் தங்கோடை, களமூழி வலந்தலை, என்னும் குறிச்சிப் பெயர்களின் அடிப்படையில், ஒரு காலத்தில் வேற்று நாட்டிலிருந்து ஈழமண்டலத்தை நோக்கிக் கடல்வழியாக வந்த பெரும் படையோன்று காரைநகர அடைந்ததென்றும், அப்படை பாடியமைத்துத் தங்கிய இடமே தங்கோடை என்றும், போர் நிகழ்வுற்ற இடமே களமூழி என்றும், வெற்றி விழா எடுத்த இடமே வலந்தலை என்றுங்கூறுவர். அன்றியும் அவர்கள் தமது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக, வரலாற்று அறிஞர் ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிளை, தாம் எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சுரித்திரத்தில், பாண்டி மண்டலத்தாருக்கும் ஈழமண்டலத்தாருக்கும் போர் நடைபெற்ற காலங்களில் போர்க்களையாயிருந்த இடம் களமூழி என்று கூறியிருப்பதையும் ஒன்றுக்கூட காட்டுவார்.

ஞானியகூக் கவர்ந்த நன்கார்:

ஞானபூமியாகிய பாரத நாட்டின் கணவாழ்ந்த பெரியோர் பலரைத் தன்பால் சார்த்த சால்பு மிக்கது காரையம்பதி. துருவாசர் என்னும் பெருமனிவர், பாரதநாட்டிலிருந்தும் இங்குப் போந்து ஈழத்துச்சிதம் பரதத்திற்கு அன்மையில் பர்ணசாலை அமைத்துத் தவம் புரிந்து வீடுபெற்றனர். அன்றியும், தினகரன் என்னும் பேரநிஞர், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ஈழத்துச்சிதம்பரம் என்னும் திண்ணூரத் தே வந்திருந்து சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்து வந்தார். அவர் இருந்த இடம் ‘தினகரன்பிடி’ என்று இப்போது வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

மேலும் ‘அக்தியிர் வரலாறு’ என்னும் நூலில் சூர்யாவர்த்தத்தில் கண்ணேண் நாட்டிற் பிறந்தவரும், வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லுநருமாகிய அக்தியிர் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த காரைதீவுக்கு வந்து தனியாக ஓர் ஆச்சிரமம் அமைத்துத் தவம் புரிந்தார் என்றும் கூறப் பட்டுள்ளது.

பழம் பிறப்புணர்த்திய பண்டின் முதூர் :

பேராசிரியர் மு. இராகவையங்காரர் அவர்கள், மணிமேசுவர் தெய்வத்தால் அழைத்து வரப்பட்ட மணிமேகலையார் வந்து சேர்ந்த மணிபல்வை காரைதீவையென்றும், இதற்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கும் தொடர்பு இருந்ததென்றும் தமது ‘ஆராய்ச்சித் தொகுதி’ என்னுந்தாலுட் கூறியுள்ளார்கள். அது வருமாறு.

‘மணிபல்வை காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குத் தெந்கே முப்பது யோசனையில் உள்ளதாகச் சாத்தனார் கூறவார். இத்தீவு இப்போது யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளுள் ஒன்றுக்கே பலராலும் கருதப்படுகின்றது. அவற்றுள்ளும் காரைதீவு என்ற பகுதியே மணிபல்வைமாகக் கருதப் பொருத்தத் தம உண்டு. இதற்கும் சுகார் நகர்க்கும் பண்டைக் காலத்திற்குந்த தொடர்பை அடியில் வரும் அதித்தி ஜாதகக் க்கையால் அறியலாம்.’

“காசியிலே பெருஞ் செல்வமுடைய பிராமணக் குடும்ப மொன்றிற் பிறந்த அகித்தி என்பார், தம் தந்தை இறந்ததும் தமக்குக் கிடைத்த செல்வம் முழுவதையும் ஏழுநாளில் தான் தருமங்களிற் செலவு செய்து விட்டுத் துறவியாத் தம் சகோதரி யுடன் தமின் ராஜ்யத்துக்குச் சென்று காவேரிப் பட்டனைத்தில் உள்ள உப வனமொன்றில் தங்கிக் தியானத்திலிருந்தனர் என்றும், பின் அவ்விடமும் அவர்க்கு ஏற்றதாகாமையால், ஆகாச வழியே நாகதீபத்தின் வடபாலுள்ள காரைத்திலிருக்க சென்று, அங்கிருந்த காரை மரத்தின்கீழ்க்குடில் அமைத்துக் கொண்டு அதனுள்ளிருந்து தனியே நோற்று வந்தனர் என்றும், அவரது அருஞ் செயல்கள் இந்திரனது பளிங்காசன்த்தை நடுங்கச் செய்யவே, அவன் நேரில் வந்து அவரது பெருமையை அறிந்து உரியவற்றைச் செய்து சென்றால் என்றும் அந்த ஜாதகம் கூறுகின்றது. இலங்கையை நாக தீபம் என்ற பெயரால் ஜாதகங்கள் பலவும் வழங்கும்.

காரைநகர் தொடர்பான வரலாறுகள் இன்னும் பலவுண்டு. அவைகளையெல்லாம் காரைநகர் மான்மியம் என்னும் நூல் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

தமிழ் மன்னர் காலத்தில் காரைதகர் யிக்க சிறப்புற்று விளங்கியது. தமிழ்மொழி, வடமொழிகளில் வல்ல அறிஞர்கள் இன்னைப் பாடசாலைகளை அமைத்துக் கல்வி பயிற்றி வந்தனர். சமயம், இலக்கியம், மருத்துவம், சோதிடம் முதலிய கலைகள் பேணப்பட்டன. காலம் உருண்டோடிற்று.

குளக்கோட்டை பணி :

சில காலங்களில் இலங்கை, தமிழ்நாட்டு அரசர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது. அவர்கள் சைவசமய வளர்ச்சிக்கு மகத்தான் தொண்டு இயற்றினர். சோழ தேசத்திலிருந்து இங்கு வந்த குளக்கோட்டு மன்னனும் சிறந்த பணிகளை இயற்றியுள்ளான். இவனுல் காரைநகரில் வியாலில் என்னும் பகுதியில் ஜைரூர் கோயிலோன்று அமைக்கப்பட்டது. இதுவே சோழர் காலச் சிறப் முறைப்படி காரை

நகரில் முதன் முதல் அமைக்கப்பட்ட கோயிலாகும். இக்கோயில் மிகப் பிரமாண்டமானது; வானளாவிய கோபுரங்களுடன் கூடியது. நயினதீவு நாகபூசனி அம்பாள் கோயிற் கோபுர உச்சியில் வைக்கும் தீபஷளி வியாவில் ஜைரூர் கோயிலுக்கும், ஜைரூர் கோயிற் கோபுர உச்சியில் வைக்கும் தீபஷளி பொன்னுலை வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலுக்கும், இக்கோயிற் கோபுர உச்சியில் வைக்கும் தீபஷளி மாவைக் கந்தன் கோயிலுக்கும் தெரியுமென்று தமது முன்னேர் கூறியதாகக் காலங்கண்ட முதியோர்களிற்கள்.

குளக்கோட்டு மன்னன், திருவுத்தர கோச மங்கையிலிருந்து மங்களேஸ்வரக் குருக்களையும் சுநதரேஸ்வரக் குருக்களையும் அழைப்பித்து ஜைரூர் கோயிற் கும்பாபி டேகத்தை நடத்துவித்தான் என்பதும் அதனேடு அமையாது, செப்புத் தகட்டில் சாதனம் ஒன்றையும் எழுதிக் கொடுத்து அவர்களையே அருச்சகர்களாக நியமித்தான் என்பதும் வரலாறு,

அன்றியும் அவன் தென்னுட்டிலிருந்து வேதம் வல்ல அந்தணர்களையும் ஒதுவார் களையும் சித்தாந்த வித்தகர்களையும் அழைப்பித்தான். வேதநெறி தழைத்தது; மிகு சைவத்துறை விளங்கியது. கோயிலில் கிரியை முறைகள் விளக்கமடைந்தன. வேதமந்திரங்களும் திருமுறைகளும் இன்னிசையாக ஓலித்தன. புராண படனங்கள் நன்டபெற்றன, எங்கும் திருநீறும், உருத்திராக்கரும் விளக்கமடைந்தன. சைவசமயம் என்னும் அழியை மறரானது பூத்துப் பொளிய அம்மலரினின்றும் தமிழாகிய வாசனை எங்கும் வீசியது.

இருண்ட காலம் :

இந்திலையில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கையின் கரைப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். இலங்கையை இருங் கூழ்ந்து கொண்டது. சைவமக்கள் சிலர் திறில்தவர்கள் ஆக்கப்பட்டனர், காரைநகரில் திறில்தவர் தேவாயைங்கள் இரண்டு அமைக்கப்பட்டன. சைவசமய வழிபாடு, பூசை முதலியன் செய்யப்படலாகாதெனத் தடை விதிக்கப்பட்டது.

தட்டயை மீறுவோர் தண்டனைக்குள்ளா வார் என்றும் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. எனினும், மக்கள் தங்கள் தெய்வ வழிபாடுகளையும் சைவ அனுட்டானங்களையும் கைவிட்டார் அல்லவர். அகத்தே சைவராயும் புறத்தே கிறிஸ்தவராயும் நடித்தனர் பலர். புறத்தேதானும் கிறிஸ்தவராகவாழ மாட்டோம் என்று உயிர் நீத்தோரும் உளர். இங்கு வாழ விரும்பாது அந்நியதேசஞ்ச சென்றவரும் உண்டு. ஒவ்வொருவரும் சிலுவை அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும் கட்டாயமாக்கப்பட்டது. கோயில்கள் பல இடித்து தரை மட்டமாக்கப் பட்டன. இவ்வகையில் அவர்கள் வியாவில் ஜயங்கர் கோயிலையும் இடிக்க வந்து கோயில்வாயிலைத் திறந்தனர். அவ்வளவுதான். அவர்கள் வாயிலிருந்து இரத்தம் பெருகத் தொடங்கியது. அவர்களும் இறந்து விட்டனர். இந்திகழ்ச்சி மீண்டும் கோயிலைத் தகர்க்கும் முயற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாயிற்று. போர்த்துக் கேயர் வந்த சில காலத்தின்பின் கொடிய வைகுரி நோய்காரரந்தகரிற் பரவத் தொடங்கியது. அதனால் பலர் மாண்டெரழிந்தனர். அப்போது மணற்காடு என்னும் இடத்தில் ஒரு முத்துமாரி அம்பாள் கோயில் அமைக்கப்பட்டுப் பூசை திருவிழா என்பன செய்து முடிய வைகுரியும் குறைந்து விட்டது.

பின்னர் ஓல்லாந்தர் ஆட்சி தொடங்கியது. அவர்களும் சைவசமயிசென்கு அளவற்ற இன்னல்களை இழைத்து வந்தனர். அது குறித்து அக்காலத்தில் வியாவில் ஜயங்கர் கோயிலுக்கும், மணற்காடு முத்துமாரி அம்பாள் கோயிலுக்கும் அருச்சகராயிருந்த சிவபூரீ சூ. கணக்சபாபதிக்குருக்கள் எழுதிவைத்துள்ள குறிப்பினை அப்படியே தருகின்றோம்.

“ஓல்லாந்தர் ஊர்காலற்றுறையைப் பிடித்த ஒரு மாசத்துக்குள் அநேக சைவசமயக் கோயில்களை இடித்துவிட்டு இந்த ஜயங்கர் கோயிலையும் இடிக்க வந்து போது நான்குபேர் கண் தெரியாதவர்களாயும், இரண்டுபேர் நடக்க மாட்டாதவர்களாயும் போன்றுகள். இது நடந்து கொஞ்சக் காலத்தின்பின் எங்களைப் பூசை செய்யவிடாது

தடுத்தனர். அவர்கள் போனபிற்பாடு விக்கிரகங்கள் எல்லாவற்றை நடித்து நில அறையில் வைத்துப் பூசை செய்து வரும் போது ஒருநாள் கோயிலையும் இடித்து, கோயிற் கற்களைக் கொண்டு கடலுக்குள்ளே ஒரு கோட்டையையும் கட்டினார்கள்.”

“அதன்பின் நில அறையில் விக்கிரகங்களுக்குப் பூசை செய்வதை அறிந்து சுவாமி எல்லாவற்றை நடித்து கோயிற்சாமான்கள் சகலதையும் கிணற்றுக்குள்ளே போட்டு வீரன் என்பவளையும் வெட்டிப் பலி கொடுத்துப் போய்விட்டார்கள். தேரையும் வாகனங்களையும் கடவிலே விட்டு விட்டனர். ஆபரணங்கள் எல்லாவற்றை நடித்துக் கொண்டார்கள்.”

“இப்படியிருக்கும் காலத்தில் எனக்குப் பின்னோ பிறந்தது. அவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய கட்டளைச் சட்டம் இருப்பதால் அவர்களுக்கு அறிவித்தேன். அவர்கள் வந்து தண்ணீர் தெளித்து ‘தாமன்’ என்றும் பெயர் வைத்துப் போய் விட்டார்கள். குருக்கள் என்ற பெயர் வைக்கப் படாதென்று சொன்னார்கள். எங்கள் சாதியில் குரு இருக்கிறதேயன்றி மற்றச்சாதியில் இருக்கப்படாதெனவும் சட்டம் வைத்து இருந்தபடியால் எங்களுக்குரிய கிரியைகளை இரகசியமாய் முடித்து” ‘தாமோதர ஜயர்’ எனப்பெயர் வைத்து வளர்த்து வந்தேன்.

“சைவ சமயம் என்ற பேச்சு அவர்களின் காதிற் கேட்கப்படாது. விபூதியும் பூசப்படாது. நான் பகலில் எங்களுக்குரிய காணிகளை உழுவித்து வேலை செய்து, பொழுது போனபின் வீடுவந்து இரகசியமாய் வீட்டுக்குள் இருந்து பூசை முதலிய வைகளை முடித்தபின்பே சாப்பிடவேண்டும். இந்தக் கொடுமைகளைத் தாங்க ஏலாது பரிசாதகத்திற்கு வந்த வடக்கை வைஷ்ணவப் பிராமணர்களும் சமுச்சாரமும் பின்னோகளும் இந்தியாவிற்குப் போய்விட்டார்கள். நான் வியாவில் என்னும் இடத்தை விட்டு மணற்காடு மாரியம்மன் கோயிலையில் வந்து இருந்தேன். மாரியம்மன் கோயிலையும் இரண்டுமுறை இடிக்க வந்தும் அம்மை நோயின் பயத்தால் இடிக்காமற் போய்விட்டார்கள்.”

“என்னையும் பூசைசெய்யப்படாதெனத் தடுத்தனர். நான் ஒருநேரப் பூசை தவறி னலும் முத்துமாரி, அம்மை வருவிப்பாள். அதற்குச் சாட்டி கோயிலிடிக்க வந்த போது உங்களுக்குத் தெரியும், உங்களுக்கேயென்றி இங்கேயுள்ள மற்றவர்களுக்கு அம்மை வந்ததில்லை என்று சொல்ல ஒன்றும் பேசாது போய்விட்டார்கள்”

ஓல்லாந்தர் செய்த இன்னைகளை ஈழத் துச் சிதம்பர புராணமும்,

“திருநீறு பூசைவது குற்றங் குற்றங் சிவபூசை காலைமற செய்தல் குற்றங் அருமைந்தர் தமக்கரா ராணி னும் அமைப்பதுவும் வழங்குவது மந்தோ குற்றங் திருக்கோயிற் பூசனைகள் செய்தல் குற்றங் சீர்விரதங் கொள்ளுவதுந் தோக்குற்றம் யோருவறுசிர்க் கைவருக்கொல் ஸாந்தர் செய்த புன்னைகளை யம்மா ஸொல்லப் போமோ”,

என்று கூறுகின்றது.

இத்தகைய துண்பச் சூழ்நிலையிலும் காரைநகர் மக்களிற் பெரும் பாலானேர் தமது சைவ ஆசாரங்களையும் பழக்கவழக்கள்களையும் மாற்றிக் கொண்டார்களோ. ஜயஞூர் கோயிலொன்றை ஓல்லாந்தர் இடித்த செய்வால் சைவமக்கள் வீடுகள் தோறும் கோயில்கள் தோன்றின. அவர்கள் வைரவ சூலம் முதலியவற்றை வைத்து இரவில் மிக இரகசியமாக வழிபட்டு வந்தனர்.

ஓல்லாந்தர் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத் தில் இந்தியாவிலின்றும் வந்து காரைநகரி விருந்த சுப்பையர் என்னும் பேரறிஞர், மாணவர்களுக்கு இருக்கியமாகச் சைவசமய நூல்களைக் கற்பித்து வந்தார். திருமுறை களைப் பண்ணேலுடைய ஒத்துவும் பயிற்றிஞர், இவரால் இயற்றப்பட்ட “காரைக் குழவண்ணி” நலைநாயகர் நான்மணிமாலை” என்னும் நூல்களில் கித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நிர்மப்ப பயின்று வந்தன்னாவென அறிஞர்கள் கூறுவார்.

பகுதி II ஸழத்துச் சிதம்பரம்

வருவாறு :

ஸழத்துச் சிதம்பரம் என வழங்கும் காரைநகர்க் கிவன் கோயில், அந்நகரின் வடகீழ்த் திசையில், ‘ககுரினை’ கடற்கரைக்கு அண்மையில், தின்னபுரம் என்னுந் திருப்பதியில் அமைந்துள்ளது. இது மூர்த்தி தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்றினாலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

ஓல்லாந்தரால் வியாவில் ஜயஞூர் கோயில் இடிக்கப்பட்டுத் துன்பச் சூழ்நிலை நிலவிக் கொண்டிருந்தபோது, இராமநாத புரத்தைச் சேர்ந்த ஆண்டி என்னும் பெரியார், ஈழநாட்டிலுள்ள திருத்தலங்களைத் தரிசிக்க விரும்பி யாத்திரையை மேற் கொண்டார். அவர், கதிர்காமம், முன்னேச்சரம், திருக்கேதீச்சரம், கோணேசுவரம், நகுலேசுவரம் முதலான தலங்களைத் தரி சித்த பின்னர் காரைநகரிலுள்ள ஜயஞூர் கோயிலுக்கு வந்தார். அப்பொழுது அவர் ஏழுநிலைக் கோபுரத்துடன் விளங்கிய ஜயஞூர் கோயில் ஓல்லாந்தரால் இடிக்கப்பட்டு உருச் சிதைந்திருந்தமையைக் கண்டு மனம் வகுந்தினார்; ஜயஞூரை நினைந்து நினைந்து அழுதார். பின்னர், ஜயஞூரின் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி, காரைநகரின் வடகீழ்த் திசையை அடைந்து, அவ்விடத்திலுள்ள ஒர் அரசமரத்தடியில் தாம் கொண்டுவந்த குலத்தை வைத்துப் பூசை செய்துவந்தார்.

சிலதாள்களின் பின்னர், அரசமரத் துக்குத் தென்கீழ்த் திசையில் ஒர் ஒளி தோன்றியது. அந்த இடத்தைப் பெரியார் ஆண்டி அகழ்ந்தார். அங்கே ஜயஞூர் திருவருவமொன்று காணப்பட்டது.

ஓல்லாந்தர், வியாவில் ஜயஞூர்கோயிலை இடித்துத் திருவருவமொன்று கண்டற்றி போட்ட காலத்தில், யாரோ ஒருவரால் ஜயஞூர் திருவருவம் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு வரப்பட்டுத் தின்னபுரத்திற்கு பள்ளமாயிருந்த ஒர் இடத்திற் புதைத்து வைக்கப் பட்டதென்றும், அத் திருவருவமே நிலத்தை அகழ்ந்து போது காணப்பட்டதென்றும் காவல்களை முதியோர் கூறுவார்.

பெரியார் ஆண்டி ஜயஞரின் திருவருவத்தை எடுத்துச் சூலத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துப் பூசை செய்து வந்தார். இதனை அறிந்த சைவ அன்பர்கள் பலர், அங்கே சென்று வழிபடத் தொடங்கினர். நிலத்துக்கு உரிமையாளராகிய அம்பலவி முருகரும் சென்று வழிபட்டு, பெரியார் ஆண்டிக்கு வேண்டிய உதவிகளையெல்லாஞ் செய்தார்.

இன்னர், பெரியாரின் கருத்துப்படி அம்பலவிமுருகர் அரச மரத்துக்கு வடபாலில் ஜயஞர் கோயில் அமைத்துக் கும்பாபிஷேகமுஞ் செய்வித்தார். காலக்கிரமத் தில் அவராலும், அவரது சந்ததியினராலும், ஊர் மக்களின் உதவியுடன் சுந்தரேசுவரப்பெருமான் செனந்தராமபிளை, விநாயகர், சுப்பிரமணியர், நடராசப் பெருமான் முதலான மூர்த்திகளுக்கும் ஆயன்கள் அமைக்கப்பட்டன. அம்பலவி முருகரின் மகனுகிய சண்முகத்தாரால் சோமஸ்கந்தமூர்த்தம் தாபிக்கப்பட்டது.

உதிரம் வடிந்தது :

அம்பலவிமுருகர், ஜயஞர் எழுந்தருளுவதற்கு வேண்டிய உற்சவ மூர்த்தியென்றைச் செய்விக்க விரும்பி, சிற்பி ஒருவனிடம் சென்று, அதற்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்துத் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார். அவன், திருவருவத்தைச் செய்து ஓப்பஞ் செய்யாமல் வைத்திருந்தான். முருகர் திருவருவத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகச் சிற்பியிடம் சென்றபோது அவன் அதனை முருகருக்குக் காட்டினான். அதனைக் கண்டதும் ஆச்சிரியமடைந்து, அதன் அழகில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த முருகர் உடனே அத் திருவருவத்தைத் தரும்படி சிற்பியைக் கேட்டார். அவன் ஓப்பஞ்செய்து தருவதாகக் கூறி, ஓப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது திருவருவத்தினின்றும் உதிரம் வடியத் தொடங்கியது. இதனை ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம்,

‘அப்பனே வேண்டா மின்னே
யவ்வுருத் தருக வென்னக்
சிற்பனுஞ் சிறிது போழ்திற்
திருத்தியான் தருவனென்றே’

ஓப்பமுஞ் செய்தா னுகக்
கருதிந் ரோழகக் கண்டு
செப்புவா யாங்கக் கைகள்
சிரமுறத் திகைத்து நின்றுன்’

என்று அழகாகக் கூறுகிறது. சிற்பி ஓப்பஞ் செய்யாமலே திருவருவத்தை முருகரிடம் கொடுத்தான். அத்திருவருவம் ஓப்பஞ் செய்யப்படாத நிலையிலேயே கும்பாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுப் பூசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனை இன்றும் காணலாம்.

கழுத்துத் திருப்பி ஜயர் :

அம்பலவிமுருகர் காலத்தில், ஜயஞருக்குப் பூசை செய்து வந்த அந்தனர் ஒருவர், ஆசாரமின்றிக் கோயிலுட் புகவந்தபோது, அங்கே வசித்து வந்த நாகம் ஒன்றுவாசலில் எதிர்ப்பட்டு அவரைத் தடுத்தது. அவர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது கதவைத் திறந்து உள்ளே புக முயன்றார். அப்போது, யாரோ ஒருவர் பிடரியில் அடிப்பதை உணர்ந்து, திரும்பிப் பார்க்க அவரது கழுத்து ஒரு பக்கந் திரும்பிவிட்டது. அது மீண்டும் நேராக முன்போல வந்திலது. இவர் கழுத்துத் திருப்பி ஜயர் எனப்பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டார்.

உப்புச் சோத நிலைவந்தனம் :

அம்பலவிமுருகர் தமது பணத்தைச் செலவு செய்தும் ஊரவர்கள் விரும்பிக் கொடுக்கும் நெல் முதலியவற்றைப் பங்குப் பொருளாகப் பெற்றும் ஜயஞர் கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்தார். ஒருநாள் அவரூரிலுள்ள ஒருவரிடம் பங்குப் படியாகிய கோயில் நெல்லைக் கேட்ட பொழுது “முருகர் அம்மான் ஏயது சென்ற காலத்தில் வயிற்றுப் பிளைப்புக்கு வேறு வழியில்லாமல் இத்தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளார்” என்று அவர் சொன்னார். இதனைக் கேட்ட முருகர் அன்று தொடக்கம் அரிசி உணவையுண்ணமல் இலைவகைகளையும் கிழங்கு வகைகளையும் உப்புப் போடாது பாகம் பண்ணி உண்டு வந்தார். அன்றியும் ஜயஞருக்கும் உப்பின்றியே நிவேதனஞ் செய்வித்து வந்தார். அவ்வழக்கமே பின்னர் சிவன்கோயிலுக்கும் வழக்கமாயிற்று இன்றும் அவ்வழக்கம் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

கந்தரேசவர் :

அம்பலவிமுருகர் ஜயனார் கோயிலுக்கு வடபால், சிவன்கோயிலைக் கட்டியபின்னர் சிவலிங்க தாபனத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கலா அர். சிவலிங்கத்தைச் செய்யக்கூடிய சிற்பாசாரியார் இங்கே இல்லை. எனவே, முருகர் இதனை நினைந்து நினைந்து ஏங்குவராயினர். எனினும், இறைவன் திருவருள் ஒருவழி காட்டும் என்ற உறைப்பாண் நம்பிக்கையோடு இருந்தார். ஒருநாள் இறைவன் அவர் கனவிலே தோன்றி, சிதம்பரத்தில் உள்ள ஒரு சிற்பாசாரியிடம் பதினாறு இலிங்கங்கள் இருக்கின்றன என்றும், அவற்றுள் தம்மால் அடையாளம் காட்டப்படும் இலிங்கத்தை வாங்கும்படியும் திருவாய் மலர்ந்த ருளினார். முருகர் சிதம்பரஞ் சென்று சிற்பாசாரியின் வீட்டை அடைந்து, தமது கருத்தைத் தெரிவிக்க, அவன் தன்னிடமிருந்த பதினாறு இலிங்கங்களையும் அவருக்குக் காட்டினான். அப்போது முருகர் கண்ட சொப்பளம், அவரது நினைவுக்கு வந்தது, அவர் பதினாறு இலிங்கங்களையும் ஆராய்ந்து ஏழாவது இலிங்கத்திலிருந்து காற்று உயர்ந்து எழுவது கண்டு, அதுவே இறைவன் கனவிலே தோன்றிச் சொல்லிய குறிப்பு என்பதை உணர்ந்தார். எனவே, அந்த இலிங்கத்தையே வாங்குவதற்கு நிச்சயித்து, அதன் விலையைக் கிற்பாசாரியிடம் கேட்ட போது, அவன் அதன் விலை பதினாறு வராகன் என்று சொன்னான். அவ்வளவு பொருள் தமிழிடம் இல்லாமையை நினைந்து முருகர் மனம் வருந்தி, அவ்விடத்தை விட்டகன்று திருவருளை வேண்டுதல் செய்து நின்றார்.

அன்றிரவு இறைவன் கிற்பாசாரியின் கனவிலே தோன்றி, சிவலிங்கத்தைப் பத்து வராகனுக்கு அவ்விடம் வந்த அடியவருக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்லி மறைந்தார். அடுத்தநாள் கிற்பாசாரி முருகரைத்தேடுச் சென்று அவரிடம் இலிங்கத்தைக் கொடுத்தான். இந்த இலிங்கமே திண்ணபுரத்தில் வைக்கப்பட்டு கும்பாயிஷேகர் செய்யப்பட்டுள்ளது. கும்பாயிஷேகர் முடிந்த பின்னர், சிவலிங்கப் பெருமாளதும் அம்பிகையில்லைதும் தோற்றுத்தின் அழகைக் கண்ட சிவாசாரியர்களும். அன்பர்களும், பெரி

யாரும் சிவலிங்கத்திற்குச் சுந்தரேசவரர் என்றும் அம்பாளுக்குச் சௌந்தராமபிளை என்றும் திருநாமமிட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

சோமாஸ்கந்த முத்தி :

அம்பலவி முருகர் சிவன்கோயிலில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தாபிக்க விரும்பி, திருவுருவத்தைச் செய்விப்பதற்காகக் கமது மகன் சன்முகத்தாருடன் சிதம் பரத்தை அடைந்தார். அங்கே கிற்பாசாரி ஒருவனிடஞ்சென்று, தமது கருத்தைத் தெரிவித்து, வேண்டிய பொருளையுங் கொடுத்தார். கிற்பாசாரி சோமாஸ்கந்தத் திருவுருவத்தை அமைப்பதற்குச் செம்பை உருக்கி வார்த்த போது கரு சிதைந்து விட்டது. இரண்டாம் முறை வார்த்த போதும் கருச் சிதைவுற்றது. முருகர் பெரிதும் வருந்தித் திருவருளைத் தியாவித்து வேண்டிய போது, மனத்தில் எழுந்த ஒரு தூண்டுதலினால், தாம் காதுகளில் அணிந்திருந்த பொற்கடுக்கன்களைக் கழற்றிச் சிற்பியிடம் கொடுத்து, அவற்றையும் செம்போடு சேர்த்து உருக்கி வார்க்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். சிற்பியும் அவ்வாறே செய்தான். கரு நன்றாக அமைந்தது. சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் திருவுருவம் சிற்பாக அமைந்ததைச் சிற்பியாயிலாக அறிந்த முருகருடைய ஆன்மா அத்திருவுருவத்திற் கலந்ததுபோல உடனே மறைந்து விட்டது. சிலநாள்களின் பின்னர் சன்முகத்தார் அம்மூர்த்தியைத் தின்னை புரத்துக்குக் கொண்டுவந்து சூம்பாபிளே கரு செய்வித்தார்.

நடராஜர் திருவுருவம் :

நடராஜர் திருவுருவம் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்களுடன் கூடியது. இல்லிதமாக, முனிவர்களுடன் கூடி, சிவகாமி அம்பாள் சமேகராக அமைந்திருக்கும் பாவணையில் உள்ள திருவுருவம் இந்தியாவிற்குலும் இரண்டொரு தலத்தில் மாத்திரமே உண்டெனக் கோயில் வரலாற்றிலும் மூர்த்தி அஸூப்பு முறைகளிலும் நிரம்பிய அறிஞர்கள் திரு. தொ. மு. பாஸ்

கரத் தொண்டமான் அவர்கள் 1963ஆம் ஆண்டு ஈழத்துச் சிதம்பரத்தைத் தரிசிக்க வந்தபோது கூறியிருந்தார்கள்.

இந்த நடேச மூர்த் தியைக் கண்டு தொழுத் தித்தாந்த சிகாமணி திரு. க. வச்சிரவேலு முதலியார், 'திருப்புகழ் அமிதம்' ஆசிரியர் திருமுருக கிருபானந்தவாரி யார், பேராசிரியர் சொ. சிங்காரவேலன், வித்துவான் ச. தண்டாயுதபாணி தேசிகர், மகாவித்துவான் சி. கணேசையர், சைவப் பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை முதலான பெரியோர்கள் இத்திருவுருவத்தின் அழகை வாயாரப் போற்றி இருக்கிறார்கள்.

வியாக்கிரபாத முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரும் திருவடியின் இருமருங்கிலும் நின்று தொழுதேத்த, முயலகன்மேல் ஊன்றிய வலத்திருப்பாதமும், தூக்கி வளைத்த இடத்திருப்பாதமும், புலித்தோலை ஆடையாசக் கொண்டு சுச்சையடையதாய் நெறிப் புப் பொருந்தி விளங்கும் திருவரையும், டமருகம் பொருந்திய திருக்கரம் அபயகரம் என்னும் வலத்திருக்கரம் இரண்டும், அக்கினியகல் பொருந்திய திருக்கரம் டோலகரம் என்னும் இடத் திருக்கரம் இரண்டும், திருநீலகண்டமும், சங்கக் குண்டலம் பொருந்திய வலத் திருக்கெவியும், திருத்தோடு பொருந்திய இடத்திருச் செவியும், கங்கையையும், பிறையையும் கொன்றமாலையுந்தாங்கிப் பின்தூங்கா நின்ற திருச்சடையும் மூன்று திருக்கண்ணும், திருப்புன் முறுவலையுடைய ஒரு திருமுகமும், கோடி குரியருடைய ஒளிபோலும் ஒளியும் உடைய சபாநாயகர், பச்சைநிறத் திருமேனியும், திருக்கழுத்திலே பொருந்திய திருமங்கலகுத்திரமும், செங்கழுநீர் மலர்பிடித்த வலத்திருக்கையும், கடிக்கீழ்த் தொங்கவிட்ட இடத்திருக்கையும், மிக ஒடுங்கிய திருநிலையும் உடைய சிவகாமி அம்மையாருடன் வீற்றிருக்குங் காட்சி கண்கொள்ளாக காட்சியாகும். இந்த நடராஜர் திருவுருவத்துடன் சேர்ந்ததாக அமைந்துள்ள திருவாசியில் ஆம்பது சுடர்கள் இருக்கின்றன.

திருவாதிரை உற்சாம் :

காரைநகரிலுள்ள ஆலயங்களுள் மிக முக்கியமானது ஈழத்துச்சிதம்பரமென

வழங்கும் காரைநகர்ச் சிவன்கோயிலாகும். இக்கோயில், காரைநகரிலுள்ள கோயில்கள் அனைத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருந்து வருகிறது. இக்கோயில்சைவத்தை வளர்க்கும் பணியில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றதன்றால் அது மிகையாகாது. காரைநகர் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் இக்கோயிலைத் தமது உயின்றும் மேலாகக் கருதித் தொண்டாற்றி வருகின்றனர். இங்கே வருடத்தில் மூன்று மூறை மார்ச்சி, பங்குனி, ஆடி ஆகிய மாதங்களில் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. இவற்றுள் மார்ச்சி மாத விழாவே திருவாதிரை விழாவே - சிறப்பு வாய்ந்த தாகும். தில்லைத்தலத்தில் நிகழ்வது போல இங்கும் நடராஜப் பெருமானின் ஆதிரை விழா மறை தவறாது சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. இதனால் இவ்வாலயம் ஈழத்துச் சிதம்பரம் என அழைக்கப்படுகிறது.

ஐயனர் கோயிலும் சிவன்கோயிலும் :

ஐயனர் கோயிலும் சிவன் கோயிலும் மிகக் அன்மையில், சமாந்தரமாகக் கிழக்குத் திசையை நோக்கி அமைந்துள்ளன. இந்த விதமான அமைப்பு இலங்கையில் வேறு எந்தக் கோயிலிலும் இல்லை. வழிபடச் செல்வோர் ஐயனர் வாசல் வழியாகவே உள்ளே செல்வர். இந்த வழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. இரண்டு வாசல்களிலும் சிறப் பேலைப்பாடுகள் சிறப்புற்று விளங்கும் கருங்கல்லிலான இரண்டுக்கொபுரங்கள் காட்சி தருகின்றன.

நெந்தரேசவுப் பெருமான் கோயில் வழக்கங்கள் :

1. போத்தலில் கொண்டு வரப்படும் பால் அபிஷேகத் திற்கு எடுக்கப்படமாட்டாது.
2. சவாமிக்கு நிவேதனங்கு செய்யப்படும் திருவழுதுக்கும் பணிகாரங்களுக்கும் உப்புப் போடப்படமாட்டாது.
3. கைக்குத்தரிசியே திருவழுதுக்கு உபயோகிக்கப்படும்.

4. உரவிலே துவைத்த எள்ளினைப் பிழிந்து எடுத்த சுத்தமான எண்ணையே கவா மிக்குச் சாத்தப்படும்
5. சிவன்கோயிலிற் பங்குனித் திருவிழா விற்கு அமைக்கப்படும் பந்தலும் அழகு செய்யப்படும் தேரும், சபரமும் தேர் தீர்த்தம் முடிந்தபின்பு நிகழும் ஜயனார் வேள்விக்குப் பின்னரே கழற்றப்படும்,
6. திருவெம்பாவைக் காவத்தில் பத்து நாளஞ் காலையும் மாலையும் திருவெழு பாவைப் பாடல்கள் படிக்கப்படும்.

ஸம்துச் சிதம்பரம்

1. கவாமி பெயர் : சுந்தரேசவரர்
2. அம்பாளி பெயர்: சௌந்தராம்பிகை
3. தலவிருட்சங்கள்: அரசு, வன்னி, இருப்பை
4. தீர்த்தங்கள் : பரமானந்தகூபம், சித்தாமிர்தவாவி, தூர்வாசசாகரம்.
5. கும்பாபிஷேகம் :

 - சுந்தரேசவரர் : 1848, 1903, 1934, 1950, 1970
 - ஜயனார் : இரண்டாவது 1929
 - நடராஜர் : 1908
 - நவக்கிரகங்கள் : 1931

ஸம்துச் சிதம்பரம் தொடர்பான நூல்கள்

1. தின்னபுர அந்தாதி: நூலாசிரியர் கார்த்திகேயப் புலவர் உரையாசிரியர் : கலாநிதி சொ. சிங்காரவேலன்
2. தின்னபுரத் திருப்பதிகம், தின்னபுர ஊஞ்சல் : ஆசிரியர்: த. நாகமுத்துப் புலவர்
3. தின்னபுர வெண்பா நூலாசிரியர்: பண்டிதர் ச. பஞ்சாக்ஷரக் குருக்கள் உரையாசிரியர்: பண்டிதர் க. மயில்வாகனஞ்சூர்
4. தின்னபுர ஊஞ்சல்: ஆசிரியர் வித்துவான் மு. சபாரத்தின ஜயர்
5. தின்னபுர சுந்தரேசவரர் பதிகம்: ஆசிரியர் அருட்கலி சீ. விநாசித்தம்பி
6. ஸம்துச் சிதம்பர புராணம் நூலாசிரியர் : கவிசிந்தாமணி, புலவர்மணி, பண்டிதர் சோ. இளமுருகனூர் உரையாசிரியர் : பேருறையரசி, பண்டிததே இ. பரமேசுவரி
7. திருமுனை மலர்கள்
8. கும்பாபிஷேக மலர்கள்
9. தின்னபுரத் திருச்தங்கம் : ஆசிரியர் சி. பொன்னம்பலம்
10. தின்னபுரச் சுந்தரேசவரர் வரலாறு: ஆசிரியர் திடு. ச. முருகேக

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

பாக்டர், திரு. இரா. செல்வக்கஸபதி அவர்கள்

(விரிவுறையாளர், பல்கலைக் கல்லூரி

தருமபுரம், தமிழ்நாடு)

திருத்தொண்டர் புராணம்-அறிமுகம் :

தமிழ்மொழியில் நிலவிவரும் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. இவற்றுள், சற்றில் யைத் துப் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக என்னப்பெறுவது திருத்தொண்டர் புராணம். இதனைப் பெரிய புராணம் எனவும் வழங்குவர். இதனை இயற்றியவர் சேக்கிழார். திருத்தொண்டர் புராணம், சந்தராமர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையைத் தொகையாகவும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இயற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந்தா தியை வகையாகவுங் கொண்டு விரிந்துலாகப் பாடப்பெற்றது. தேவார மூவருள் மூன்றாமவராகிய சந்தராமர்த்தி சுவாமிகளைப் பாட்டுடைத் தலைவராக்க்கொண்டு பாடப்பெற்ற பெருங்காப்பியம். ஏனைய திருமுறைகள் பெரும்பாலும் சிவபரம் பொருளைப் போற்றி எழுந்தன. இத்திருத்தொண்டர் புராணம் சைவசமய அருளாளர்களின் வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் நோக்கில் அமைந்துள்ளது.

அகமப்பும், பகுப்பும் :

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அறுபத்து மூன்று தனி அடியார்கள் வரலாறுகளும், ஒன்பது தொகை அடியார்கள் வரலாறுகளும் விரிவாகப் பாடப்பெற்றுள்ளன. இரண்டு காண்டங்களையும், பதின்மூன்று சருக்கங்களையும் கொண்ட இந்நாலுள் நாலாயிரத்து இருநாற்று என்பத்தேம் விருத்தப்பாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் பஸ்வேஷ சராண்று தராரங்களின் துணை

கொண்டே பாடியுள்ளார். ஒருவகையில் சைவசமய வரலாற்றுக் காப்பியமாகவே இந்நால் அமைந்துள்ளதாகக் கருதலாம். தமிழகத்தின் சைவச் சான்ஸேரியர்களின் அருள் வரலாறு கூறும் நோக்கில் ஏழந்த இந்நாலுள், சைவசமயத் தத்துவங்களும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. திருத்தொண்டர் புராணத்துள் இடம்பெற்றுள்ள வெளிப்படையான சில சைவ சித்தாந்தக் கூறுகள்மட்டும் இக்கட்டுரையில் தொகுக்கப் பெற்று வரிசைப்படுத்தப் பெற்றுள்ளன.

சைவ சித்தாந்தம் :

சைவசித்தாந்தம், சிவ வெபருமான் திருவருளால் தமிழகத்துச் சான்ஸேரிகள் அறிவாராய்ச்சியால் உருவாக்கி வழங்கிய உயர்கோட்பாடு. இறை, உயிர், தலை என்ற மூப்பொருள்களைப் பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன் என்ற நாள்கு நிலைகளில் பகுப்பாய்வு செய்து வழங்குவது. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் கடைப்பகுதியில் வாழ்ந்த மெய்கண்டாரால் முதன் முதலில் சைவ சித்தாந்த நெறி முறைப்படுத்தி வழங்கப்பெற்றது. இந்நெறி உருவாகப் பெரிதும் துணைநின்றன பன்னிரண்டு திருமுறைகளும், கல்வாடம், ஞானமிரதம், திருவந்தியார், திருக்களின்றுப் படியார் முதலிய சைவசமய நூல்களுமேயாகும். இவைகளும் சைவசித்தாந்தம் ஆராயும் மூப்பொருள்களின் இயல்புகளை அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகக் குறித்தனவேயன்றி. முற்கூகத் தொகுத்துத் தந்தில், வரலாற்றுக் காப்பியமாதலின் ஏனைய திருமுறைகளைப்போல் சைவசித்தாந்தக் குறிப்புக்களை நிறைவாகத் திருத்தொண்டர்புராணத்துள் காணக்கூடவில்லை.

சைவ சித்தாந்தக் கூறுகள் அமைந்துள்ள இடங்கள் :

வேதம், சிவாகமங்கள், தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய சைவநூல்களில் திருத் தொண்டர் புராண ஆசிரியருக்கு ஈடுபாடும் பயிற்சியும் மிகுதி. இவ்வீடுபாட்டால் திருத் தொண்டர் புராணத்துள் திருஞானசம் பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், திருமூலர், காரைக்கால் அம்மையார், ஜயதிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமான் நாயமானுர் முதலிய அருளாளர்களின் வரலாறுகளுக்கிடையே சிலவாகவும் சைவசித்தாந்தக் குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அருளாளர்களின் வரலாறுகளை நடாத்திச் செல்லும் போக்கிலும், அருளற்புதங்களின் உட்கோள்களை விளக்க முயலும் நோக்கிலும் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் இந்நாலுள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

பதி இலக்கணம் :

திருத்தொண்டர் புராணத்துள், சைவ சித்தாந்தம் பகுப்பாய்வு செய்து நிறுவியுள்ள இறை இலக்கணம் சில ஆங்காங்கே குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. சைவசித்தாந்தம் கூறும் இறைவன் சிவபெருமான். சிவபரம் பொருள் என்றும் உள்ளது. தோற்றக் கேடுகள் இல்லாத நிலைபேருடையது. மெய்கண்டார் பிரமாண இயலில் தோற்றக் கேடுகள் உடைய உலகிற்குத் தோற்றுவான் ஓர் இறைவன் உள்ளுதல் வேண்டுமென்று நிறுவவார். இலக்கணவியலில் இறைவன், உயிர்கள், தலைகள் முதலிய மூன்றும் நின்று நிலவும் இயல்பின எனக் குறிப்பார். இறைவனின் உளதாம் தன்மையினையும், தோற்றக்கேடுகள் இல்லாத நிலைபேற்றினையும் மானக்கஞ்சார நாயனார் வரலாற்றில் சேக்கிழார்.

“உள்ள நிலைப் பொருளாப் பும்பர்பிரான்” எனக் குறிக்கின்றார். இறைவன் தான் ஒரு வனே எனினும் அயனும் நின்று படைத் தலையும், அரியாய் நின்று காத்தலையும், அரானுய் நின்று அழித்தலையும் செய்தருஞவன்

என்பது சைவசித்தாந்தம் விளக்கும் உண்மை. சேக்கிழார் தண்டியடிகள் வரலாற்றில் இறைவன் படைப்பாற்றிலே,

“அகில லோகங்கள் முழுதும்
அளித்த முதல்வனூர்”

என்றும், காத்து, அழிக்கும், மீளப் படைக் கும் இயல்பை ஏயர்கோன் வரலாற்றில்,

“தொல்லுலகம் முழுதும்
அளித்தழித்தாக்கும் முதல்வர்”

என்றும் குறிக்கின்றார்.

பதி இலக்கணம், பல்வேறு குறிப்புக்கள் :

திருத்தொண்டர் புராணம் இறை இலக்கணங்களாக ‘உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்’ (1) ‘தன்னை யார்க்கும் அறிவரியான்’ (1) ‘இன்னதன்மையன் என்றறி யாச் சிவன்’ (23) ‘அருமறை முறையிட்டு இன்னும் அறிவதற்காரியான்’ (192) ‘யாவர்களும் அறிவரிய இறைவன்’ (2928) ‘அரியயனுக்கு அரியான்’ (1414) முதலிய தொடர்களால், பாசபசு ஞானங்களால் காண்டற்கரியவன் சிவபரம்பொருள் என்பதனை விளக்குகின்றது. இறைவனின் மேலாய கருணையே உலகப் படைப்பிற்கு அடிப்படை சிவபரம்பொருளின் அளப்பிரிய கருணையை, ‘அருட்கருணைத் திருவாளன்’ (2915) ‘கருணை திருவடிவான சீரணங்கு சிவபெருமான்’ (1970) ‘எதிரிலினபம் இம்மையே தருவார்’ (3211) ‘அடியார் இடுக்கண் தரியாதார்’ (3483) ‘கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவமாகி’ (351) முதலிய தொடர்களால் திருத்தொண்டர் புராணம் விளக்கிச் செல்கிறது. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் இறை இலக்கணங்கள் பலவும் திருத்தொண்டர் புராணத்துள் ஆங்காங்கே ஒரிருசொற்கள் அல்லது சொற் கேட்டர்களால் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. ‘உடையவர்’ (2210) ‘ஆதியும் முடிவு மில்லா அற்புதத் தனிக்கடத்தாடும் நாதனார்’ (360) ‘நித்தனார்’ (377), ‘ஊழி முதல்வர்’ (2065), ‘நின்மலன்’ (3180), ‘விலமலர்’ (2424) ‘பாசவினைத் தொடக்கறுப்பார்’ (3874), ‘ஜந்தெழுத்தும் பாடிய பொருளாயுள்ளான்’ (217).

ஈசவ சித்தாந்தம் விரித்த பொருள் :

சைவசித்தாந்தம் ஆய்ந்த முப்பொருள் களாகிய இறை, உயிர், தனி என்பன வற்றை அருளாளர்கள் பலவாகக் பகுத் துக்கொண்டு அவற்றின் இயல்புகளை நூண் ணிதின் உணர்த்தியுள்ளனர். சைவசமயச் சான்றேர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருள்கள் நான்கு. அவை, 1. இருவினைகளைச் செய்கின்ற உயிர்கள். 2. அவ்வயிர்களால் செய்யப்படுகின்ற நல் வினை - தீவினைகள். 3. இவ்விருவினை காரணமாக உயிர்களைச் சேர்த்தற்குரிய இன்பதுணபங்களாகிய நுகரச்சிகள். 4. உயிர்கள் செய்த வினைப்பயண்களை, செய்த உயிர்களே நுகரும்படி நியமித்து நுகரச் செய்பவானியை இறைவன், திருத்தொண்டர் புராணம் இச் சைவ சித்தாந்தப்பகுப்பினை,

“ செய்வினையும், செய்வானும்,

அதன்பயனும், கொடுப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும்

விதித்தபொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு ஈவகைநூறி
அஸ்வவற்றுக் கில்லைன
உய்வகையாற் பொருள்விவன்
என்றஞாலே உணர்ந்தறிந்தார் ”

எனச் சாக்கியனார் வரலாற்றுள் அழகுற விளக்கிச் செல்கிறது. ஏனைய சமயங்கள் முதல் மூன்றை மட்டுமே உடன்பட, சைவம் ‘கொடுப்பான்’ ஒருவன் வேண்டுமென்று கண்டு தெளிந்த அருமையைச் சேக்கிமூர் பெருமித்ததோடு நினைவுகூர்தல் சிந்திக்கத் தக்கது. இதையே பின்வந்த உமாபதி சிவம்,

“ செய்வானும் செய்வினையும்

சேர்யானுஞ் சேர்ப்பானும்
உய்வா னுள்ளென் றுனர் ”

எனத் திருவருட்யனில் இலக்கணமாகப் பதிவு செய்தனர்.

மலநீக்கம் வாயில்கள் :

சைவசித்தாந்தம் ஆராயும் மலங்கள் மூன்று. அவை ஆணவம், சனமம், மாயை என்பன. இம்மும் மலங்களும் செம்பிற்

களிம்புபோல் உயிர்களைத் தொடக்கம் முதலே பற்றி நிற்கின்றன. முற்றுணர்வும், வரம்பில் ஆற்றலும் பேரருஞம் உடைய இறைவன், உயிர்களைப் பினித்துள்ள மலப் பினிப்பு நீங்க, உயிர்களுக்கு உலகு, உடல், கருவி, நுகர் பொருள்கள் முதலியவற்றைப் படைத்துக் கொடுத்து, இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழக்கெய்து, பாசப் பினிப்பகல மீண்டும் பிறவாநெறியாகிய வீடு பேற்றினைத் தந்தருஞின்றன. உயிர்கள் தம்மைப்பற்றியுள்ள பாசப்பினிப்பு அகல அருளே உருவாகிய ஈசனை அன்பினால் மற வாது வழிபடுதல் வேண்டும். ஈசவசித்தாந்தம் விரித்துரைக்கும் இவற்றைத் திருத் தொண்டர் புராணம்,

“ தொழுவார்கள்தம் மும்மை மாமலங்களற விடருள் தில்லை மஸ்லலம்பதி ”

எனவும்,

“ தொல்லைவினை ஆகடைய மலமுன்றும் அளையவரும்

பெரும்பிறவி மாசத்தை விடக் கழித்து ”

எனவும்,

“ மருள்பொழி மும்மலங்கு சிதைக்கும்

வடிச்சூலம் ”

எனவும் வரும்தொடர்களால் விளக்கிச் செல்கிறது.

பஞ்ச மலங்கள் :

ஆணவம், கனமம், மாயை என்ற மும்மலங்களுடன் திரோத மலம் மற்றும் சத்த தத்துவங்களையும் கூட்டி மலம் ஜந்து எனப் பகுத்துரைக்கும் வழக்கம் ஈவத்தில் உண்டு. ஆணவ மலத்துடன் கூடினின்று அதனைக் கழலும் பக்குவழுடையதாகச் செய்யும் இறைவனது. மறைப்புச் சக்தியே திரோத மலம் எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்கு உலகு, உடல், கருவி, நுகர் பொருளாகக் காரியப்படும் சத்த மாயையின் திரட்சியே சத்த தத்துவங்கள் என்பன, மனிவாசகரும்,

“ மலங்கள் ஜந்தாற் சமூவன் தயிரிர்

பொருமத்துறவே ”

எனப்பஞ்சமலங்களைக் குறிப்பர். சேக்கிமூர் இவற்றை,

“தன்பரிசும் வினையிரண்டும் காருமலம்
முன்றுமறை
அன்பு பிழக்காய்த் திரிவார்”
எனவும்,

“இருவினைப் பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வருபவக் கடலில் வீழ்மாக்கள் ஏறிட
அருளுமெய் அஞ்செழுத் தரசை யிக்கல்
ஒருகல்மேல் ஏற்றிடல் உரைக் கேள்வுமோ”
எனவும் வரும் தொடர்களில் நுட்பமுறக்
குறித்துள்ளார்.

ஆன்ம ஈடேற்றம், சாதனம்:

உயிர்கள்பால் கொண்ட மேலாய
கருணையால் இறைவன் அவற்றிற்கு உலகு,
உடல், கருவி, நுகர் பொருள்களைப் படைத்
தளிப்பான் என மேலே கூறப்பட்டது. ஆத
லால், இறைவனே எல்லாப் பொருள்களை
யும் தனக்கு உடைமையாகக் கொண்ட
உடையான் ஆகிறுன். உலகப் பொருள்கள்
யாவும் அவனது உடைமைகளே. உயிர்கள்
இறைவனுகிய அம்முதல்வனுக்கு அடிமை.
இவற்றை உணர்ந்து இறைவனது திருவருள்
வழி அடங்கி நடத்தலே மெய்யனர்வுடை
யோர் செயலாகும். இவற்றை எல்லாம்
உட்கொண்டு சேக்கிழார்,

“எப்பொருளும் ஆக்குவான்
சக்னே எனும் உணர்வும்
அப்பொருள்தான் ஆளுடையான்
அடியார்கள் எனுமறிவும்
இப்படியால் இதுவன்றித்
தம்மிசைவு கொண்டியலும்
துப்புரவில்லார் துளிவு
துகளாகச் சூழ்ந்தெழுந்தார்”

எனவும்,

“தம்மை யுள்ளவா றறிந்துபின்
சங்கற்கடிமை
மெய்மையே செய்யும் விருப்புடன்
மிக்கதோர்ந்பால்
பொய்மை நீங்கிய பொருளிதுவெனக்
கொள்ளும் பொற்பால்
செம்மையே புரிமனத்தினர்
சிவநேசர் என்பவர்”

எனவும் வரும் திருப்பாடல்களில் குறித்துப்
போந்தார். ‘தம்மை உள்ளவாறறிந்துபின்’
என்ற இத்திருத்தொண்டர் புராணப்
பாடலை அடியொற்றியே,

“தம்மை யுளர்ந்து தமையுடைய
தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை எனமலைகழார் — தம்மை
உணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்”

என்ற சிவஞானபோத அவையடக்கம்
அமைந்துள்ளமை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

இருவினை ஒப்பு:

சௌ சித்தாந்தம் கூறும் ஆன்ம ஈடேற்ற
றப்பாதையில் ‘மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம்’
என இரண்டு நிலைகள் குறிக்கப்பெறும்.
நல்லினை, திவினை இரண்டும் அற்றநிலை இரு
வினை ஒப்பு எனப்படும். இருவினை ஒப்பு
உண்டாகிய நிலையில் மூலமலமாகிய ஆணவ
மலம் தனது ஆற்றல் தேய்தற்குரிய துணைக்
காரணங்கள் எல்லாவற்றுடனும் கூடும் இந்
நிலையே மலபரிபாகம் எனப்படும். மலபரி
பாகம் காரணமாக வினையின் நீங்கிய
நிலையில் உயிர் எய்தும் அடுத்த படிநிலை
சத்திநிபாதம் என்பது. ‘ஒன்றில் விருப்பும்
ஒன்றில் வெறுப்பும்’ உளதாதல் இன்றிப்
புண்ணிய பாவம் இரண்டிலும், அவற்றின்
பயன்களிலும் ஒப்ப உவர்ப்பு நிகழ்ந்துவிடு
வோன்று அறிவின்கண் அவ்விருவினையும்
ஒப்ப நிகழ்தலே ஈண்டு இருவினை ஒப்பு
எனக்குறிக்கப்பெற்றது. திருஞானசம்பந்தர்
கரத்தால் திருநீறு பூசப்பெற்ற சூன்
பாண்டியன் முன்னை வினைநீங்கி இருவினை
யொப்பு உடையனும் இறைவனை அறியும்
தன்மை யினைப் பெற்று என்பதனைச்
சேக்கிழார்,

“தெள்ளவன் மாறன்தானும் சிரிபுத
தலைவர்தீண்டிய்
பொன் எவில் கொன்றையார்தம் திருநீறு
பூசப்பெற்று
முன்னைவல் வினையும் நீங்கி
முதல்வனை அறியும்தன்மை
துண்ணினுள் வினைகள் ஒத்துக்
துலையென நிற்றலாவே”

என இருவினையொப்பினை இனிது விளக்கிப் போந்தார்.

மலபரிபாகம் :

அடுத்து, மலபரிபாகம் வருமளவும், மலத்திற்குப் பக்கதுணையாகநின்று நடத்திய இறைவனது மறைப்புச்சக்தி, மலம் பரிபாகம் எய்திய நிலையில் கருணைமறமாகிய செய்கை மாறிக் கருணை எனபடும் முன்னைப் பராசக்தி ரூபமாய் உயிர்கள் மாட்டுப் பதிதலே சக்திநிபாதம் எனப்படும். இறைவனது அருட்சக்தி பக்குவமுடைய உயிர்கள் பால் பதிதலால் அவ்வுயிர்கள் பாசத் தொடர்பினின்றும் விலகி இறைவன் திருவருளில் தோய்வன. இவ்வன்மையினைச் சேக்கிழார் கண்ணப் பநாய ஞார் புராணத்துள்,

‘திங்கள் சேர் சடையார் தம்மை சென்றவர்
காணுமுன்னே
அங்கனார் கருணை கூர்ந்த அருள்திரு
நோக்கம் எய்தத்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட
கலந்திப்
போங்கிய ஒளியின் நீழல் பொருவிலன்
புருவமானார்’

என அழகுற விளக்கினார்.

சைவசித்தாந்த முத்திறை :

நிறைவாக, சைவசித்தாந்த முத்திறைல் பற்றிச் சேக்கிழார் குறிப்பனவற்றைக் காண்டல் தகும். உயிர் சிவத்தோடு கூடும் நிலையில் ஒன்றுகி உயிர் என்ற பொருள் கெட்டழிவதும் இல்லை; இரண்டாகிப் பிரி

வதும் இல்லை; இரண்டற்ற நிலையில் அத்து விதமாய் அனுபவிக்கும். இதனை உமாபதி சிவம்,

“ ஒன்றாலும் ஒன்று இரண்டாலும் ஓசையேழா
தென்றுலொன் றன்றிரண்டும் இல் ”

என விளக்குவர். சைவசித்தாந்த பரமுத்தி யினைச் சேக்கிழார்,

“ நண்ணாயிச் சிவனந்த சூனவடி வேயாகி
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டவர்
சமர்ந்திருந்தார் ”

எனவும்,

“ திருஞானசம்பந்தர்
நாதனெழில் வளர்சோதி நண்ணியத
ஞுட்புகவார்
போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி
யுடனுரை ”

எனவும் திறந்தெரிந்து விளக்கிப்போந்தார்.

முடிவுரை :

திருத்தொண்டார் புராணத்துள் காணலாகும் சைவசித்தாந்தக் கூறுபாடுகளுள் ஒரு சில மட்டுமே இங்கே எடுத்துக்காட்டப் பெற்றன. சைவசித்தாந்தம் முறையாக உருப்பெறச் சேக்கிழார் வழங்கிய அருட்கொட்டகள் பல. முற்றுக ஆயும் வாய்ப்பில் அவற்றை அறிதல்கூடும். திரு முறைகளின் துணை, சைவசித்தாந்தம் உருவாக எந்த அளவு துணை நின்றன என்பதை அறி விக்கும் நோக்கிலேயே இக்கட்டுரை எழுந் துள்ளது.

சைவம் வளர்த்த நல்லறிஞர் காரைநகர் கார்த்திகேயப் புலவர்

கலாநிதி ப. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள்

(தலைவர், இந்துநாகரிகத்துறை,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

செந்தமிழழையும், சைவத்தையும் போற்றிப் பேணிவரும் சீரிய நகர் என்ற வகையில் ஈழத்துச் சைவசமய வரலாற்றிலே காரைநகருக்குத் தனியான தொர் இடமுண்டு. இந்தகருக்கேயுரிய பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கள் பலவாகும். இங்குள்ள மக்களின் சீரிய சமய வாழ்க்கை போற்றக் கூடுதலாக இருக்கிறது. இந்தகரில் விரிந்துள்ள சமய, பண்பாட்டு வளர்ச்சி, திருக்கோயில்களை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. நாவலர் வகுத்த சைவமரபு இவர்களின் சமய வளர்ச்சிக்கு மேலும் உருபுட்டியது. ‘ஸமத்துச் சீதம்பர புராணம்’ காரைநகரை ஒரு புன்னிய பூமியாகப் போற்றுகின்றது. அப்புராணம், ‘திண்ணபூரம்’ என்னும் திருத்தலத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி அடியார்கள் விணைதீர்க்கும் சுந்தரேசப் பெருமானது அருட் சிறப்புக்களையும் தலப் பெருமையையும் போற்றிக்கூறும் வகையில் எழுந்துள்ளது. இத் திருத்தலம், காரைநகரை ஒரு கோயில் மாநகரம் எனப் போற்றுமளவுக்கு, இந்தகருக்குத் தெய்வி கப் பொலிவைத் தருகின்றது. மகாவித்துவான் எவ். எக்ஸ். ஸி. நடராசா எழுதிய ‘காரைநகர் மாண்மியம்’, சிவழீ க. வைத்தி சுவரக் குருக்கள் எழுதிய ‘காரைநகரில் சைவசமய வளர்ச்சி’ என்னும் நால்கள், இந்தகளின் பண்பாட்டு வரலாற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

தென்னாட்டுச் சிவாலயங்களுக்கு நிகராக விளங்கும் திண்ணபூரமென்னும் ஈழத்துச் சிதம்பரத்திலூள்ள ஆலயத்தினால் இந்தகளின் புகழ் எங்கும் பரவியுள்ளது. சைவப் பண்பாடு இவ் வாசயத்தைச் சூழ நன்றாக வளர்ச்சிகள்கூடும்தான். காரைநகரில் உள்ள

திருக்கோயில்கள் அனைத்திற்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது இவ்வாலயத் தின் பிறதோர் சிறப்பமிசமாகும். இவ்வாலயத்துக்கு நீண்டதொரு வரலாற்றுப் பெருமையுண்டு. அத்துடன் நித்திய நெயித்திக்கிரியைகளிலும் இவ்வாலயம் பல சிறப்புக்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. மார்க்கு மாதத்தில் இங்கே நடைபெறும் திருவாதினரைவிழா தனிச்சிறப்புடையது. தென்னாட்டில், தில்லையம்பதியில் நிகழும் ஐதீகங்களையாத்த வகையில், நடராஜப்பெருமானுக்கு உரிய முறையில் அபிஷேக ஆராதைகள் நிகழ்வது கண்கொள்ளாக காட்சியாகும். இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய ஆலயத்தைப் பற்றியும் சுந்தரேசப் பெருமானைப் பற்றியும் போற்றிக் கூறும் வகையில் எழுந்ததே ‘திண்ணபூர அந்தாதி’ என்னும் சீரியநால். இதனைப் பாடிய பெருமைக்குரியவர் ‘கார்த்திகேயப் புலவர்’ ஆவர். காரைநகர் தந்த புலவர் பெருமக்கள் வரிசையில், தனியிடம் வகிக்கும் இவர், அருள்வளமும் கவித்திறனுங்கொண்ட சிறந்த சைவப் பெருமகனாவர்.

இற்றைக்கு நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக உள்ள காலப் பகுதியில், காரைநகரில், சிறந்த புலவர்களும் வித்துவான்களும் சைவ மரபைப் பேணுவதிலும் பாதுகாப்பதிலும் தம்மைப் பெரிதும் ஈடுபடுத்தி வந்துள்ளனர். காரைநகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கார்த்திகேயப் புலவர், ஏறக்குறைய என்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சைவத்தையும் தமிழழையும்பேணிப்பாதுகாத்தார். சிறந்த அந்தணர் மரபில் உதித்த புலவர் அவர்கள், தமது சிறந்தகத்தின் பெருமையினையும், தாம் வழிபாடு

செய்த இறைவனின் தெய்விகச் சிறப்புக்கொடியும் உலகநியச் செய்வதில் பெரிதும் உழூத்தார்.

முற்காலந் தொடக்கம் தமிழகத்திற்கும் சமுத்திற்கும் சிறந்த பண்பாட்டுத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது. நாவலர் காலத்திலும் அவர் வழிவந்த நல்லறிஞர் காலத்திலும் இத்தொடர்பு மேலும் இறுக்கமடைந்துள்ளது. புலவரது ஆக்கமாகிய ‘திண்ணபூர அந்தாதி’ தமிழகத்தில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. இந்நாலுக்குத் தமிழக அறிஞர் ஒருவரால் உரை எழுதப்பட்டமை இதற்குச் சான்றூருகும்.

காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் வேண்டு கோளையேற்று. தருமையாதீனப் புலவர், செஞ்சொற் கொண்டல், தமிழ்ப் பேராசிரியர், டாக்டர் சொ. சிங்காரவேலன் அவர்கள், இந்நாலுக்கு உரையசிரியராக விளங்கிப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார். இந்நால், தென்னகத்தையும் காரைநகரையும் பண்பாட்டுத்தியில் நன்கு பிணைத்துள்ளது. இச் சிறந்த கைங்கரியத்தினால் எமது நாட்டின் அறிஞர்கள் தமிழத்தில் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகின்றது. திண்ணபூர அந்தாதிக்கு எழுந்த செஞ்சொல்விளங்கம் என்ற உரை, இந்நாலினை மேலும் அணி செய்கின்றது. ஷட் கழகம் இந்நாலே அச் சிட்டுள்ளது. காலத்தாற் போற்றக் கருத்த, இத்தகைய நல்ல ஆக்க பூர்வமான காரியங்களைக் காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் சிறப்புறச் செய்து வருகின்றமையையும் இங்கு நாம் போற்றுதிருக்க இயலாது.

கார்த்திகேயப் புலவரின் தந்தையார் முருகேச ஐயரும் சிறந்த புலவர்; முத்தமிழ் வித்தகராக விளங்கியவர்; ‘தன்னை யமக அந்தாதி’, ‘பாரதம் — மாவிந்தம்’ முதலிய நூல்களை ஆக்கியவர். ‘குருக்கேத்தீரநாடகம்’ இவராற் பாடப்பெற்றது. நல்லறிஞராக விளங்கிய தந்தையார், புலவரது ஆரம்பக் கல்விக்கு வித்திட்டவராவர். ஜந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பம் செய்து வைக்கப் பட்ட இவர், காரைநகரில் வாழ்ந்த சுவாமி நாததேசிகரிடம் ஆத்திருடி, கொன்றை

வேந்தன், நல்வழி, நன்னெறி முதலாம் நீதிநூல்களையும் மற்றும் நிகண்டு, நெட-தம், பாரதம், கந்தபுராணம் முதலிய நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

புலவருக்குப் பன்னிரண்டு வயது நடந்து வருகையில், கந்தபுராணத்திலே தக்கன் வதைப் படலத்தில் இடம் பெறும் ஒரு பாடலைத் தந்தையார் சொல்லிக் கொடுத்தவழி அப்பாடலை அதற்குரிய இசையோடு வாசிக் கத் தெரியாமல் இவர் இடர்ப்பட, தந்தையார் தண்டித்தார். அதனால் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பையடுத்து இவரது கல்விக்குத் தந்தையாரின் உதவி தொடர்ந்து கிட்டாது போயிற்று. இதனையடுத்து ஒருவருடகாலம் இவரது பொழுது வீணே கழிந்தது. இவரது பாட்டியார் இந்நிலையில் கைகொடுத்து உதவினார். இவரைத் திக்கைத்தலத்து முடுகப்பெருமானை உபாகிக்கும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுத்தியதோடு காரைநகரிலே பெருங்கல்விமானங்க விளங்கிய சன்முக உபாத்தியாயிடம் கல்விகற்க ஒப்புவித்தார். புலவரவர்கள் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கியது மட்டுமன்றி, ஏட்டில் அழகாகவும் அட்சரசுத்தமாகவும் எழுதும் பயிற்சியும் பெற்றார். இவரால் அழகாக எழுதப்பட்ட திருக்குறள் நாலடியார், நிகண்டு முதலிய ஏட்டுச்சுவடிகள், ஊர்காவற்றுறையில் நீதிபதியாயிருந்த பெரியார் கு. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் மூலம் 1886ஆம் ஆண்டில் இலண்டன் மாநகரப் பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. அவை அங்கு அனைவரதும் பாராட்டைப் பெற்றுமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவர் தமது பதினெட்டாவது வயதிலே தந்தையார் இயற்றிய “தன்னையமக அந்தாதி”யில் எஞ்சிய முப்பது பாடல்களையும் பாடி நிறைவு செய்தார். அதன் வாயிலாகத் தமது கவிதையாற்றலை வெளிப்படுத்தி வரகவி என்னுஞ் சிறப்பையும் அடைந்தார். இவரது ஆற்றலைக் கண்ணுற்ற கங்காதர சாஸ்திரி என்பவர், புலவர் என்ற பட்டத்தைச் சூடிடப் பெருமைப்படுத்தி னார். மகனது கல்வித் திறமையினால் தந்தையாரும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். ஷட் அந்தாதி காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தால் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது.

நாவலரது குருவாசிய இருபாஸீலச் சேனா திராச முதலியாரைத் தமக்கும் குருவாகப் பெற்றவர் புலவரவர்கள். இவர், அரிய பாடல்களுக்குப் பொருள் கேட்டுத் தெரிந்ததோடு, பெரியபுராணம், இராமாயணம், பாரதம், காரிகை, நன்னால்விருத்தி போன்ற அரும்பெரும் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் பாடங் கேட்டுத் தமது கல்விய றிவை மேம்படுத்திக் கொண்டார்.

கார்த்திகேயப் புலவர் சிறந்த நாடகா சிரியராகவும் திகழ்ந்தார். தமது தந்தையார் ஆக்கிய குருக்கேத்திர நாடகத்தைத் திருத்தியும், விளக்கியும், புதுக்கியும் எழுதியதோடு அக்காலத்திலே கள பூ யில் வாழ்ந்த பெரியோர்களது வேண்டுகோளின் படி 1844இல் அதனை அரங்கேற்றிய பெருமையும் படைத்தவர். ஊரில் உள்ள பெரியோர்கள் பலர் நாடகப் பிரியர்களாய் இருந்து இவரை நாடகம் எழுதித்தர வேண்டவே, ‘குருபன்மன் நாடகம்’, பாரதத் தில் இடம்பெறும் ‘நந்திரவன்ன நாடகம்’, ஆகியவற்றை ஆக்கி ஆடுவித்து அரங்கேற்றிய வகையிலும் பெருமை பெற்றார். இதிகாச புராணங்களில் இவருக்கு இருந்த புலவர் இப்பணிகள் சிறப்படைய அடித்தளமாக அமைந்தன.

புலவர் நாவலர் காலத்து வாழ்ந்தவர். நாவலரது சொற்பொழிவுகளை ஒழுங்காகக் கேட்டுக் குறிப்புக்களும் எழுதி வைத்துக் கொள்பவர். எனவே, நாவலர்வழி சமயப் பணி ஆற்றும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிட்டியிருக்க வேண்டும். இவரது காலத்தில் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் காரைநகரில் வீடு வீடாகச் சென்று தமது சமயப்பிரசாரத்தை மேற்கொண்டு வரலாயினர். சைவசமயத்துவர்கள் பலர் கிறிஸ்த மதத்தைத் தழுவினர். இதனைக் கண்ட புலவர், தக்க எதிர்ப்பிரசாரத்தில் ஈடுபடலாயினர். கிறிஸ்தவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பரிகாசங்களுக்கும் நெயாண்டிகளுக்கும் தக்க கண்டனங்களை எழுதிச் சைவ மரபைப் பாதுகாத்தார். இவர் எழுதிய கண்டன நூலாகிய ‘கிறிஸ்து மத சூடாம்’ குறிப்பிடத்தக்கது,

இளஞ் சிறுர்களின் கல்வி விருத்திக் கெனப் பலரின் வேண்டுகோளின்படி 1852 ஆம் ஆண்டு ஒரு வித்தியாசாலையை உருவாக்கிச் சைவசமய நூல்களைக் கற்பித்து வந்தார். இவரிடம் பாடங்கேட்டுப் பயன்டைந்தோருள் இவர் புதல்வர் நாகநாதையர், நடராசக் குருக்கள், சிவசிதம்பர ஜயர் ஆகிய மூவருடன் மற்றும் பலரும் அடங்குவர்.

புலவர் தமது மாணுக்கர் சிலருடன் அடிக்கடி தமிழகத்திற்குச் சென்று, புன்னிய தலங்களைத் தரிசித்ததுமன்றித் தமிழகத் தொடர்பினையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அங்கு தங்கியிருந்த போது ‘திருத் தில்லைப்பல்சந்தமாலை’ என்னும் ஒரு பிரபந்தத்தை இயற்றினார்.

வரகவி என்ற புகழடைந்த புலவர், அவ்வப்போது யாழ்ப்பாணத்திலே உதயமாகிய புதினப் பத்திரிகைகளுக்குச் சிறப்புக்கவி கூறியமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. வேதாகம புராண இதிகாசங்களின் சாரங்களை உள்ளடக்கிப் புலவர் பாடிய சிறப்புக்கவியொன்று 1877ல் ‘இலங்கை நேசன்’ என்ற பத்திரிகையில் வெளியாகியது. இக்கவி பலருடைய பாராட்டுக்கும் உள்யதாயிற்று. 1880இல் தொடங்கப்பெற்ற ‘உதயபானு’ என்ற பத்திரிகைக்கான சிறப்புச் செய்யுள் பலரையும் கவர்ந்துள்ளது. பத்திரிகைக்கும் பானுவுக்கும் செய்திருந்த சிலேடை இவரது கவித்துவத்திற்குச் சிறந்த கான்றாகும். சிலேடை, மடக்கு, யமகம், முதலிய யாப்பமைதிகளில் பாக்கள் ஆக்குவதில் புலவர் வல்லவராக விளங்கி வருகிறார். 1882இல் தொடங்கப் பெற்ற ‘வின்னான வர்த்தனி’ என்ற பத்திரிகைக்கும் புலவர் சிறப்புக்கவி பாடியுள்ளார்.

புலவர் பல செய்யுள் நூல்களையும் இயற்றிப் புகழடைந்தார். இவர் திக்கையில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்பெருமானைத் தமது உபாசனை மூர்த்தியாகச் கொண்டவர். அப்பெருமான் மீது 1864இல் புலவர் பாடிய நூல் ‘திங்கையந்தாதி’ ஆகும். இதன் சைவயழுத்தும் பிரதியை மகாவித்துவான் எவ். எக்ஸ். எலி.

நடராசா அவர்கள் உபகரிக்க, காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகச் செயலாளர் சிவஸீ
க. வைத்தீசுவரக் குருக்கள் அவர்கள் 1985
இல் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். இந்
நூலின்வழி புலவரின் கவித்திறன், சைவ
சித்தாந்தத்தில் அவருக்கிருந்த புலமை முத
வியன் வெளிப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்க
தாகும். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலைக்
குறிப்பிடலாம்.

‘பவத்துக் கிறையுமஞ் சாமற் பொருளைப் –
பலவிதமா
யவத்துக் கிறைத்துத் திரியு சம்பர் ~
கலேயுயர்பா
தவத்துக் கிறையை வளைத்தோன் –
மகன்றனைக் சண்முககளைக்
விவத்துக் கிறைவனைத் திக்கை –
யனைத்தெரி சித்துய்யுமே’

இந்நால் இப்பொழுது பண்டிதர் க. மயில்
வாகனம் அவர்களின் விளக்கவரையுடன்
காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின
ரால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. புலவர் முருகப்பெருமான்மீது பாடிய
மற்றும் ஒரு பிரபந்தம் ‘திக்கைநாயகர் மும்
மனிமாலை’ ஆகும்.

காரைநகரிலுள்ள கருங்காலி என்னும்
இடத் தில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப்
பெருமான்மீது புலவராற் பாடப்பட்ட நூல்
‘திருப்போசை வெண்டா’ ஆகும். இந்நால்
முருகனின் தலப்பெருமையைச் சிறப்புறக்
கூறுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாகப் பின்
வரும் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

‘பூக்காய் கனியாற் புகலோசை யிற்பொலிவாய்
வாக்காய் நூனேரா மாபோசை - நீக்காப்
பணிகையி ஞர்வெம் பவத்தை யழிக்குந்
தணிகையினுன் வாழுந் தலம்’

இந்நாலை 1924ஆம் ஆண்டு புலவரின் பேரா
ஞராகிய பிரம்மழூர் கா. சி. மகேஸ்வரசர்மா
அவர்கள் அச்சிட்டார்கள். இந்நால் கோப்
பாய் அரசினர் ஆசிரியகலாசாலை அதிபர்
திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம் எம். ஏ.
அவர்களது உரையுடன் இப்போது அச்சிடப்பட்டு வருகிறது. இம்முயற்சியில் கருங்

காலி முருகமூர்த்தி தேவஸ்தானமும்
காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகமும் எடு
பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புலவர், ‘நகுலேசர் யமக அந்தாதி’, ‘வண்ணைத் திரிபந்தந்தாதி’ முதலானவற்றையும்
பாடி இலக்கியப் பணியாற்றியுள்ளார்; சிறந்த சோதிட நூலாகிய ‘விதானமாலை’
என்பதைத் திருத்தி, உரையில்லாத பாடல்
களுக்கு உரை எழுதி, 1881ஆம் ஆண்டிலே
வெளியிட்டுள்ளார். இதனை அச்சுவாகனம்
ஏற்றிய பெருமைக்குரியவராகப் புலவர்
விளங்கினார். இந்நூலின் வழி இவர் தமக்
குரிய சோதிட அறிவை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

புலவர் பலருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்
துத் ‘தக்ளனகைலாச புராணம்’ என்னும்
நூலை அச்சிடுவதற்கு ஏற்ற வகையில்
ஒழுங்கு செய்து தந்தனராக, அவரது புது
திரராகிய சிவசிதம்பர ஜயர் சென்னைக்கலா
ரத்தினுகர அச்சியந்திரசாலையில் 1887ஆம்
ஆண்டில் அதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.

புலவரது ஆக்கங்களுள் தலை சிறந்தது
‘திண்ணபுர அந்தாதி’ ஆகும். இவ்வந்தாதி
திண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்த
ரேசெப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டதென்
பதையும், நூலுக்கு டாக்டர் சொ. சிங்
காரவேலன் அவர்களால் உரை எழுதப்
பட்டதென்பதையும் காரைநகர் தமிழ்
வளர்ச்சிக் கழகம் நூலை அச்சிட்டுள்ளதென்
பதையும் முன்னர்க் குறிப்பிட்டிருந்தோம்.
திருப்பணந்தாள் ஸ்ரீ காசிமட அதிபர் கயீவு
மாமுனிவர், ஸ்ரீலஸீ காசிவாசி முத்துக்
குமாரசவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்,
நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிச் சிறப்பித்
துள்ளார். அவர் வழங்கிய ஆசியுரையில்
குறிப்பிடும் பின்வரும் கருத்து மிக முக்கியத்
துவழுடையது.

உலகம் உய்ய எழுந்த அருளாளர்கள் பாடிய
அருட்பனுவல்கள் காலவெள்ளத்தில் நிலைத்து
நிற்பவை. அவற்றின் சொல்லும் பொருளும்
இறைவனும் இறைவி யுமே ஆதலின்
அவை மந்திரமாகவே கொண்டு ஓதி உணர்தற்கு

ரியவை. அவற்றை ஒதுவதால் வரும்பயன் உணர்தற்கரியது. வினைநீக்கமும் சிவப்பேறும் அளிக்கும் விழுப்பொருளாக அவை விளங்குகின்றன.....இத்தகைய அருளாளர்கள் பாடிய அருட்பறுவல்களின் வரிசையில் வைத்து என்னாத்தக்க திண்ணபுர அந்தாதி என்ற இந்த நூலை யாழிப்பாணம் காரைநகரைச் சேர்ந்த கார்த்திகேய் புலவர் பாடியுள்ளார். இவர் ஆறுமுகநாவலின் சமகாலப் புலவர் ஆவர்; அருளாளர்கள் பாடிய அருள் நூல்களில் தோய்ந்தவர் ஆதலின் இவரது வாக்குகளில் திருவருள் மணம் கமழுகின்றது.''

இக்குறிப்பு, புலவரின் கவித்துவச் சிறப்புக்குச் சிறந்த உரைகள்வாரும். இந்நாளினுக்குச் சிறந்த உரைவகுத்த பெருமைடாக்டர். சொ. சிங்காரவேலன் அவர்களுக்குரியது. செஞ்சொல் விளக்கம் என்ற உரையில் அவரது புலமைநலம், தெளிவான விளக்கம், மேற்கொளாட்டி போன்ற சிறந்த நலன்கள் மினிர்கின்றன. சமுத்துப் புலமையும், தமிழகப் புலமையும் சங்கமமாகும் இடமாக விளங்குகின்றது. திண்ணபுர அந்தாதி செஞ்சொல் விளக்க உரைநூல்.

திண்ணபுரத்துத் சுந்தரேசப் பெருமானை வழிபடுவதனாற் கிடைக்கும் முத்தி பற்றிப் புலவர் தமதுஅந்தாதியில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

'பதுமயமான வுடய்பினை நாளொனும்
பற்றமுந்திக்
கதுமயமானம் விடாதலை கின்ற
கருத்துவிட்டு

நிதமய மானவர் போற்றுதின்
ணப்புர நித்தனது
தீழமய துணர்ந்தவர் முத்திசே
னீர்மையரே'

என்று முத்திக்கு எம்மை நெறிப்படுத்தி நிற்கின்றது திண்ணபுர அந்தாதி.

பல்துறை சார்ந்த ஆற்றல் மிக்கவராகிய புலவரின் வரலாறு, புலவரது புத்திரர்களுள் ஒருவராகிய சிவசிதம்பர ஐயார் எழுதப்பட்டு, புலவரது இரண்டாவது புதல் வர் நடராஜக் குருக்களால் 1908இல் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திண்ணபுர அந்தாதி பாடி, சமுத்து அறிஞர் புகழூத் தமிழகத்திலும் பரவச் செய்த புலவர் அவர்கள் சிறந்த கவிஞராக, இலக்கியகர்த்தராக, நாட்காசிரியராக, சௌகிடக்கலை வல்லவராக, சிறந்த பதிப்பாசிரியராக, நல்லாசானாக, அருளாளராக, நல்லறிஞராக விளங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சமுத்துச் சமய இலக்கிய வரலாற்றில் புலவரின் பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்ட சமய இலக்கியப் பணிகள் நீச்சயம் இடம்பெறத் தக்கவையெனில் மிகையாகாது. தாம் பிறந்த ஊராகிய காரைநகருக்கு மாத்திரமன்றி, சமுத்துச் சமய இலக்கிய பாரம்பரியத்திற்கும் சிறந்த புகழூத் தேடிதந்த பெருமை பிரம்மஸ்ரீ மு. கார்த்திகேயம் புலவரவர்களையே சாரும்.

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை

திரு. க. சிறிதரன் அவர்கள்

(கிராம அலுவலர், சித்தன்கேணி)

ஈல்வி, செல்வம், சைவப்பண்பாடு என்பன ஒருங்கே அமையப் பெற்றதும், ஈழத்துச் சிதம்பரமென்னும் திருத்தலத் தைத் தன்னசத்தேயுடையதுமான காரை நகரில், பிரமாதி வருஷம், மார்கழி மாதம் 17ஆந் திகதி (01-01-40) காரைநகர் மணிவாசகர் சபை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலத்தில், சபையானது மாணவர்களை ஒன்றுசேர்த்து, சைவசமயபாட வகுப்புகளை நடத்தி, அவர்களின் மனத்தில், சமயப்பற்றையும், சமய நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கியது அன்றியும் மக்களின் ஆதரவுடன் வாசிக்காலை யொன்றையும் நடத்தி வந்தது.

சபையானது சைவப்பேரரிஞர், மூலீமதி சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்களைக் கொண்டு, திருவெம்பாவைக்கு உரை எழுதுவித்து, அச்சிட்டு, அடக்க விலைக்கு விற்பனை செய்தும் வந்தது; திரு வெம்பாவைக்காலத்தில், பின்னிரவில், எம்பாவைப்பாடல்களைக் காரைநகர் முழுவதும் பல வருடங்களாக ஒலிபரப்பியும் வந்தது.

இச்சபை, 1955ஆம் ஆண்டு ஈழத்துச் சிதம்பரத்தில் திருவெம்பாவைக் காலத்தில் மணிவாசகர் விழாவை நடத்துவதற்குத் தொடங்கியது. மகா வித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்கள் வருகை தந்து, நந்திக் கொடியை ஏற்றி, ஆசி கூறி விழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். அக்காலத்தில், அமைச்சராக விருந்த சேர். கந்தையாவைத்தியநாதன் அவர்கள் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். அந்த ஆண்டு தொடக்கம் விழா தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. விழாக்கள் சைவப் பெறு

மக்களின் கவனத்தைப் பெற்றும் ஈர்த்துள்ளன. விழாக்களிற் சொற்பொழிவாற்றுவதற்குத் தயிழுக்கத்திலிருந்து டாக்டர் சொ. சிங்காரவேலன், உயர்திரு. க. வச்சிரவேலு முதலியார், மகா வித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர், உயர்திரு. தொ. மு. பாஸ்கரத்தொண்டமான், புலவர் சி. குழந்தையம்மாள், வித்துவான் கி. வா. ஜகந்தாதன், வித்துவான் வி. குருசாமி தேசிகர், வித்துவான் இரா. செல்வக்கணபதி, வித்துவான் ப. நீலா முதலான அறிஞர் பெருமக்கள் வந்திருந்தார்கள்.

சபையின் சமய சேவையை நன்குணர்ந்த இலங்கை அரசினர், வருடந்தோறும் நன்கொடையாகப் பணம் வழங்கிச் சபையின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தனர்.

மணிவாசகர் விழாக்களை முன்னிட்டு மலர்கள் பலவற்றையும் சபை வெளியிட்டுள்ளது; இவ்வாண்டு, இந்திய, இலங்கைப் பேரரிஞர்களின் கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய சிறந்தவொரு பொன்விழா மலரை வெளியிடுகின்றது.

இச் சபையானது, தொடர்ந்து சிறப்புறப் பணியாற்றிச் சைவ மக்கள் மத்தியில் சமய அறிவைப் பெருக்குவதுடன், வைர விழா, பவள விழா, அமிர்த விழா, நூற்றுண்டு விழா என்பவற்றையுங் கண்டு மினிர வேண்டுமென இறைவணிப் பிரார்த்தித்து, சபைக்குப் பேருதலி புரிந்து வருகின்ற அன்பர்களுக்கு நன்றி கூறி அமைகின்றேன்.

வழிகாட்டியருளிய வாதலூரடிகள்

பஸ்கலீப் புலவர் திரு. க. சி. குலரத்தினம் அவர்கள்
(கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள் முன்னால் எழுத்தாளர்)

“இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி, முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்.” இதை வாழ்ந்துகாட்டிப் பாடியருளிய பெரியவர் வாதலூரடிகளாவர். திருவாதலூரடிகள் என்றும், தென்னவன் பிரமராயன் என்றும், மணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்றும் வழங்கிய சமய குரவரை அழுது அழுது அண்ணல் அடி அடைந்தவர் என்று போற்றுவர்.

அண்ணவாகிய சிவபெருமானின் செம் பதுமத்திருவடியடைதலே பரமுத்தி என்பார். பரமுத்தி அடைதலே வாழ்வின் நோக்கம். இந்தப்பரமுத்தி அடைதாலாவது இந்தி ரன் முதலிய இறையவர்கள் அனுபவிக்கும் பதமுத்திப் பேறுகளிலும் பார்க்க மேலானது. பரமுத்திப் பேற்றைவதற்கே திருமால் பிரமன் முதலாய பெரியவர்களும் ஆசைப் படுகின்றார்கள். இன்பகனமான முத்திப் பேற்றைத் தந்தருளுபவர். நித்தமனூனரும் நிரம்ப அழகியவரும் எம் சித்தத்திருப் பவருமாய பெருந் துறையான் என்னும் சிவபெருமானேயாவர்.

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று பதியுண்மை பாடியருளியவர்களுள் வாதலூரடிகளும் ஒருவர். அவர் பரடிய பாடல்கள் மாணிக்கம் போன்றவை என்று கேட்டருளிய பெருமானாரே, பாடியருளியவருக்கு மாணிக்கவாசக என்று பட்டம் குட்டியருளினார் என்பார்.

சௌவசித்தாந்தம் நுதலிய முப்பொருள்களுள் முதற் பொருளாய முழுமுதலே கடவுள். அவரே உலகத்துக்குக் கருத்தாவாகிய சிவபெருமான். பதி என்றும் பரமபதி யென்றும் திருநாமம் தாங்கிய இறைவன் என்னில்டங்காத தொகையினரான உயிர்களுக்குத் தலைவன். உயிர்களையே ஆன்

மாக்கள் என்றும் பசுக்கள் என்றும் பகர்வர். பசுக்களுக்குத் தலைவரானமையால் இறைவன் பசுபதி. அவர் கருணையுள்ளம் படைத்தநல்ல மேய்ப்பன். அவர் பசுக்களை மேய விடும்போது, ஓடிமீள்கென ஆடல் பார்த் திருப்பவர். அவருந்தான் ஆடலே புரியும் அம்பலவானர்.

ஆடல்புரியும் அம்பலவானராய சிவபெருமான் தென்னாட்டவர்க்கும் உரிய வராவர். பதியாய இறைவன் பசுக்களாய உயிர்கள் மீது சொன்டபரிவுக்குக் காரணம், உயிர்களைப் பந்தித்த தலை என்னும் பாசமாகும் அந்தப் பாசத்தைப் போக்கவே உயிர்களுக்குப் பலவேறுவிதமான உடம்புகளைக் கொடுத்தருள்வதோடு கரணம் போகம் வதிவிடமாய புவனத்தையும் கொடுத்தருள்கிறார். தனுக்கரணபுவன போகங்கள் நமக்குக் கிடைக்கும் போது, உயிர்களின் தனித்தனி தகுதி கவனிக்கப்படுகிறது. இங்கே தகுதி எனபதைப் பக்குவும் என்றும் கருதலாம்.

உயிருக்கு எல்லாவற்றையும் தருபவனுகிய கொடுப்பவன் இறைவன். சௌவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டில் கொடுப்பவனுகிய இறைவனுக்குத் தனியிடம் உண்டு. அவனே ஊழ எனும் வினையின் வழியில் ஆருயிலரக் கொண்டு செலுத்துவன். இங்கே வினை என்பது சடப்பொருளாகையால் அது தானே சென்று ஒருவளைப் பற்ற மாட்டாது. எனவே தான் கொடுப்பவனுக்குச் சௌவசித்தாந்தம் தனியிடம் கொடுத்திருக்கிறது.

செய்வானும், செய்வினையும், சேர்பயனும், கொடுப்பானும் எவ்வரும் பெரிய புராணமும் திருவருட்பயனும் இதை வலி யுறுத்தி வற்புறுத்துகின்றன. இத்தகைய

சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டுக்கு இலக்கியம் அமைத்த திருமுறையாளர்களுள் வாதலூரடிகள் சிறப்பிடம் வகித்தார். அவரே வாழ்ந்தும் காட்டியருளினார். வாதலூரடிகள் “தென்னவன் பிரமராயன்” என்னும் பாண்டினின் அறிவுக்கு அரசனைய் இருந்தவர். அவர் முன்னர் தாம் செய்தருளிய பெருந்தவத்தின் பேரூசக் குருநாதன் ஒரு வரைக் கண்டவர். குருநாதன் அவரைத் தடுத்தாட கொண்டு புடம்போட்டுத் தன் பரிசும் விளையிரண்டும் சாருமலம் மூன்றும் அகற்றியவர். இத்தகைய முறையில் தன் பரிசு, விளையிரண்டு, சாருமலம் மூன்றும் அகலவே, உயிர்சோபான முறையில் உயர்ந்த படியில் ஏறி ஏகஞகி, இறைபணி நின்று, ஈறில்லாப்பரகதி எழ்துகிறது.

இத்தகைய படிவழியே ஏறிச் சென்ற அடிகளாரின் போக்கு ஒரு பைத்தியக்காரானின் போக்காயமைந்தது. பைத்தியப் போக்கில் அடிகளார் ஆஸ்மநாயகன் என்றும் பிராணநாயகன் என்றும் உள்ள பதியைக் காதவித்தார். அந்தக்காதல் துறைகளை அவரே பின்னர் கோவை செய்து நானுறு பாடல்களில் தந்தருளியுள்ளார். அவை அநுபூதி நிலையில் அறிந்தவை என்பதை வெளிப்படையாக அறிந்து இன்புற வாம்.

இங்ஙனமாக அடிகளாரின் வாழ்க்கை யும், அவர் வாழ்ந்து காட்டியருளிய வழியும், சைவசித்தாந்த. வாழ்வின் திருப்புமையாகும். அஃது இதுகாறும் நீஜம்புவேடர் வழிகாட்டச் சென்று வரண்டவாழ்வு வாழ்ந்தாய். இனி நீ என்னுடைய ஆள், என்னைப் பீன் தொடர்ந்துவா, உலகமும் நியமாய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சோபான முறையில் கடந்துவா, இந்த உய்தி ஏணியில் ஏறிவந்தால் என்னைக்காட்டு

வேன் என்று குருவடிவாக வந்த திருவருளே இட்டுச் செல்கிறது. இது ஐம்புவேடரின் எனத் தொடங்கும் சிவஞான போதத்து எட்டாம் சூத்திரம். இதுவே திருமுறையில் எட்டாம் திருமுறையாக அடிகளார் பேரிலமைந்த திருவாசகமும் திருக்கோவையாருமாகும்.

அடிகளார் தாம் குருநாதனைக் கண்ட வரலாற்றையும் அவரே இறைவன் என உணர்ந்த வரலாற்றையும் 51 பதிகங்களில் 658 பாடல்களில் அருமையாகப் பாடிக்காட்டியருளியுள்ளார்.

இறைவனைத் தாம் நினைப்பற நினைந்த தாகவும், இறைவன் தம் கண்காணப் பூமியில் எழுந்தருளியதாகவும், தாம் அவரைக் கண்டதாகவும், அவர் தம்மைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகவும், தாம் புனிதனுகி உய்தியடைந்ததாகவும், அந்த வழியிலே நம்மையும் தொடர்ந்து வருமாறு வழிகாட்டியருளியுள்ளார்.

இறைவனுக்குரிய ஆயிரக் கணக்கான திருநாமங்கள் ஒருபுறமிருப்பத் தாம் அவரைப்பற்றினபற்றில் செல்லப்பெயராக உள்ளார்ந்த உறவில் சருக்கப் பெயராக, அப்பணை, அடிகாள், அருத்தனே, அங்கணை, அபன்னை, ஆதியே, இன்பமே, சுகணை, உறவே, ஐயனே என்றெல்லாம் அழைத்ததாகவும், அவர் உடனடியாகக் குரல் கொடுத்து அருளியதாகவும் பாடியருளியுள்ளார்.

கருணைக் கடவினராய இறைவன் நாம் அழைக்கும் போது கணமுடி மெளனியாய் இருக்கமாட்டார். அவர் உள்நின்று உருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தம் தந்தருஞபவர். ஆன்மநாயகனுய அவர் நித்தமனைளர், நிரம்ப அழியர் எல்லோரையும் அரவைனத்து அப்யந்தந்தருளும் நீண்டகரந்தார், சைவதெறி

காட்டும் முதிய நீண்ட குடுமியை உடைய என்பர். அவர் ஞானமயமான வேதக் வர் என்றெல்லாம் ஆற்றுப்படுத்துவர். இங்குணம் சிவாற்றுப்படை செய்தருளிய பெரியவர்களுள் வாதலூரடிகள் வரன்முறைகள் நிறையக்கையாண்டருளியவர். இறைவன் ஆகமமாகி நின்றநூறுபவர். வேகங்கெடுத்து ஆட்கொள்பவர் என்றெல்லாம் அருளியவர்.

சிந்தையை அடக்கி, சித்தமல மறுத்து சிவமாக்கி ஆண்டருளும் அத்தன் பெருமையை அருளும்போது, அவர் சமர்த்தர்

“பாய்பரியோன் தந்த பரமானந் தப்பயனைத்
தூயதிரு வாய் மலராந் சொற்செய்து - மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறுசெய்தான் கண்டாய்
திருவாத ஹுரானுந் தே”

சிவ சிவ

ஏ

“ உலகத்திலுள்ள மதங்களில் உயர்ந்த, உண்மையான மதம் சைவம். அது சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையில் வடபாகத்திலும் பரவியிருக்கின்றது. தத்துவ சாஸ்திரங்களிலும் கைவ சித்தாந்தமே ஏனையவற்றைக் காட்டிலும் பொது நோக்குடையது. சைவ சித்தாந்தத்தின் தெளிதேநையை திருவாசகம், ஜம்பத்தொரு பதிகங்களால் ஆக்கப்பெற்றது. அது தென்னிந்தியாவிலுள்ள திருக்கோயில் ஒவ்வொன்றிலும், ஒவ்வொரு தமிழ்நூடைய உடைட்டிலும் உலாவிவரும் உள்ளம் உருக்கும் ஒரு தனிச் செந்தூல்.”

— ஜி. யு. போப்

யோகர் சுவாமிகள் ஆசிபெற்ற காலைநகர் மணிவாசகர் சபை

க. வைத்தீசுவரக் குருக்கள்

திரு. சபாநடேசன் என்பவர் கொழும் புத்துறையைச் சேர்ந்தவர்; யோகர் சுவாமிகளின் உறவினர்; சுவாமிகளிடத் தில் மிகுந்த விசுவாசமும் பெருமதிப்பும் உள்ளவர்; சைவ சமய சாஸ்திரங்களில் நிரம்பிய புலமை உடையவர். இவர் 1924ஆம் 1925ஆம் ஆண்டுகளில் காலைநகர் அஞ்சல் அலுவலக அதிபராகப் பணியாற்றி வந்தார். அக்காலங்களில், சுவாமிகள் காலைநகருக்கு வந்து, திரு. சபாநடேசன் வீட்டில் தங்கிச் செல்வது வழக்கம்.

என் பாட்டானர் சிவழுஷ் சு. சரவணப் வக்குருக்கள் (செல்லக்குருக்கள்) அவர்கள், 1923ஆம், 1924ஆம் ஆண்டுகளில் அரியாலீசு சித்திவிநாயகர் கோயிற் பிரமோந்சவம் நடைபெற்றபோது உற்சவ ஆசாரியராக இருந்து நடாத்தி வைத்தார். கொழும் புத்துறை, அரியாலீசுக்கு அயற்கிராமம். உற்சவ காலங்களில் யோகர் சுவாமிகள் சித்திவிநாயகர் ஆலயத்திற்கு வருவார்கள். பாட்டானரும் சுவாமிகளும் ஒருவரையொரு வர் நன்கு புரிந்து கொண்டனர். பண்டை நல்வினைப் பயனால் இருவருக்கும் ஆன்மிகத் தொடர்பு ஏற்படலாயிற்று.

பாட்டானர் ஓர் உள்ளத் துறவி; ஆன்மிக விஷயங்களில் அதிகநாட்டமுள்ளவர்; புராண இதிகாசங்களிலும் சைவசமய நால்களிலும் மிகுந்த தேர்ச்சி உடையவர். யோகர் சுவாமிகள், காலைநகரில் திரு. சபாநடேசன் வீட்டுக்கு வந்து தங்கியிருந்த காலங்களில் பாட்டானர் அவரிடம் சென்று உரையாடி வருவது வழக்கமாயிற்று.

காலைநகரச் சிவன்கோயில் வடக்கு ரத வீதிக்கு ஆண்மையிலுள்ள வீட்டே பாட்டானின் வாசத்தலமாக அமைந்திருந்தது. அந்த

வீட்டில் என் தகப்பனர், தயார், உடன் பிறந்தார் முதலானேர் இருந்தனர். யானும் அங்கிருந்தேன்.

சில நாள்களில், காலை நேரங்களில் சுவாமிகள் பாட்டானர் வீட்டுக்கு வருவார்கள். தலைவாசலில் பாட்டானரும் சுவாமிகளும் எதிரெதிரேயிருந்து, கர்ப்பூரங்கொளுத்திவிட்டுப் பாட்டுப் படிப்பார்கள். (இவர்கள் படிப்பது திருவாசகம் என்பதைப் பின்னர்தான் அறிந்து கொண்டேன்) பாட்டானருக்குத் திருவாசகத்தில் நிரம்பிய சடுபாடு உண்டு. அவர் தமிழை மறந்து இனிமையாகப் பாடுவார். என் முத்த தமையனார் சிவழுஷ் சு. மங்களேஸ்வரக் குருக்கள் அவர்கள், அக்காலத்தில் சன்னுகம் பிரானீ பாடசாலையில் வேதவிசாரத பி. வி. சிதம்பரசாஸ்த்திரிகள் அவர்களிடம் சம்ஸ்கிருதமும், மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களிடம் தமிழும் படித்துக் கொண்டிருந்தார். எனது மற்றைய தமையனார் சிவழுஷ். இரத்தினசபாபதி குருக்கள் அவர்கள், காலைப் பூசையின் போது தகப்ப முருக்கு உதவுவதற்காகச் சிவன்கோயிலுக்குச் சென்றுவிடுவார். தகப்பனர் பூசை முடவடைந்ததும் வீட்டுக்கு வருவார். வந்ததும் இருவரும் அவர்களுடன் சேர்ந்து திருவாசக பாராயணத்தில் சடுபடுவர்.

தகப்பனராகிய சிவழுஷ் சு. கணபதிஸ்வரக் குருக்கள் அவர்கள், புலோவினையச் சேர்ந்த பேரறிஞர் சிவழுஷ் சு. இராமவிங்கக்குருக்களுடன் (மாப்பிளைக்குருக்கள்) எட்டு ஆண்டுகள் உடனுறைந்து வேதசிவாகமங்களையும், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் நன்கு கற்றுத்தேர்ந்தவர்: ஆலயக்

கிரியைகள் செய்வதிலும் முடிகுடா மன்னாகத் திகழ்ந்தவர். மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களால்,

“வடமொழி யறிவின் மிக்கு
மன்னுமா கமமும் தேர்ந்து
புடலியிற் கோயிற் கேற்ற
கிரியையிற் புலமை மிக்கே
கடமைகள் வழுவா தாற்றுங்
கணபதீஸ் வரம்பேர் பூண்ட
குடும்பி பேர்ஸ்வி எங்குங்
குரு.....”

என்று பாராட்டப்பட்டவர், திருவாசகத் திலும் உபநிஷதங்களிலும் தகப்பனாகுக்கு நிரம்பிய ஈடுபாடு உண்டு.

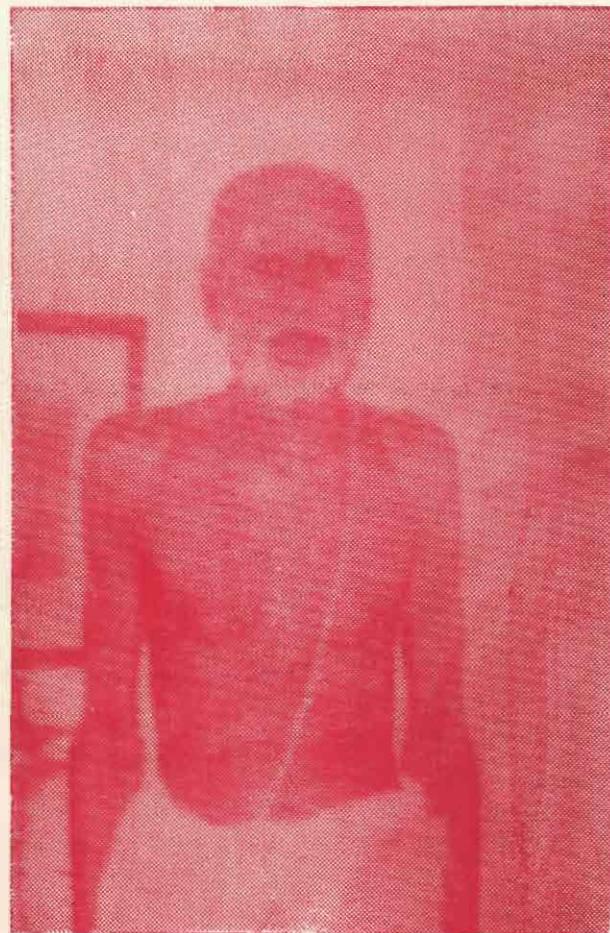
எனது முதானையர், இராமநாத புரத்தை சோமசுந்தர சேதுபதி மகாராஜ அவர்கள் ஆட்சி செய்த காலத்தில், திருவுத்தரகோச மங்கைத் திருத்தலத்தில் சிவாசாரியர்களாக இருந்து பூசை புரிந்து வந்த சிறப்பிற்குரியர். மணிவாசகப் பெருமான், உத்தர கோச மங்கையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மங்களேஸ்வரப் பெருமானித் தித்திக்கும் திருவாசகங் கொண்டு வழுத்திய செய்தி, சைவ உலகம் நன்கறிந்த ஒன்றாகும். எனவே, அங்கிருந்த சிவாசாரியர் மரபில் உதித்த என்பாட்டஞர் முதலியோர் திருவாசகத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமை வியப்பிற்குரியதன்று.

திருவாசக பாராயணம் காலையில் மட்டும் இரண்டு, மூன்று நாள்களுக்குத் தொடர்ந்தும் நடைபெறும். பாராயணம் முடிந்ததும் உரையாடல் ஆரம்பமாகும், தகப்பனார் சம்லிகிருத சுலோகங்கள் சில வற்றையும் சொல்லுவார். (திருவாசகத் தோடு கருத்துத் தொடர்புடைய உபநிஷத் சுலோகங்களே அவை என்பதைப் பின்னர் அறிந்தேன்.) நானும் தமயனாரும் பாட்டஞருக்குப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். எனக்கு ஏதுவுமே புரிவதில்லை. சிதம்பரசக்கரத்தைப் பேய்பார்த்த நிலையிலேயே நான் இருப்பேன்.

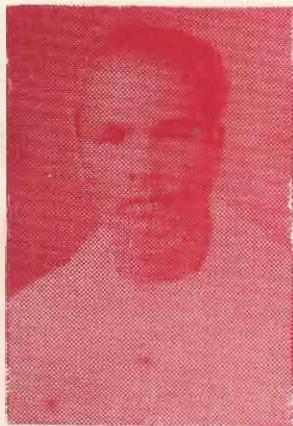
இருநாள் திருவாசக பாராயணம் முடிந்ததும் யான் தயாரை அனுகி, தாடி வளர்த்த கிழவர் யார் என்றும், மூவரும்

எதனைப் பாராயணஞ் செய்தனர் என்றும் கேட்டேன். தயார், வேதாகம விற்பன் னர் சிவழீ சி. கணபதீஸ்வரக்குருக்களின் மனைவியார்; மதுரை தமிழ்ச் சங்கப்பரீட்சகரும், சிறந்த தமிழறிஞரும், நூலாசிரியரும், உரையாசிரியரும், பதிப்பாசிரியருமாகிய பிரம்மழீ கா. சிவசிதம்பர ஜீயர் அவர்களின் மகள்; காரைநகர்க் கார்த்தி கேயப் புலவரின் பேர்த்தியார்; காரைநகரில் பிரபல நொத்தாரிசுவாக இருந்து பெரும் பணியாற்றிய பிரம்மழீ கா. சி. மகேசுசர்மா F. R. A. S. அவர்களின் சகோதரியார். தாயாருக்குத் திருவாசகத் தில் நிரம்பிய பற்றுண்டு. திருவாசகத்திற் பெரும் பகுதி அவருக்கு மனப்பாடம். அவர், தாடி வளர்த்த கிழவர் யோகர் சுவாமிகள் என்றும், மூவரும் பாராயணஞ் செய்தது திருவாசகத்திலுள்ள திருச்சதகம் என்றும் கூறினார். அன்றியும் மணிவாசக ரைப்பற்றி ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமும் செய்து வைத்தார். அத்துடன் நின்றுவிடாமல், இடையிடையே மணிவாசகப் பெருமானின் சரித்திரத்தைப் பகுதிப்பகுதியாகச் சுவாரஸ் யமாகச் சொல்லுவார். திருவாசகம் மனிதசமுதாயத்திற்குக் கிடைத்த அருங்கொத்து என்று கூறுவார். “திருவாசகத்தில் ஒரு பிரதியைச் சிவபெருமான் எழுதிக் கொண்டது, சர்வசங்கார காலத்தில் உண்டாகும் தனிமையைக் கழிப்பதற்காகவே. என்று, பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை குறிப்பிட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, செம்பொன் எம்பலவனே திருவாசகத்துக்கு அடிமைப்பட்டுவிட்டாரென்றால் நாம் எம்மாத்திரம் என்றெல்லாம் கூறிக்கண்ணீர் உகுப்பார். முலைப்பாலை முதற்கண்தந்து என் உடம்பை வளர்த்து வந்த தயார், பின்னர், திருவாசகமென்னும் தித்திக்கும் தேஜைப்பருக்கி என் ஆன்மிகத்தையும் வளர்த்துவினார். திருவாசகத்தில் எனக்கு ஆழமான பற்று உண்டாய் விட்டது.”

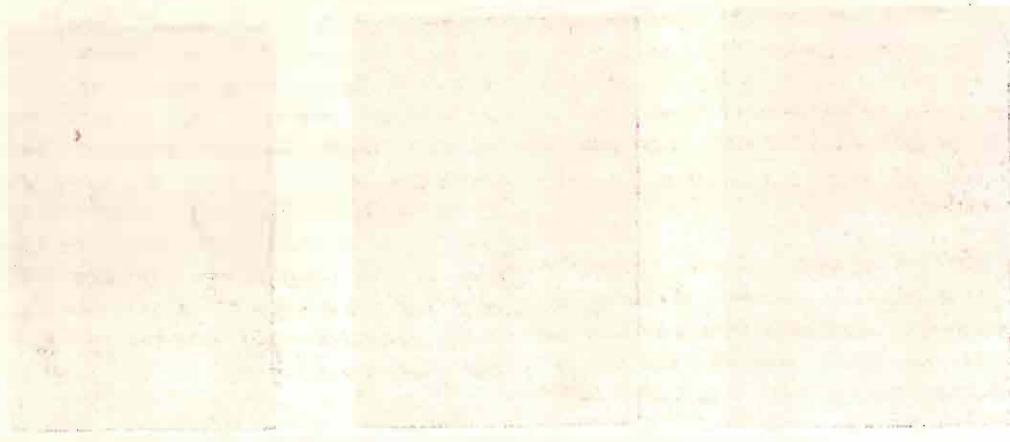
ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. ஒருநாள் சுவாமிகள் பாட்டஞர் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். சுவாமிகள், தகப்பனார், பாட்டஞர் ஆகிய மூவரும் சிறிது நேரம் உரையாடி னர். பின்னர், திருவாசக பாராயணம் நடைபெற்றது. அன்று அவர்களுடைய

பிரம்மண். க. வெத்திகவரக் குருக்கள்
[காரைநகர் மணிவாசகர்சபை திறுவுகர்]

திரு. ந. அருளையா திரு. த. இராசரத்தினம் திரு. வி. சுப்பிரமணியம்
[சபையை நிறுவுதற்கு உதவிகள் பலபுரிந்த உத்தமர்கள்]

2207

பாராயணம் ஒரு புதிய பாணியில் அமைந்திருந்தது. யான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் காதுக்கினிமையாக இருந்தது. காந்தம் இரும்பைக் கவர்வது போலத் திருவாசகம் என்உள்ளத்தை ஈர்த்து விட்டது. அவர்கள் படித்தது ‘திருப்படையாட்சி’ என்பதைப் பின்னர் அறிந்தேன். திருவாசகம் முழுவதையும் பாராயணம் செய்தல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் என்மனத்தில் உதயமாயிற்று. பாட்டஞாருடைய புத்தகத்தை அவருக்குத் தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டேன், திருப்படையாட்சியையே முதலிற் பாராயணஞ்சு செய்ய வேண்டுமென்று முடிவு செய்தேன். ஒருவிதமாகத் தேடி அந்தப் பகுதியை எடுத்துவிட்டேன். எனக்குத் தெரிந்த இசையில் படித்துப் படித்துப் பரவசமடைந்தேன். அதனை இன்றும் நினைவு கூருகின்றேன்.

ஒருமுறை பாட்டஞரின் வீட்டுக்கு வந்திருந்த சவாமிகள், பின்னர், இந்நாளில் ஈழத்துச்சிதம்பரம் என்று அழைக்கப்படும் காரைநகர்ச் சிவங்கோயிற் சிழக்கு வீதி வழியே சென்றார்கள், பாட்டஞாரும் அவருடன் சென்றார். யானும் பின்தொடர்ந்தேன், இருவரும் கோயில் வாசவில் நின்ற இருப்பை மரத்தடியில் நின்று, சுந்தரேச வரப் பெருமானை வணங்கினர். அப்போது கோயில் எஜமானுகிய திரு. சி. துரையப்பா என்பவர் அவ்விடத்துக்கு வந்தார். சவாமிகள் கோயிலைச் சுட்டிக்காட்டி, “இஃது ஒரு திவியமான ஆலயம் இதனைக் கூத்துக் கொட்டகை ஆக்கிவிடாதீர்கள்” என்று சொன்னார்கள். அஃது இன்றும் என்காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சவாமிகளின் அருள்மொழி தொடர்ந்து கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வருவது உள்திற்கு உவகை அளிக்கின்றது. நிற்க.

1935ஆம் ஆண்டு சன்னுகம், பிராசின பாடசாலையில் வித்துவான், பிரம்மநாற் சி. தணைசையர் அவர்களிடம் படிக்கக் கூடிய ஒரு பெருவாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது ஜயரவர்கள் வறுத்தலை விளையே வசித்து வந்தார்கள். பாடசாலை நாள்கள்லாத நாள்களில் யான் வறுத்தலை விளைஞாக்குச் சென்று, ஜயரவர்களிடம்

திருவாசகத்திற் சிலபகு தி களைக் கற்றுக் கொண்டேன். அதன்பின்னர், திருவாசகத்தைப்பற்றி ஒரு சிறிது தெளிவான விளக்கம் எனக்கு ஏற்படலாயிற்று.

1931ஆம் 1939ஆம் ஆண்டு, சந்தரோடையில் என் சகோதரியார் வீட்டில் — ஸ்ரீ. சி. சிவசரவணபவன் (சிற்பி) அவர்கள் வீட்டில் — இருந்தேன். இந்த வீட்டுக்கு முன்பாக உள்ள வீட்டிலேயே தென் கோவைப் பண்டிதர் ச. கந்தையாபிள்ளை வாழ்ந்து வந்தார். இவரை வித்தகம் கந்தையா என்றாலும் சொல்லுவார்கள். சிலர் இவரைத் திருவாசகம் கந்தையா என்றாலும் சொல்லுவதுண்டு. பின்னையவர்கள் சிறந்த சிந்தனையாளர்; பெரும்புலவர்; சங்கப் பாடல்களின் நடையில் சிறந்த பாடல்களை ஆக்க வல்லவர்; ஆணித்தரமாக எழுதக்கூடிய ஆற்றலும் உள்ளவர். கொழும்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றியவர். வித்துவக்காய்ச்சல் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர். குழந்தை உள்ளம் படைத்தவர். சுன்னாகம் குமாரசவா மிப் புலவரின் மாண்கர். சவாமி விபுலானந்தர், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை என்போருக்குச் சிலகாலம் தமிழ்கற்பித்தவர். திருவாசகமே இவரது உயிர். 1958ஆம் ஆண்டு சமூகேசரிப் பத்திரிகையில், ‘திருவாசகத்தில் சில உண்மைகள்’ என்ற தலைப்பில் இவரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள், பலருடைய பாராட்டுக்களையும் பெற்ற பெருமைக்குரியன. பண்டை நல் வினையால் இவருடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. எனக்குச் சமய நூல்களைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இவர் மனத்தில் உண்டாயிற்று. வீட்டுக்கு வருமாறு என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். மகிழ்ச்சியுடன் சென்றேன். திருவாசகத்தில் எனக்கு ஒரு பற்று உண்டென்பதை நன்கு அறிந்திருந்த இவர், திருவாசகத்தைப் பற்றி மணித்தியாலக் கணக்காகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

வித்தகர் ஒவ்வொருநாளும் மாலையில் சுங்காகத்திற்குப் போய்வரும் வழக்கத்தினர். போகும்போது என்னையும் அழைத்

துக்கொண்டு செல்வார். போகும்போதும் வரும்போதும் திருவாசகத்தைப் பற்றிய பேச்கூத்தான் நிசமும். சில சந்தர்ப்பங்களில், இவர் தம்மை மறந்த நிலையில் ஓர் இடத்தில் நின்றுகொண்டு திருவாசகத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவார். அந்நேரத்தில் எங்களைக் காண்பவர்கள் சிலர், எங்களுக்குத் “தலையிற் பிழை” என்று சொன்னது முன்டு.

துன்னுலையைச் சேர்ந்தவர் திரு. ச. பெரியதம்பி. இவர், ஒரு கலைப்பட்டதாரி; வித்தகரில் பெரும திப்புள்ளவர்; இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சிலகாலம் பகுதிநேரத் தமிழ் விரிவுறையாளராக இருந்தவர்; சமய நூல்களையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர்; தார்க்கீர்கர். இவர் 1938, 1939ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை அரசாங்க சபையில் எழுதுவினைஞராகப் பணி புரிந்தவர். திரு. பெரியதம்பி அவர்கள் யாழிப்பாணம் வருங் காலங்களில் திருவாசகத்தில் தமக்கு ஏற்படுகின்ற ஜயங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக வித்தகர் வீட்டுக்கு வந்து அவருடன் உரையாடுவார். அப்போது வித்தகரின் திருவாசக வியாக்கியானம் மிகமிக உச்சமாகவிருக்கும், சித்தாந்தக் கருத்துக்களை அள்ளி அள்ளிச் சொரிவார். பெரியதம்பியார் தொடுக்கும் ஆணித்தரமான வினாக்களுக்கெல்லாம் தர்க்கரிதியாக — அழகாகப் — பதில் கூறுவார். யானும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். அந்த அனுபவம் திருவாசகம் தொடர்பாய் மேலும் கூடுதலாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினை எனக்குத் தந்தது. திருவாசகத்தில் எனக்குள்ள பற்று நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டே சென்றது. என்மனத்தைத் திருவாசகம் இழுத்துத் தன்வசமாக்கி விட்டது. மக்கள் யாவரிடமும் திருவாசக பாராயணம் செய்யும் நியதியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் என-

மனத்தில் உதயமாயிற்று. அதனைச் செயற் படுத்த வேண்டும் என்ற திடசித்தமும் ஏற்பட்டு விட்டது. முதற்கண் காரைநகரில் மணிவாசகர் சபையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற அவா தெய்வத் திருவருளால் என்மனத்திற் கருக்கொண்டது. சில மாதங்கள் சென்றன. ஒருநாள் யோகர் சுவாமி களிடஞ் சென்று என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர், சாதகமான பதிலைத் தெரிவித்து, ஆசி கூறி,

“வேண்டத் தக்க தறிவோய்ந்தீ

வேண்ட முழுதுந் தருவோய்ந்தீ

வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்ந்தீ

வேண்டி யென்னோப் பணிகொண்டாய்ந்தீ

வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய்ந்தீ

யானும் அதுவே வேண்டினல்லாஸ்ந்தீ

வேண்டும் பரிசொன் றுஸ்டென்னில்

அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே”

என்ற திருவாசகத்தையும் படித் தனர், மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பி நடந்த சம்பவத்தை நண்பர்களுக்குச் சொன்னேன். பிரமாதி வருடம் மார்கழி மாதம் 17ஆம் திங்டி (01-01-40) காரைநகர் மணிவாசகர் சபை கால்காளலாயிற்று. சபையை ஆரம்பிப்பதற்குப் பேருதலி புரிந்தவர்கள் திருவாளர்கள் தமிழ் இராசரத்தினம், நம சிவாயம் அருளையா, விசுவலிங்கம் சுப்பிரமணியம் என்போராவர்.

தொடக்க காலங்களில் சபைக்கு உதவி செய்தோர் பலர். அவர்களுள் திருவாளர்கள் ச. வே. ஆறுமுகம், வே. ஆறுமுகம், வே. ஆறுமுகம், அ. சந்தரம்பிள்ளை, து. சிவக்கொழுந்து, அ. மாணிக்கம், வே. ச. கந்தையா, வே. ச. வேலுப்பிள்ளை, ச. ஆசைப்பிள்ளை, வீ. வண்ணியசிங்கம், சி. வேலுப்பிள்ளை, மு. பொன்னம்பலவாணர், நா. கணக்கந்தரம், ந. சபாரத்தினம், சி. ஆறுமுகநாதன், க. சிற்றம்பலம் என்போர் நிச்சயம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியேராவர்.

1942ஆம் ஆண்டு சபைக்கு ஒரு சிறிய கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது. அதனை அமைப்பதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர் திரு. தம்பு இராசரத்தினம் ஆவர். இவரது அருஞ்சேவை பாராட்டுதற்குரியது.

ஆரம்ப காலத்தில் சபையோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களுள் முன்னணியில் நின்றவர் திரு. சி. ஆறுமுகநாதன். (S. A. நாதன் அவர்கள்) இவர் சபையின் ஆண்டு விழாக்களின் போது தொடர்ந்து ஒன்பது ஆண்டுகள் தலைமை வகித்தவர்; ஆங்கிலத்தில் நிரம்பிய புலமையுள்ளவர்; தமிழிலும் நன்குதேர்க்கி பெற்றவர்; சிறந்த பேச்சாளர்; எவரும் வியக்கத்தக்க முறையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர்; ஸரம்ஸ் ஓவ் மலேயா (Times of Malaya) என்ற ஆங்கிலப்பத்திரிகைக்கு உப ஆசிரியராகவும், சென்னை இந்துப் பத-

திரிகையின் ஆசிரியர்க்கும் உறுப்பினராகவுமிருந்து பெரும்புகழ் படைத்தவர். நல்ல சிந்தனையாளர். SAN என்ற பெயருடன் பத்திரிகைகளில் இவர் எழுதிவந்த ஆணித் தரமான கட்டுரைகள் பலரது பாராட்டுக்கணையும் பெற்றன. அதே நேரத்தில் சிலரைக்குதிகலங்கவும் செய்தன. இவர் சபை முன்னேற்றங் கருதிச் செய்த சேவைகள் பலப்பல. அன்றியும் தேவையேற்பட்ட காலங்களில் தகுந்த ஆலோசனைகள் கூறிச் சபையை வழிநடத்தி வந்தார். இவர் சபையைத் தம்முடன் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டாரென்றால் அது ஒரு சிறிதும் மிகையாகாது.

தோன்றுத் துணையாயிருந்து சபையினரை வழிநடத்திச் செல்கின்ற கூத்தப் பிரானைப் பிரார்த்தித்து, சபையோடு தொடர்புபட்ட அன்பர்கள் யாவருக்கும் நன்றி கூறி அமைகின்றேன்.

அந்த தீர்ண்

க. உமாமகேசவரன்
தாபகர் / இயக்குநர் :
விழிதீட்டி, கதிரிப்பின்லை கலைதெரி கழகம்

இராமன் தலை குணிந்து நிற்கும் இடங்களில் இரண்டு குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒன்று வாலி வதம், மற்றையது அக்கினிப் பிரவேசம் டாக்டர்ஸ். ராமகிருஷ்ணன் முதல் அக்ளங்கன் வரை வாலிவதத்தை ஆராய்ந் திருக்கிறார்கள். ஆனால், சாபானிமோசனம் சிறுக்கதையிலே அக்கினிப் பிரவேசத்தைப் புதுமைப்பித்தன் அலகி ஆராய்ந்திருப்பது போல அலகி ஆராய்ந்தார் எவருமே இல்லை. இவற்றுக்கெல்லாம் மாற்றிடாக இராமனைக் கம்பன் எடுத்து நிறுத்தும் இடங்கள் இவை எனக் கூறிக் கம்ப ரஸிகர்கள் குதுகலிக்கும் இடங்களும் சில உண்டு. அவற்றுள் எல்லாம் மிகவும் பிரசித் தமான தொன்று யுத்த காண்டத்திலே வருகிறது.

நிராயுத பாணியான இராவணன் தலை குணிந்து நிற்கிறான். இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா 'என்கிறான்' இராமன்.

போன்றமை யெனப்
தறுக்கென்ற முற்றக்கா
ஆராண்மை மற்றத
னெல்கு

என்ற திருக்குறளுக்கு உரை எழுதுகையிலே பரிமேலமூர் ஒரு கணம் இந்த இராமாயண சம்பவத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறார்; எழுதியும் விடுகிறார்.

... ஊராண்மை - உபகாரியாந்தன்மை; அஃதாவது, இஸ்கையர் வேந்தன் போரி டெந் தன்தானை முழுமூர் பத்தமியனும் அக்பப்பட்டானது நிலைமை நோக்கி அயோத் தியர் இறை மேற்கெல்லாது இன்று போய் நாளைநின் தானையொடு வாவென விட்டாற் போல்வது.

பரிமேலமூர் சொல்வது போல் இராமன் இராவணனுக்கு உபகாரம் ஏதாவது செய்ததுண்டா என்று நினைத்துப் பார்த்

தால் திடை கப்புத்தான் விஞ்சகிறது இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா என்றது தான் தாமதம் இராவணன் ஓடி விடுகிறான். கம்பனுக்கே இது பொறுக்க வில்லை. எவற்றை எல்லாம் இராவணன் போட்டுவிட்டு ஒடுகிறான் என்று வரிசைப் படுத்திச் சொல்ல வந்தவன் ஈற் றில் 'வீரமுங் களத்தே போட்டு வெறுங்கை யோடிலங்கை புத்தான்' என்று வேறு என்னின நகையாடி விடுகிறான். இப்படிக் கம்பனே இராவணனை என்னின நகையாடும்படி செய்து விட்ட இராமனை இராவணனுக்கு உபகாரியானான் என்பது எந்த வகையில் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க கூற்று என்பதுதான் நம் முன் நிற்கும் விசுவரூப வினாப்புதிர்.

'படைகளையும் படைக்கலங்களையும் தருவி; போர்புரி' என்று கூறி உபகாரியாய் இருந்திருக்கக் கூடிய இராமன் அவ்வாறு கூறுது 'இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா' என்கிறான். உண்மையில் இராவணனது மன உறுதியைப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்கி வேயே இராமன் இவ்வாறு கூறியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. 'நான் படைகளையும் படைக்கலங்களையும் தருவிக் கிறேன்; போரிடுவோம்' என்றே கூறி யிருக்கக் கூடிய இராவணனைக் கேவலம் நாவிழந்து மனவிலை குன்றிய கோழையாய்த் திரும்பியோடும்படி செய்வு தில் வெற்றி பெற்றதோடு எல்லோரது அவ்மதிப்புக்கும் அவனை ஆளாக்கிவிட்ட இராமன் இராவணனுக்கு உபகாரியானான் என்பதை விட்ட வெடிக்கை வேற்றது தான் உண்டு.

இராவணன் இறந்து கிடக்கிறான். அருகிற் சென்று பார்க்கிறான் இராமன். இராவணன் முதுகிலோ சில தழும்புகள். முதுகிலே புண்பட்டவனுடன் போர் புரிந்தேன். என் மானமேபோய் விட்டதே!

வென்றியா நுலக முன்று
மெய்ம்மையான் மேவி ஞாலும்
பொன்றினு னென்று தோலைப்
பொதுவற நோக்கும் பொற்பும்
குள்றியா சுற்ற தன்றே
யிவனெதிர் குறித்த போரிற்
பின்றியான் முதுகிற் பட்ட
பிழிம்புள தழும்பி னம்மா

என்று இராமன் புலம்புகிறான்; “விபீஷணை! போர்ப்புறங் கொடுத்தோர்ப் போன்ற ஆண்டொழி லோரிற் பெற்ற வெற்றியும் அவத்தம் அல்லவா என்று அலறுகிறான்; ‘ஊண்டொழி லுகந்து தெவ்வர் முறுவலென் புகழை யுண்ண’ இனி நான் வாழ்வதா?”, என்று நானி வேறு சாம்புகிறான்.

“திக்கு யானைக்ளோடு இராவணன் போர் புரிந்தான். அவற்றின் கொம்புகள் ஒடிந்து இவன் மார்பிற் புதைந்திருந்தன. அநுமன் இவன் மார்பில் ஓங்கி ஒரு குத்து விட்டான். அவ்வளவு தான் முதுகு வழி யாகக் கொம்புகள் வெளியே வந்து விட்டன, அவை வெளியேறிய அடையாளங்களே தவிர இராவணன் பறமுதுகிட்டதால் ஏற்பட்ட புண்கள் அல்ல இவை” என்று தேறுதல் கூறுகிறான் விபீஷணன். இராமன் நிம்மதியடைகிறான். அப்படியானால்...

வீரத்தைக் களத்திலே போட்டுவிட்டு வெறுங்கையனும் ஒடிய பச்சைக் கோழை யுடன் மறுநாட் போர் புரிய இராமன் தயங்கவில்லையே; நான்வில்லையே! எனவே, இராமயணத்தில் வரும் மேற் குறித்த கதா சம்பவத்தை வைத்துக்கொண்டு இராவண னுக்கு உபகாரியானான் இராமன் என்று கூறிவிட முடியாது; இராவணனுக்கு ந் தனக்கும் தீராப் பழியை விளைத்தான் இராமன் என்பதை மட்டுமே கூறமுடியும்.

அப்படியானால் ஊராண்மை மிக்க பேராண்மையாளன் என்று எவருமே இல்லையா?

ஙாங்கின் ஒதுக்குப்புறம். எனுதிநாதர் வானும் பல்லையும் (கேட்டயம்) ஏற்கிப் போர் புரியுங் குறிப்போடு நிற்கிறார். எதிரே அதிகூரன் வாளேந்திய கையனுய

வருகிறான். இது என்ன? பல்லையால் நெற்றியை இவன் ஏன் மறைத்துக் கொண்டு வருகிறான்?

முன்பு நடந்தவைகளை ஒரு கணம் மனஜில் இரைமீட்கிறார் ஏனுதிநாதர். ஏனுதிநாதர் மீது அதிகூரனுக்குப் பொருமை, அவருடைய வாட் பயிற்சிக் கூடத்துக்குத் தான் மாணவர் பலர் வருகிறார்கள். தன்னிடம் பயில யாரும் விரும்புவதில்லை என்பது தான் ஏனுதிநாதர் மீதான அவன் பொருமைக்குக் காரணம். ஏனுதிநாதரைத் தொலைத்துவிட வேண்டியது தான் என்று தீர்மானித்து விட்டான் அதிகூரன். படையுடன் வந்து தோற்றேடிய அதிகூரன் பிற ராநியாது தளித்துப் போரிட வாருங்கள் என்று அழைத்தான்; இதோ வருகிறான்; சரி வரட்டும். ஏனுதிநாதர் சிரித்துக் கொள்கிறார்.

நெருங்கி வந்துவிட்ட அதிகூரன் திடே ரென்று பல்லையைப் போர் செய்தற்குரிய நிலையில் வைத்துக்கொள்கிறான். நெற்றி முழுதும் ஒரே விழுதி மயம். ஒருக்கணம் தான். ஏனுதிநாதர் நிலைமையைச் சீர்தூக்கி விடுகிறார்.

அட! இவர் சிவண்டியாராகி விட்டார் இவர் வேண்டுவது என் உயிரை என்றால் அவரே அதை எடுத்துக் கொள்ள எடுத்துக்கொள்ள மட்டுமே போதுமா நிராயுதபாணி யைக் கொண்டார் என்ற பழியும் இவரைத் தொடரக் கூடாதே! அடுத்த கணமே அருணமயானதொரு முடிவுக்கு ஏனுதிநாதர் வந்து விடுகிறார். ‘அந்தின் நின்ற தொண்டர் திருவள்ளம் ஆரறிவார்?’ அறிந்தவரில் ஒருவரான சேக்கிமார் சொல்கிறார்:

கைவா ஞடன்பல்லை
நிக்கக் கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக்
கொன்று வெனுந்திமை
யெதானம் வேண்டு
மிவர்க்கென் நிரும்பல்லை
நெய்வா ஞடன்பர்த்து
நேரவார்போ னேர்நின்றார்.

ஏனுதிநாதர் எதிரியடன் போர் புரிய வில்லை; புரிவது போல நடிக்கிறூர். முன் னின்ற பாதகனே (அதிகுரன்) தன் கருத்தை மிக எளிதாகவே முற்று வித்து விடுகிறேன். நிராயுத பாணியைக் கொன்றுன் என்ற பழி அதிகுரனுக்கு வாராத படி காத்துவிட்டார் ஏனுதிநாதர். இவரன்றே ஊராண்மை என்ற பண்பின் கொடு முடிகண்டவர். ஏனுதிநாதர் எங்கே? இராமன் எங்கே? நம் காவியப்பரப்பு முழு வதிலும் பகைவனுக்கும் அருளிய பண்பினை - ஊராண்மையை - நாம் காண்பது ஏனுதி நாதர் என்ற அதிமனிதர் ஒருவரிடந்தான்.

வள்ளுவர் கூறும் ஊராண்மை என்ற உயர்ந்த பண்புக்கு இலக்கியமாக இராமனைத் தேர்ந்து கொண்டது பரிமேலழகர் விட்ட இமாலயத் தவறு. பரிமேலழகரின் இத்தகைய சுறுக்கல்களே,

.....சங்கரநுடைய உரைக்கும் நூலுக்கும் சம்பந்தமில்லை. பரிமேலழகரைக் கிளப்பி விட்டது, சங்கரருக்குப் போல, நூலின் மகிழையும் அழிய பாதை நடையுமே

எனச் சமய சாதகரான மஹான் பொரா. கைலாசதியவர்கள் கூறக் காரணமா யிருந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டு பண்புகளின் அடிப்படையிலே தான் பேராண்மை என்ற பண்பை வள்ளுவன் இனக்கானுகிறேன், ஒன்று, ஈனிருக்கமின்றிக் கொன்று குவிக்கும் தறுகணனுய் இருந்ததல் என்னும் பண்பு சார்ந்தது. பெரிய புராணத்தில் வரும் அடியார்பற்றித் திருக்கூட்டச் சிறப்பில் உரைக்கும் சேக்கிழார், இவர் 'வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ' என்று கூறி விம்மிதம் உறுகிறூர். எனவே, பேராண்மையோடு ஊராண்மை யென்ற பண்புமுடையாராய்த் திகழ்ந்த ஏனுதிநாத சரையும் வீரன் என்றுதான் சேக்கிழார் குறித் தார் என்பது தெளிவு. இங்ஙனம் பொதுப் படக் குறித்ததன்றி ஏனுதிநாதர் வரலாற்றில் அவர் ஏதும் தனிப்படக் குறித்தார் அல்லவர். எனவே பேராண்மைக்கும் மேலே ஊராண்மையென்ற ஒப்பற்ற பண்பும் உடையாரை வீரர் என்பதோர் மரவிருந்ததோ என்பது சிந்தனைக்குரியது.

பிறங்மனை நோக்காத பண்பையும் வள்ளுவர் பேராண்மை என்றே குறிப்பர்.

பிறங்மனை நோக்காத
பேராண்மை சான்ஸேரிக்
கற்றென்றே வான்ற
வொழுக்கு

எனவே, பேராண்மையென்ற பண்புக்கான இரண்டாவது அடிப்படை பிறங்மனை நோக்காமை என்பது பெறப்படும்.

இனிப் பிறிதோரு காட்சி :

அடியவர் ஒருவர் வருகிறூர். தூயநீறு விளங்கும் பொன்மேனி அவருக்கு. ஆனால் தூர்த்தரோ என ஜெயறவைக்கும் தோற்றம். “உம்முடைய மனைவியைத் தாரும்” என்று இயற்பகைநாயனுரிடம் கேட்கிறூர். அடியார் கேட்பதெத்தையும் மறுப்பதில்லை என்ற விரதர் இயற்பகை. ஒரு கணமேனும் தாம திக்கவில்லை. “தந்தேன்” என்றுகறி விடுகிறூர். “நீர் தந்துவிடுவீர். உமது உற்று ரும் ஊரவரும் அதை ஒப்புவார்களா? ஊர் எல்லைவரை பாதுகாப்பாக என்னை அழைத் துச் செல்லும்” என்கிறார் அடியவர். இயற்பகை உடன் செல்கிறூர். உற்றார் உறவி னர்கள் வருகிறார்கள். “இயற்பகைக்குப் பைத்தியம் என்றால் நாம் கம்மா இருந்துவிடுவோமா?” என்றுகொக்கரிக்கிறார்கள்; கற்றி வந்து குழ்கிறார்கள். இயற்பகை அணைவரையும் கொன்றுவிடுகிறூர். திருச்சாய்க்காடு என்ற தலம் வந்து சேர்ந்ததும் “மீண்டும் ஊர்போம்” என்கிறார் அடியவர். திரும்பிப் பாராது திரும் பினிடுகிறார் இயற்பகை. பொய்தருமுள்ளமில்லான் பார்க்கில்லை போனால் என்று அடியவராய் வந்த சிவன் மகிழ்கிறூர்.

பெப்பொழுது மனைவியை மற்றொருவருக்கு இயற்பகை வழங்கிவிட்டாரோ அப்போதே அவன் மாற்றுன் மனைவியல்லவா? அவனை இனி அவர் பார்ப்பரா? பிறங்மனை நோக்காமை பேராண்மையென்றால் தன் மனையைத் தானே பிறனுக்குத் தந்து ‘பார்க்கில்லை’ போனாலே அவனையும் அதே வரிசையில் வைத்துப் பேராண்மையாளன் என்பது சரியா? எனவேதான் சிவன் இயற்

பகையைத் தீரன் என்றார் போலும். செயற் கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஒமை என்றுதான் சிவன் ஓலமிட்டு அழைத்தார் என்கிறார் சேக்கிழார்.

பேராண்மை, வீரம், தீரம் என்று படிப்படியான வளர்ச்சிப் படிகள் உண்டு போலும் என்றிப்போது என்னத் தோன்றுகிறது நமக்கு. அருணகிரிநாத சுவாமி களோ அவ்வாறு உண்டுபோலும் என்ன உண்டோன். அதிதீரம்தான் அறித்தபடி என்று வேறு வலியுறுத்தியும் விடுகிறார்.

இரக்கமிள்றிக் கொன்று குவிப்பவன் பேராண்மையாளன் என்றால் பகைவனுக்கு உபகாரியாகுந் தன்மை வாய்ந்தவன் ஊராண்மையாளன் — வீரன் — ஆகிறான்.

பிறன் மனை நோக்காதவன் பேராண்மையாளன் என்றால் தன்மனையைபே பிறன் மனையாகக் கருதி, நோக்காத இயற்பகை தீரன் ஆகின்றன.

அப்படியானால்...

முப்புரம் எரிசெய்த
அச்சிவன் உறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த

விநாயகன் எப்படிப்பட்டவனும் இருப்பான். அவன் அதிதீரனுக்கத்தானேஇருக்கவேண்டும். ‘முப்புரம் என்பது மும்மலகாரியம்’ என்பர் திருமூலர். மும்மலநீக்கம் புரியும் சிவனுக்கே விநாயகன் துணை வேண்டுமானால் விநாயகன் அதிதீரனே; சந்தேகமென்ன?

சேக்கிழார் வள்ளுவர் இருவரும், தெய்வப் புலவர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர்கள். தெய்வப் புலவர் வரிசை வேறு, கவிச்சக்கரவர் ததிகள் கவிஞர்கள் வரிசைவேறு. சொற்களைப் பிரயோகிக்கும் தனித்துவ ஆற்றலால் வரிசையறிய வைக்கும் தெய்வப்புலவர் அருளாளர் என்போர் திறனை என்னென்பது.

உபகாரியாய் மாறுதல், “பேராண்மை” என்ற வாளின் சூராயிருக்கும் என்றுஞ் சொல்லலாம். வீரத்தைப் பற்றிய இந்த உண்மை திருவள்ளுவ நாயனாரின் தெய்வப் புலமையிற் கண்டது. இப்படியான அநேக உண்மைகள், இமாசலத்திலே மருத்துப் பூண்டுகள் பரவியிருப்பது போலத் திருக்குறளாகிய பாற் சமுத்திரத்தில் எங்கும் பரவிக்கிடக்கின்றன. அது அது கைவந்தவர்கள் அதில் அதில் ஈடுபட்டவர்கள் அதை அதைத் தும் வல்லமைக் கேற்பட்ட பயன் படுத்திக் கொள்கின்றார்கள்.

இலக்கிய கலாந்தி
— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

நன்றியரை

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையினர் கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சிவப் பணியும், தமிழ்ப் பணியும் இயற்றி வருவது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறிந்த நற்செய்தியாகும். சபை உறுப்பினர்கள், ஆதரவாளர்கள் இடம்பெயர்ந்திருக்கும் இந்நேரத்திலும் பொன் விழா மலர் வெளிவர இன்னருள் சரந்த இறைவன் திருவடிகளை வழுத்துவோமாக.

மலரை அச்சிடுவதில் பல இன்னள்களும், இடர்ப்பாடுகளும் எம்மை எதிர் கொண்டன. சன்னகம் திருமகள் அழுத்தகத்தில் மலரை அச்சிடும் வேலை நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், சமயப் பெரியார் பலரின் ஆசியுரைகளும், பேராசிரியர் ச. அகஸ்தியலிங்கம், பேராசிரியர் வே. இராமகிருஷ்ணன், மகாவித்துவான் எவ். எக்ஸ். ஸி. நடராசா முதலான பண்ணிருவரின் கட்டுரைகளும் சிதைந்துவிட்டன. வித்துவான் பொன். அ. கணக்கபை அவர்களது கட்டுரையின் பிற்பகுதி யும் சிதைந்து விட்டது. எனவே எஞ்சிய ஆசியுரைகளும், கட்டுரைகளுமே மலரை அலங்கரிக்கின்றன.

ஆசியுரைகள், வாழ்த்துரைகள் என்பவற்றை அனுப்பியுதவிய சிவாசாரியர்கள், ஆதீன முதல்வர்கள் ஆதியோருக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

மலர் வாழ்த்து, கட்டுரைகள் என்பவற்றை மழங்கிய அறிஞர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

மலரின் முகப்புப் படங்களை வரைந்து, அச்சிட்டுத் தந்த ‘ஞானமல்’ நிறுவனத்தினருக்கும், அச்சுப் படிவங்களைத் திருத்திச் செம்மைப்படுத்தியுதவிய பண்டிதர் க. உமாமகேஸ்வரன், ஸ்ரீ சி. வெங்கடேசன் என்பார்களும் எமது நன்றி என்றும் உரியது.

இன்னும் இம்மலரோடு தொடர்புபட்ட அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, தோன்றுத் துணையாயிருந்து எம்மையெல்லாம் இயக்குவிக்கும் ஆஸந்தக்கூத்துவின் அடிக்கமலங்களை வணங்கி அமைகின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாய	ஸேமறி கடல்விட முன்ட வான வாமணி கண்டத்தெம் அழுதே
நாயி	நேநுஜை நினையவு மாட்டேன் நமச்சி வாய்வென் றுன்னடி பணியங்கு
பேய	ஞகீலும் பெருநெறி காட்டாய் பிளறகு ஸாஞ்சஸ்டப் பிஞ்ஞக நேயோ
சேய	ஞுகிந்ன றலறுவ தழகோ திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.
	திருச்சிற்றம்பலம்.

மணிவாசகர் சபை,

காரைநகர்.

25 - 04 - 93

க. வைத்தீசுவரக் குருக்கள்

மலர் ஆசிரியர்

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை

ஆரம்பம் : 01 - 01 - 1940

தலைவர்கள்

ஆண்டு

பிரம்மஸு க. வைத்தீசுவரக் குருக்கள்	1940
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1941 — 1943
திரு. து. விசுவநாதன்	1944
திரு. சி. ஆறுமுகநாதன்	1945
திரு. ச. வேலுப்பிள்ளை	1946
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1947
திரு. ச. அம்பலவாணர்	1948
திரு. வே. சுப்பிரமணியம்	1949 — 1952
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1953 — 1954
திரு. வே. சுப்பிரமணியம்	1955
திரு. ந. சபாரத்தினம் B. A.	1956
டாக்டர் இ. கனகசுந்தரம்	1957
திரு. ஆ. தியாகராசா M. A., M. Litt	1958
திரு. அ. கனகசபை J. P. U. M.	1959
திரு. ஆ. விநாயகசிவம்பிள்ளை	1960
திரு. இ. கந்தையா	1961
திரு. க. நல்லதம்பி	1962
திரு. ச. சபாபதி	1963 — 1965
சட்டத்தரணி திரு. செ. இராசையா	1966 — 1974
திரு. க. சிற்றம்பலம்	1975 — 1977
பண்டிதர் மு. ச. வேலாயுதபிள்ளை	1978 — 1980
திரு. செ. தேவதாசன் B. A., Dip. in Edu.	1981 — 1993

செயலாளர்கள்

ஆண்டு

திரு. ந. அருளையா	1940
திரு. த. இராசரத்தினம்	1940
திரு. த. இராசரத்தினம்	1941
திரு. ச. பரமநாதர்	1942 — 1943
திரு. ச. பரமநாதர்	1944 — 1945
திரு. ச. வேலுப்பிள்ளை	1944 — 1945
டாக்டர் கு. தண்டாயுதபரணி	1946
டாக்டர் ந. குணரத்தினம்	1946
திரு. ச. அம்பலவாணர்	1946
திரு. ச. செல்லையா	1947
திரு. கு. இராமநாதன்	1948 — 1949
திரு. ந. குணரத்தினம்	1948 — 1949
திரு. க. சிற்றம்பலம்	1950 — 1952
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1950 — 1952

திரு. ச. செல்லையா	1953
பிரம்மழீ க. வைத்திசுவரக் குருக்கள்	1954
பிரம்மழீ க. வைத்திசுவரக் குருக்கள்	1955
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1955
திரு. க. சிற்றம்பலம்	1956
திரு. நா. கனகசுந்தரம்	1956
திரு. க. சிற்றம்பலம்	1957 -- 1958
திரு. ச. சுந்தரம்பிள்ளை	1957 -- 1958
திரு. க. நல்லதம்பி	1959
திரு. ச. சுந்தரம்பிள்ளை	1959
பண்டிதர் சு. அருளம்பலம்	1960
வித்துவான் மு. சபாரத்தினம்	1960
வித்துவான் க. முருகேசன்	1961
திரு. க. நல்லதம்பி	1961
வித்துவான் க. முருகேசன்	1962 -- 1964
திரு. மு. கண்மணிராசா	1962 -- 1964
வித்துவான் க. முருகேசன்	1965
திரு. க. நவரந்தினம்	1965
திரு. ச. விசுவநாதன்	1966
திரு. ந. அருளையா	1966
திரு. வே. செல்வநாயகம்	1967 -- 1969
திரு. க. சாம்பவழுர் த்தி	1967 -- 1969
திரு. வே. செல்வநாயகம்	1970 -- 1971
திரு. மு. நாகராசா	1970 -- 1971
திரு. வே. செல்வநாயகம்	1972 -- 1974
திரு. ச. தெட்சனூழுர்த்தி	1972 -- 1974
திரு. வே. செல்வநாயகம்	1975
திரு. ச. இராசையா	1975
திரு. வே. செல்வநாயகம்	1976
திரு. வே. குமாரசாமி	1976
திரு. க. சிவகுமாரன்	1977
திரு. வே. குமாரசாமி	1977
திரு. க. சிவகுமாரன்	1978 -- 1980
பண்டிதர் மு. சு. வேலாயுதபிள்ளை	1981
பண்டிதர் மு. சு. வேலாயுதபிள்ளை	1982 -- 1983
திரு. பூங்குன்றன்	1982 -- 1983
திரு. து. நாகேந்திரன்	1984 -- 1985
திரு. கணேசமூர்த்தி	1984 -- 1985
திரு. து. நாகேந்திரன்	1986
திரு. மா. கனகசபாபதி	1986
திரு. து. நாகேந்திரன்	1987 -- 1993
திரு. ஆ. செந்தில்நாதன்	1987 -- 1993

ஶ
சிவமயம்

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்”
காரைநார் மணிவாசகர் சபை

பொன்விழா மறர் வெளியீடு

தினாவுரை : பண்டிதர் மு. கு. வேலாயுதபிள்ளை

பிற்பகல் 12-30 மணி நன்றியுரை : செயலாளர்

(காரைநகர் மணிவாசகர் சபை)

சிவ சிவ சிவ

18-04-1993

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை

து. நாகேந்திரம்

ஆ. செந்திலநாதன்

இணைச் செயலாளர்கள்

இறைவன் எழுதிய மூலப்பிரதி

திருவாசகத்தை மாணிக்கவாசகர் சொல்ல, அந்தனார் வடிவில் வந்த இறைவனே ஏட்டில் எழுதினார் என்பது வரலாறு. தில்லை நடராஜப் பெருமானின் சந்திதியில் பஞ்சாக்கரப்படியில் வைக்கப்பட்டிருந்த இந்த மூலப்பிரதி, ஓர் அசரிரி வாக்கின்படி, தில்லையிலுள்ள அம்பலத்தாடும் சுவாமிகள் மடாலய அதிபருக்கு வழங்கப்பட்டது. மடாலய அதிபர், நடராஜப்பெருமானின் கோவிலுக்கு வடகிழக்கில், முன்னர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தங்கியிருந்த இடத்தில் ஆவடையார் கோவிலைக் கட்டி, மாணிக்கவாசகரின் ஜம்பொன் சிலையையும் திருவாசக மூலப்பிரதியையும் எழுந்தருளிவித்தார். முகலாயரின் படையெடுப்பின்போது இவையிரன்டும் புதுச்சேரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, அங்கு புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட அம்பலத்தாடும் சுவாமிகள் மடாலயத்தில் எழுந்தருளிவிக்கப்பட்டு, இன்றும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

— ஆதாரம் : திருப்பெருந்துறை வரலாறு —